

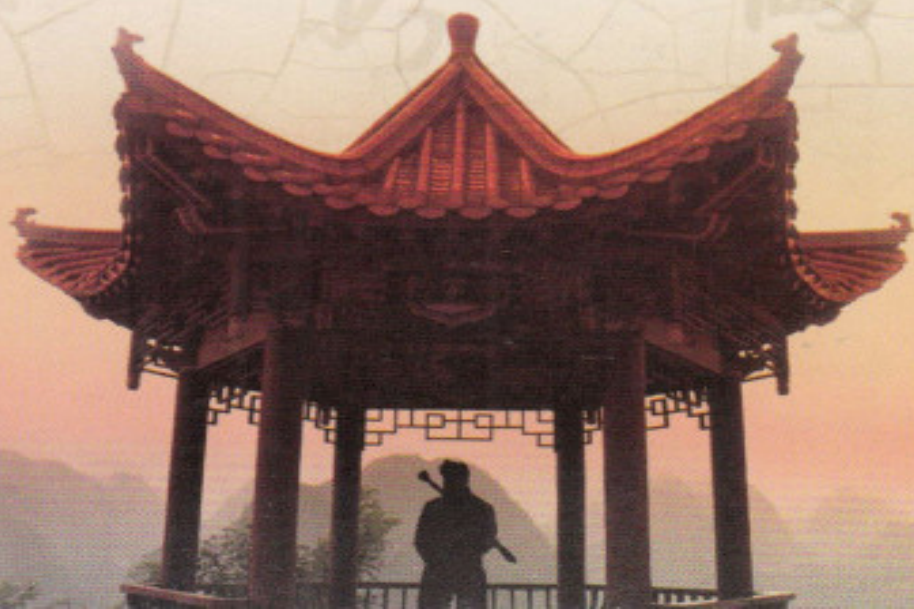
Кралете на трилъра®

Кристофър Райд

ПОСЛЕДНАТА ИМПЕРАТРИЦА

Шеметен трилър за пътуване във времето от автора
на бестселъра „Честотата на Шуман“

КРИСТОФЪР РАЙД ПОСЛЕДНАТА ИМПЕРАТРИЦА

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Шеметен трилър за пътуване във времето от автора на бестселъра „Честотата на Шуман“.

През 1860 г. в Забранения град в Пекин се появява млад мъж с поразителни сапфиреносини очи. Той, изглежда, знае всичко за бъдещето... Това е Рандъл Чен — пътешественик във времето, изпратен в миналото с мисията да брани най-великото съкровище в Азия.

Но въпреки изключителната си прозорливост, Рандъл подценява императрица Цъ Си — пресметлива манджурска красавица, копнееща ненаситно за власт. С помощта на интелекта и чара си тя обръща способностите му в своя полза.

А последствията ще отекват през вековете...

Заплетен трилър, съчетаващ исторически факти и ярки персонажи.

Дейли Телеграф

Кристофър Райд е роден през 1965 г. в Канбера, Австралия. Издава сам първия си роман „Честотата на Шуман“ през 2007 г. и след това подписва договор с „Рандъм Хаус Аустрелия“ за поредицата „Надзирателят“. Романите му вече се превеждат и на други езици.

Запален планинар и лицензиран пилот, Кристофър дели времето си между задълженията си като ИТ специалист и проучванията и писането на книгите си.

Понастоящем живее в Мелбърн.

На Е. Дж. Л. Райд

ФАКТИТЕ

Историческата информация и хронологията около Опиумните войни, Въстанието на боксьорите и династията Цин се основава на достоверни факти. Това се отнася за историческите личности, китайските обичаи и сведенията за архитектурата, строителството, времето, топографията и военните действия.

1.

Провинция Шандун, Китай

Руините на крепостта Шандун

24 ноември 1898 г.

07:13 ч. местно време

Огромният двор беше покрит със свеж пръхкав бял сняг, първия за сезона. Сутрешната светлина се лееше върху порутените каменни стени на източния периметър и през голата брезава гора от другата страна. Крепостта Шандун не беше приютявала войска от повече от сто години. Навремето е била външна твърдина на династията Мин, разкошна и процъфтяваща, но оттогава бяха минали векове. Сега беше празна черупка, а откритото равно пространство на вътрешния двор странно напомняше разорението на много от северните провинции. Сушата бе съсипала земята и богатият някога хамбар на Китай се беше превърнал в безплодна пустош.

Облечен в златните одежди на император със свиреп дракон с пет нокътя, избродиран на гърдите, Рандъл Чен приближи събралите се около двеста голи до кръста мъже, които се приготвиха за упражнения по бойни изкуства сред руините. Според ритуала групата, известна като „Големия меч“, щеше да тренира малко след зазоряване, шест дни в седмицата. Селянци, местни земеделци и останали без работа мъже от провинцията бяха образували бдителна група с огромно влияние и власт в района. Докато Рандъл вървеше през снега към тях, неколцина от воините извадиха мечовете си, а други избраха стрели от кожените си колчани, макар че дългите им лъкове все още бяха праметнати през гърбовете им.

Рандъл знаеше, че робата с дракона със сигурност ще предизвика гняв и негодувание.

— Вие сте отговорни за убийството на двама германски мисионери — извика той към групата. Гласът му беше спокоен, мандаринският — перфектен. — Ама че безочливост!

Думите му бяха посрещнати със смут и дори паника, докато всеки мъж вадеше оръжието си и заемаше бойна стойка. Стрелците отстъпиха назад и приготвиха лъковете си; бръмченето на опънатите тетиви наруши тишината на утрото. Поне петима души имаха карабини, коленичиха на малка група и се прицелиха в натрапника. Мечоносците се разгърнаха в снега и застанаха в широк полукръг. Четириима други се втурнаха към порутените външни стени да видят дали това не с някаква засада — единствено дипломатически пратеник можеше да приближи „Големия меч“ така безстрашно. Съдейки по облеклото, този човек явно беше от двора и подобно дръзко приближаване със сигурност означаваше, че императорската армия няма да закъснее.

— Значи вие сте страховитите *въстаници на Големия меч!* — извика Рандъл.

Думите му бяха посрещнати с мълчание.

Рандъл чувстваше вперените в него погледи на двеста души. Вече беше достатъчно близо, за да могат да видят цвета на очите му. Бяха странно сини, като сапфири, нещо необичайно за азиатец — нещо, което никой от бойците на „Големия меч“ не беше виждал досега. Той долавяше страха на групата при приближаването му, усещаше как сърцата им се разтуптяват в гърдите. Топлият им дъх излизаше на облак пара в неподвижния леден въздух. Приток на адреналин изпълни собствените му вени при мисълта, че е в състояние да предизвика толкова силен страх в толкова много хора.

„Ако страхът им може да се овладее, ще станат могъща сила“ — помисли си Рандъл.

Стъпките му бяха безшумни по тънкия бял сняг, ръцете му бяха спокойно скръстени на гърдите в широките ръкави на златната роба с дракона. Нямаше никаква броня или оръжие. Носеше ален пояс с големи изумруди и рубини на кръста, черни сандали и кожена чанта на гърба си.

По тези краища дори само поясът можеше да му коства живота.

Районът Шандун беше прочут в цял Китай като мястото, в което преди около 2500 години се бе родил Конфуций, но мъдростта и почтеността, които бе завещал, бяха забравени тук. Реколтата беше лоша вече повече от десет години, а запаси от храна нямаше. Могъщата Жълта река беше преляла миналата година, унищожавайки

над хиляда села. В един момент дълбоката до кръста вода заля близо 4000 квадратни километра земя. Това също не беше благословия, а същинска катастрофа, тъй като след наводнението плъзнаха скакалци, които унищожиха всичко, което бе оцеляло.

На всичкото отгоре Китай беше много отслабен от китайско-японската война. Армията постоянно се сражаваше на изток и изсмукваше жалките ресурси на Шандун в трескавите си опити да попречи на японците да завладеят Манджурия. „Дребните жълти хора“ жадуваха да ограбят полезните изкопаеми и желязото на Средното царство, за да нахранят собствените си гладни заводи. А онова, което се бяха приготвили да сторят на китайския народ, беше още по-лошо.

Сега Рандъл беше обкръжен от отчаяните жители на Шандун. Хора, които едва смогваха да нахранят семействата си. Обхваналата района анархия означаваше, че групи като тази са единственият начин за запазването на закона и реда.

— Къде е Ли Тан? — остро попита Рандъл.

Накрая един гол до кръста мъж изсумтя, заби върха на меч си в снега и излезе напред. Погледът му се плъзна по хората по порутената стена на укреплението и в отговор те магнаха, че всичко е чисто. Мъжът се изхрачи с отвращение към Рандъл и хракката се лепна само на десет стъпки пред неканения гост.

— Не си добре дошъл тук, чужденецо — изръмжа той.

— Ще получа клетвата ти за вярност — каза Рандъл.

Ли Тан се разсмя, като продължаваше да оглежда руините за някакъв знак за засада.

— Не съм ничий слуга — отвърна той и погледът му най-сетне се спря върху скъпоценностите на пояса на чужденеца.

— Аз ще стана твой господар — заяви Рандъл.

Всеки мускул в тялото на Тан заигра и той внезапно се втурна напред. Имперският натрапник щеше да послужи за пример — синеоката му глава щеше да стане негов трофей, а — което беше по-важно — поясът със скъпоценностите щеше да осигури храна за цялото му село през следващата година.

Рандъл Чен не помръдна, докато воинът се носеше към него. Ли Тан бе талантлив боец — Рандъл го знаеше, преди да дойде тук. Но това далеч не беше достатъчно. В последния момент краката на Рандъл се свиха, центърът на тежестта му се спусна надолу, а раменете му се

извъртяха странично — всяко движение бе технически свършено. С невероятна скорост лявата му ръка се сви, а десният му юмрук полетя напред. Ударът не беше смъртоносен, но бе достатъчен да просне с трясък водача на „Големия меч“ на земята.

— Нямах представа с кого си имаш работа — прошепна Рандъл.

Решил, че е бил повален по чиста случайност, Ли Тан скочи на крака, за да бъде проснат отново от въртелив заден ритник.

В настъпилата тишина Рандъл наведе глава и отстъпи две крачки назад. Той опря десния си юмрук в лявата си длан — символа на дзен — и се поклони в знак на уважение.

Паднал на колене в снега, Ли Тан беше вбесен от тази арогантна демонстрация на бойно майсторство. Нададе яростен вик и заповяда на стрелците да стрелят.

Шест тетиви избръмчаха и стрелите се понесоха към натрапника.

Рандъл зае шаолинската поза на богомолка, с отворени към смъртоносните стрели длани. Всичко се развиваше като на забавен кадър.

Изви тялото си и три стрели профучаха от лявата му страна, а раздвиженият въздух леко развя фината коприна на робата му. Наклони глава и други две стрели прелетяха на милиметри от дясната му буза. Шестата стрела се носеше право към него. С рязко, почти неуловимо за човешкото око движение, той улови стрелата с лявата си ръка точно зад острието и я вдигна над главата си като трофей. След това я прекърши с пръсти като клечка и захвърли парчетата на земята.

— Мога да ви науча на това — извика Рандъл на втрещената тълпа. — Аз съм обладан от бога дракон! Неуязвим съм за вашите мечове, стрели и куршуми. Не можете да ме нараните. — Той отново направи официалния дзен знак и се поклони почтително. — Елате с мен и ще ви разкрия тайните на безсмъртието.

Ли Тан се изправи на крака. Снегът бързо се топеше по сгорещената му кожа.

— Не знам кой си, чужденецо, но ти си от двора — отвърна той и изправи гръб. — Продажен и жаден за удоволствия. Именно такива като *теб* изоставиха Шандун през последните десет лета. Откакто бях дете, сушата съсипва реколтата ни. Реката наводни много пъти нивите ни. Мор и беззаконие вилнеят в селата ни. А вие не направихте *нищо*, докато гледахме как децата и жените ни измират от глад и болести.

— Белите варвари са виновни за несгодите на тази държава — каза Рандъл.

Ли Тан присви очи.

— Синът на небето ги пусна в страната ни! — пренебрежително рече той. — И след пристигането им добруването ни свърши. Не биваше да ги пускате! Белите варвари донесоха със себе си дребната и едрата шарка. Вие ни сторихте това! Вие и вашата слабост към западните дяволи.

Рандъл остана в дзен позата си.

— Прав си, Ли Тан. Абсолютно прав. Западняците и японските дяволи са виновни за злините, стоварили се върху всички ни. И точно затова съм тук. Вие ще бъдете моята армия. Всички вие. — Той обгърна с жест групата войни наоколо. — Засега убихте двама германски мисионери. Това е само началото. Не съм дошъл да ви порицавам за постъпката ви. А за да ви *благодаря*. И от сега нататък заедно ще избием всеки бял човек и всеки японец в Китай. Всеки мисионер, всеки търговец, всяка западна курва.

Ли Тан неволно се разсмя.

— Невъзможно.

— Имам способността да направя всички ви неуязвими! — извика Рандъл. — Мечове не ще съсекат плътта ви. Куршуми не ще пробият кожата ви. Заедно, с помощта на тази мистична и древна сила, ние можем да завладеем света!

Ли Тан обърна гръб на синеокия китаец в знак на неуважение, но после рязко се завъртя.

— Защо дойде тук? — остро попита той. — Защо при нас? Вие си имате имперската армия. — Той отново се изсмя. — Армия, неспособна да победи дори дребните жълти нашественици на север.

Рандъл отпусна ръце. Не беше впечатлен от сарказма, беше го очаквал.

— Онова не е моята армия — кисело рече той. — Генералите са подкупни. Не слушат. Поражението им в Манджурия е начинът, по който им давам урок. Не предлагам помощ на имперската армия. Абсолютно никаква помощ.

Ли Тан посочи към Рандъл.

— Облечен си в одежди на император, но не си Синът на небето Куан Су.

Драконът с петте нокътя, символът на императорската власт, принадлежеше единствено на императора или съпругата му. Всеки друг, който дръзнеше да го носи, се наказваше със смърт.

— Куан Су вече не управлява Китай. Аз управлявам.

— И кой си ти? — попита Ли Тан.

— Аз съм любовникът и учител на императрица Цъ Си, регент и владетелка на Китай, богинята на Средното царство. — Гласът му премина във вик. — Като неин учител предлагам на всеки от вас слава и неизменна победа над западните нашественици! Предлагам ви да се обучите и да станете неуязвими! Заедно можем да освободим държавата си от чуждестранните дяволи!

— Ловенето на стрели е едно — гневно рече Ли Тан, — но неуязвимостта от куршуми е съвсем друго.

Без да откъсва поглед от синеокия, той отстъпи назад и взе карабината „Краг-Йоргенсен“ от един от хората си. После вдигна оръжието и се прицели в дракона, извезан върху златната роба на натрапника.

Рандъл отново зае позата на богомолка. Ръцете му се задвижиха в плавен ритъм и той издиша дълго и бавно.

Карабината изтрещя.

Куршумът полетя през двора.

Като следеше с лекота проектила, Рандъл вдигна дясната си ръка. Не усети болка, а само удара на 30-калибровия куршум, който улучи дланта му в средата. После нажеженото парче олово просто падна на земята и снегът засъска при допира с метала.

Рандъл вдигна ръка над главата си, за да я видят всички.

По кожата му нямаше дори драскотина.

Тълпата зяпна. Един по един мъжете паднаха на колене пред живия бог, застанал срещу тях. Единствено Ли Тан остана прав, с увиснала челюст, неспособен да повярва на очите си.

Рандъл отново зае дзен позата и погледна към него.

— Можеш да коленичиш, мой млади боецо. Добре се справи.

Сцената в много отношения напомняше на Рандъл за първата му среща с лорд Елгин преди повече от трийсет и осем години. И въпреки това сега той се чувстваше много по-могъщ. Неизмеримо по-могъщ. Наистина беше жив бог — човек, който не бе остарял и с един ден за близо четири десетилетия.

— С подходящото обучение вие също можете да бъдете неуязвими за куршумите и остриетата на западните нашественици — извика Рандъл. — Заедно ще отървем Китай от чуждоземните дяволи и ще освободим страната си от зловредното им влияние. *Всички* вие ще бъдете водени от моята ръка. Този клан вече няма да се казва „Голям меч“, а от днес нататък ще бъде известен като И Хо Туан, „Обединените в правотата си боксьори“. За всеки от вас, боксьори мои, аз нямам име. Ще ме наричате единствено и само Учителя.

Тук, сред руините на крепостта Шандун, спокойната дрямка на Рандъл най-сетне бе свършила. Той се бе събудил от своя живот на върховни наслади и бе открил Китай насред същински кошмар. Време беше да поеме нещата в свои ръце. Време бе да завладее Азия за доброто на Средното царство. Светът беше негов и той нямаше да спре пред нищо, докато не постигне всичките си цели. Историята щеше да бъде пренаписана и той единствено щеше да насочва хода ѝ.

Никой от присъстващите в крепостта Шандун не можеше да разбере, че стои пред човек, изпратен от бъдещето, което щеше да настъпи след 180 години. И въпреки това ролята на пътешественик във времето не беше източникът на невероятните способности на Рандъл. Източникът беше просто дърво — древно дърво, оцеляло повече от 5000 зими. Дърво, свързано със самата душа на планетата; със сока, който даваше невъобразимата магия — неуязвимост, издръжливост, скорост, дори силата да спре разрушителното действие на самото време.

— Китай ще се вдигне на война — рече си Рандъл. — На свещена война.

И враговете му бяха безбройни и твърдо решени. Западът беше издевателствал над Китай достатъчно дълго. Чужденците дрогираха народа му с опиум, ограбваха полезните изкопаеми и плодовете на земята. Време беше да се сложи край на господството и лакомията им. На Изток най-сетне се бе събудила нова сила. Магическа сила, помогща от всяка друга, която е записвана някога.

Историята ще се промени завинаги, осъзна Рандъл. Въстанието на боксьорите беше започнало.

2.

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ ГОДИНИ ПО-РАНО

Пекин, Китай
Забраненият град
Дворецът на земното спокойствие
14 юни 1860 г.
14:04 ч. местно време

Императрица Цъ Си изръмжа раздражено.

— *Открийте кой е предателят!* — озъби се тя. — Той предаде Цин и трябва да бъде наказан! Семейството му трябва да бъде наказано!

Великият евнух Ли Лиен стоеше като дървена кукла между двамата си помощници. И тримата бяха направили чупка в кръста под ъгъл четиресет и пет градуса, забили погледи в някаква точка върху пода от полиран камък.

Гневните стъпки на императрица Цъ Си зачаткаха в хладната тишина на двореца, докато тя крачеше ядосано напред-назад из залата за аудиенции. Не можеше да повярва, че династията Цин така лесно бе победена в Далиен. Генерал Лин беше твърде самоуверен, реши тя. Но въпреки това армията под негово командване беше най-малко пет пъти по-голяма от жалките британски и френски сили. Яростта кипна в гърдите ѝ. Бяха я предали! Бяха предали съпруга ѝ, император Сиен Фън, седмия владетел от династията Цин. Бяха провалили Средното царство.

Китай отново щеше да бъде оставен на произвола на злата воля на чуждоземните, както бе след Първата опиумна война. Сключеният в Нанкин мирен договор бе катастрофа за страната. Британците бяха откраднали Хонконг и заедно с французите и германците бяха установили легации в пристанищните градове Шанхай, Ниипо, Фуджоу, Кантон и Амой. Дори бяха настояли за легации в самото сърце на Китай — зад стените на Пекин! Цъ Си не можеше да понесе

подобно нещо. Нито би се съгласила на легалната търговия с опиум в границите на страната — би предпочела да умре от собствената си ръка, вместо да позволи подобно нещо. А сега се оказваше, че американци, италианци, руснаци и японци също искат дял от Китай. Императрицата подуши въздуха и лицето ѝ се изкриви в погнуса. Сякаш можеше да долови миризмата на гнилоч на чуждоземните дяволи, носеща се над високите стени на императорския дворец.

Цъ Си мразеше западниците повече от всичко на този свят. Те продаваха по най-скверен начин опиум на народа ѝ. Настояваха за права, които не заслужаваха. Осмеляваха се да оспорват властта на императорския двор. Щом съпругът ѝ не искаше да се опълчи решително срещу западните орди, тя щеше да го направи.

— Трябва да се освободите от гнева си — посъветва я Ли Лиен.

Императрицата бързо го приближи и го прикова с изгарящия си поглед.

— Нима гневът ми не е прекрасен? — попита тя с леко язвителен тон.

Евнухът Ли Лиен представляваше внушителна гледка. Висок метър и осемдесет, той се извисяваше над всички останали в императорския двор. Средният ръст на китайците беше около метър и петдесет. Самата императрица беше метър и петдесет и пет. Подобно на повечето от 2800-те евнуси, живеещи и работещи в Забранения град, Ли Лиен бе кастриран като момче чрез хирургическа процедура, която бе премахнала пениса и скротума му. Единственият недокоснат мъж между стените на Забранения град след залез-слънце беше самият император. Заради безопасността на огромните му хареми използването на евнуси, известни като „полумъже“, беше необходимо зло — само така можеше да е сигурно, че всяко дете, заченато в заемащия шестстотин хектара комплекс, е истински потомък на Сина на небето. Евнусите вършеха всякаква работа, като се започне от готвенето и чистенето и се стигне до администрация и градинарство, дори играеха роля на военна гвардия.

Цъ Си се загледа нагоре към великия евнух, чиято бръсната глава разкриваше едва доловима паяжина от вени при слепоочията. Това бе единственият знак за страха, който се надигаше в него. Като се движеше нарочно в полезрението му, Цъ Си огледа внимателно лицето му.

— Нима вече не съм прекрасна за теб? — попита тя.

В огромната зала цареше тишина, докато той обмисляше отговора си.

— Винаги сте прекрасна, императрице. Както утринното небе винаги трябва да има слънце, и аз трябва да имам вас.

Пискливият му, подобен на женски глас подръпна подходящата струна на Цъ Си и за момент тя отново се почувства спокойна.

— Трябва внимателно да обмислите възможностите си — каза Ли Лиен.

Императрицата беше облечена в дълга копринена одежда, наречена *чаофу*. Тежката проблясваща черна материя беше стегната в кръста, украсена с бродирани летни цветя във всички цветове на дъгата. Символите на Цин сияеха в злато по широките ръкави и корсажа. Китките и докосващите пода поли бяха общити с кожи на норка. На раменете си императрицата носеше късо наметало, черно и златно отвън и алено отвътре. Лъскавата ѝ коса беше стегната в спретнат двоен кок. Изящни обеци с перли красяха ушите ѝ. Два елегантни наниза от червени мъниста се спускаха от раменете ѝ и се кръстосваха на гърдите, а около шията ѝ имаше красива верижка от матово злато. Тя носеше алено ветрило, което бе наполовина разтворено, така че китайският дракон с петте нокътя, безспорният символ на императорската власт, да се вижда винаги.

Макар и привлекателна, Цъ Си не беше най-красивата жена в дворцовия комплекс. Императорът имаше 3000 наложници и прислужници и като се изключат задължителните династични съюзи, всяка една беше избрана единствено заради външността си. Цъ Си беше дошла в Забранения град шестнайсетгодишна, в качеството си на незначителна „наложница трета класа“. Но майсторското ѝ владееие на любовното изкуство, безграничният ѝ чар, жизненост и безкрайният ѝ късмет, както шушукаха някои, я бяха направили не само любима компаньонка на императора, но и единствената в харема му, която му бе дарила син и наследник — следващият, който щеше да заеме трона на Средното царство.

Беше чакала пет години в двореца, преди да бъде призована в спалнята на Сина на небето, император Сиен Фън. За една жена в Китай, особено между стените на Забранения град, спалнята често беше единственият път към властта и влиянието. Това бе свят, в който

към жените се отнасяха предимно с презрение и ги виждаха като две неща — обекти за плътско удоволствие или утроби, раждащи наследници. Онази нощ, както беше обичаят, голото тяло на Цъ Си беше покрито с червен копринен чаршаф и тя бе положена в краката на императорското легло.

От онзи момент могъщото ѝ въздействие върху императора щеше да промени съдбините на Китай. Влиянието на Цъ Си върху Сиен Фън беше такова, че тя не прекарваше нито една нощ отделена от него, когато и двамата се намираха в Забранения град — нещо нечувано за всички две хилядолетия имперско владичество.

Това беше преди шест години.

Императрица Цъ Си се движеше с невероятна грация, чар и целенасоченост. Владееше идеално тялото си. Никога не се препъваше, не мърмореше и не изглеждаше объркана. Често даваше израз на предразположенията си, без да се налага да говори, а когато говореше, думите ѝ винаги бяха стегнати и точни. Мнозина смятаха, че тя е най-добрата любовница в цял Китай, способна да дава такива невъобразими чувствени удоволствия, че в замяна на тях да ѝ бъде изпълнено всяко желание — слух, който тя поддържаше с удоволствие. Отличен познавач на дворцовата политика, Цъ Си беше развила неутолима страст към властта — и което бе по-важното, имаше таланта да я получи.

Ли Лиен беше облечен в традиционното облекло на дворцов евнух — подобна на кафтан роба с много дълги ръкави. Горната половина представляваше бъркотия от злато и пурпур, а долната бе покрита с оранжеви, жълти, зелени и сини щампи. Гледката беше крещящ сблъсък на шарки и цветове, почти болезнена за окото. Евнусите носеха и кръгли островърхи шапки от бамбук, а около кръста си имаха кожен колан; Ли Лиен носеше и златната тока на велик евнух отдясно на катарамата на колана.

Всеки в Пекин познаваше характерното облекло на евнусите и беше добре известно, че те имат значително влияние в двореца. Извън стените ги наричаха „гарвани“ заради високите им гласове и опортюнистичната им природа.

Пет струйки благовонен дим се извиваха към тавана, когато пискливият глас на Ли Лиен наруши тишината.

— Шпионите ни идентифицираха предателя до лорд Елгин. Той не е обикновен човек и лесно може да се различи от пръв поглед.

— Това пък защо? — поинтересува се Цъ Си и се запита дали не е обезобразен или с белези.

— Защото предателят е синеок — обяви Ли Лиен.

Цъ Си впери изгаряш поглед в евнуха си.

— Какъв?

— Потвърдено е, Ваше Височество. Той е китаец със сини очи.

— Сигурен ли си?

— Да, Ваше Височество. Абсолютно сигурен.

Китаец със сини очи беше нещо, което Цъ Си дори не можеше да си представи.

— Никога не съм чувала за подобно нещо — с почуда рече тя. Нямаше съмнение, че Ли Лиен казва истината — една грешка относно такъв важен детайл щеше да бъде причина да се прости с главата си. — Да не би да е някакъв албинос?

— Не. Ваше Височество. Цветът на кожата му е нормален, а телосложението му е здраво.

Цъ Си се загледа към високия украсен таван на двореца на императрицата.

— Всичко около този синеок дявол е много интригуващо. Появил се е от нищото. Познанията му за нашите сили и стратегия са впечатляващи. Още по-пълни са знанията му за най-уважаваните ни генерали. Сякаш може да чете бъдещето — твърдо каза тя. — Все едно вижда какъв ще бъде следващият ни ход. *Трябва да знам името на този човек!* — извика тя. — Печелехме войната, докато неговото зло се появи от мрака!

— Синеокият е информиран и неуловим, Ваше Височество — спокойно рече Ли Лиен. — Имам и други лоши новини. Първото сведение за него е отпреди пет месеца. Дворцовата стража докладва за човек със сини очи, облечен като просяк, при това не другаде, а в самия Забранен град. Но след като го приклецили, той изчезнал в нощта като призрак — направил невъзможен скок от стените във водите на императорския ров. Затова не обърнах внимание на доклада и си помислих, че е някаква игра на светлината. Но шпионите от Далиен потвърдиха съществуването на синеокия. Според докладите

британците и французите се отнасят с голямо уважение към него. Говори се, че вървял редом до самия лорд Елгин.

— Върви до Елгин ли? — изумено повтори Цъ Си. Това несъмнено бе най-сериозната ситуация, в която бе изпадала династията Цин след Първата опиумна война. Ситуация, която заплашваше самите устои на императорската власт.

Цъ Си се замисли за гаснещата сила на съпруга си и си даде сметка, че от нея зависи да вземе правилното решение. Влошеното здраве беше лишило Сина на небето от храбростта му и така решенията за следващите действия се вземаха от императорските съветници.

„А императорските съветници са продажни глупци“ — помисли си Цъ Си.

Императрицата мина между тримата полумъже (които продължаваха да стоят с чупка в кръста като статуи) подобно на облечена в коприна акула, плуваща между плячката си.

Лорд Елгин беше известен с неприязънта си към китайците и Цъ Си знаеше, че синеокият явно има какво да предложи, щом е успял да преодолее предразсъдъците на чужденеца.

— Ще научиш името му — сладко рече Цъ Си. — Трябва да зная самоличността на противника си и дали има семейство или любими хора, които да използваме. — Тя замълча за момент. — Знаеш, че съпругът ми е слаб. Страхливостта му ме наскърбява. — Тя отново замълча. — Нуждая се от съюзници, които да ми помогнат да защитя Средното царство. Британците завзеха Далиен, портата към това крайбрежие, и със своето тайно синеоко оръжие със сигурност ще продължат към Тиендзин. Ако удържат победа, ще да се насочат към самия Пекин и този дворец. — Тя потърка гладките си елегантни ръце. — Какво ще ме посъветваш, Ли Лиен?

Великият евнух се замисли за момент.

— Трябва да се сдобием със западни оръдия, за да защитим останалите си позиции, крепостите Дагу — рече той.

— И как ще стане това? — поинтересува се тя.

— Руснаците отдавна молят да им отстъпим левия бряг на река Амур. Искат излаз на Тихия океан, който не замръзва през зимата. Без него са ограничени, а достъпът им трябва. Тук можем да извлечем две изгоди. Първо, руснаците ще ни осигурят онези трийсет и две фунтови

оръдия, от които имаме толкова голяма нужда. Говори се, че британците имат нови бойни кораби, чиято броня е дебела десет сантиметра. Затова ни трябва по-големи оръдия, ако искаме да защитим крепостите Дагу. Второ, трябва да сме сигурни, че руснаците няма да се намесят в конфликта, Ваше Височество. Ако застанат на страната на британците, положението ни ще стане още по-сериозно.

Цъ Си знаеше, че подобно стратегическо решение далеч надхвърля властта ѝ.

— Трябва да имам подкрепата на принц Кун — каза тя, давайки си сметка, че това е критичният фактор. Без помощта на брата на императора действията ѝ със сигурност щяха да срещнат съпротивата на другите императорски съветници. — Тогава и само тогава ще говоря със съпруга си за сделка за получаване на руски оръдия.

— Отличен план — отвърна Ли Лиен. — Незабавно ще извикам принц Кун.

— Но дори да имаме оръдията — продължи Цъ Си, — няма гаранция, че ще успеем да победим британците. Генералите ни бяха безсилни да ги спрат въпреки огромното ни числено превъзходство.

— Сякаш синеокият предател знае плановете и стратегията ни. Сякаш има шпионин в самото командване на нашата армия.

— В такъв случай трябва да променим правилата на играта — замислено рече Цъ Си. — Според Сун Дзъ има три начина да спечелиш битка. Първият е със сила. Вторият е с измама. А третият е чрез съюз. — На устните ѝ заигра цинична усмивка. — Дойде време да прибегнем към един древен съюз. Според Манджурския протокол ще поискам закрилата на Сенге Ринчен и монголската армия.

Идеално решение, помисли си Цъ Си. Бъдещето на четиристотинте милиона китайци потенциално щеше да зависи от страстите на монголския господар. Армиите му през последните пет месеца бяха минали през Западна Азия, помитайки всичко по пътя си; твърдеше се, че стигнали чак до границите на Индия. Цъ Си се беше срещала само веднъж с варварския дявол на един банкет в чест на съпруга ѝ преди четири зими. Монголецът беше вулгарен скот, който недвусмислено ѝ показа какви са желанията му относно нея. Твърдоглаво самонадеяно животно, познаващо една-единствена страст — завоевание на всяка цена.

Ако Сенге Ринчен желаеше завоевание, то *самата тя* щеше да бъде наградата — императрицата с нейните прочути умения да доставя чувствени удоволствия. Това и Манджурският протокол трябваше да са достатъчни причини за него да поведе армиите си в защита на Средното царство и най-големите твърдини по югоизточното крайбрежие — крепостите Дагу. Те бяха единствената преграда между западните нашественици и Пекин. Силите на Ринчен, подкрепяни от тежката руска артилерия, щяха да направят шансовете за защита на Китай значително по-големи. И ако във военните редици на Цин наистина имаше шпионин, издигането на Сенге Ринчен със сигурност щеше да елиминира тази заплаха.

А докато монголските орди се притичват на помощ на Средното царство в момент на нужда, Цъ Си щеше да продължи да гради своята собствена армия. Щеше да се нуждае от значителна военна сила, ако се наложи да унищожи монголския владетел, след като той осигури историческото спасение и съответно стане ненужен. Едно беше сигурно — генералите на Цин знаеха как да се справят с монголите. Единствено британците и онзи загадъчен китайски предател се бяха оказали костелив орех за тях.

Планът наистина беше перфектен.

Британците нямаше да очакват подобен съюз. Могъщите монголи не бяха заставали на страната на всемогъщите Цин от 1644 г., преди повече от две столетия, при свалянето на династията Мин, когато славните манджурски армии и техните съюзници се изсипали от горите на север в равнините на Китай, за да вземат със сила Драконовия трон.

Колкото и отблъскващ да бе за Цъ Си, Сенге Ринчен беше основен елемент в плана ѝ за осигуряване на защитата на Средното царство. Императрицата реши, че ще изпълни своята част — на всяка цена.

Цъ Си се обърна към Ли Лиен.

— Веднага ми донеси перо и императорска хартия. — Думите ѝ бяха забързани. — Намери ми най-бързите коне и конници евнуси в Китай — пет коня и петима ездачи. После иди при наложниците на съпруга ми и намери най-красивата и елегантната от тях. Ще бъде дадена като подарък на Сенге Ринчен заедно с писмото ми, колкото да вкуси китайските удоволствия.

— Както заповядате, Ваше Височество.

— След това кажи на съветниците си да съставят споразумение за руснаците. Наречете го Айгунски договор, на името на сладката ми пралеля. Побързай, Ли Лиен, времето е от значение. Ако искаме да спасим Средното царство от нашествениците, трябва да действаме бързо и проникателно.

Великият евнух сведе глава в кратък поклон и забързано излезе от помещението, следван по петите от двамата си помощници.

3.

Жълто море

40 морски мили западно от Таку, Китай

31 юли 1860 г.

14:02 ч. местно време

Мисия Езра — ден 150

Бойна флотилия от 173 кораба, над сто от които под британски флаг, беше отплавала от Хонконг с една-единствена цел — да разбие крепостите Дагу, охраняващи устието на река Хай непосредствено до Таку. След това англо-френските сили щяха да установят плацдарм и да се приготвят за стоварване на войски за дългия 130 км марш до Пекин. Армадата беше най-голямата военноморска сила, появявала се някога в Жълто море, и караше повече от 11000 британски и 6700 френски войници.

Рандъл Чен стоеше на носа на флагмана „Свирепи“. Това беше най-големият кораб в Тихоокеанския флот, дълъг 30 метра и с водоизместимост 240 тона. Винтовият параход се обслужваше от екипаж от четиресет и пет души. Корабът беше тежък заради дебелията защитна броня, прикована към корпуса и бордовете. Бе въоръжен с четири 32 фунтови гаубици, две отпред и по една на двата борда. Поради колосалната тежест „Свирепи“ не беше бърз, нито представляваше приятна гледка. Рандъл обаче и не беше очаквал друго. Китайците нямаха истински флот, за който да си заслужава да се говори, и кораби като този, наред с всичко останало, всяваха страх. Те кръстосваха китайските води от Хонконг до Япония и нагоре до Корея, така че всяка държава в района да е наясно, че Великобритания владее моретата.

Освен наличните двайсет и един бойни кораба имаше и двайсет плитко газещи колесни параходи и товарни кораби, пълни с въглища. Следобедът бе в разгара си и армадата представляваше доста внушителна гледка, докато се носеше на изток по вятъра към хълмистия бряг в далечината. Цветът на океана около Китай е

характерно изумруденозелен, за разлика от иридесцентното синьо на Пасифика или тъмносиньото на Атлантика. Днес вятърът образуваше бели гребени и пяна по вълните и комбинацията на изумрудено и бяло беше прекрасна гледка.

Рандъл се обърна наляво и се загледа назад към Тихоокеанския флот, който се бе разгърнал като триъгълник зад флагмана. Сърцето му внезапно натеза. Повече от 17000 войници под негово командване щяха да донесат унищожение на крепостите Дагу, както го бяха направили в Далиен две седмици по-рано.

Хенри Лох приближи до китайския си пътник и застана изпънат на силния вятър с ръце отстрани.

— Извинете, сър. — По гласа му личеше, че изобщо не му е привично да се обръща към китаец със „сър“.

Рандъл се обърна към пълния британски секретар.

— Какво има? — попита той. Вятърът беше толкова силен, че косата му се развяваше и непрекъснато му влизаше в очите.

— Лорд Елгин помоли да се явите при него, сър. — Думата отново излезе като че ли насила. Фактът, че лорд Елгин бе наредил на Лох да се отнася с Рандъл Чен като с равен, явно не му се нравеше. И колкото и да се опитваше, той не можеше да се сдържи да не зяпа необикновените сини очи на Чен.

— Кажете му, че идвам веднага — отсечено отвърна Рандъл. Облечен в костюм с жилетка, ушит в Хонконг от „Маркс & Спенсър“, с лъснати кожени обувки и тежък златен часовник в джоба на елечето, Рандъл изглеждаше — и се чувстваше — определено не на място на борда на канонер от Кралския военноморски флот.

Лох рязко отдаде чест, завъртя се кръгом и тръгна по люлеещата се палуба към мостика. Наскоро назначен за личен секретар на лорд Елгин, той по всякакъв начин се мъчеше да угоди на най-могъщия лидер в Азия. Предишният асистент на Елгин бе повален от маларията само няколко часа преди да отплават от Шанхай.

Рандъл отново се обърна към небето и вдиша свежия солен въздух. Всички, с които имаше вземане-даване, бяха любезни и точни, но въпреки това винаги усещаше негодуванието им. Никой, дори самият лорд Елгин, не се чувстваше удобно в негово присъствие.

„Съсредоточи се — каза си той. — След по-малко от месец всичко ще е приключило“.

Рандъл беше в Китай вече цели пет месеца. Молекулярното му възстановяване стана между стените на Забранения град. Беше дразнещо, че се наложи да пътува чак до Хонконг, за да се срещне с лорд Елгин; това обаче беше единственият начин да се сближи с британския пратеник и да спечели доверието му. Успехът на мисията зависеше именно от този факт. И ето че най-сетне Рандъл се връщаше отново към мястото, от което беше дошъл — огромната столица Пекин, намираща се само на двеста километра оттук.

Замисли се за укрепленията, които трябваше да преодолеят. Крепостите Дагу бяха построени от император Дзядзин от династия Мин преди повече от 300 години, за да пазят град Тиендзин от нашествие откъм морето. Представляваха пет големи крепости, три на северния бряг и две на южния. Двайсет по-малки укрепления, побиращи обикновено само едно оръдие, също охраняваха устието. Петте големи представляваха внушителни отбранителни съоръжения, извисяващи се над крайбрежните тресавища и солени блата там, където река Хай се вливаше в морето. Имаха десетметрови стени с бойници и централна платформа, на която можеха да се поберат четиресет оръдия, обикновено 12 фунтови. Всяко оръдие можеше да стреля, в която и да е посока. Около всяко укрепление имаше по два 15 метрови рова, пълни с мръсна морска вода и хиляди стърчащи заострени бамбукови колове и жив плет. В тях се влизаше по една-единствена тясна дървена рампа, която се вдигаше по време на атака. Представляваха сериозни защитни укрепления, особено откъм морето.

Рандъл извади часовника си и го погледна. Беше два часа след пладне. Бурята щеше да стигне дотук след три часа. Флотилията трябваше да бъде на петнайсетина километра от брега, преди да ги удари лошото време, за да са сигурни, че е достатъчно плитко да хвърлят котва. Той прибра часовника в джоба на елчето си, обърна се и закрачи към кърмата.

Отвори плъзгащата се врата и пристъпи на мостика, където бе топло посрещнат от лорд Елгин — закръглен човек, изглеждащ много по-едър от своите метър седемдесет и пет. Беше облечен в дебел черен двуредов шинел, обшит с черна кожа на китките и яката. На гърдите му, непосредствено над сърцето, гордо бяха закичени два впечатляващи сребърни медала, майсторски оформени като отворени цветя. Горният го изтъкваше като осми граф Елгин, а долният — като

дванайсети граф Кинкардин. Макар да беше твърде горещо за подобно тежко вълнено облекло, той не сваляше шинела — това бе въпрос на британска чест и официалност. В резултат червендалестото му лице и челото му лъщяха от пот. Името му беше Джеймс Брус, най-големият син от втория брак на седмия граф Елгин. Беше внушителен мъж с напълно плешиво теме и гладко избръснато лице, с изключение на рунтавите бакенбарди. От двете страни на главата му и на тила имаше кичури бяла коса, напълно скриващи ушите му. Представляваше поразителна гледка, официален и винаги на мястото си. Освен това имаше голям чар, с чиято помощ ефективно прикриваше злата си същност.

— Благодаря, че дойдохте, господин Чен — любезно каза той. — Познавате сър Хоуп Грант, генерал-лейтенант от Тихоокеанския флот.

Рандъл кимна към жилавия офицер с голям нос, тъмна коса, гъст мустак и бакенбарди. Мъжът се беше навел над картите, пръснати по навигационната маса. Сър Хоуп не беше толкова дружелюбен и се усмихна едва-едва, при това с усилие. Беше облечен в алената куртка на Кралската конна гвардия, с бели бричове и черни ботуши за езда. Белият му корков шлем лежеше на масата до него. На раменете и кръста си имаше ремъци и колан с пистолет в кобур и сабя в кожена ножница.

На мостика на „Свирепи“ имаше други шестима мъже — капитанът на кораба Джон Уедърол, Хенри Лох и четирима моряци от по-нисш ранг, които тихомълком се занимаваха със задачите си.

— Флотът трябва да се движи по-бързо — направо каза Рандъл. — В противен случай плановете ни ще се провалят.

Лорд Елгин поведе Рандъл към масата с картите.

— Да, тъкмо това обсъждахме — замислено каза той. — Сър Хоуп предлагаше алтернативен план за действие.

Сър Хоуп прочисти гърлото си, откъсна поглед от сините очи на Рандъл и посочи документа.

— Имаме късмет и трябва да се възползваме от пълнолунието. Ще предприемем фронтална атака срещу трите укрепления на северния бряг на реката, като влезем в устието по време на прилива утре по пладне. С артилерийското си преимущество ще пометем външната защита на Цин. След залез-слънце ще атакуваме под прикритието на тъмнината. — Британската му самоувереност беше

непоклатима. — До сутринта ще сме пропъдили мерзавците по хълмовете и ще сме избили онези, които са останали да се съпротивяват. Когато видят внушителния ни флот, направо ще се напикаят от страх.

Лорд Елгин внимателно наблюдаваше китайския си съветник.

— Какво мислите за плана? — попита той.

Рандъл поклати глава.

— Ще бъде пълна катастрофа.

Настъпи напрегната тишина. Когато сър Хоуп заговори отново, яростта открито преливаше през съвършения му английски акцент.

— Имаме огнево превъзходство. Това е най-могъщата бойна сила, мобилизирана някога в тази част на света. Не можем да бъдем спрени и потопени, каквото и да става.

— След като приливът свърши — отвърна Рандъл, — корабите ще се окажат в капан от другата страна на тинята и ще бъдат елиминирани един по един, без да могат да се измъкнат. Сега крепостите Дагу се командват от Сенге Ринчен, генерале. Той е блокирал горното течение на реката с огромни кнекти и плаващи бамбукови баражи, свързани с дълги вериги. Ринчен ви е приготвил капан и вие плавате право към него.

— Дори да е така, оръдията им не са достатъчно мощни, за да потопят брониран боен кораб като този — каза сър Хоуп.

— Те разполагат с трийсет и две фунтови руски оръдия, способни да потопят корабите ви — дори този — с лекота. — Рандъл знаеше, че трябва да бъде по-тактичен, но абсолютната арогантност на тези хора го бе изкарала от търпение. С познаването на бъдещето — стига тези британски глупаци да се вслушваха — англо-френската флотилия наистина беше най-несломимата сила във вселената. — Не бъдете толкова арогантен, сър Хоуп. Цената на самоувереността ви може да се окаже твърде висока.

Лицето на сър Хоуп почервения от гняв.

— Как смеете да ми противоречите... — Оскърбителната дума кули^[1] едва не изскочи от устните му, но вечният дипломат лорд Елгин се намеси навреме.

— Успокойте се, сър Хоуп. — Той се обърна отново към Рандъл. — Откъде сте толкова сигурен в това, господин Чен?

Рандъл запази пълно самообладание.

— Нима досега да не съм бил прав за всичко, лорд Елгин? Нима не бях прав за разположението и броя на войските при Далиен? — Той погледна Елгин право в очите. — Тук съм просто, за да ви попреча да правите грешки. Брат ви Фредерик Брус и адмирал Дженингс вече подцениха тези крепости. Прав съм, нали? Преди по-малко от година, с ужасни последици за британския флот. Опитаха фронтална атака, в резултат на която четиристотин трийсет и четирима ваши войници бяха убити и изгубихте четири кораба. Десантната част бе избита до крак. Ако не беше навременната намеса на комодор Тантал и американците, жертвите щяха да бъдат още повече.

— Сега флотът ни е много по-могъщ — пренебрежително се обади сър Хоуп. — И с много по-добре бронирани кораби.

— Без напътствията ми ще дадете безброй жертви и ще бъдат потопени още съдове — отвърна Рандъл. — Давам си сметка, че войската ви вече е била тук, лорд Елгин. Преди четири години. Цин няма да вдигнат бяло знаме и да се предадат, както направиха тогава. Ще се бият, както сториха и когато брат ви така глупаво подцени силата им. Цин вкусиха победата и няма да я забравят лесно, независимо колко голяма е армадата ви.

Лорд Елгин скръсти ръце на гърдите си и се загледа в невъзмутимия си китайски съветник. Мразеше някой да говори лошо за по-младия му брат Фредерик, но въпреки това не отвърна. Фредерик наистина беше действал арогантно и кариерата и репутацията му завинаги щяха да носят белезите на онова поражение.

— Настоявам да обсъдим въпроса насаме! — настоя сър Хоуп с все така зачервено лице.

Лорд Елгин продължи да гледа Чен.

— Какво предлагате да направим? — попита той и прехапа език, за да е сигурен, че изражението му не е издало нищо.

Рандъл пристъпи към масата и избута сър Хоуп настрана. Той взе шлема на генерала и небрежно го подаде на Лох, без дори да го погледне. После заби показалец в хартията.

— Ще плаваме направо към брега и ще хвърлим котва тук към четири и трийсет днес. Ще прекараме нощта на това място. Войниците трябва да бъдат готови за десант рано сутринта. Плитко газещите баржи ще бъдат натоварени с толкова хора, муниции и припаси, колкото могат да поберат. След това ще продължат напред към сушата,

на тринайсет километра северно от Дагу. Там ще установите щабквартирата си. Ще изпратите кралските инженери, които да премахнат колкото се може повече препятствия между Пей Тан и Дагу.

— Какви препятствия? — попита лорд Елгин.

— Трябва да прехвърлят мостове през най-малко шейсет укрепителни канала и рова. Екипът ви ще срещне слаба съпротива, но ще напредва трудно в калта. Разчистването на пътя е нужно, за да улесни придвижването на войниците с мунициите и припасите. И което е най-важното, трябва да транспортирате най-големите си оръдия. — Рандъл отново посочи картата. — Това ще отнеме най-малко седмица.

Сър Хоуп изсумтя презрително и вдигна ръце във въздуха.

— Мога да превзема тези укрепления за два дни! — заяви той.

Рандъл продължи:

— След това ще атакувате най-източното от големите укрепления с тежката си артилерия — отзад, с всичко, с което разполагате. Първата крепост ще бъде трудна за превземане. Когато пратите войниците си напред, Цин ще се сражават до последния човек.

— Нужно ли е да атакуваме крепостите отзад? — със съмнение попита лорд Елгин. — През калта и тинята?

Рандъл кимна.

— Ако искате да ги превземете с минимални жертви, това е начинът. Зная, че смятате подобен подход за *непочтен*, но целта ни е да спечелим битката. Когато Цин видят с каква лекота сте превзели най-източното укрепление, ще изпратите старши офицери като сър Хоуп с преводачи, за да уговорят условията по предаване. Няма да се налага да превземате със сила повече от две крепости. Останалите ще се предадат напълно невредими.

— Планът му е абсурден, лорд Елгин — изстена сър Хоуп. — Настоявам да обсъдим това насаме. Този човек може да е шпионин. Може да ни води в капан.

Лорд Елгин повдигна черна вежда към Рандъл.

— Защо трябва да сме хвърлили котва в четири и трийсет? — попита той. Тази част от плана му изглеждаше безсмислена.

— Приближава буря — уверено отвърна Рандъл. — Трябва да сме хвърлили котва, в противен случай ще изгубим корабите.

Всички осем мъже на мостика, без да се брои Рандъл, погледнаха към западния хоризонт. Високият купол на азиатското небе беше лазурносин, с изключение на някой и друг перест облак високо горе.

— Това е нелепо! — промърмори под нос сър Хоуп.

— Отивам в каютата си да си почина — каза Рандъл. — Довечера няма да е лесно да се заспи. — Той се обърна към капитана на „Свирепи“. — Съветвам ви да увеличите скоростта, капитане. Наистина приближава буря. — След това се обърна към лорд Елгин. — Войниците ви ще дебаркират утре сутринта при проливен дъжд. Погрижете се да са подготвени.

Без да каже нито дума повече, той излезе през плъзгащата се врата. Вятърът нахлу на мостика, после вратата се затвори и въздухът отново стана неподвижен.

— Не приближава никаква буря! — изтърси сър Хоуп. — Вижте небето! Онзи кули е долен измамник, няма друг начин. А вие му позволявате да ни вкара в капан.

Елгин потупа с показалец долната си устна.

— Оказа се прав за Далиен, нали?

— Явно има някакви вътрешни източници, които са му докладвали разположението на отбраната на Цин. Това е обяснимо. Но това... това... положение е абсурдно! Силите на кралица Виктория да бъдат водени от някакъв си китаец! Не биваше да позволявате подобна обида. Британската империя владее света, лорд Елгин. И ще продължава да го прави още хиляда години!

Лох извади бинокъл и се загледа в ясения хоризонт.

— Сър Хоуп е прав. Как е възможно да предсказва времето?

Лорд Елгин не отстъпи.

— Капитане, увеличете скоростта и изведете флота в по-плитки води. Ако господин Чен е прав, бурята ще ни настигне скоро. Ако не, значи е лъжец и самохвалко. Окаже ли се така, ще изпита с пълна сила гнева на Нейно Величество. Но дотогава ще правим онова, което ни казва. Разбрахте ли ме? И от сега нататък всички ще го наричате „господин Чен“, а не кули или китаец.

Лорд Елгин знаеше от личен опит, че Рандъл има необичайни способности. Синеокият китаец беше влязъл в кабинета му в Хонконг по своя воля и бе казал много истини — неща, които единствено лорд Елгин би могъл да знае. И ако не беше той, хиляди западници щяха да

станат жертви на опита за масово отравяне. На 20 март стотици хлебари от Хонконг бяха получили заповед от служителите на Цин да отровят всеки хляб с арсеник. Ако господин Чен не беше предупредил лорд Елгин за това, безброй мъже, жени и деца щяха да умрат от ужасна смърт. Докато беше склонен да помага за разбиването на Цин, странният непознат беше полезен; след това човек с такива знания и предвидливост можеше да има една-единствена участ — сигурна и бърза смърт. Лорд Елгин лично щеше да се погрижи, ако се наложи. Защото, докато този загадъчен синеок не бъде накаран да замлъкне веднъж завинаги, всичко благородно беше под заплаха.

Лорд Елгин погледна към хоризонта. Точно над планините Йеншан със свирепа скорост се събираха тежки буреносни облаци. Колкото и невероятно да изглеждаше, нещата като че ли наистина се развиваха точно по начина, предсказан от Рандъл Чен.

---

[1] Обидно название на азиатски черноработник. — Б.пр. ↑

4.

Жълто море

3 км от брега на Пей Тан, Китай

1 август 1860 г.

17:00 ч. местно време

Мисия Езра — ден 151

Небето потъмняваше и вълнението се засилваше. Огромни купести облаци внезапно се струпаха над китайския бряг, набирайки все повече сила от топлия влажен въздух. В далечината злоещо проехтя гръм и мълнии разцепиха небето, сякаш предсказвайки опасността, която скоро щеше да дойде. Към пет часа следобед небето беше тъмно като нощ и проливният дъжд се изсипа върху флота, хвърлил котва недалеч от Пей Тан. На моменти скоростта на вятъра достигаше 60 възела, почти със силата на тайфун. Един от товарните кораби. „Кишна“, се откъсна от котвата си и се преобърна в бурното море. Потъна ужасно бързо, повличайки със себе си трийсет и шест души.

Лорд Елгин и сър Хоуп Грант останаха на мостика на „Свирепи“, докато бурното море подмяташе тежкия кораб. Двамата не казаха нито дума за предсказанието на Рандъл Чен и се мъчеха да запазят равновесие на подскачащата палуба. Бяха толкова сащисани от внезапно връхлетялата буря, че почти не можеха да мислят за друго, освен за собствения си страх. И двамата познаваха морето и яростта му, но тази буря се бе появила изневиделица и с такава скорост, че се почувстваха така, сякаш нямат контрол върху собствения си живот.

„Свирепи“ беше спуснал и двете си предни котви на пълна дължина, но въпреки това дрейфуваше, а бронираните стени стенеха и скърцаха, сякаш всеки момент ще се разпаднат. Капитанът непрекъснато повтаряше: „Ще издържи. Ще издържи“. Но въпреки това всички бяха уплашени до смърт.

Бурята продължи до малко преди полунощ. После само за половин час морето притихна, макар че дъждът продължаваше да вали.

След като успокои нервите си с троен коняк, лорд Елгин нареди да започне подготовка за дебаркиране. Вече можеше да е сигурен, че предсказанията на Чен не са просто налучкване. Елгин беше воден от голям ум, може би дори от мъдрец, владеещ някаква невероятна магия.

По зазоряване двацет плитко газещи баржи бяха натоварени с мъже и припаси. Два часа по-късно те приближаваха покритите с кал плажове край Пей Тан. Рандъл отново се оказа прав — войниците дебаркираха на сушата в проливен дъжд и без да срещнат съпротива. Единствената жива душа беше едно селянче, което побягна при вида на стоте елитни войници от Втори сатънски полк, които първи стъпиха на калния бряг.

Сър Хоуп Грант слезе на сушата с третата вълна и с изумление откри, че в района няма никакви противникови части. Разузнавачите докладваха, че почти всички мъже, жени и деца са избягали на юг към крепостите Дагу. Сър Хоуп с неохота постъпи според наставленията на Чен и изпрати кралските инженери, охранявани от Втора дивизия на генерал Нейпиър.

Не след дълго френските войници окупираха изоставеното градче Съне непосредствено до брега. Селището беше заобиколено от всички страни от кал до коленете и с повишаването на температурата през деня вонята ставаше непоносима.

През следващите три дни, през които валеше проливен дъжд, от транспортните кораби „Сириус“ и „Източна империя“ бяха разтоварени повече от 340 коне и в калните равнини на Пей Тан бе издигнат огромен палатков град. Над 2000 войници бяха разположени на импровизирания брегови плацдарм. Кавалерията беше в готовност.

Увереността на сър Хоуп растеше с всеки изминал час.

Рандъл Чен и лорд Елгин останаха на борда на „Свирепи“. Всяка сутрин Рандъл пращаше писмо на сър Хоуп, в което подробно описваше задачите, които трябва да се свършат. Подготовката вървеше чудесно и всичко се изпълняваше по график.

5.

Татарска щабквартира

13 км югоизточно от Съне, Китай

5 август 1860 г.

23:30 ч. местно време

Мисия Езра — ден 155

Монголският господар Сенге Ринчен търпеливо изчакваше основната част от британските сили да дебаркира, преди да направи първия си ход. Пряк потомък на Чингис хан, Сенге Ринчен беше роден воин, който почти не знаеше какво е страх. Давайки си сметка, че първото впечатление на противника от армията му ще бъде ключово за успеха, той бе събрал най-добрите си хора и сега чакаше лорд Елгин да направи първата си грешка.

По молба на Цъ Си Ринчен беше тръгнал на юг от Сайншанд в Южна Монголия с 4000 елитни хоркински войни. Под командването му имаше още 10000 мандарински татари, въоръжени с мускети — доста ненадеждно оръжие, освен ако не се използва от близко разстояние. Монголският господар предпочиташе честта на умелия стрелец с лък и скоростта на добре обучен мечоносец.

В джоба на гърдите си Ринчен носеше писмо, написано лично от Цъ Си. Тя обещавахе да изпълни всяка негова прищявка. А най-вълнуващото бе, че императрицата обещавахе да му отдаде изцяло тялото си в леглото на самия Сиен Фън, между стените на Западния дворец. Монголският господар неволно се усмихна при мисълта как обладава императрицата в ложето на Сина на небето. Това щеше да е неговият момент на триумф, когато пълни със смето си отново и отново любимата жена на императора. Тя му бе обещаала от тук нататък винаги да удовлетворява желанията на Ринчен — и той възнамеряваше да се възползва от това.

Ринчен седеше в огромната си копринена шатра пред отрупана с храна маса, облечен в бляскава синя памучна кавалерийска униформа с торбести панталони. На нагръдника му с червеи конец бе бродиран.

Черният флаг на хоркините, символът на Вътрешна Монголия. Главата му бе плешива и блестяща, малките му уши бяха прилепнали към черепа. Дългите тънки мустаци се спускаха до ключиците му и той ги усукваше с пръсти, когато бе отегчен. Тялото му беше набито и мускулесто, подобно на повечето монголи, а челюстта му бе почетвъртитата, отколкото на китайците. Беше обут в черни ботуши за езда; на кръста си носеше черен кожен колан с остра като бръснач кавалерийска сабя, принадлежала някога на могъщия Чингис хан.

На всеки половин час съветниците му се втурваха в шатрата и се просваха на килима пред стола му, за да докладват за движението и разположението на британските и френските войници.

Ринчен скочи радостно на крака.

— Най-сетне! — възкликна той. — Червените варвари надцениха силата си! — Току-що му бяха съобщили, че сър Хоуп Грант е събрал Втора дивизия на Нейпиър и се готви да потегли към Дагу на разузнавателна мисия.

„С тази победа ще бъда една крачка по-близо до целта си“. Ринчен се усмихна. Бръкна в джоба си и извади писмото от Цъ Си. Отвори внимателно розовата оризова хартия и вдиша примамливия ѝ аромат. Цъ Си беше дала на господаря Ринчен да вкуси от насладата на плътта ѝ; беше потъркала хартията между краката си, така че благоуханните ѝ сокове да украсят писмото. Съблазнителните ѝ думи го накараха да си представи как дланите ѝ се плъзгат по кожата му. Как устните ѝ докосват тялото му. Как стегнатите ѝ гърди се полюшват, когато го възсяда, а същият този аромат на женствеността ѝ се носи навсякъде около тях.

Ринчен внимателно сгъна листа и го прибра в кожена чантичка, която подаде на консула си да я пази.

Навън дъждът продължаваше да вали напоително, когато Ринчен повика осемте си генерали.

— Съберете татарската конница — направо каза той. — Настъпи идеалният момент да оставим своя белег върху тази война. Британските страхливци смятат да атакуват крепостите Дагу отзад. Те нямат чест. И това само ще ни направи още по-внимателни спрямо тях. Преди смятах, че арогантността им ще ги накара да щурмуват направо крепостите на река Хай. А ето че те действат предпазливо. Много нехарактерно за британци.

Никой от генералите — седем мандарински благородници и един от императорския двор — не казаха нито дума, докато монголският господар Сенге Ринчен излагаше плана си.

— Днес червените варвари сгрешиха. Тръгнаха в дъжда с пехотата си и само с един кавалерийски ескадрон. — Той посочи голямата карта на стената на шатрата. — Мускетите им няма да стрелят в това време, което означава, че ще бъдат принудени да разчитат единствено на сабите и щиковете си. Няма да могат да се сравняват с нашите стрелци. Това ще ги принуди да отстъпят и психологическата победа ще бъде за нас. Днес трябва да се сражаваме по-храбро от всеки друг път. В края на деня те трябва да знаят, че татарската армия не се бои от смъртта, а я приема с отворени обятия. Че сме силни и твърдо решени да защитим Средното царство. Трябва да знаят, че могъщият монголски господар Сенге Ринчен с най-великият военачалник на нашето време.

Ринчен нахлупи на главата си тъмносиня шапка. Тя беше кръгла, общита с кожа и закичена с триоко пауново перо, гледащо надолу отзад — най-високото военно отличие в империята Цин.

— Действайте бързо и устремно, генерали мои. Трябва да изненадаме варварите на открито, в калните равнини. Така ще могат да видят напълно бляскавата ни войска.

Ринчен посочи присъстващите един по един.

— Не ме разочаровайте. Иначе ще опитате колко остра е сабята ми. Монголите не търпим провал.

С тези думи той се обърна и бързо излезе на проливния дъжд.

По края на равнината

8 км югозападно от Пей Тан, Китай

Въпреки заповедите сър Хоуп беше събрал Втора дивизия и два ескадрона от конната част на Пробин. Водеше ги в редици по десет към Дагу, за да види с очите си какво ги очаква. Дъждът продължаваше да се лее от небето, както правеше от безброй часове, и равнината беше покрита със застояла вода — огромна блестяща повърхност, която се вълнуваше от пороя. Въпреки този мрачен фон Втора дивизия представляваше впечатляваща гледка с подгизналите алени куртки, бели панталони и мускети на рамо. Всички имаха шапки с плитко дъно

и обърната надолу периферия с парче бял плат отзад, който не позволяваше на дъжда да влиза в яките им.

Яхнал любимия си арабски жребец, сър Хоуп едва ли можеше да е по-самоуверен, докато препускаше напред, следван от войниците си. От дясната му страна беше майор Пробин на кафявия си скопец. Той бе кален и опитен офицер, участвал в сражения в Индия и Южна Африка. Не се интересуваше от политика, изпълняваше заповеди и ако се наложеше, щеше да се бие до смърт за кралицата и страната си.

По заповед на сър Хоуп петстотинте кавалеристи трябваше да продължат към Дагу и да видят докъде могат да стигнат, преди да срещнат някаква съпротива. Намерението му бе да провери състоянието на района на запад и да разбере колко още път трябва да изминат, за да се махнат от тресавището. Дъждът намаляваше видимостта, но въпреки това продължаваха напред. Сър Хоуп бе решил, че никак не му харесва да стои на брега и да получава нареждания от някакъв си кули, който имаше нахалството да си седи в топлата суха каюта на кораба. Сър Хоуп беше човек на действието, носител на ордени воин, участвал в Първата опиумна война и отличил се при превземането на укрепения град Чин Кян. Точно там беше ранен от заблуден куршум, изстрелян от един от собствените му хора — и това беше причината за характерната му накуцваща походка. Но най-много се гордееше с начина, по който се бе отличил в Индия по време на Пенджабската кампания. Стратегическата му дързост беше допринесла за пълния разгром на въстаниците при Серай Гхат. В собствените си очи той бе професионален войник, господар на хората си, който не се подчинява на някакъв си китайски съветник.

През мъглата в далечината се появи група татарски кавалеристи. Изглежда познаваха добре калния участък и конете им не бяха затънали като тези на Пробин. Сър Хоуп изтегли сабята си и посочи към татарските скитници.

— Виждам не повече от десетина коне. Изпратете хората си да ги посрещнат. Да видим с какво разполагат.

— Пушките ни няма да стрелят в този дъжд — отвърна майор Пробин. — Ще трябва да влезем в ръкопашен бой.

Сър Хоуп изгледа подчинения си офицер.

— Действайте!

Калният участък беше широк, но въпреки това тръстиката осигуряваше добро прикритие и за двете страни. Дъждът продължаваше да се лее, докато майор Пробин заповядваше на тръбача си да даде сигнал за атака. Петдесетте кавалеристи под негово командване изтеглиха саби и бавно поеха в калта право към татарската група в далечината. Сър Хоуп се изпълни с гордост, докато наблюдаваше как хората му влизат в сражение.

На кавалеристите на Пробин под командването на капитан Тимс им трябваша цели пет минути да стигнат до твърда почва и да наберат скорост за атака. И в този момент нещата се преобърнаха. От тресавищата по двата фланга внезапно се появиха над петстотин татарски конници. Втора дивизия бе обкръжена без кавалерия, която да я подкрепи и да разбие редиците на неприятеля.

Сър Хоуп осъзна, че са го изиграли. Майор Пробин нареди на тръбача да върне кавалеристите, но те бяха безнадеждно далеч. Сър Хоуп започна да вика заповеди наляво и надясно и войниците му дисциплинирано се строиха в тесен кръг, насочили щиковете си навън като гигантски настръхнал таралеж, неуязвим за каквато и да било атака.

Татарската кавалерия приближаваше устремно и решително от всички страни. По-леките им коне се справяха по-добре в тинята от тежките британски животни. На пълен ход всеки монголски ездач извади дълъг лък и пусна стрела, щом се озова на стотина метра от отбранителната позиция на Втора дивизия.

Резултатите бяха катастрофални. Британските войници трескаво се опитваха да изсушат кремъчните механизми на мускетите си, но барутът беше мокър и оръжията им не бяха в състояние да стрелят. Въпреки това мнозина се прицелиха и дръпнаха спусък — но чуха единствено безполезното щракане от затвора. Все повече и повече стрели улучваха целите си — монголите стреляха по веднъж на всеки десетина метра.

Сър Хоуп никога не бе виждал толкова умели конници. Сгушен в средата на Втора дивизия до коня си, той забеляза израженията на татарските войни — лицата им бяха изкривени от омраза. И продължаваха да напредват! Беше пълен абсурд, но най-малко петдесет конници безстрашно се хвърлиха с конете си към стената от щикове.

Писъци на хора и животни изпълниха въздуха от всички страни, примесени със звън на метал в метал. Конете цвилеха, докато се нанизваха върху стоманата, тежките им тела смазваха мъжете под себе си подобно на гигантски юмруци, стоварващи се от небето.

Кръв се лееше от безброй рани, дъждът я отмиваше и я събираше на червени локви в калта. Въпреки това британските войници удържаха строя срещу свирепата атака.

Изведнъж някъде в далечината проехтя тръба и татарите се оттеглиха.

Целта на Сенге Ринчен беше пълно надмощие над британската Втора дивизия и той я беше постигнал. Колкото повече хора останеха живи, за да разкажат за поражението от могъщите татарски сили, толкова по-добре.

Само за две минути конниците на Сенге Ринчен изчезнаха във високите тръстики като сенки в нощта. Това бе съвършената засада — търпението му се беше изплатило предостатъчно.

Сър Хоуп Грант се качи на коня си и огледа ужасните сцени на клане около себе си. Повече от сто от хората му бяха ранени, а други сто никога вече нямаше да видят семействата си или Великобритания. Дори конят му беше одраскан от стрела непосредствено под гривата. Той се вгледа в лицата на хората си — бледи и с пречупен дух. В този момент кавалеристите на Пробин най-сетне успяха да се върнат абсолютно невредими през калта до основната част. Конете им бяха останали без сили, на устата и кожата им беше избила пяна. Сякаш за да добавят и оскърбление към раните, татарите бяха изчезнали в блатата, преди да успеят да стигнат до тях.

Като се изключат ездачите и конете, хвърлили се срещу стената от щикове, противниците не бяха дали нито една жертва. Това бе най-лошото поражение, което можеше да се случи. Всеки британски войник в калта вече беше видял с очите си храбростта и решимостта на Цин.

Сър Хоуп беше влязъл в капан и вината за това бе изцяло негова. Не беше оправдал надеждите на лорд Елгин и кралица Виктория. Заради действията му бойният дух на армията му щеше да пострада. В крайна сметка тази битка щеше да струва много повече животи от изгубените в този ден. Британското превъзходство сякаш се беше стопило, а заедно с него и самоувереността на войската.

6.

Крайбрежието на Пей Тан

13 км северно от крепостите Дагу, Китай

7 август 1860 г.

18:30 ч. местно време

Мисия Езра — ден 157

Дори два дни по-късно Рандъл Чен все още беше бесен, че сър Хоуп Грант не се бе подчинил на пряка заповед и бе повел Втора дивизия към Дагу. Разбира се, следваше да се очаква, че Сенге Ринчен ще издебне хората на сър Хоуп. Цялата ситуация обаче демонстрира пълната арогантност на британците. Те вярваха, че по-доброто им обучение, въоръжение и тактика ще им осигурят победата. И въпреки това се сблъскаха с горчивата истина. Сенге Ринчен беше роден воин и опитен генерал. Никой противник не биваше да го подценява, защото рискуваше да плати огромна цена. Монголският водач използваше терена и численото си превъзходство при всяка възможност и съдейки по победата му, той разбираше британските оръжия и тактика толкова добре, колкото и сър Хоуп.

Победата на Цин наистина се оказа решителен удар. Тя означаваше, че от тук нататък Рандъл трябва да надзирава подготовката за битката още по-изкъсо. Планът му беше да изчака още най-малко десет дни, докато времето се оправи. Така условията щяха да са идеални за артилерията. Още една тактическа грешка или неправилна преценка, и войната щеше да се проточи много месеци. Време бе да действа консервативно и да се погрижи събитията да се върнат отново в релси. Въпреки неуспеха Рандъл знаеше, че трябва да запази увереност.

Сър Хоуп изкуцука през голямата каюта на лорд Елгин на борда на „Свирепи“ и си наля още един коняк. Въпреки че вятърът беше спрял и изумруденото море бе абсолютно равно, проливният дъжд продължаваше да трополи по люковете.

— Разбрах, че правя гадна грешка, веднага щом пратих Пробин срещу онази отделила се колона — замърмори сър Хоуп. — Мръсни татарски копелета!

— Направихте най-голямата си грешка в момента, в който излязохте от лагера — отвърна Рандъл.

Лорд Елгин надигна тежкото си туловище от стола и се помъкна към двете кристални гарафи. Лицето му лъщеше от пот.

— Трябва да си вземем поука от станалото — замислено рече той. Кристалът звънна, когато напълни три четвърти от обема на баварската си чаша и отпи голяма глътка.

За да скрие раздражението си, Рандъл разкопча раираното си сако и извади джобния си часовник за верижката. Отвори го, погледна колко е часът и рязко затвори капака.

— Имате късмет, че Ринчен не ви е избил до крак — безцеремонно заяви той.

— Не се страхувам да умра с хората си! — избухна сър Хоуп и стовари чашата си върху махагоновата маса. Кристалното столче се счупи. — Ако онези китайски бандити искат битка, дошли са на подходящото място! Ще се изправя лично срещу кучите синове със сабя в ръка, начело на войската си!

— Никой не поставя под въпрос храбростта ви, сър Хоуп — обяви Елгин.

— Кралица Виктория ще бъде поласкана, че проявявате подобна сурова доблест — рече Рандъл. — Но въпреки това си мисля, че в момента ялната мисъл ще ни бъде от по-голяма полза.

Сър Хоуп беше видимо покрусен и лицето му внезапно преbledня. Никога досега китаец не му бе говорил толкова високомерно.

— Кралицата докосна рамото ми със сабята си, сър, и ме направи рицар на Империята! Никога повече не споменавайте името ѝ пред мен. Нямайте право. — Ръката му инстинктивно сграбчи дръжката на сабята в ножницата, сякаш щеше да изтегли оръжието и да съсече Рандъл.

— Ще атакуваме крепостите Дагу на двацет и първи август — авторитетно заяви Рандъл, без да обръща внимание на явното предизвикателство на сър Хоуп. — Сутрешно нападение срещу най-голямата крепост, известна под името Уей. Намира се на северния бряг

на реката, най-близо до морето. Ще разположите артилерията и хората си точно както ви кажа. Ще ви трябват най-малко двайсет гаубици. Външната източна стена трябва да бъде обсипвана с гюлета и снаряди най-малко два дни. Оттам ще влязат хората ви — през отворите, направени от оръдията в защитата им.

— Но укреплението Уей е най-голямото и най-добре защитеното — обади се Елгин.

— Именно затова ще нападнем *него*. На мандарински „Уей“ означава „могъщ“ и Цин вярват точно в това. Трябва да превземем най-напред и *най-решително* него, за да накараме другите укрепления да се предадат. Не искаме да побеждаваме всяка крепост със сила. Това ще отнеме време и живота на много хора. Както е казал великият Сун Дзъ, „да унищожих противника в пряк сблъсък е по-неизгодно, отколкото да плениш ресурсите му непокътнати“.

— Боже мой! — възкликна сър Хоуп. — А сега имате наглостта да цитирате отдавна мъртви китайски генерали! Хората ми бяха клани в онези калища, господин Чен. От китайци!

— Ако бяхте изпълнили заповедите ми, това изобщо нямаше да се случи! — не му остана дължен Рандъл.

— Не се подчинявам на *ваши*те заповеди, сър!

— Сгреших — рече Рандъл, осъзнавайки, че се е изпуснал. — Заповедите на *лорд Елгин*. Но това не променя факта, че изрично ви беше казано *да не напускате* лагера. Ринчен от самото начало се е опитвал да ви устрои капан. Ако се бяхте вслушали, сто двайсет и трима от хората ви все още щяха да са живи, а други сто нямаше да ближат раните си.

Сър Хоуп грабна нова чаша и си наля още един коняк.

— Не мога да повярвам, че слушам това! — Той изгълта питието си и си сипа ново.

— Когато тръгнем срещу крепостта Уей, Втора дивизия ще води атаката — продължи Рандъл. — Така ще изкупи поражението си. Ще се оплеска в кал, но ще победи. — Рандъл се вгледа в гневните кафяви очи на сър Хоуп. — И *вие* ще убедите тези мъже, че са способни да го направят. *Вие* ще осигурите храбростта им, сър Хоуп.

С притъпени от коняка сетива и объркан от внезапната демонстрация на увереност от страна на Рандъл в способностите му на водач, сър Хоуп вече не можеше да съдържа любопитството си.

— Откъде идвате, господин Чен? — попита той и в гласа му се прокрадна съмнение.

— Не съм сигурен какво имате предвид.

— Вие знаете бъдещето, господин Чен. Вече го доказахте неведнъж. Как го правите? Откъде сте? Защо ни помагате срещу собствените си сънародници? Независимо от сините ви очи вие сте един от тях.

Лорд Елгин внимателно наблюдаваше изражението на китайския си съветник. Това беше въпрос, който самият той не бе събрал кураж да зададе.

Рандъл погледна сър Хоуп право в очите.

— Достатъчно е да знаете, че съм тук, за да ви помогна да спечелите тази война. Приемете нещата така — тялото ми може и да е на китаец, но виждам света през очите на западняк. — Рандъл се обърна към лорд Елгин. — И е абсолютно задължително да не забравяте уговорката ни. Ще ви помогна да спечелите тази война и да наложите Тиендзинския договор. След това ще продължим победоносно към Пекин. И както ви обещах, историята ще запомни само *вашето* командване заради умениято и дързостта ви, сякаш никога не съм бил тук. Вашите армии ще разгромят Сенге Ринчен и Китай ще бъде открит пред вас като гола жена с разтворени крака. Но както се разбрахме, стените на Забранения град *не бива да бъдат пробивани от хората ви*. Императорът не бива да бъде свалян или пленяван. Искате да наложите договора от Тиендзин, нали? Чудесно. Но трябва да обещаете, че ще спазите уговорката ни, лорд Елгин. Поясен от това не мога да бъда. Стените на Забранения град не бива да падат.

— Да, да, приятелю. — Лорд Елгин се усмихна и вдигна чашата си. — Стените на Забранения град няма да паднат. — Изражението му на политик изобщо не трепна. — Имате думата ми.

7.

Калните равнини

1,5 км северно от крепостта Уей, Китай

21 август 1860 г.

05:23 ч. местно време

Мисия Езра — ден 171

Изгревът приближаваше и небето на изток беше алено. Бомбардировката на британската артилерия продължаваше непрекъснато вече почти два дни. Постоянните гърмежи на двайсет и трите гаубици отекваха през Таку и река Хай и всяко оръдие запращаше 12 фунтовите си гюлета или снаряди — сферични топки, пълни с барут, и с фитил, който се палеше ръчно — срещу укрепената твърдина. Снарядите улучваха целта си и експлодираха едва когато фитилът стигаше до барута. Канонадата направи невероятен спектакъл в нощта, когато огнените топки описваха дъги към крепостта в мрака като на забавен кадър, преди да се взривят със секваща дъха ярка светлина; звукът от детонациите се връщаше при артилеристите миг по-късно.

Оръдията бяха завлечени до огневите си позиции през дълбоката кал, тресавища и стотици ручей, които се кръстосваха във всички посоки. Всяка гаубица се теглеше от шест коня на най-трудните участъци. Откъм океана шест канонера стреляха по високите стени на Уей, но целта на това беше повече психологическа, отколкото военна. Намерението на Рандъл беше да накара хората на Сенге Ринчен да си мислят, че са обкръжени. В действителност стените откъм морето бяха дебели над 13 метра и бе невъзможно да се пробият.

От височината на крепостните стени китайците отвръщаха на огъня с руските си оръжия, но въпреки по-високата си позиция снарядите и барутът им бяха по-некачествени и проектилите им не достигаха целите си.

Подготовката през изминалата седмица бе преминала идеално. На 12 август британските и френските сили, общо 1000 души, бяха

тръгнаха на югозапад покрай брега към Сън-Хо, докато Втора дивизия под командването на сър Хоуп се насочи на юг, следвана от 340 кавалеристи. Дивизията отново се сблъска с татарската конница, но обходната маневра отляво на англо-френските войски рязко намали пътищата за отстъпление на татарите и те побягнаха към укрепленията, без да влизат в сражение. Блестящо изпълнените от съюзниците клещи прогониха противника от калните равнини и блатистия район северно от Таку, позволявайки безпрепятственото придвижване на тежките оръдия.

На 14 август, както бе наредено, градчето Тан Ку беше превзето от Втора бригада. Овладяването на тази стратегическа позиция отрязва снабдителните линии на кавалерията на Сенге Ринчен и елиминира възможността противникът да ги атакува от запад. Под ръководството на Рандъл британците избиха над сто татарски войни и влязоха в градчето, без да изгубят нито един човек.

Рандъл огледа повредените стени на крепостта Уей с пехотински далекоглед, като търсеше достатъчно големи дупки, през които да влезе човек. Стоеше на двуетажна дървена платформа, скована от кралските инженери, на малко повече от километър и половина от укрепените позиции на противника. Наблюдателницата бе най-високата точка в блатото и видимостта от нея беше идеална. Когато идваше прилив, равнината отдолу потъваше под една стъпка вода.

Лорд Елгин седеше в тапициран стол стил Луи XVI, който бе наредил да бъде донесен през тресавището от каютата му, за да си осигури известни удобства. Както обикновено, той се потеше обилно.

До него на друг такъв стол седеше Хари Паркс, британският консул в Хонконг, облечен в официален черен костюм и пушеч касълфордска лула. Хари беше вторият най-високопоставен резидент в Хонконг след губернатора Бауъринг. Говореше свободно китайски — както кантонски, така и мандарински — и беше главен преговарящ на лорд Елгин. Рандъл много добре знаеше, че Хари Паркс е един от най-умните хора в Далечния изток. Именно той се бе възползвал от инцидента със „Стрела“ — кораб под британски флаг, арестуван незаконно от китайците през октомври 1856 г. За Хари случаят се превърна в предлог да започне война с Китай. Този добре пресметнат ход целеше единствено подобряване на условията за търговия на

Великобритания със Средното царство. Затова той беше мразен от китайските власти и бюрокрацията.

Паркс пристигна с параход от Хонконг само преди шест часа и се отправи направо към бойното поле. Първоначално беше отклонил предложението да дойде с британско-френската армада и умно изчака да научи за успешното изграждане на лагера при Пей Тан. Хари не искаше да бъде свързан с още едно поражение — беше съпровождал Фредерик Брус и адмирал Дженинкс при глупавия им опит да превземат крепостите Дагу година по-рано. Още бяха живи спомените му как стотици британски войници бяха пометени от китайските оръдия и как четири кораба на Нейно Величество, озовали се под тежка канонада, поеха по последния си път към дъното на океана. Като много бдително политическо животно, той не можеше да си позволи отново да бъде свързан с провал.

Хари Паркс засмука лулата си и пусна облачета дим, докато педантично наблюдаваше всяко действие на Рандъл. 32 годишният британски консул беше сравнително привлекателен — сини очи, светла коса, среден ръст и стройно тяло. Темето му беше плешиво, лицето и носът — тесни, и той бе гладко обръснат, с изключение на рошавите бакенбарди, щръкнали на десетина сантиметра от двете му страни, сякаш се опитваха да поправят конструкцията на лицето му.

На всеки няколко секунди поредното гюле или снаряд политаше с оглушителен гръм към крепостта. Бомбардировката не спираше нито за миг. Оръдията бяха подредени в огромна дъга в равнината и Рандъл час по час прошепваше на Елгин накъде да насочи огъня. След това лордът предаваше на висок глас заповедта на генерал-майор сър Робърт Нейпиър, помощника на сър Хоуп.

Рандъл отново приближи лорд Елгин.

— Всички оръдия да вдигнат мерника си с един градус — прошепна той.

— Всички оръдия да вдигнат мерника с един градус! — изрева лорд Елгин.

Хари Паркс не казваше нито дума — само наблюдаваше как Рандъл Чен дава заповеди на лорд Елгин и попиваше всичко, свързано него.

— Още малко — прошепна Рандъл.

Лорд Елгин избърса потта от челото си с бродирана кърпичка.

— Надявам се да е така. Жегата е ужасна и комарите направо ме подлудяват. — Той изстиска подгизналата кърпичка и потта закапа по дъските на импровизирания команден пост.

Рандъл отново вдигна далекогледа. Бяха произведени още десет изстрела, преди гаубиците да се вдигнат и снарядите да започнат да разчистват систематично външните стени на крепостта Уей. Три минути по-късно тя се разтърси от мощна експлозия. Гърмежът беше петстотин пъти по-силен от гърмежа на снаряд. Земята се разлюля — Рандъл усети как ударната вълни премина през гърдите му, въпреки че до крепостта имаше около километър и половина. Секунди по-късно от вътрешността и забълва гъст черен пушек. Несъмнено бяха улучили барутния погреб.

Изуменият лорд Елгин се надигна от стола си.

— Боже мой — прошепна той.

Хари Паркс бе изпуснал лулата си — толкова силна бе детонацията. За момент хладнокръвието му бе разбито и той залитна напред към парапета на наблюдателната платформа.

— Горките нещастници — рече той. Коментарът беше насочен по-скоро към Рандъл, отколкото към някой друг; британският дипломат вече бе започнал игра с китайския съветник с една-единствена цел — да спечели доверието му.

Рандъл кимна в знак на съгласие. Събитията се развиваха точно според плана. Едно беше сигурно — той изпълняваше мисията си на Надзирател и под вещото му ръководство британците и французите щяха да превземат с лекота укрепленията Дагу. Жертвите щяха да са минимални. Историята щеше да бъде насочена в съответствие с *по-големия план* и равновесието в природата от тук нататък щеше да бъде запазено. И въпреки пълното си презрение към британците, продаващи опиум на китайците, Рандъл знаеше, че това е единственият начин.

В този момент нямаше как да не си помисли за Уилсън Даулинг, на около 200 години напред в бъдещето. Макар и доста нестандартен, менторът му го бе подготвил добре за предизвикателството да се справи с онези, които нямаха представа каква е истинската му цел. Точно както бе казал Уилсън, съдбата му беше наистина опияняваща. Мисия Езра беше мисията на Рандъл и всичко се развиваше идеално по план.

Рандъл пое дълбоко дъх.

— Време е пехотата да тръгне — каза той.

8.

Аризона, Америка

Нортърн Ридж

20 юни 2084 г.

08:05 ч. местно време

64 дни преди началото на мисия Езра

Уилсън Даулинг стоеше на ярката слънчева светлина с ръце на кръста и за последен път се замисли дали идеята е добра. Сърцето му биеше бясно в гърдите. Изпитваше страх — точно онзи неуловим тоник, който търсеше.

— Просто го направи — каза си той.

Помъчи се да изчисти съзнанието си, пое дъх и се втурна с всички сили по гладкия скален корниз, който бе избрал за точка на излитане. Задължително трябваше да вдигне най-малко трийсет и два километра в час — в противен случай със сигурност щеше да закачи високото 300 метра скално копие отдолу и парашутът му нямаше да се отвори добре — ако изобщо се отвореше.

Случеше ли се това, значи в момента поемаше последните си глътки въздух.

Преодолявайки границите на страха и физическите си способности, Уилсън се хвърли с неволен писък през ръба и се понесе във въздуха. Очакваше го километър и половина свободно падане — стига да успее да избегне назъбеното копие, стърчащо нагоре малко преди пропастта — след което следваше вертикалното спускане към река Колорадо.

Небето бе чисто и светлосиньо. Въздухът изобщо не помръдваше. Не се виждаха никакви облаци. Късното утринно слънце вече бе вдигнало температурата до 30 градуса — приятна суха жегла.

Вятърът изведнъж зарева в ушите на Уилсън, когато той полетя през ръба — за момент нагоре, преди гравитацията, подобно на ръката на самия бог, да го повлече с ужасяваща сила надолу.

Под него зееше Големият каньон. Най-големият пролом на света, дълъг почти 450 километра и широк на места до 30. Издълбан в хилядите пластове скала от могъщата река Колорадо в продължение на шест милиона години, той бе зашеметяващо красиво и опасно място.

Това бе най-дълбоката част на каньона — над километър и половина от върха до дъното — и именно затова Уилсън искаше да направи скока си тук. Вече беше скачал от двата най-дълбоки каньона на света — Дяволския в Орегон и Котауаси в Перу — и изглеждаше напълно естествено Големият каньон също да влезе в списъка му. Никой досега не беше скачал от това място и технически този бе най-опасният скок, който бе правил някога.

По-малко от петдесет души бяха скачали в Големия каньон. Опити като този бяха забранени от племето хопи поради опасността и логистичната трудност при изваждането на скачаща от дъното. Уилсън беше преговарял с вожд на племето в продължение на повече от две години. Накрая се разбраха да открият програма за стипендии на „Ентърпрайз Корпорейшън“ в Харвард, по която всяка година университетът щеше да приема двама от най-талантливите студенти на хопи в продължение на двайсет години. Уилсън вече беше официално член на племето и можеше да скача, когато си поиска.

Разперил широко ръце, с ревящ в ушите му вятър, той вдигна брадичка, за да изпъне тялото си максимално и да се възползва от всяка възможност да удължи полета си. Беше облечен в жълт олекотен парашутистки костюм „Хамил“ от памук с нишки от кевлар. Фините копринени криле от лактите до кръста му осигуряваха допълнителна подемна сила. Освен това носеше олекотена каска, обувки и парашут — всеки допълнителен грам можеше да означава живот или смърт. Очите му бяха защитени с прозрачни свръхлеки очила „Боле“.

Веднага щом скочи от корнизата, Уилсън разбра, че няма да успее. Падаше прекалено бързо в редкия сух въздух. Назъбеният връх на палеозойската скала, вече на по-малко от сто метра отдолу, се носеше право към него. Уилсън извъртя тялото си в напразен опит да избегне неизбежния сблъсък и изгуби още повече подемна сила.

Умът му се напълни с безполезна информация... Назъбената сурова скала, с която щеше да се сблъска всеки момент, бе формирана през палеозойската ера, ерата на „древния живот“, преди повече от 500 милиона години. През този геологичен период цялата суша на Земята е

била събрана в един гигантски свръхконтинент на име Панотия. Първата глобална ледникова епоха тъкмо завършила и тектоничните плочи се разделяли със скоростта на растящ нокът — някои бавно се отдалечавали, други се сблъскали през хилядолетията. Образуваха се океани, издигнали се планински вериги; животът на Земята тепърва правел първите си крачки.

Уилсън се вряза странично в отвесната скала и главата и лявото му рамо се блъснаха в шистовата повърхност.

За миг изгуби съзнание и се запремята надолу, като отскачаше от стръмната 80 градуса стена. Костюмът му се разкъса, ремъците на парашута се закачаха в скалите и го завъртаха като дервиш, шлемът и раменете му поемаха по-голямата част от безмилостните удари. Нямаше време дори кръвта да избие от раните му, когато вратът му изпука от поредния удар в главата. Цялата му инерция напред беше почти изчезнала и отпуснатото му тяло направи салто от ръба на скалното копие и започна дългото 1400 метра падане към дъното на каньона и река Колорадо.

От въздушното съпротивление ръцете и краката на Уилсън се разпериха навън, сякаш лежеше на някакъв невидим кръст. Изведнъж в ума му се появи ясният и рязък образ на Хелена Каприарти. Сънено си помисли какъв щастливец е, че я е познавал навремето. Че я беше докосвал и целувал. Но животът му оттогава беше толкова пуст, така лишен от съдържание. Точно преди три години се беше върнал от миналото, а Хелена бе отделена от него от бариера от повече от осемдесет години — бариерата на времето. Жестоката участ на Уилсън бе да бъде пътешественик във времето, който никога няма да може да се върне при жената, която обича.

Това бе причината за днешния скок — третата годишнина от връщането му в транспортната капсула. Краят на пътешествието назад във времето и — което бе най-важното — успешното завършване на мисията му.

И денят, в който животът му се изпразни от съдържание.

Колкото и да изглеждаше невероятно, Уилсън имаше рядка генетична структура, която позволяваше да бъде прехвърлян във времето — разложен на елементарни частици от неимоверни енергийни вълни и запратен през магнитното поле на планетата. Но онези славни дни вече бяха минало за него. Сега той беше просто

ментор на други хора — други пътешественици във времето като Рандъл Чен, които един ден щяха да направят подобен скок.

В резултат на успешната му мисия финансовото благосъстояние на Уилсън бе почти невъобразимо. Притежаваше три къщи — в Калифорния, непосредствено до „Ентърпрайз Корпорейшън“ в щатския парк „Дел Нотр“, друга край Аспен, Колорадо, любимото му място за ски, както и голяма къща в родния му град Сидни, кацнала на върха на отвесна скала, гледаща към залива. Уилсън беше роден в Пасифика и с гордост би ви казал, че няма завършено образование, само зарязана докторска дисертация в университета в Сидни. Когато обаче прекалеше с чашките, често твърдеше, че имал „докторат по живот“.

Парите го караха да се чувства удобно. Осигуряваха му свобода и привилегии, но въпреки това не го направиха щастлив. Радостта се дава или спечелва, но определено не може да се купи.

Уилсън вече беше пропаднал на повече от 100 метра, дълбоко в сянката на Колорадското плато. Все още замаян, той ту идваше на себе си, ту отново губеше съзнание. Вятърът виеше в ушите му. Пластове до камбрийска скала, хиляди ивици червен и черен седимент, се носеха с бясна скорост покрай него. Синьото небе горе като че ли се смалвяваше, докато той пропадеше все по-дълбоко.

Висотомерът му светна в червено.

Чу се силен звуков сигнал.

Време беше да дръпне връвта.

Обикновено обичаше да отваря парашута си в последния момент, поради което механизмът за автоматично отваряне беше изключен. Днес това беше решение, за което щеше да съжалява. Умът му бе замъглен и не можеше да посегне към гърдите си и да дръпне титаниевата халка; резултатът щеше да е фатален.

С тази скорост на падане Уилсън разполагаше само с още шест секунди живот.

Само шест секунди.

Спомените изпълниха ума му като вода, изсипана в празна кофа... Мисли за пътуването му в миналото, за срещата с Хелена; за опасностите, пред които се бяха изправили заедно. Руините на майте. Стоунхендж. Мълниите и земетресенията. Спомни си как стои в транспортната капсула, разкъсан от страх, без да знае какво ще стане

в следващия момент; единствената му утеха бяха думите на Бартън. После лазерите, които пронизваха плътта му. Невероятната болка да бъдеш улучен от куршум и внезапното облекчение на омега командата, която бе използвал да излекува раната.

„Омега командата...“ Думите „Активирай Славей“ се отрониха от устните на Уилсън и усещане за топлина изпълни цялото му тяло, сякаш във вените му потече гореща вода, започвайки от гърдите и плъзвайки навън до върха на пръстите на ръцете и краката му. Съзнанието му моментално се проясни и той посегна към гърдите си и издърпа връвта.

Намираше се само на четиресет и пет метра от дъното на каньона.

Водещият парашут изскочи от раницата, тялото му рязко се преметна при изпъването на въжетата и основния парашут. Найлоновият балдахин се отвори и въздушните клетки се издуха с пукот. Скоростта на Уилсън значително намалая, но въпреки това той се удари в земята с такава сила, че дробовете му останаха без въздух. Без да може да овладее положението, отскочи от каменистото дъно, повлечен от неуправляемия парашут, и блъсна глава в огромна канара, след което полетя с краката напред в широката десет метра река Колорадо.

Щом регистрираха водата, ремъците на Уилсън автоматично се освободиха и парашутът отлетя настрана.

Заради командата „Славей“ Уилсън не изпитваше болка; съзнанието му бе ясно, мислите — подредени и логични. Силното течение го повлече и той се озова изцяло под вода, без да е сигурен къде е горе и долу. Напълно спокоен, се отпусна в кафявата бързо течаща река и зачака. Бавно свали каската и я пусна във водата. Ако не си поемеше скоро дъх, със сигурност щеше да се удави. Усети как сърцето му започна да бие все по-бавно и по-бавно. Къде беше повърхността?

„Дръж се — каза си той. — Без паника“.

Коляното му закачи нещо. Там трябваше да е дъното на реката. Като си представи обстановката, Уилсън издиша малкото въздух, останал в дробовете му, потъна още повече, сви се на кълбо и се отгласна нагоре от твърдото дъно. С абсолютно изпънато тяло той се понесе към все по-ярката светлина, докато не се озова на повърхността

и пое първата си глътка въздух за повече от минута. Напълни дробовете си с въздух, потоци се непосредствено под повърхността и заплува колкото се може по-бързо, докато не стигна до калния бряг. Летаргично измъкна очуканото си тяло на твърдата земя, обърна се по гръб — все още наполовина във водата — и издиша.

Кръв течеше от десетки драскотини по лицето и врата му.

Реши, че е време да се връща в „Ентърпрайз Корпорейшън“. После поклати глава.

„Ама че безумна мисъл в момент като този“.

Погледът му се насочи към ослепителната ивица пустинно небе високо над него. За трети път през последния месец се беше разминал на косъм със смъртта.

— Какви ги върша, по дяволите? — промълви той.

9.

Калифорния, Америка

„Ентърпрайз Корпорейшън“

Аудиторията в централата на фирмата

21 юни 2084 г.

10:55 ч. местно време

63 дни преди началото на мисия Езра

— Аз също имам специални способности — каза професор Оутър.

Уилсън погледна към дребния мъж, който седеше до него.

— О, няма?

— Да. Екстрасенс съм — прошепна той. — Вчера си имал неприятности при скока. Казах ти, че е прекалено опасно.

— Внимавай — каза Уилсън и посочи към сцената. — Знаеш колко сериозно вземат тези пчелички изявленията на компанията.

Двамата седяха на първия ред на главната аудитория, отдясно на сцената. Повече от 3500 служители бяха заели всички налични места в огромното амфитеатрално помещение. Макар и многобройна, тълпата беше невероятно смълчана и във въздуха се чуваше само тихо мърморене.

Уилсън изглеждаше добре; само двайсет и четири часа след скока му в Големия каньон по лицето и ръцете му нямаше нито една драскотина. Носеше черно дълго сако, черни панталони и черни, лъснати до блясък обувки. Яката на сакото беше висока и твърда. Дрехите бяха от неопамук — дишаща еластична материя, която никога не се мокреше, дори ако на главата ти се изсипе цял потоп. И никога не се цапаше, като в същото време си оставаше мека и гладка на допир. На ревера му имаше значка на Меркуриев лейтенант — съветник на Меркуриевия екип, подчинен на Меркуриевия командир Дейвин Чан и неговия пръв помощник — Меркуриев тактик Андре Стайнбек.

— Разбрах, че си изгубил парашута и каската си — шепнешком продължи професор Оутър. — Дрехите ти станали на кървави парцали.

Нещата са тръгнали зле както обикновено, а?

Уилсън се наведе към него.

— Нима ти *изглеждам* така, сякаш съм имал неприятности?

Отговорът беше не по-малко сериозен.

— Това как *изглеждаш* не ми говори нищо. — Професорът се приближи още повече и зашепна едва чуто. — Най-вероятно си се излекувал. — След като не получи отговор в продължение на няколко секунди, той изсумтя разочаровано. — Напоследък *нищо* не споделяш.

Уилсън беше особено предпазлив, когато професорът говореше за омега програмирането му. Те бяха единствените двама души на планетата, които знаеха за необичайните му способности, и Уилсън възнамеряваше това да си остане точно така.

Професор Оутър беше в началото на петдесетте и трудно можеше да се нарече красавец. „Непрекрасен“ беше терминът, с който го описваше Уилсън. Рошавата му черна коса, прошарена с бели косми, стърчеше във всички посоки, сякаш беше бръкнал в контакт. Късото му тяло подчертаваше шкембето му, ръцете му бяха малки, с добре поддържан маникюр. Алберт Айнщайн беше безпрекословният идол на Оутър и приликата между двамата учени беше поразителна. Имитирайки Айнщайн, Оутър винаги носеше едни и същи дрехи — син панталон, бяла риза и маратонки „Найки“. Имаше по седем комплекта от всичко. Професорът цитираше Нобеловия лауреат, твърдейки, че така всеки ден прави едно емоционално заредено решение по-малко, а през годините тези милиарди мисловни процеси могат да се използват за нещо далеч по-смислено.

Уилсън и професор Оутър бяха приятели от повече от десет години. Бяха се запознали в университета в Сидни. С докторат по неврология, професорът беше виновник за омега програмирането на Уилсън. Незаконната процедура активираше част от мозъка, известна като „божествената кутия“, чрез бомбардиране с високочестотен ултразвук. Идеята беше хрумнала на Оутър, след като прочете статия за радист от военноморските сили, който поради повреда в оборудването бил изложен на случайно кодирани ултразвуци в продължение на три месеца по време на плаване. В резултат морякът открил, че оздравява сто пъти по-бързо от обичайното. Военните започнали проучвания, но Световната здравна организация бързо се

намесила и забранила всякакви церебрални тестове върху божествената кутия с довода, че е много опасно.

Като истински самозван гений, професорът продължи проучванията на военните — и резултатите се оказаха направо поразителни. С гласова команда Уилсън можеше да отмени работата на собствената си нервна система, което имаше две ясни преимущества. Паметта му стана почти непогрешима и тялото му можеше да се възстанови само за часове, докато на нормален човек щяха да са му нужни много седмици.

Професорът наистина беше гений, но бе чудат и нестандартен; неуморният му ум непрекъснато скачаше от една тема на друга, много от заключенията му бяха пропити с конспиративни теории или неудовлетвореност. Но иначе беше забавен — Уилсън му признаваше поне това — и около него никога не беше скучно. И което бе най-важното, професорът час по час проявяваше невъобразима находчивост, а за подобни моменти чакането си заслужаваше. Подобно на много големи приятелства, двамата бяха различни почти във всичко, но сега не този проблем спъваше отношенията им, а растящото разочарование на Уилсън от собственото му място в света и несигурността му относно бъдещето.

— И как точно изгубих парашута си? — попита Уилсън.

Професор Оутър се усмихна.

— Мислиш си, че всички ме мразят, но не е така. Имам верни шпиони, които те държат под око.

— Сериозно, как разбра?

— *Ти* ми кажи истината. Тогава и *аз* ще ти кажа. Това е предложението.

В този момент Г. М. и Джаспър Тредуел се появиха на сцената и над 3500 души в аудиторията се изправиха на крака и избухнаха в спонтанни аплодисменти. Двамата Тредуел пристигнаха точно навреме и образите им цъфнаха на двата 20 метрови екрана, увиснали над тях. Уилсън също се изправи и издърпа професор Оутър. Служителите и постоянните контрактори бяха задължени да присъстват на изявленията на компанията, но професорът предпочиташе да иде в ада, отколкото да танцува под звуците на такава предвидима корпоративна музика. В резултат той беше единственият, който не аплодираше.

Г. М. излезе на сцената в алено „Сегуей ПТ“ — захранвано с електричество двуколесно средство за придвижване с автоматичен баланс. Истинското му име беше Годфри Мартин Тредуел, той бе изпълнителен директор, председател на борда и главен акционер на „Ентърпрайз Корпорейшън“. За всички, освен за жена си Годфри Мартин беше известен като Г. М.; на възраст над 120 години, той беше начело на компанията в продължение на повече от седем десетилетия. И тези десетилетия определено бяха период на просперитет. Именно Г. М. бе превърнал „Ентърпрайз Корпорейшън“ в онова, което тя бе днес — най-голямата и най-печеливша компания в света.

„Изглежда наистина стар“ — помисли си Уилсън. Като че ли никакви пари и вървящата с тях наука не бяха в състояние да спрат процеса на стареене. Носеха се слухове, че Г. М. всеки ден се подлага на две преливания на соматични стволови клетки, за да поддържа качеството си на живот. Въпреки това резултатите трудно се забелязваха. През трите години, откакто Уилсън за първи път се срещна с лидера на „Ентърпрайз Корпорейшън“, той бе остарял значително.

Зад Г. М. крачеше внукът му Джаспър Тредуел, президент и несъмнен наследник на трона на „Ентърпрайз Корпорейшън“. Разликата във възрастта им надхвърляше половин столетие, но въпреки това приликата между тях бе поразителна. И двамата бяха слаби, с подобни черти на лицето — остър тесен нос, гъсти тъмни вежди и широко чело. Очите им бяха дълбоко поставени, с лешников цвят и пронизваха този, към когото се обръщаха. Професорът все казваше, че „приличат на миещи мечки в хубави костюми“. Най-ярквата разлика между двамата беше косата на Джаспър, която бе кафява и подстригана късо като на Г. М., чиято коса пък бе съвсем бяла и оредяваше на темето. И двамата носеха еднакви сиви костюми на фино бяло райе и еднакви сиви кожени обувки, с което подчертаваха още повече приликата си. Характерните им вратовръзки бяха алени, на малки бели точки.

Бурните аплодисменти продължиха, докато Г. М. подкара към предната част на сцената и спря точно върху знаците на пода, където камерите можеха да го заснемат най-добре. Докато слизаше внимателно от персоналния си транспортър, спокойното му лице изпълни екраните не само в аудиторията на „Ентърпрайз

Корпорейшън“, но и на повече от 2500 други места по света. Гласът му щеше да бъде преведен на над двайсет езика и излъчен едновременно на повече от три милиона служители.

Старецът вдигна тънката си ръка, тълпата престана да ръкопляска и почти едновременно зае местата си. Лешниковите му очи, изпълнени с опит и съпричастност, се обърнаха към малката камера, увиснала във въздуха пред него.

— С всяка година конкуренцията става все по-голяма — каза той. Дълбокият му глас бе някак опияняващ. — И всяка година сме принудени да даваме повече, понякога за по-малко. От петдесет години ние сме най-голямата и най-печеливша компания на света. Организацията, с която се сравняват останалите. Целта на всеки конкурент. Пример за всеки амбициозен бизнес. — Г. М. посочи камерата. — Имам една тайна за всеки от вас. Не логото на „Ентърпрайз Корпорейшън“ ни прави велики, нито балансите ни, активите, контрактите или множеството ни партньори. Не дори и клиентите ни. — Той направи пауза. — А всички вие.

Джаспър стоеше отзад и отдясно на Г. М., сякаш готов да го подхване, ако залитне назад. Висок, силен и внушителен, той внимателно наблюдаваше лицата на хората пред него. Един ден щеше да поеме ръководството на компанията от дядо си. Всички го знаеха. Това бе идеалният план за наследяване. Той гарантираше, че предаването на властта никога няма да повлияе на крайния резултат или на настроенята на пазара.

— *Всички вие* сте тази компания — прочувствено каза Г. М.

За всеки слушател в залата и за онези по останалия свят това бе самата истина — за всеки, с изключение на професор Оутър.

— Ама че врели-некипели — прошепна той в ухото на Уилсън и се отдръпна. После отново се наведе напред. — Не мога да повярвам, че хората се хващат на този сантиментален боклук!

— Млъквай — прошепна му в отговор Уилсън. Но въпреки това негативният коментар на професора вече го караше да се съмнява в онова, което чува.

— Аз живея според четири правила — продължи Г. М. — И искам всеки от вас да ги възприеме. Правило номер едно: гледайте нещата да са прости. Сложността причинява единствено главоболия. Според опита ми истинският гений взема нещо сложно и го прави

просто. Интелигентните хора, които заговорничат да оставят нещата сложни и така да държат властта, не са в полза на този бизнес.

Уилсън не беше чувал досега Г. М. да говори за четирите правила.

— Правило номер две: нищо не е свършено. В живота са нужни двайсет процента усилия за осемдесет процента от резултата. И осемдесет процента усилия за останалите двайсет процента от резултата. Затова трябва да подбирате добре битките си. Изборът на свършенството заради самото свършенство може да бъде опасен път, водещ към провал. Винаги правете най-доброто по силите ви, но си давайте сметка, че изчакването на идеалния момент, на идеалния пазар, на идеалния клиент може да ви струва повече, отколкото ако действате бързо. Трябва да се възползвате от възможността, когато тя се появи, независимо дали условията са идеални или не.

— Правило номер три: несполуката е възможност. Чували сте това в много различни варианти — всяко зло за добро, една врата се затваря, друга се отваря, чашата е наполовина пълна, а не наполовина празна. — Г. М. замълча за момент. — В живота най-страхотните неща са плод на несплука. Защото тя ви кара да *мислите и променяте*. Да се адаптирате към средата. Единствено арогантният приема, че светът и съперниците трябва да се адаптират според него. Това е път към сигурен провал. Според моя опит радостта да си се провалил и да си намерил сили да продължиш, докато не постигнеш успех, няма равна на себе си. Желая го на всеки от вас.

Професор Оутър отново се наведе към Уилсън.

— Ама че изненада. В това дори има смисъл.

— Правило номер четири: осмелете се да мечтаете. Границите на вашите способности и границите на тази компания се контролират единствено от мечтите ви. Не можете да надскочите способността си да си представите нещо. Обръщам се към всеки от вас да загърби негативното мислене и да си представи свят с безкрайни чудеса. Можете да имате всичко, което поискате, но трябва да притежавате куража да го видите. Всеки от вас трябва да мечтае.

Г. М. се загледа продължително в камерата. Всички бяха като хипнотизирани от невероятната демонстрация на разбиране и мъдрост, на която бяха станали свидетели току-що. Обръщението нямаше нищо общо с обичайните тримесечни изявления на Г. М., които най-общо се

занимаваха с печалби, продажби и бизнес придобивки. Винаги имаше и няколко приказки за хората, но никога нещо като това.

Уилсън добре разбираше четирите правила на Г. М. — всяко по особен начин, но въпреки това ги разбираше. Вгледа се в нацупената физиономия на Джаспър. Като че ли всеки момент щеше да се случи нещо, усещаше го. Нещо голямо. Отново насочи вниманието си към Г. М. И остана изумен, че точно в този момент погледът на Г. М. се спря върху него. Спокойните му очи го бяха открили сред хилядите в аудиторията.

Не бяха разговаряли от близо две години, откакто Г. М. беше извикал Уилсън в кабинета си да му съобщи, че трябва да работи за Меркуриевия екип или да изгуби състоянието, спечелено от мисията по силата на засукана формулировка в договора, наречена клаузата за Надзирателя. Уилсън се бе вбесил и беше напуснал срещата; по пътя към изхода бе наругал Джаспър по начин, за който бе сигурен, че един ден ще съжалява.

Когато Г. М. откъсна поглед от камерата, това внесе моментен смут у тълпата и Джаспър, които се опитваха да разберат към кого гледа старецът.

— Подобно на всичко в живота, нещата трябва да се променят — каза Г. М., сякаш се обръщаше единствено към Уилсън. — Живях пълноценен и привилегирован живот. Бях начело на „Ентърпрайз Корпорейшън“ повече от седемдесет години. За това време дойдоха и си отидоха много приятели. Някои от тях са много специални за мен.

Уилсън знаеше, че Г. М. говори за Бартън Ингърсън.

В този момент Г. М. откъсна погледа си от него и отново се обърна към камерата.

— Обявявам оттеглянето си от „Ентърпрайз Корпорейшън“ в края на тази година — заяви той. Гласът му дори не трепна.

„Не и това“ — помисли си Уилсън.

Тълпата зашептя.

— Решението не беше лесно — продължи Г. М., — но зная, че компанията ще бъде в добри ръце. Джаспър Тредуел ще поеме управлението през януари, на първия ден от новата година. Оставям мечтите си за тази велика компания на него и на всички вас. Затова ви моля да се погрижите това да си остане работно място, с което винаги да се гордея. Сигурен съм, че няма да ме разочаровате.

Той внимателно се качи на персоналния си транспортър и леко се наведе напред и настрани. Жироскопът засече движението и устройството плавно зави надясно. Погледът на Г. М. отново се спря върху Уилсън, докато се обръщаше и се насочваше към края на сцената. На Уилсън му се прииска да произнесе беззвучно: „Правите грешка“, но се сдържа.

Аплодисментите започнаха колебливо, но продължиха гръмко много след като старецът и Джаспър бяха напуснали сцената. Всички станаха от местата си, залата зажува от оживени разговори. Дори професор Оутър се изправи от стола си и запляска с ръце. Единствено Уилсън остана седнал. Опитваше се да разшифрова какво се беше случило между него и великия мъж.

— Май си имаш почитател във висшето ръководство — каза професорът. — Видя ли как те гледаше Г. М.? За момент се уплаших, че гледа към мен!

„И сега начело ще е Джаспър“ — осъзна Уилсън. Истински кошмар. Това със сигурност означаваше, че програмата „Надзирател“ и Меркуриевият екип са загазили. Джаспър открай време бе заявявал открито нежеланието си да манипулират времето. Това беше колкото добре, толкова и зле, реши Уилсън. При бюджетни съкращения щеше да се наложи да го освободят от договора му — клаузата за Надзирателя вече нямаше да е в сила. Той отново щеше да е свободен човек. От друга страна, ако Джаспър съкратеше бюджета, мисия Езра щеше да бъде изложена на риск, а наред с нея и много други неща.

Когато аудиторията се изпразни, професор Оутър рухна в стола до Уилсън.

— Нещата се променят, друже — каза той с ясно изразен австралийски акцент. — Ново ръководство, нов бизнес, нови корпоративни идеали. Винаги става така.

— Единственото важно е мисия Езра да бъде завършена — тихо рече Уилсън. — Знаеш колко голям е залогът.

— Г. М. има още пет месеца, преди да се оттегли. Дотогава мисията отдавна ще е приключила. — Професорът пусна още една въздишка. — После ще трябва да си търся нова работа.

— Пак можеш да работиш за мен — отвърна Уилсън. — Ще се захванем с нещо заедно.

— По начина, по който я караш, ти остава не повече от седмица живот. — Професорът изведнъж се сепна. — Чакай, хрумна ми нещо! Можем да работим за Джаспър. Доколкото си спомням, при последната ви среща го нарече „хлъзгав паразит“ и „отрепката на земята“. Много те бива с хората.

Уилсън стана от стола си.

— Не се безпокой, помня какво стана.

Професорът поклати глава.

— Джаспър ще те изхвърли отгук веднага щом му се отвори възможност.

— Чудесно — отвърна Уилсън. — И без това ми е дошло до гуша от това място. — Той потърка брадичката си. — Но все имам чувството, че Г. М. е замислил нещо. Неслучайно гледаше към мен.

Професорът се разсмя.

— Толкова е дърт, че сигурно не е можел дори да те види!

— Смей се колкото си искаш — отвърна Уилсън. — Казвам ти, замислил е нещо.

10.

Сан Франциско, Америка
„Ентърпрайз Корпорейшън“
Сграда „Меркурий“, етаж 2
21 юни 2084 г.

12:50 ч. местно време

63 дни преди началото на мисия Езра

Почти два часа по-късно Уилсън стоеше в работната стая на директорите и очакваше пристигането на Андре и Рандъл. Мразеше работните срещи на Андре — от негова страна всичко беше по график и следващите трийсет минути със сигурност щяха да са загуба на време.

Едната стена на просторното помещение беше изцяло стъклена и откриваше панорамен изглед към тучната зелена трева, простираща се до хоризонта. Огромни калифорнийски секвои, някои високи над 100 метра, образуваха прохладна сянка над потъналите в зеленина смърчове и борове. Под тях имаше гъст, процъфтяващ свят от храсталаци, дръвчета и папрати. Гората отвън бе прочута като последния хабитат на *Brachyramphus marmoratus*, красива дребна морска птица, която гнездеше единствено в старите гори в района. Уилсън никога не я беше виждал, но други служители на „Ентърпрайз Корпорейшън“ твърдяха, че от време на време са зървали по някоя птичка.

Спомни си, че навремето това бе кабинетът на Бартън Ингърсън, но след като той си бе отишъл, нещата се бяха променили. Черният гранитен под бе сменен с полиран бял мрамор; шестоъгълната заседателна маса бе изчезнала и на нейно място се мъдреше по-голяма правоъгълна, изработена от бял бук. Кръгът удобни сини кушетки бе сменен от бежови кожени канапета за трима души; прозрачното стъкло на вратите вече беше матирано. Емблемата на „Ентърпрайз Корпорейшън“ беше изчезнала от стената наред с бюрото и директорския стол на Бартън. Желанието за нов старт е разбираемо,

помисли си Уилсън, но изглеждаше, че екипът по интериорен дизайн бе получил нареждане да промени *всичко*. Все едно Бартън никога не е стъпвал на това място; сякаш споменът за него можеше да се заличи толкова лесно, колкото да се махне логото от стената.

Уилсън погледна към вратата на банята в другия край на кабинета. Именно там за първи път беше научил за *своята* мисия назад във времето — мисия Исяя. Бартън го бе замъкнал в малкото помещение да му каже за невероятното пътешествие, на което му предстоеше да потегли. Ама че странно място да научиш подобна новина — до тоалетната от черен порцелан. Сега му изглеждаше смешно, но тогава му се стори като пореден знак колко абсурдни бяха твърденията на Ингърсън. И въпреки това *всичко*, предречено от Бартън, се оказа истина. *Всичко... че и отгоре*.

Постигането на такива фантастични неща — да пътува във времето и да изпълни мисията си — би трябвало да изпълни Уилсън с чувство за удовлетвореност отвъд представите му. А ето че се случи точно обратното. Чувстваше се празен, безнадежден и сам. Сякаш пътешествието му бе отнело нещо от него, което бе невъзможно да се замести. *Всичко*, на което се беше наслаждавал преди, сега му се струваше банално. Емоциите му бяха тежки като мокър цимент, макар че умът му бе остър — смъртоносна комбинация в толкова много отношения. Не *чувстваше* нещата така, както навремето, и затова търсеше начин да компенсира тази недостатъчност с поемането на все по-екстремни рискове.

Отначало си угаждаше с финансовото възнаграждение за успеха си. Купи си яхта, както си бе обещал, и планираше околосветско плаване. Но мечтата продължи само няколко седмици — реши, че вече е прекарал достатъчно време сам. След това се насочи към наркотиците и безразборните връзки — това запълни пустотата само за три месеца. Сега го теглеше към вдигащи адреналина забавления като скоковете, скалното катерене и летенето с реставрирания „Тайгър Мот“ от частната му писта в края на пустинята Невада. Но нещата напоследък не вървяха по план и накъдето и да се обърнеше, намираше неприятности. Професор Оутър като че ли беше прав в предсказанието си, че с това темпо вероятността за оцеляването на Уилсън не е висока — ако не беше омега програмирането му, последствията от нуждата да

изследва границите на възможното със сигурност вече щяха да бъдат фатални.

С всеки изминал ден Уилсън се чувстваше все по-огорчен и лишен от съдържание. Но все пак едно нещо го караше да продължи нататък — мисията на Рандъл Чен в миналото, мисия Езра. По някакъв начин тя представляваше единствената ярка звезда в иначе непрогледната нощ. Мисията отново доказваше на Уилсън, че *времето* наистина е еластично... и че може би един ден ще си върне онова, което бе изгубил. Разбираше, че Бартън никога няма да се върне, за да му бъде ментор. И че може би никога повече няма да види Хелена, колкото и да му се иска. Но въпреки това, противно на всякаква логика, част от него все още се надяваше. Бартън ясно бе изразил вярата си, че съдбата сама по себе си води всички крайни резултати. Че ако човек умре, значи е трябвало да умре. Надзирателите бяха просто инструменти в по-голямата тъкан на съдбата и трябваше да изиграят ролята си. Не можеха да контролират резултата, а само да му позволят да се случи. Бартън вярваше, че отделният човек не е в състояние да намери собствената си съдба и че трябва да се позволи на съдбата да го намери. И нещо по-важно, че човекът трябва да е готов да я приеме.

Уилсън видя отражението си в обърнатия към гората прозорец и гледката внезапно го шокира. Беше облечен в черния костюм на Меркуриевия екип, толкова официален и подобаващ — всичко, което самият той не беше. Толкова неща са се променили, помисли си той. Виждаше отражението си, облечено в костюм, запазен единствено за най-умните и най-дисциплинирани хора на планетата. А ето че той самият носеше същата униформа. Това беше нелепо. Как е могло да се случи? Как е възможно всичко да се обърка така? Когато Бартън ръководеше Меркуриевия екип, те носеха бели костюми, които бяха много по-неофициални. Дори емблемите на реверите им бяха различни. Сякаш всичко на това място се бе превърнало в нещо друго — в това число и самият Уилсън — и нищо никога нямаше да е същото.

Вратата се отвори и младият Андре Стайнбек влезе в стаята, облечен в черен костюм като на Уилсън; единствената разлика бе, че табелката на ревера му го отличаваше като тактик — втори по старшинство в екипа.

— Ама че изненада, господин Даулинг. Отново сте дошли навреме — каза Андре.

Уилсън се усмихна престорено.

— Да. Изумително, нали?

Андре Стайнбек беше най-младият тактик в историята на Меркуриевия екип. Достигнал ранга едва на шестнайсет, тийнейджърът бе изиграл ключова роля при прехвърлянето на Уилсън в плазмено състояние по време на мисия Исая. С коефициент на интелигентност над 185 точки, техническият му гений и експертизата му в областта на системите за прехвърляне беше безценна. Ако имаше недостатък, той бе липсата на зрялост, която в съчетание със силната вяра в себе си водеше до арогантност към „по-неинтелигентните“ от него. Вече почти на двайсет, по меките му бузи имаше намек за младежки пъпки, а тъмната му коса беше щръкнала нагоре с помощта на гел. Кльощавото му бледо тяло бе понапълняло през последната година и вече можеше да влезе в категория петел. Уилсън не харесваше особено Андре, но това не беше от значение за младия Меркуриев тактик. Единственото, което го интересуваше, беше кариерата му.

— От чисто любопитство, мога ли да попитам каква е причината за тази внезапна точност? — поинтересува се Андре.

— Нямам за какво друго да живея — иронично отвърна Уилсън.

Андре го изгледа неразбиращо, без да е сигурен какво точно означава отговорът — но не си направи труда да попита.

— Разбирам — рече той и продължи енергично към заседателната маса.

Уилсън често закъсняваше за срещите, но през последния месец бе успял да промени навиците си. Запита се разсеяно дали това има нещо общо с трите разминавания със смъртта през същия период. Първо беше разбил своя „Тайгър Мот“ — самолетът изгуби лявото си долно крило, когато не успя да го изведе от свредела, в който го бе вкарал на твърде малка височина. Преди две седмици пък, докато се спускаше с въже, един от клиновете се беше освободил от отвесната скала на Тейбъл Маунтин край Кейптаун в Южна Африка. Уилсън беше катерил високите 1000 метра отвесни стени повече от два дни, когато всичко отиде по дяволите. Падна от 30 метра височина на скален корниз, но въпреки това — благодарение на способността да се

възстановява — успя да се отърве. А вчера беше направил почти фаталния си скок в Големия каньон.

Някаква перверзна част от него знаеше, че ще продължи да изкушава съдбата, сякаш за да докаже на себе си, че *не може* да бъде убит. Колкото по-опасна беше задачата, толкова по-голяма бе нуждата му да се заеме с нея. Но рано или късно, независимо колко големи бяха способностите му, късметът му щеше да свърши.

Секунди по-късно пристигна Рандъл Чен. Езра Надзирателят се появи на прага и влезе със сигурна крачка в стаята. Самоувереността му беше толкова голяма, че сякаш океаните щяха да се разтворят пред него, ако им заповяда. Красив китаец с пропорционално развито тяло, той беше здрав и силен, симетричните му черти някак подсказваха за балансиран подход към живота и ролята му в него. Късата му права черна коса бе разделена на път отляво; беше облечен в тесен тъмносив фитнес екип на „Ентърпрайз Корпорейшън“, който очертаваше стройното му мускулесто тяло.

Макар да се бе срещал безброй пъти с Рандъл, Уилсън още си поемаше рязко въздух, когато виждаше яркосините му очи. Бяха иридесцентни, подобно на дълбок тропически океан, от чиито бистри води се отразява яркото слънце. Ген-ЕП конверсията беше постигнала забележителен успех и генетичният строеж на Рандъл бе променен така, че молекулите му да могат да бъдат превърнати в кварк-глюонна плазма — необходима стъпка за пътуването във времето. Единствено Ген-ЕП имаше молекулярната структура, способна да издържи на процеса на прехвърляне; промяната в цвета на очите беше страничен ефект от драматичните генетични промени.

От друга страна, Уилсън беше естествен Ген-ЕП, роден с белтъчна структура, която позволяваше да бъде прехвърлян без никакви модификации. Основаната на въглерод ДНК беше съставена от четири типа белтъци — аденин, гуанин, цитозин и тимин. Белтъчната структура на Уилсън следваше много специфичен модел, който можеше да бъде превърнат в плазма и възстановен без никакви молекулярни загуби. Само един на девет милиарда души се раждаше с подобен тип ДНК — и всички те имаха поразително сини очи.

Конверсията на Рандъл бе продължила повече от година и включваше много болезнени процедури. Това бе единственият начин да бъде изпратен назад във времето — китаец, който скоро щеше да

промени хода на Втората опиумна война и да помогне за поправянето на историята.

— Как сте? — любезно попита Рандъл.

Уилсън кимна за поздрав, докато вървяха заедно към заседателната маса.

— Добре, Рандъл, благодаря.

Андре бързо погледна часовника на таблета си.

— Радвам се, че и двамата идвате навреме.

— Целта ни е да доставяме удоволствие — отвърна Уилсън.

Рандъл му се усмихна с разбиране, докато сядаха.

— Добре, да започваме по същество — каза Андре. Той докосна таблета си и над масата се появи холографски екран, който се изпъна до тавана. Откъдето и да го погледнеш човек, образът — известен като интуитивна холограма — сякаш беше обърнат към него; и ако очите му се фокусираха някъде зад холограмата, тя ставаше прозрачна, за да може да вижда хората и предметите зад нея.

По екрана запълзя списък от задачи, общо над двеста.

— Изоставаме с графика — каза Андре и в гласа му се прокрадна нервна нотка. — Приключихте ли със запознаването със системите за прехвърляне?

Уилсън се облегна назад в стола си.

— Казах на Рандъл да не си прави труда. Информационната програма, която си избрал, е прекалено подробна. Сам ще го запозная със системите.

Андре посочи екрана.

— Това не е достатъчно! Виджте всички неизпълнени задачи, господин Даулинг. Има още дващсет и три точки, които не са отметнати.

Уилсън направи пауза, преди да заговори — искаше отговорът му да бъде точно на място.

— Бях нает от „Ентърпрайз Корпорейшън“ да подготвя господин Чен за прехвърляне в миналото. Картината е *по-машабна*, Андре. Свитьците от Мъртво море ни дадоха сложна променяща историята мисия, която почти не може да бъде разбрана. Доколкото си спомням, свитьците не ни представят списък с дребни задачи като този тук. Голямата картина е, че *сам бог*, или каквато там сила да е кодирала

информацията в свитъците, е решил мисията да бъде изпълнена — или последствията ще бъдат ужасни.

— Двамата с Дейвин се съгласихме, че тези задачи трябва да се изпълнят! — категорично заяви Андре.

— Май не ме разбираш — рече Уилсън.

— Задачите трябва да се изпълнят! — повтори Андре.

— Проектът беше раздробен — каза Уилсън. Под „раздробяване“ Меркуриевият екип разбираше разделянето на една цел на множество различни части. — Дейвин е отговорен за генетичната конверсия. Ти поех прехвърлянето. А аз отговарям за тренировката и подготовката. — Думите му бяха премерени и изречени със спокоен глас. — Не забравяй, че самият аз съм пътувал в миналото. Зная с какво ще се сблъска Рандъл. Най-важното сега е да го подготвим психически и духовно за пътуването. Както ме е учил Бартън, позитивната нагласа е по-важна от всеки друг фактор. Тя е единственото нещо, което можем да контролираме — което Рандъл може да контролира — във всеки момент, независимо какво се случва. Когато се озове в Китай по времето на династия Цин в средата на деветнайсети век, познанията му за системите за прехвърляне изобщо няма да са му от полза.

Ръцете на Андре трепереха от раздразнение.

— Няма да търпя подобен недисциплиниран подход. Трябва да работите по график, господин Даулинг. Двамата с Дейвин ви осигурихме тренировъчна схема и ако тя не бъде изпълнена, господин Чен ще е неподготвен.

— Познаването на системите за прехвърляне с нищо не допринася за разбирането на онова, което е необходимо — остро рече Уилсън. — Съветвам те от тук нататък да не се месиш в подготовката на Рандъл.

— Аз съм тактик на Меркуриевия екип! Втори по старшинство! — повиши глас Андре и лицето му почервения от гняв. Той изпъчи гърди и посочи мълнията на ревера си. — Аз съм ваш началник!

— Всичко е под контрол — спокойно каза Уилсън. — Господин Чен не се нуждае и от половината от нещата в списъка ти. Ако ми позволиш да цитирам последната реч на Г. М., трябва да държим нещата прости. Слуша ли речта му? — Уилсън прегледа холограмата. — Основните бойни умения също не са нужни. Рандъл вече е експерт по бойни изкуства. Това е една от причините да бъде избран,

предполагам. Следователно графикът за физическа подготовка е загуба на време. Освен това не е нужно да вижда отново свитъците от Мъртво море, освен ако не го пожелае. Гледали сме ги вече над пет пъти.

Иронията за Уилсън бе, че когато го прехвърлиха в миналото, не беше имал време за подобни глезотии. В случая с Рандъл подготовката беше, меко казано, разточителна.

— Подробното изучаване на китайската история е най-важното изискване — продължи Уилсън. — Информацията трябва да е абсолютно свежа в ума му. Затова му осигурих допълнителни уроци по история за усъвършенстване на познанията му.

— Мисля, че Уилсън най-вероятно е прав, Андре — добави Рандъл в опит да успокои обстановката. — Безпокоя се, че няма да мога да запомня всичко необходимо. Трябва да наблегна повече върху военните действия при крепостите Дагу и похода към Пекин.

— Действията на Рандъл трябва да са безупречни — каза Уилсън. — В противен случай ще умрат хора. Мисия Езра е най-важното в случая, а не вашият график. Умът на Рандъл не бива да се задръства с информация, която не му е нужна. Той трябва да остане съсредоточен и в настоящия момент. Поради което му отделих допълнително време за медитация. Освен това повиках учителя му от Шаолин да му помогне за физическата му подготовка. И организирах двудневен преход до връх Уитни, само двамата с Рандъл.

— Преход до връх Уитни ли? — изтърси Андре. — Няма време за това! Остават само девет седмици, преди господин Чен да бъде пратен в миналото...

— Девет седмици са адски много време в сравнение с онова, с което разполагах аз.

Андре присви очи.

— Защото Бартън действаше без позволение отгоре.

— Мисията ни беше успешна — каза Уилсън. — Със или без позволение.

— Дейвин трябва да бъде уведомен за подривното ви поведение — войнствено заяви Андре. — Лично ще се погрижа да си понесете последствията. — Той се обърна към Рандъл. — Съжалявам, господин Чен. Определили сме ви ментор, който явно е негоден за задачата. Тази незадоволителна ситуация ще бъде поправена възможно най-бързо. —

Андре докосна таблета си и екранът изчезна. После стана рязко и излезе.

— Не се справи много добре — каза Рандъл.

— Андре няма представа какво е необходимо.

— Виж, той е много умен, но е само едно момче. Нека и аз ти цитирам речта на Г. М., Уилсън — нищо не е свършено. И ти току-що забърка политическа буря за собствено удоволствие. А точно сега и двамата нямаме нужда от това.

Надзирателят, който седеше до Уилсън, беше по-добър от него във всяко отношение. Във всяко, с изключение на едно — той нямаше омега програмирането, което осигуряваше на Уилсън необикновената памет и способност да се възстановява с команда.

За разлика от него Рандъл беше обучен конвенционално и бе чудесен атлет. Беше завършил добри училища с отлични оценки. Нямаше равен на себе си в бойните изкуства, което беше допълнителен бонус. И най-важното, беше изключително мъдър за крехките си двайсет и девет години. Без да знае защо точно, Уилсън подозираше, че Рандъл е дошъл от разузнавателния отдел на „Ентърпрайз Корпорейшън“. Носеха се слухове, че Г. М. и Джаспър са избирали от петстотин кандидати и са предпочели такъв с достъп до строго секретна информация. Като китаец Рандъл със сигурност щеше полесно да се придвижва из Средното царство от 60-те години на XIX в., но само по себе си това щеше да бъде предизвикателство, когато се стигне до взаимодействие с командването на западните съюзници — те със сигурност щяха да се отнасят към него с презрение заради расовата му принадлежност. Този факт правеше обучението му по история още по-важно. Той трябваше да бъде в състояние да осигурява непрекъснато необорима информация на лорд Елгин.

— Така е — рече Уилсън. — Нищо не е свършено, както казваш. Поведението ми към Андре е доказателство за това. — Той се замисли как би постъпил Бартън в тази ситуация. — Ще срещнеш значителна съпротива от страна на британските и френските водачи — каза той. — Лорд Елгин и британският консул Хари Паркс ще бъдат костеливи орехи. Трябва да се научиш да приемаш предразсъдъците им без ответна реакция. Видя как преди малко създадох допълнителни препятствия с Андре. Трябва да се учиш от това. В миналото ще се сблъскаш с още по-тежки ситуации. Хората ще се отнасят към теб със

страх, неуважение и омраза. Не бива да позволяваш това да промени курса на действията ти. Трябва да бъдеш твърд като скала. В мисията ти няма място за лични чувства. Трябва да си свършиш работата, независимо какво ще ти струва това.

— Разбирам — отвърна Рандъл.

— Утре ще разгледаме системите за прехвърляне — примирено рече Уилсън. — Ще говоря с Андре, ще се извиня и ще го уговоря да ни разведе. Това ще го направи щастлив и се надявам, че донякъде ще потуши последствията от случилото се току-що.

— Дано.

— Но засега трябва да продължим с обучението по история — заяви Уилсън. — Искам да затвориш очи и да си представиш как си застанал в калта северно от крепостта Уей. Двайсет и три британски гаубици са бомбардирани стените в продължение на повече от два дни. Изведнъж барутният погреб се взривява. Каква е следващата ти стъпка?

Рандъл отвори очи, разкривайки поразителния син цвят, който така го отличаваше от всички други китайци.

— Британците и французите трябва да атакуват едновременно крепостта — каза той. — Трябва да бъдат убедени, че се съревновават помежду си кой пръв ще издигне флага на победата. Ако има състезателен елемент, няма и да помислят за поражение.

Отговорът беше идеален.

11.

Крепостите Дагу

1,5 км източно от Таку, Китай

21 август 1860 г.

06:32 ч. местно време

Мисия Езра — ден 171

Минути след експлозията на барутния погреб крепостта Уей беше покрита от гъст черен пушек, който бълваше от вътрешността ѝ. Скоро стана невъзможно да се различат дори очертанията на укреплението от британския наблюдателен пост. Въздухът не помръдваше и сякаш отровната мъгла можеше да се стеле часове наред.

По заповед на лорд Елгин британските гаубици и закотвените срещу устието на река Хай кораби прекратиха огъня. Над Дагу се възцари зловеща тишина.

За момент умът на Рандъл внезапно се изпълни с мисли за императрица Цъ Си. Щеше да бъде бясна на Сенге Ринчен за загубата на крепостта. Всичките ѝ планове с монголския господар рухваха и той скоро щеше да бъде мъртъв. Рандъл добре знаеше, че Цъ Си толкова се слави с уменията си да доставя удоволствие, че никой мъж не би могъл да живее без нея, след като веднъж е вкусил благоволенieto ѝ. Любопитството му по отношение на императрицата го човъркаше от самото начало, откакто за първи път беше чел за нея. Какво я правеше толкова могъща? Как изглеждаше? В системата Дейта-Тран на „Ентърпрайз Корпорейшън“ нямаше нито една нейна фотография, макар да се намираха снимки на всяка друга значителна фигура от нейната епоха. Как е успяла да избегне през целия си живот някой да улови образа ѝ, си оставаше загадка.

— И сега какво? — попита лорд Елгин.

Рандъл внезапно излезе от унеса си.

— Британските и френските сили трябва да атакуват едновременно — отговори той. — Който вдигне флага на победата над

крепостта Уей, ще отнесе славата на деня.

— Не е нужно да вкарваме французите — обади се британският консул Хари Маркс. — Крепостта несъмнено е унищожена отвътре. Трябва да атакуваме само с британски войници и да се погрижим честта от тази велика победа да е за нас.

— Разбирам мотивите зад предложението ви — отвърна Рандъл, докато поглеждаше часовника си, за да провери точния час. — Искате да отмъстите за поражението на Фредерик Брус от миналата година. Но тази битка е нещо повече от завземането само на тази крепост. Устието на река Хай се пази от двайсет укрепления и ни предстоят още много други сражения, ако продължим към Пекин и победата. По-късно китайците ще атакуват с кавалерия и трябва да държим частите на Пробин и Фейн скрити зад блатата, за да отвърнат на удара. За да успеем, трябва да овладеем бързо Уей. Нуждаем се от пълното съдействие на французите. Всеки китайски войник ще гледа атаката от другите укрепления. Сенге Ринчен също ще гледа. Щом пушекът се разсее, трябва да продължим с всичко, с което разполагаме. Затова искам да разберете — за да постигнем целите си, на барон Грос и хората му също трябва да се позволи да се изявят.

На лорд Елгин никак не му се искаше да дава възможности на французите. Родът му се беше сражавал с тях, откакто свят светува. Беше изгубил двама любими чичовци в битката при Трафалгар. И великият адмирал Нелсън беше близък приятел на дядо му. Като се добавеше поражението на брат му на същото това място преди по-малко от година, лорд Елгин много сериозно обмисляше дали да не предприеме атаката само с британски войници. Беше въпрос на чест.

Рандъл прочете изражението му и добави:

— Не правете същата грешка като сър Хоуп. Врагът не бива да бъде подценяван. Крепостта не е пострадала толкова много, колкото ви се струва. Французите трябва да атакуват с нас. Абсолютно задължително е, ако искаме да постигнем успех.

Елгин се вгледа в необичайните сини очи на Рандъл. Зад него хоризонтът беше скрит от гъстия черен пушек от експлозията на погребя.

— Дотук бяхте прав за всичко — каза Елгин и се усмихна насила. — Ще атакуваме заедно. Щом казвате, че крепостта не бива да се подценява, аз ви вярвам.

— Мисля, че решението е добро — добави Хари, но излезлите от устата му думи бяха чисто политически, както винаги.

— Господин Чен, имам въпрос — сериозно каза лорд Елгин. Той премести тежкото си туловище и дъските изскърцаха под краката му. — Кой пръв ще вдигне знамето, британците или французите?

Рандъл беше предупреден никога да не предсказва абсолютни резултати. Подобна манипулация от страна на пътешественика във времето можеше да подрони самата тъкан на съдбата и съответно да промени бъдещето. Уилсън беше категоричен в това отношение — винаги трябваше да се оставя възможност и за провал. Нищо не беше сигурно и което беше по-важното, необходимата за успеха упоритост винаги се коренеше в неизвестното.

Рандъл внимателно подбра думите си.

— Единствено *вашите* войници могат да предскажат дали ще развоят победоносно знамето си. Не мога да ви кажа дали ще го направят британците или французите, а единствено, че победата ще бъде за съюзниците, ако ударят заедно като един. Мога само да дам възможност на хората ви за успех, но те са онези, от които зависи дали ще се възползват от нея.

Лорд Елгин кимна и извика генерал Нейпиър да се приближи.

— Съобщете на барон Грос, че ще атакуваме заедно. Но за бога, нашите хора трябва да издигнат знамето преди французите. Разположили сме войската си в позиция да победим — и сме длъжни да победим.

Генерал Нейпиър застана мирно с белия корков шлем под мишница. Червената куртка и белите му панталони бяха изпръскани с кал.

— Имаме над две хиляди и петстотин души в равнината, а французите — само седемстотин. Ще спечелим, лорд Елгин.

— Частите на Пробин и Фейн ще чакат зад блатата на север — добави лорд Елгин. — Трябва да са готови да отблъснат евентуална контраатака на татарската конница.

Рандъл се наведе към него, за да не могат другите да чуят думите му.

— Атаката трябва да изчака, докато димът се разнесе. Китайците трябва да видят решителната ви победа.

Лорд Елгин кимна.

— Няма да атакуваме, преди димът да се е разнесъл — авторитетно заяви той. — А сега действайте. И бог да ни е на помощ.

Генерал Нейпиър се усмихна широко, отдаде чест и се завъртя кръгом. Духът на лорд Елгин обаче не бе така приповдигнат. Глождеше го чувство, което му бе трудно да игнорира. Да приема заповеди от китаец започваше да става все по-трудно за гордия британец. Единствено лорд Елгин бе командирът на съюзническите сили. По божия воля той беше осмият граф Елгин и дванайсети граф Кинкардин. Лично кралица Виктория го бе обявила за пръв лидер на последните двайсет години. Един китаец не би трябвало да посмее да го заговори, още по-малко да му дава нареждания.

Облечен в копринен монголски кавалерийски костюм, с Черния флаг на хоркините на гърдите, Сенге Ринчен се изкачи на най-високата точка на крепостта Жен, което на мандарински означаваше стражева крепост. Това беше по-малко укрепление на около километър северозападно от Уей, на брега на река Хай. Под прикритието на гъстия пушек от експлозията Ринчен беше придвижил колона конници — над 800 коне — до задната страна на укреплението и сега се намираще в добра позиция за контраатака, но бе разтревожен от онова, което бе видял през изминалата седмица. Съюзниците бяха показали изненадваща сдържаност — нещо изключително нетипично за тях, което го притесняваше. Почти бяха успели да обкръжат войните му в калните равнини. И като се изключи глупавата атака на Втора дивизия два дни след пристигането ѝ, съюзниците не бяха направили нито една грешка. Когато отрязаха снабдителните пътища с превземането на Таи Ку, стана ясно, че това е дело на голям пълководец. Действията им бяха нещо много повече от сляп късмет. Странна тръпка премина през тялото на Ринчен. С какво, или по-скоро с *кого* си имаше работа?

— Страхливци — обади се един лейтенант. — Атакуват морските ни крепости в гръб. Тези жалки британци и страхливи французи нямат капка чест. Стрелят с оръдията си, без да нападат. Като жена, мятаща камъни през река.

Ринчен се обърна към стоящия до него офицер.

— Лейтенант Лин, който и да е водач на варварите, той показва голямо умение. Най-мъдрият пълководец атакува само когато е сигурен, че може да победи. Пресякоха снабдителните ни линии и смазаха крепостта Уей с оръдията си. Знаят, че няма да препуснем да

ги пресрещнем с конете си — и затова чакат. Калната равнина защитава крепостите, но пази и врага от нашата кавалерия.

— Нима сте впечатлен от действията им, господарю?

— Да, Лин. Впечатлен и разтревожен. Щом успяха да превземат с лекота Уей, със сигурност ще се справят още по-лесно с останалите крепости. Целта им е да пречупят духа на китайците, това е ясно. В онези укрепления няма монголски войни, а просто наборници, които се бият само за честта на семействата си, водени от мандарините, бюрократичната измет на света. — Ринчен изтегли извитата сабя на могъщия Чингис хан и посочи към призрачния силует на Уей, който прозираше през изтъняващата димна завеса. — Трябва да удържим на всяка цена онова укрепление. Изпрати допълнително хора и оръжия от северозапад, които да подсилят защитата ни. Съобщи на генерал Дан, че ако някой побегне от поста си, ще бъде преследван като куче и измъчван. Това се отнася и за самия него. И дума не може да става да се предадат.

— Ако изпратим хора, няма ли да останем оголени? — попита Лин.

— Чуждоземните дяволи искат най-голямата перла от защитата на Средното царство. Няма да изразходват нито едно зърно барут срещу друга мишена. Битката за крепостите Дагу ще бъде спечелена и изгубена тук. Когато варварите хвърлят силите си в атака и се изтощят при прекосяването на калта, ще контраатакуваме. Гаубиците им ще бъдат безполезни, защото ще се страхуват да не улучат собствените си хора и пехотата им ще се окаже в капан между рововете, предвидени да държат дяволите настрана. Тогава ще пратим татарската конница. Ще спечелим битката и ще удържим тази територия — решително заяви Ринчен. Той опря върха на сабята си в каменната стена пред себе си. — Предай на генерал Дан, че защитата му трябва да бъде като камък срещу стомана. Никаква милост за никого. Кажи му, че когато всичко изглежда безнадеждно, ще пристигне татарската конница.

Когато пушекът се разсея, 2500 британци и 700 французи поеха през калта, съпровождани от над 600 местни, които мъкнеха стълби и талпи за построяването на импровизирани мостове. На северозапад, зад димната пелена, 1000 китайски пехотинци и 500 хоркински монголи, по-голямата част от елитните войници на Ринчен, заедно с

необходимите муниции и припаси, се придвижваха към речния вход на крепостта Уей да подсилят защитата ѝ.

Щом забелязаха приближаващите подкрепления, британските кораби подновиха обстрела. Макар да успяха да изстрелят повече от 200 снаряда през следващия час, пораженията бяха минимални — убиха само стотина души, докато китайците бързо се придвижваха по твърдата земя от страната на реката.

Британците и французите напредваха много по-трудно, тъй като им се налагаше да газят до колене в калта към страховитите стени на целта си. Тъй като барутния погреб го нямаше, китайците не можеха да подложат настъпващите на тежък обстрел поради липса на муниции. А когато новите запаси барут най-сетне пристигнаха, британците и французите вече бяха под обсега на големите оръдия. Междувременно британските гаубици продължаваха да бомбардират външните стени с надеждата да ги пробият.

Рандъл внимателно огледа хоризонта с далекогледа, след което неспокойно погледна часовника си. Тревожеше се, че всичко се развива прекалено бавно. Втора дивизия под командването на сър Хоуп Грант напредваше право от изток. Французите, водени от генерал Колино, бяха извили строя и приближаваха от юг. Въпреки че генерал Нейпиър ги бе принудил да извървят най-малко осемстотин метра повече, двете съюзнически армии се озоваха едновременно при външните ровове.

Надпреварата беше кой ще превземе пръв крепостта.

От позицията си Рандъл бе изумен от огромния брой войници, газещи през дълбоката кал към най-голямата от крепостите Дагу. Британците в червено и бяло и французите в светлосините си униформи бяха покрити с кал най-малко до кръста.

— Не мога да повярвам през каква мръсотия трябва да минат хората ни — нещастно рече Елгин. — Спрете гаубиците! — извика той. След още три изстрела оръдията замълчаха. Хората му вече се намираха в обсега на собствената му артилерия и той не искаше някой заблуден снаряд да избухне сред тях.

Рандъл погледна по-малкото укрепление на северозапад — крепостта Жен. На високата стена видя плешив мъж в монголска кавалерийска униформа да гледа към него през далекогледа си. На гърдите му имаше някакъв червен символ, но не можеше да го различи

от това разстояние. Рандъл огледа парапета и видя Черния флаг на хоркините. Мъжът, който го гледаше, несъмнено беше монголският господар Сенге Ринчен.

Сенге Ринчен свали далекогледа си и се замисли върху онова, което беше видял. Сигурен беше, че онзи на британската наблюдателна платформа е китаец, облечен в сив западен костюм. Дебелакът до него несъмнено беше лорд Елгин — двата медала отляво на гърдите му. По всяка вероятност китаецът беше онзи предател, за когото го бе предупредила Цъ Си — синеокият дявол. Наистина съществуваше. Ринчен вдигна отново далекогледа да се увери, че не му се привижда. Очите не го подвеждаха — до Елгин наистина стоеше китаец.

Ринчен извика Лин и лейтенантът се завтече към него. Ринчен му подаде далекогледа и посочи към британския наблюдателен пост в далечината.

— Какво виждаш? — попита той.

Лин внимателно разгледа четирите човешки фигури. Временната дървена постройка беше най-малко на километър и половина от тях. Накрая успя да фокусира устройството и сърцето му се разтуптя.

— Виждам китаец, господарю.

Ринчен му взе далекогледа и го сгъна.

— Явно слуховете за китайския предател са верни. — Уви мустака си на пръст и прецени възможностите. — Трябва да оставим крепостта Уей да падне в ръцете на врага — замислено рече той. — Ако предчувствието не ме лъже, така или иначе ще я превземат. Кажи на конницата да се приготви за отстъпление. Няма да се притечем на помощ на Уей. В този случай трябва да понесем поражение, за да постигнем победа. Китайският магьосник... — Ринчен посочи британската платформа в калта — ... е причината онзи дявол лорд Елгин да знае всеки наш ход. — Ринчен сграбчи Лин за памучния ръкав и го придърпа към себе си. — След като британците превземат крепостта Уей, изпрати в суматохата четиримата ни най-добри убийци в помощните части на британците. Който пререже гърлото на синеокия дявол, ще бъде засипан със злато. А семействата на онези, които не се върнат, ще останат под моята грижа и закрила. Днес ще им дадем крепостите Дагу, но в замяна на това през нощта хората ни ще прережат гърлото на китайския предател. Те ще са спечелили деня, но

пък ние ще им отнемем дракона — и неговата смърт ще означава край на кампанията им.

Ринчен се изплю през стената на крепостта Жен към китайския предател. С мъка на сърцето току-що бе пожертвал живота на петстотин свои хора и на още хиляди китайци само заради шанса да ликвидира мозъка на врага.

Две тръби изсвириха сигнал за атака, последван от плашещи пушечни гърмежи срещу Втора дивизия от стените на крепостта Уей. От време на време към тях се добавяше и гърмежът на шестфунтово пехотно оръдие. Първата вълна на сър Хоуп скочи във външния ров с високо вдигнати пушки, докато хиляди куршуми и стрели се забиваха във водата около тях. След като заеха позиция между рововете и под силен обстрел, китайските помощни части набързо сковаха моста и го прехвърлиха през рова, трошейки бамбуковите колове и храсталаците. На всяка крачка войници падаха под непрестанния огън, но останалите се движеха бързо, пришпорвани както от страха, така и от желанието да превземат крепостта преди французите, които бяха пред очите на сър Хоуп на южната стена. В рамките на няколко минути над 800 британски войници бяха преодолели разстоянието и сега газеха в зловонните води на втория ров. Противниците бяха хвърлили в него трупове на животни и вонята беше толкова ужасна, че човек почти не можеше да си поеме дъх, без да повърне. Китайците от помощната част стояха до шия в мръсотията и поддържаха кръстосаните дъски като понтон, по който прекосяваха още войници.

Противникът стреляше през дупките във външните стени, направени от гаубиците. Британците отвърнаха с огнева бариера в три редици от по десет души, които непрекъснато стреляха и презареждаха в идеален унисон, убивайки всеки китаец, подал оръжие от стената. Настъпваха стъпка по стъпка и най-после щурмуваха стената със стълби, а други пропълзяваха през дупките в камъка. Майор Ансън от 67-и южен хампшърски полк някак успя да си пробие път в крепостта и да пререже въжетата на подвижния мост. Той падна през вътрешния ров и сред писъците на хиляди войници от двете страни британците се втурнаха вътре само за да открият, че французите вече са успели да ги изпреварят.

Щикове пронизваха плът, саби отсичаха глави и крайници. Куршуми пръсваха черепи. За мнозина ръкопашната битка беше

свирепа и брутална. Войниците прегазваха трупове, като размахваха саби и стреляха, устремени към най-високата част на укреплението.

Всеки се надяваше пръв да свали знамето на Цин и да издигне на негово място флага на родината си. Британците изгубиха толкова време за възпиране на французите, колкото и за разправа с противника. Същото се отнасяше и за французите.

След повече от час свирепа битка един френски войник успя да се добере до артилерийската платформа и срязва китайското знаме. Но тъкмо докато се готвеше да издигне триколяра на Франция, бе поразен от куршум (някои твърдяха, че е британски) и убит на място. Британците, след като видяха, че лесно могат да им отнемат победата, удвоиха усилията си и численото им превъзходство си каза думата. Само петнайсет минути по-късно британският флаг се развяваше над крепостта Уей и победата бе за лорд Елгин.

Сър Хоуп Грант избърса сабята си с китайското знаме и го метна на един от сержантите си да го пази. То щеше да стане още един от многобройните му бойни трофеи. Кръвта по него правеше гледката още по-драматична — и сър Хоуп знаеше, че коленете на младите жени ще се подкосяват, щом го видят.

— Втората опиумна война определено приключи — уверено каза той.

Само че дълбоко се лъжеше. Втората опиумна война тепърва започваше.

12.

Крепостта Уей

1,5 км източно от Таку, Китай

21 август 1860 г.

11:15 ч. местно време

Мисия Езра — ден 171

Сякаш по даден знак буреносните облаци се разтвориха точно в 11:15 и заваля проливен дъжд. Стотици китайци от помощните части изнасяха телата на вражеските войници от крепостта Уей и ги трупяха край рововете, за да бъдат бързо погребани. В тази гореща и влажна среда болестите се разпространяваха със светкавична бързина и колкото по-бързо махнеха труповете от укреплението, толкова по-добре. Бяха загинали над 2000 китайци, както и стотици монголски войници от Черния флаг на хоркините. Не беше останал жив нито един вражески войник. Защитниците на Средното царство се бяха сражавали до последния човек, както им бе наредено.

През всичките си години на бойното поле със Хоуп никога не беше виждал подобна проява на твърдоглавост. Китайците в повечето случаи не се славиха с храброст, но при по-внимателното проучване стана ясно каква е причината. Командирите им бяха барикадирали хората си зад стените и съдейки по броя на обезглавените трупове в крепостта — традиционна форма на китайско наказание — със Хоуп стигна до заключението, че всеки, опитал да се измъкне или открито показал страх, е бил посичан, за да „окуражи“ останалите да останат на поста си.

Това бе решителна победа за съюзниците, една от най-поразителните в историята. Уей, Могъщата крепост, беше превзета с цената само на 201 убити британски и 158 френски войници. Врагът беше изгубил най-малко шест пъти повече бойци. При нормални обстоятелства съотношението би трябвало да е обратното. Китайците заемаха по-високи позиции, защитата им беше силна и имаха числено

превъзходство над противника... И въпреки всичко бяха направо смазани.

Лорд Елгин едва ли можеше да е по-щастлив. Въодушевляването му беше толкова голямо, че той без никакво колебание газии цял час до коленете в кал, за да стигне до входа на най-новото укрепление на кралица Виктория. Сега двамата с Хари Паркс седяха във френските си столове под набързо скования навес до високите стени. Коленичили пред тях, четирима китайци усърдно чистеха и лъскаха ботушите им до блясък. Лорд Елгин се потеше още повече от обичайното и бе свалил черния си вълнен шинел. Белият памук на ризата му бе подгизнал от пот. Възнамеряваше веднага щом си почине, да облече официалната си куртка с големите медали и да влезе тържествено в крепостта.

Сърцето на Рандъл Чен биеше лудо. За първи път от пристигането си в миналото се чувстваше в абсолютно непознати води. Той избърса с черен парцал калта от обувките си и тръгна към входа на укреплението. Сенге Ринчен трябваше да го атакува с конницата си, а вместо това бе побягнал с хората си към Тиендзин. Монголският господар сякаш можеше да чете мисли и някак беше разбрал, че ако атакува, ще влезе в капан.

— Спечелихме победа за кралицата и родината! — с усмивка обяви лорд Елгин.

Рандъл погледна с отвращение растящата планина от трупове, наредени по десет един върху друг на не повече от стотина метра от тях. Проливният дъжд се стичаше по купчините човешка плът и водата почервяваше от кръвта на хората, които бяха защитавали крепостта. Повече от петдесет местни трудоващи копаеха в калта с лопати, докато двама сержанти от кралските инженерни части им крещяха да побързат, тъй като голямата яма започваше да се пълни с морска вода заради надигащия се прилив.

— Голяма победа — съгласи се Рандъл. Но в същото време сърцето го болеше за падналите и нервите му бяха разклатени заради отказа на Сенге да атакува. Ако събитията се бяха разиграли според плана, монголският господар щеше да прати татарската си конница към Уей, докато британците и французите са заети в битката със защитниците. Той обаче се беше оттеглил. Историята вече беше отклонена от предназначения й път. Започваше нещо ново и Рандъл не

можеше да е сигурен какви ще бъдат последствията. Сенге Ринчен трябваше да влезе в битката преди два часа, а тялото му да е в купчината с другите нещастници в очакване да бъде погребано в калните равнини на река Хай. Но ето че монголският господар все още беше жив.

Рандъл се замисли за думите на Уилсън: „Никога не приемай, че историята е нещо неизменно“. Но колкото и да се опитваше, Рандъл беше във война със себе си заради явния си провал. Само преди два часа той бе диригентът на всички велики събития, разиграващи се около него, а сега сякаш се беше превърнал просто в зрител. Сенге Ринчен бе решил на своя глава да промени историята и по този начин беше унищожил абсолютния му контрол върху Втората опиумна война. Реши, че е време да мисли внимателно. И да състави план как отново да си възвърне контрола. Когато сър Хоуп Грант бе направил глупостта да вкара силите си в капана на Ринчен, Рандъл бе успял да коригира събитията и да върне историята обратно в релсите ѝ. Сега трябваше да го направи отново. Едно беше сигурно — Сенге Ринчен трябваше да стане жертва в тази война. Уменията му като пълководец бяха твърде големи, за да се оставят без контрол. Уилсън бе отбелязал, че Ринчен е ключова фигура в китайската история — и сега думите му бяха по-верни от когато и да било.

— Трябва да преместите гаубиците си и да ги насочите към крепостта Жен — уверено каза Рандъл. — Но не бива да стрелят. Китайците трябва да си помислят, че вече не е нужно да доказват способността си да ги победите.

Задоволството на лорд Елгин от смазващата победа за момент бе засенчило неприязънта му към китайския му съветник.

— Да се качим на най-високата част на укреплението и да обсъдим плановете — сладко рече той. Ликуваше от факта, че е отмъстил за брат си Фредерик Брус и адмирал Дженинкс и безразсъдната им атака срещу същата крепост само преди година. Честта и репутацията на фамилия Брус бе възстановена и което беше още по-важно, собствената репутация на лорд Елгин като най-велик военачалник на Британската империя бе утвърдена още по-категорично.

— След колко време ще атакуваме другите крепости? — поинтересува се Хари и погледна обувките си, преди да стане от стола.

— Те ще се предадат в рамките на няколко часа — отвърна Рандъл. В действителност не беше сигурен какво точно ще се случи, но трябваше да приеме, че събитията ще се развият повече или по-малко по начина, по който бяха описани в историята.

— Мислите, че няма да се сражават ли? — попита Елгин.

— Духът им е пречупен — отвърна Рандъл.

Хари направи няколко опита да запали клечка кибрит, докато най-сетне успя и я доближи до лулата си. Димът леко се понесе от тесните му устни и продължи извън навеса към леещия се дъжд.

— Ако са нужни преговори, на разположение съм — гордо обяви той.

Лорд Елгин огледа ботушите си и посочи с дебелия си пръст едно петънце при върха, което се нуждаеше от допълнително лъскане.

— Вършете си по-добре работата! — гневно каза той и думите му бързо бяха преведени от Хари на кантонски. Кулитата, които бяха от Хонконг, започнаха да лъскат ботуша, сякаш животът им зависеше от това. Лорд Елгин се облегна назад, погледна към Рандъл и се усмихна.

— Много съм доволен от съвета ви, господин Чен. Надминахте дори моите високи стандарти в този славен победоносен ден.

— Вашата храбра войска спечели битката — отвърна Рандъл.

Точно това бяха думите, които лорд Елгин искаше да чуе.

Веднага щом ботушите му бяха излъскани така, че да остане доволен, лорд Елгин стана от стола, облече тежкия си шинел, отпи глътка скоч от сребърната си манерка и слезе от моста в дълбоката до коленете кал.

— Елате... да видим какво сме постигнали заедно.

Като пристъпваха внимателно по хлъзгавата повърхност, тримата мъже, съпроводжани от прислужници китайци, които държаха чадъри над главите им, бавно изкачиха наклонения път, водещ към сърцето на крепостта Уей.

Гледката беше ужасна. Навсякъде се търкаляха трупове на британци, французи, китайци и монголи. Постройките, заемали доскоро сърцето на това място, бяха направени на пух и прах при експлозията на погребя. Навсякъде имаше рампи, водещи в различни посоки — някои към корнизите на външните стени, които отвътре далеч не изглеждаха така страшни, а други — към централните

оръдейни позиции върху впечатляваща многоетажна артилерийска платформа. Там, високо над калта и реките от кръв, британското знаме висеше безжизнено и мокро под проливния дъжд и само от време навреме помръдваше при редките пориви на вятъра, пръскайки хората наоколо.

Над външните стени от източната и южната страна стърчаха повече от петдесет британски и френски стълби. Французите се бяха оказали много ефективни при влизането в крепостта по този начин, но в резултат бяха изгубили почти една пета от войниците си. Въпреки че бяха показали особена доблест през този ден, генерал Грос вече беше изоставил войниците си, за да се върне във френския лагер при Пей Тан. Крепостта беше британска собственост и Грос нямаше повече работа тук.

По-голямата част от Втора дивизия и останалите хора на Грос се бяха събрали на дървените платформи на укреплението, за да се погрижат за раните си. Някои стояха на дъжда, друг и се облягаха на стената от пръст. Единствено шапките и кърпите за глава ги пазеха от пороя. Войниците изглеждаха абсолютно изтощени.

Макар да знаеше каква гледка го очаква, Рандъл бе зашеметен от миризмата на смърт и количеството трупове. До краката му от тинята се подаваше отрязана ръка, сякаш още се опитваше да се добере до сабя и да продължи да се бие. Невъзможно бе да се каже дали е принадлежала на китаец или на западняк.

Лорд Елгин изкачи стъпалата на артилерийската платформа, като спираше на всяко ниво, за да размени няколко думи с хората си и да си поеме дъх — лесно се уморяваше, когато се движеше твърде бързо. Минаха почти пет минути, преди той, Хари и Рандъл да стъпят на най-високото ниво. Там бяха ентусиазирано поздравени от сър Хоуп Грант, чиято дясна ръка беше цялата бинтована.

— Добре дошли в крепостта Уей — гордо каза сър Хоуп.

Лорд Елгин отвърна на сърдечното ръкостискане. Той самият беше също толкова щастлив.

— Сър Хоуп, ако можехме отново да ви посветим в рицарство, щяхме да го направим!

Сър Хоуп дръпна ранената си ръка и кимна едва-едва на Хари и Рандъл.

— С радост бих се отказал от тази чест, ако можех да посветя в рицарство всичките си хора.

— Вие сте най-храбрият войник на кралица Виктория — с усмивка рече Хари.

— Мисля, че направихме доста добро представление — отвърна сър Хоуп, който явно се бореше с желанието да се съгласи.

Британските любезности в тази обстановка звучаха почти като оскърбления сред смъртта и разрушенията, които Рандъл виждаше навсякъде.

— Но едно е сигурно, милорд — добави сър Хоуп. — Смятам да предложа някои от хората си за Викториански кръст. Те са истинска чест за армията на Нейно Величество — с гордост заяви той.

Рандъл престана да слуша разговора и предпочете да огледа положението от високата позиция. Портите наистина бяха барикадирани отвътре, както беше очаквал. Генерал Дан бе наредил всеки, който дезертира от поста си, да бъде посечен — и затова защитниците бяха умрели там, където се бяха сражавали. В далечината, оттатък река Хай, се намираше селото Таку. В морето можеха да се видят над петдесет кораба на Кралския флот. Армадата беше хвърлила котва непосредствено извън обсега на оръдията на южните укрепления, които се намираха по-близо до бреговата линия. При внимателно вглеждане се виждаше, че реката наистина е блокирана от кнекти и бамбукови подвижни баражи, свързани помежду си с вериги. Ако флотът беше влязъл в реката по време на прилива, корабите щяха да се озоват в капан и съдбата им щеше да е трагична. Укрепленията Дагу, общо над двайсет, струпани при устието, представляваха впечатляваща гледка — особено по-големите, които наистина се извисяваха над калните равнини покрай делтата. Лесно можеше да се разбере защо китайците вярваха, че са в състояние да отблъснат всяко нашествие откъм морето.

Тежката ръка на лорд Елгин тупна Рандъл по гърба.

— Господин Чен свърши чудесна работа, водейки ни към тази победа. Но ще ви кажа следното, сър Хоуп. Той отстъпи *всички* заслуги на вас и хората ви, когато знамето ни се развя триумфално над тази почти непревземаема крепост.

Сър Хоуп не отговори, а просто продължи да придържа бинтованата си ръка, за да не позволи туптенето да плъзне от раната

нагоре към рамото. За нищо на света нямаше да участва в отправянето на комплименти към човек, предал собствените си сънародници, бил той синеок или не.

Лорд Елгин също огледа река Хай, без да сваля ръка от рамото на Рандъл.

— Прав бяхте, че реката е блокирана. И за руските оръдия — тихо рече той. — Предполагам, че щяха да ни създадат огромни трудности.

— Но нямаше кавалерийска атака — обади се Хари, загледан в калните равнини в другата посока. — Чудно ми е защо сгрешихте за това.

— Абсурдно е да твърдите, че господин Чен е действал така, че французите да излязат победители — побърза да отговори лорд Елгин. — Ние спечелихме битката и нашите имена ще бъдат записани завинаги в историята.

— Така е — съгласи се Хари, сякаш Рандъл изобщо го нямаше. — Но дали ще се окаже прав, че останалите укрепления ще се предадат?

Рандъл усети дълбока пустота в стомаха си. Не можеше да е напълно сигурен какво предстои.

— Другите крепости ще се предадат сами — уверено рече той. Мислите му се насочиха към Уилсън. Как ли щеше да постъпи той в тази ситуация?

Извади часовника си и го погледна. Това вече беше по-скоро нервен навик, но жестът му накара британските благородници на артилерийската платформа да застанат нащрек. Както винаги, Хари следеше с огромен интерес всяка дума и действие на Рандъл. Този чужденец беше загадка за него, както и за всички други, с които се бе свързал.

Хари не беше единственият, насочил вниманието си към китайския съветник със странните сини очи. На долните нива на форта китайските помощници продължаваха да разчистват трупите — двама хващаха по едно тяло и го смъкваха по рамките към калната равнина. Сред тях бяха и четиримата най-добри убийци, които бе успял да намери Сенге Ринчен — мъже, прекарвали целия си живот в обучение да убиват бързо и тихомълком. Бяха облекли памучните дрехи на мъртви помощници отвън и сега се движеха свободно сред

останалите, уверени, че не могат да бъдат разпознати лесно. Най-значителният им недостатък бе, че говореха само мандарински, докато китайците от Хонконг използваха кантонски. Помежду си се бяха разбрали само за едно — да нанесат удара си на открито, с повече от един човек. Най-голямото им преимущество бе елементът на изненада и една масова атака гарантираше, че нищо няма да бъде оставено на случайността.

Погледите им час по час се спираха върху синеокия. Наблюдаваха всяко негово движение и издебваха удобен момент за действие.

13.

Пекин, Китай

Забраненият град

Дворецът на небесната чистота

22 август 1860 г.

14:25 ч. местно време

Мисия Езра — ден 172

Вестта за падането на крепостта Уей пристигна в Пекин по пладне на следващия ден. По настояване на Цъ Си император Сиен Фън беше свикал военния си съвет в Двореца на небесната чистота, четвъртата по значение сграда в Забранения град. Подобно на всичко друго между стените на Великото вътре, всяко действие се изпълняваше с неимоверна помпозност и церемониалност. И най-простото събрание на военния съвет изискваше присъствието на повече от петстотин войници, строени в двора, както и на над двеста евнуси, които да охраняват и да се грижат за нуждите на десетимата членове на групата.

Тежкият златен трон на Сина на небето беше кацнал върху три стъпала, украсен със сини и сребърни дракони с пет нокътя. Внушителното съоръжение се извисяваше от центъра на залата, съвършено разположен между четирите алени колони, поддържащи огромния островръх покрив. Таблата на самия трон бяха дълги над 4,5 метра отзад и високи 6 м: светлината се отразяваше от стотиците дракони и китайски символи, гравирани изящно върху златната повърхност. Към платформата на трона водеха пет стълбища, като централните стъпала бяха запазени единствено за императора. Между стълбищата имаше четири подиума с лазурносини съдове за изгаряне на благовония, изработени от най-фин порцелан. Всичко, върху което се спираше погледът, секваше дъха — също като сградата, двореца, просторните дворове и целия Забранен град. И това дори не бе най-впечатляващото или пищно от всичките 9999 помещения на двореца. Китайците вярваха, че небето се представя от звездите в нощното небе

— и че те са общо десет хиляди. Единствено Небето можеше да бъде съвършено — затова Забраненият град бе *почти съвършен*.

В двора в десет редици бяха строени Тигрите, абсолютно неподвижни под палещото слънце. Бяха облечени в жълти и черни копринени роби и носеха меч и лък. Представляваха великолепно гледка ярките униформи се открояваха на тъмносивия фон на каменната настилка на двора.

Тронът в Двореца на небесната чистота оставаше празен, макар че всички членове на военния съвет вече се бяха събрали. Не се чуваше нито звук, докато всички чакаха мълчаливо пристигането на Сина на небето. Цъ Си седеше в края на деветте стола, подредени на нивото на пода в полукръг, обърнат към трона. Подобно на всички останали, тя бе в дворцова униформа — най-официалните дрехи от гардероба ѝ. Носеше златна рокля *чаофу* от фина коприна с черни бродирани ръбове, която се спускаше чак до земята. Леката материя бе украсена с дузина летящи жерави, символ на най-високия цивилен ранг. Около шията ѝ имаше шест наниза от червени и златни перли. Блестящата ѝ черна коса бе прибрана назад с две нефритени пръчки за коса, които се кръстосваха в стегнатия кок на тила ѝ.

Красотата на Цъ Си не остана незабелязана за осемте мъже от лявата ѝ страна. И тя миришеше сладко като мед, когато минаваше покрай тях. Цъ Си знаеше, че увлечението на императора по нея изисква да бъде желана и от *други* мъже. Все още не беше достатъчно могъща да не обръща внимание на влиянието им върху Сина на небето. Една дума тук или там можеше да се окаже от решаващо значение. И затова тя флиртуваше едва доловимо, така че чарът и да раздвижи слабините на почитателите ѝ. Независимо дали силата ѝ се коренеше в начина, по който ги стрелваше с черните си очи, в докосването на гърдата, когато знаеше, че я гледат, или в остроумието и интелекта ѝ, тя се беше нагърбила да разучи всеки от осемте мъже около нея. Само един от тях наистина устояваше на чара ѝ — великият помощник-секретар Су Шун. Той бе студен като лед към нея и ясно бе дал да се разбере, че според него влиянието ѝ върху императора е в противоречие с традицията.

Военният съвет се състоеше от деветима членове — петима велики съветници: великият помощник-секретар Су Шун, по-младият брат на императора принц Кун, принц И, член на манджурския

императорски род, принц Чън, братовчед от императорско потекло, и Му Ин, председателят на военния съвет. Другите трима бяха помощни генерали от татарската армия — мъже, които лесно попадаха под влиянието на Цъ Си. Членовете на съвета бяха облечени в черни роби; принцовете носеха изображение на дракон с четири нокътя, а благородниците — дракон с три нокътя. Символът можеше да се носи единствено от член на императорския род или на избраната му императрица; със своите жерави върху облеклото Цъ Си проявяваше скромност, за да не обиди или да не се покаже по-високопоставена от останалите присъстващи.

Тънки струйки благовонен дим бавно се виеха в неподвижния въздух в двореца и обезоръжаващият аромат се носеше навън на горещия двор. През цялото време Цъ Си гледаше великия евнух Ли Лиен в дъното на помещението. Погледът му не се откъсваше от нея. Ако ѝ се приискаше освежаващо питие или вода, можеше само да го погледне по определен начин. Това предизвикваше незабавна реакция — Ли Лиен прошепваше нещо на някой подчинен и евнусите се втурваха във всички посоки, докато той самият не тръгнеше безмълвно по полирания черен под към императрицата си с чаша с ръка. На тези официални събирания цялото внимание на евнуха беше насочено към нея. Би било невероятен позор някой принц, министър или генерал да остане необслужен — какво оставаше за императрицата.

Великият помощник-секретар Су Шун винаги сядаше най-далеч от Цъ Си, което означаваше, че тя винаги имаше най-добър изглед към него. Неговият евнух беше зад нея, нейният — зад него. Су Шун беше чиновник със значително влияние в двора и член на общитото със синя ивица знаме — клана на императора. Кожата му беше лешникова, тялото — кокалесто и слабо; лицето му бе тясно, а носът бе доста остър за манджурец. Наближаваше петдесетте и вече бе прехвърлил разцвета на силите си, но амбициите му бяха очевидни в добре преценените му думи и безупречно поведение. Неотдавна беше предал бившия велик секретар По Суей, като го обвини ад подписването на договора от Тиендзин — предателство, което доведе до екзекуцията на По Суей. Цъ Си се бе опитала да се намеси, но за съжаление твърде късно и в този кратък момент на съчувствие действията ѝ показаха на всички в двора, че между нея и Су Шун назрява смъртна вражда. Притежател на огромни богатства, повечето придобити от корупция и

изнудване, Су Шун беше страшилище за всички останали в двора и Цъ Си трябваше да използва чара си върху императора, за да контролира амбициите на великия помощник-секретар.

Членовете на военния съвет чакаха вече повече от час пристигането на императора и започваха да губят търпение. Продължаваха да мълчат, но започнаха да се въртят в столовете си. Единствено Цъ Си и Су Шун бяха спокойни, сякаш медитираха. Нямаха намерението да доставят удоволствие на другия, показвайки слабост. Наблюдаваха се един друг като две котки в нощта — абсолютно неподвижни, дебнещи другият да помръдне пръв.

Императрица Цъ Си бе единствената жена, влизала някога в тази група. И макар останалите да не показваха открито негодуванието си, тя знаеше, че те се отнасят предпазливо към нея. Жените в Средното царство при никакви обстоятелства не бяха равни на мъжете. Но Цъ Си беше любима жена в леглото на императора и майка на единствения му оцелял син, законния наследник на трона на Цин и *следващ* Син на небето Тун Чъ, който сега бе на пет години. Благодарение на това положението ѝ беше до известна степен непоклатимо.

В далечината се чу барабанен бой и всички членове на военния съвет станаха от местата си. Постоянният ритъм означаваше, че Синът на небето пристига. През алените врати, водещи към двора, можеше да се види златният му паланкин, носен от шестнайсет евнуси. Императорът беше отслабнал ужасно през последните четири месеца и се носеха слухове, че се изтощавал все повече и повече от нощните си лудории с Цъ Си и другите наложници, които тя водеше в спалнята му. Истината всъщност бе, че 29-годишният Син на небето беше с болен черен дроб, който скоро щеше да отнеме живота му.

Сиен Фън никога не бе смятан за най-умния или най-мъдрия владетел, но пък за сметка на това на младини се славеше като силен и умел ездач. Сега обаче силата до голяма степен бе напуснала тялото му, оставяйки го уморен и безжизнен — и затова той разчиташе все повече и повече на Цъ Си да му осигурява силна позиция и коварен ум за добруването на Средното царство. Действията му се тълкуваха от мнозина като страхливост — това, че оставя една жена да дава заповеди — и се смятаха за позор за могъщата династия Цин и императорите преди него.

Внимателно ескортиран нагоре по бялата мраморна рампа, Сиен Фън трудно запазваше равновесие по наклонената повърхност. След като се препъна два пъти, придружителите му едва не го понесоха на ръце, докато не намери по-сигурна опора на гладките черни плочки на двореца. Междувременно всички евнуси се бяха проснали на пода с протегнати към императора ръце. Членовете на военния съвет се поклониха, докато Синът на небето бавно се изкачваше към трона си по централните стълби и бе внимателно настанен на меката възглавница. В този момент барабаните замлъкнаха.

По настояване на императора членовете на военния съвет и многото други съвети, които ръководеше, не биваше да гледат право към него, докато не е седнал и не се е приготвил за това. Въпреки това Цъ Си видя как старият гарван Су Шун следи движенията на болнавия господар от другия край на помещението. Тя знаеше, че Су Шун черпи сила от слабостта на Сина на небето. Беше особено важно господарката да покаже големи умения днес, за да се погрижи влиянието ѝ да не отслабне. Ако Сиен Фън умреше, докато синът ѝ още е дете, враговете ѝ — а те не бяха никак малко — щяха да я унищожат. Ето защо Цъ Си беше много загрижена за здравето на императора и бе извикала най-добрите лекари и специалисти по акупунктура, които всеки ден правеха всичко възможно да върнат силите му и да поддържат неговата *чи*.

Сиен Фън изглеждаше блед и изпит върху златния трон в Двореца на небесната чистота. Двама евнуси непрекъснато му вееха с големи ветрила, върху които бе изобразен драконът с петте нокътя. Императорът бе облечен в широка златна одежда с дракона на гърдите, по един на всяко рамо и един на гърба — митичното същество трябваше да го защитава от всички посоки. На главата си носеше кадифена шапка, която скриваше оредяващата му коса. Дългата му рехава брада, която не бе докосвана през целия му живот, се спускаше до гърдите му. Изпотен от усилието да измине пътя от паланкина до трона, Сиен Фън заговори през свитите си устни.

— Продължете — каза той и погледът му за миг спря върху Цъ Си. Гледката видимо му вдъхна сили.

Му Ин, председателят на военния съвет, стана от мястото си и разпери възпълните си ръце настрани.

— Военният съвет заседава — официално обяви той. Направи пауза, която продължи сякаш цяла вечност, след което добави: — Имам лоши новини, уважаеми съветници. Много лоши новини. Крепостта Уей е била превзета от червените дяволи. Британците и французите сега държат в ръцете си перлата на морската ни защита.

Генерал Лун стана от стола си, отдаде чест на Сина на небето и каза:

— Монголският господар Сенге Ринчен не е успял да удържи укреплението, тъй като червените дяволи не са атакували от морето. Стоварили войските си на север от Дагу като истински страхливци и преминали блатата, за да атакуват Уей откъм тила.

— Къде е сега Сенге Ринчен? — попита Су Шун.

— Изтеглил е кавалерията си по хълмовете, за да се прегрупира и подготви за битка в равнините между Дагу и Тиендзин — отвърна генерал Лун. — Говори се, че ще остави другите крепости да паднат във вражески ръце през следващите няколко часа.

Цъ Си стана от мястото си и всички погледи се насочиха към нея.

— Трябва да повикаме подкрепления от южните провинции. — Тя си седна отново.

— Против подобно действие съм — каза Су Шун. — Само преди шест месеца бандитите от Тайпин овладяха Нандзин и се носят слухове, че събират сили да ударят Шанхай. Трябва да внимаваме Шанхай да не падне, като разводим силата на южните си армии, за да спрем някакви си двайсет хиляди бели призраци.

— Враговете на Средното царство са много — спокойно рече Цъ Си, — но най-голямата заплаха за династията идва от врага, който се е насочил право към този дворец.

— Бандитите от Тайпин трябва да бъдат основната ни грижа — разпалено каза Су Шун. — Техните войници наброяват над половин милион души и предстоящите им действия срещу Шанхай трябва да бъдат наш основен приоритет. Отклоняването на вниманието ни от това важно начинание може да се окаже катастрофално.

— Червените дяволи са само на сто и петдесет километра от стените на този свещен дворец, а вие говорите за заплахата от Тайпин? — попита Цъ Си. — Те застрашават южните ни провинции вече повече от десет години. — Цъ Си посочи на югозапад. — Червените дяволи са унищожили най-силната ни крайморска твърдина *само за няколко дни*.

Ако не отвърнем подобаващо, след седмица може да тропат на портата на този дворец.

Су Шун се изкиска.

— Тайпинското въстание е голямо злощастие за тялото на Китай, императрице. Сърцето на страната е засегнато от тяхното предателство. Жалката атака на червените дяволи е просто неприятност за крайниците, при това незначителна. Червените дяволи са нищо. Дори името им отразява глупостта им.

Названието „червени дяволи“ беше лепнато на британците, след като първият им официален пратеник в Китай лорд Макартни пристигнал в страната от името на крал Джордж III. Макартни бил удостоен с аудиенция от може би най-успешния китайски император, могъщия Циенлун. Британецът бил толкова изтощен от жегата и изгорял от силното слънце, че презрителното прозвище завинаги останало запазено за западняците.

— Та те нямат дори двайсет хиляди души — продължи Су Шун. — Каква заплаха биха могли да представляват за нас? Британците и французите са завладявали крепостите Дагу и преди, по време на Първата опиумна война, но нуждата им да търгуват с нас е толкова голяма, че въпреки това успяхме да победим псетата на преговорите. И по *този* начин да ги прогоним. Трябва да внимаваме най-вече с тайпините. Безброй въстаници са потеглили срещу великия Шанхай и те трябва да са основната ни грижа.

— Благородният Су Шун е убедителен — каза Цъ Си, ставайки отново от мястото си. — Но говори глупости. По Суей получи коприненото въже, защото се съгласи с условията на договора от Тиендзин. Значи твърдите, че сте победили червените дяволи в преговорите? Кажете ми как. Уверявате, че сте ги прогонили? Лорд Елгин идва насам с армията си, за да наложи съглашението, с което според *вас* сме ги победили! Идват с по-модерни оръжия, с по-нови кораби и най-важното, с по-добро разузнаване. Сенге Ринчен е най-великият военачалник в Азия, а въпреки това не е успял да удържи крепостта Уей. Точно в този момент другите укрепления при Дагу сигурно вече падат в ръцете на чуждоземните дяволи.

Тя седна отново на мястото си.

Принц И се изправи.

— Моите шпиони твърдят, че Ринчен е оставил Уей да падне във вражески ръце, за да постигне друга цел. Предполагам, че част от стратегията му е била да допусне червените дяволи в крепостите. Изтеглил е конницата и пехотата си, за да посрещне врага при укрепения Тиендзин, следователно всичко е под контрол.

— Колко уместно би било — обади се принц Чен. — Червените дяволи могат да бъдат разгромени точно там, където беше подписан онзи жалък договор.

— Не могат да ни победят — добави принц И. — Разполагат с по-малко от двайсет хиляди души. Намират се далеч от домовете си, продоволствените им линии са опънати до скъсване и ще се опъват още повече с отдалечаването им от брега. И което е най-важно — каза той с известно задоволство, — те се опитват да постигнат невъзможното! Опитват се да победят всемогъщия Цин против волята на Сина на небето.

Цъ Си ясно съзнаваше как участниците във военния съвет не са в състояние да видят каквото и да било извън собственото си самомнение. Чуждоземните дяволи *наистина* представляваха заплаха за Средното царство, в това нямаше никакво съмнение. И онзи синеок китайски съветник на лорд Елгин със сигурност беше част от преимуществото им.

— Мога ли да предложа компромис? — меко рече тя.

— Какво предлагате? — отвърна Му Ин.

— Определяме награда за главите на нашествениците — отвърна тя. — Сто *таела*^[1] за бял варварин, петдесет за черен. — Цъ Си имаше предвид сикхите, доведени от британците от Индия. — Това ще осигури допълнителен стимул на войниците и съюзниците ни да се бият. Не бива да сме самодоволни. Те наистина са заплаха.

— Битката ще ни струна два милиона *таела* — абсолютно безизразно каза Су Шун. — Това е цена, която не е нужно да се плаща.

— Стойността на Средното царство е безкрайна. Два милиона *таела* за унищожаването на врага са като чаша вода от Императорския кладенец. Разходите са незначителни.

— Наистина ли смятате, че червените дяволи представляват заплаха за нас? — коварно попита Су Шун.

— Да, наистина — отвърна Цъ Си.

— Мисля, че е най-добре императорът да напусне Забранения град и за по-сигурно да се оттегли в родната Манджурия, северно от Великата стена — продължи Су Шун. — Щом, както твърдите, сме изложени на опасност, подобаващо е Небесният принц да отдаде почит на достойните си предци и да се моли за благополучие.

Цъ Си знаеше, че ако Сиен Фън напусне Забранения град, властта ѝ ще бъде сериозно ограничена. Строгий етикет на Великото вътре правеше трудна всяка аудиенция със Сина на небето, докато се намира в двореца. От друга страна, тя се радваше на почти неограничен достъп до него. Освен това не биваше да забравя и уговорката си със Сенге Ринчен — ако монголският господар постигнеше успех в отбраната, тя трябваше да легне с него не другаде, а в леглото на самия император. Научеше ли, че е дезертирала с двора в Манджурия, Ринчен вероятно щеше да изостави защитата на Средното царство. Но най-нежелателната от всички възможности бе Сиен Фън да замине на север без нея — в този случай Цъ Си щеше да изгуби целия контрол над императора и Су Шун със сигурност щеше да го настрои срещу нея.

— Синът на небето не бяга от противниците си — гордо рече Цъ Си. Тя погледна болния си любовник на високия трон и уморените му очи примигнаха към нея. — Синът на небето унищожавя враговете си с меч или с коварство — драматично добави тя. — Той никога не отстъпва. Синът на небето е душата на тази велика империя. И точно сега се нуждаем най-много от него.

Сиен Фън успя да пусне само немощна усмивка на жената, в която се беше влюбил. Но тя бе достатъчна, за да покаже на Цъ Си, че разполага с пълната му подкрепа.

— Щом е така — обяви Су Шун, — не бива да се съгласяваме на никакви допълнителни отстъпки пред нашествениците. Трябва да им се даде урок и договорът от Тиендзин да бъде отменен. — Су Шун правеше нещата възможно най-сложни за Цъ Си. — Напълно съм готов да подкрепя плана ви, императрице, но условията трябва да са тези.

— Нужен е среден път — каза Цъ Си. — Щом червените дяволи са успели да овладеят всички крепости Дагу, този съвет трябва да изпрати пратеници, които да забавят нашествието на Елгин с ласкателства, заплахи и шикалкавене. Междувременно ще съберем огромна армия, която да не може да бъде победена от чуждоземните

дяволи. Татарската кавалерия на всяка цена трябва да бъде изтеглена на север от Шанхай, за да задържи армията на лорд Елгин на югозапад от Тиендзин. Докато преговаряме, ще съберем допълнителна монголска и манджурска конница от провинциите. Ще използваме десетата от класическите трийсет и шест стратегии — ще се усмихваме и ще крием кинжал зад гърба си. Ще маскираме силната си воля зад покорна външност.

— И когато сме готови, ще атакуваме — подкрепи я принц Кун.
— Едва тогава ще обявим и наградата.

— Отличен план — заяви Су Шун. — Съгласен съм.

— Имате и моята подкрепа — каза генерал Лун.

— Първо ще се справим с червените дяволи — съгласи се Му Ин. — След това събраната армия може да се насочи на юг, за да се справи с тайпинските въстаници.

— Отличен план — призна принц И.

— Току-що ни поведохте по пътя към победата — каза Су Шун на Цъ Си, сякаш ѝ правеше комплимент. — Когато победим, ще бъдете наградена за вашия ум и коварство.

Цъ Си много добре разбираше какво има предвид той — ако стратегията ѝ се провалеше, щяха да ѝ предложат донесено в палисандрова кутия червено копринено въже, завързано на примка. Членовете на императорската фамилия не биваха обезглавявани заради провалите си като обикновени престъпници, вместо това им се предлагаше коприненото въже. До залез-слънце на същия ден те трябваше да се обесят, в противен случай ги очакваше „смърт от хиляда порязвания“.

Му Ин продължи според традицията:

— Моля, станете. — Всички членове на военния съвет станаха от местата си. — Почитаемият съвет взе решение. Събрали сме се в Двореца на небесната чистота да предложим напътствия на Сина на небето. Тази благородна сграда някога е била дом на могъщия Циенлун, нашия най-почитан и уважаван бивш император и прадедо на могъщия Сиен Фън. Тази зала е специална за Сина на небето и преките му прадеди. Всички решения, взети на това свещено място, получават силата и закрилата на Циенлун и дядо му Канси. В качеството им на най-почтени и достойни от всички велики господари

на Средното царство, днес ние ги молим за тяхната благословия, както и за твоята, Сине на небето.

Всички погледнаха към болнавия Сиен Фън.

— Продължете — безсилно рече той.

Цъ Си вдигна поглед към четирите йероглифа, дръзко изписани над златния трон на Сина на небето. *Джън Да Гуан Мин*. Това означаваше „почтен и открит“. Дълбоко в себе си тя знаеше, че днес бе надхитрена и че животът ѝ е застрашен. Ако нещо се провалеше, нямаше да я спаси дори фактът, че е майка на следващия Син на небето. Сякаш гордото знаме на Цин, висящо от покрива, беше пародия на случилото се днес на това място — нищо между стените на Забранения град не беше почтено, когато животът на императора малко по малко напускаше тялото му. Просто хората с амбиции за трона се боричкаха да видят кой ще го заеме. Както в Забранения град имаше безброй стени зад стените, така и Средното царство бе заобиколено от врагове. В резултат имаше битки в битките както извън стените, така и между тях.

---

[1] Таел — китайска сребърна монета. — Б.ред. ↑

14.

Британска щабквартира

8 КМ югоизточно от Тиендзин, Китай

28 август 1860 г.

21:14 ч. местно време

Мисия Езра — ден 178

Както беше предсказал Рандъл, крепостта Жен вдигна бялото знаме без нито един оръдеен залп. Малко след това укрепленията Хай. Мен и Гао, следващите по големина, също сведоха знамената си пред могъществото на Британската империя. Крепостите Дагу, гордостта на морската защита на Цин, вече бяха изцяло в британски и френски ръце. Макар лорд Елгин да не го беше целял, купищата трупове, погребани в калта пред очите на обитателите на Жен, допълнително отслабиха решимостта на китайците да се сражават в една на вид обречена битка. И като се добавеше очевидното изтегляне на непобедимия Сенге Ринчен, защитниците не виждаха причина да остават на постовете си.

Така победата за лорд Елгин стана още по-невероятна. Не само че беше превзел Дагу с минимални загуби, но и другите крепости бяха непокътнати. Наред със запасите от храна и пряспа вода, арсеналът на съюзниците се подсили от над четиристотин оръдия и мунициите към тях. Освен това бяха взели над 2000 пленници.

През изминалите четири дни британската щабквартира беше преместена по искане на Рандъл от Пей Тан до бреговете на река Хай, само на осем километра югоизточно от град Тиендзин. Французите се придвижваха покрай южния бряг на реката, а британците — покрай северния. Районът беше приятен, на югозапад от планините Йеншан, с по-сух климат, отколкото по крайбрежието. Зелените полета нямаха нищо общо с гъмжащите от комари тресавища около Дагу. Летният сезон на мусоните беше към края си и времето започна да се оправя — имаше повече слънце и от Сибир подухваха по-хладни есенни ветрове. За изненада на Рандъл селата около Тиендзин вече бяха изоставени,

когато британците и французите поеха на северозапад. Понякога в кирпичените колиби покрай черния път откриваха недоядена храна на масите. Реката бе задръстена от изоставени джонки и баржи, които трябваше да бъдат преместени, когато лорд Елгин продължи нагоре по течението на борда на плитко газещия „Гренада“. Ясно беше, че изтеглящата се татарска конница бе предупредила земеделците и крайречните жители да бягат, защото ордите на червените дяволи напредват към Пекин.

Крепостта Тиендзин беше стратегически важен пункт за Китай в продължение на над 1200 години. Само на 170 км югоизточно от Пекин, тя бе точката, където реките Хай и Пейхо се срещаха с канала Сейхо и Имперския канал — изкуствена, дълга 960 км река, построена през 618 г. Тук се събираха повечето товари с храни, чай и коприна, пътуващи за Пекин и на юг към Дагу.

Десетте най-старши командващи британските сили се бяха събрали на празнична вечеря във военен стил и седяха в кръг около огнището — повече заради светлината, отколкото за да се стоплят. Вече минаваше девет вечерта и слънцето се бе спуснало зад планините преди повече от час. Пращящият огън гореше в чудесно оформен пръстен от бели камъни. Горящите цепеници стенеха и пукаха ожесточено поради влагата в дървесината, а от време на време дори избухваха. Макар вечерта да бе топла, лорд Елгин настоя да запалят огъня и заради жегата всички бяха насядали далеч от пламъците със свалени куртки. Повечето пушеха лули и пури. Конякът се лееше свободно и с всяка чаша езиците се развързваха все повече.

— Радвам се да чуя, че Цин възнамеряват да предадат и Тиендзин — наперено рече лорд Елгин. — Утре ни очаква поредният славен ден.

— Старият ми приятел генерал-губернаторът Ханфу ще бъде много доволен да ме види, сигурен съм — отвърна Хари Паркс. Настроението в лагера беше приповдигнато след издигането на белите знамена над крепостите Дагу.

— Ние сме най-могъщата сила в Азия — каза сър Хоуп на Рандъл, сякаш се опитваше за пореден път да докаже думите си. — Както и да бяхме атакували крепостта Уей, при всички положения щяхме да я превземем. Онези некадърници нямаха никакъв шанс срещу калените ми в битки войници.

Рандъл вдигна замисления си поглед от пламъците, ближещи дървата в центъра на лагера.

— Прекалената самоувереност е единственият истински противник — каза той, без изобщо да се замисля.

— Съветвахте ни да се боим от монголския господар Сенге Ринчен — продължи сър Хоуп. — Той обаче се оказа *истински* страхливец, господин Чен. Можете ли да обясните действията на онзи жълт търбух?

— Не можем да сме сигурни какви са плановете му, сър Хоуп — отвърна Рандъл. — Но се боя, че Ринчен още не е изиграл всичките си карти. В момента хиляди татари се установяват на лагер между нас и Пекин. Монголският господар не бяга от битката. Той изчаква, при това неслучайно. И когато атакува, ще го направи с много бройна войска. Не забравяйте, че онзи жълт търбух, както го нарекохте, вече ви победи веднъж в тази кампания. Ще наблегна отново — не бива да го подценяваме.

Сър Хоуп се изсмя пренебрежително.

— Онзи ден просто извади късмет в калта. Проклетите му коне се справяха по-добре в отвратителната тиня на тази прокълната земя! Просто извади късмет, това е. — Гласът му затихна, изпълнен с отвращение.

— Искате да се страхуваме от Сенге Ринчен? — попита лорд Елгин и се усмихна на сър Хоуп, сякаш това беше най-нелепият въпрос на света.

— Не съветвам да се *страхувате* — отвърна Рандъл. — А просто да го *уважавате*.

— И ще го уважаваме — каза Хари Паркс. — Но в замяна искаме капитулацията на Цин. Колко силни може да са, щом утре възнамеряват да предадат официално не само крепостите Дагу, но и укрепления Тиендзин? Дават си сметка, че нашите оръдия са по-добри от техните. Че хората ни са по-опитни и по-добре обучени. И осъзнават, че всемогъщият бог е на наша страна.

Китайски сервитьори сновяха около лагерния огън и отнасяха празните чинии, докато други пълнеха чаши с коняк, някои повече от половината. Рандъл вдигна чашата към устните си в опит да пропъди миризмата на смърт от ноздрите и ума си. Но алкохолът само подкопа тактичността му.

— Нима искате да се страхуваме от господаря на джуджетата Сенге Ринчен? — попита кипналият сър Хоуп. — Аз не се страхувам от никого, особено от китаец!

— Той е монгол — отвърна Рандъл.

— Може би говореше за вас — бързо се обади лорд Елгин.

Офицерите се разсмяха.

— Трябва да разберете, господин Чен — каза генерал Нейпиър, който бе останал сериозен, — че именно китайците трябва да се страхуват от нас. Ние дойдохме да затвърдим правата си — нашите *британски* права да търгуваме открито и честно. Не искаме да покоряваме Китай, а само да му дадем урок, който никога няма да забрави и който ще е от полза за всички.

— Някога опитвали ли сте опиум? — попита Рандъл. Думите изскочиха от устата му, преди да успее да ги спре.

Лагерът изведнъж се смълча. Дори китайските сервитьори се заковаха на място, когато чуха думата опиум.

— Това е отвратителен наркотик — продължи Рандъл. — Самата кралица Виктория е забранила продажбата му във Великобритания, но въпреки това вие избирате да го продавате тук. Не ми говорете за честна търговия. За да бъдеш честен, трябва да наложиш едни и същи правила и за себе си, и за останалите.

Шокираният генерал Нейпиър погледна към лорд Елгин за напътствия. Ясно беше, че разговорът е засегнал оголен нерв.

Хари Паркс незабавно се притече в защита на британската търговия.

— Господин Чен, говорите за неща, които явно не разбирате. Китайските селяци *искат* този наркотик. Те не са като вас. Мнозина нямат за какво да живеят. Те са бедни, негодни за нищо роби в много отношения. Необразовани хора с безцелен живот. Затова мисля, че не подобава да съдите кой трябва да има достъп до опиум и кой не.

— Тогава защо не се продава в Обединеното кралство? — попита Рандъл.

— Защото сме цивилизована страна! — рязко отвърна лорд Елгин. — Проклетите тукашни селяци нищо не знаят! Живеят ден за ден.

— Опиумът е добър за избиване на невинните — горчиво рече Рандъл. — Вашите хора и слугите им изнасилиха всяка жена в Пей

Тан, независимо дали е млада или стара. Говори се, че жените накрая започнали да тровят себе си и дъщерите си с опиум, за да се спасят от мъченията на вашите хора. Трябва да спрете това непрекъснато посегателство върху местните жени! Те са невинни и трябва да бъдат защитавани. Известен сте като човек на честта, лорд Елгин.

— Чест! — с отвращение се изсмя лорд Елгин. — Изнасилването е цената на тази война, млади човече! Цин вбесиха империята и народът ще плати цената! Колкото до употребата на опиум, наистина е по-добре да си напълнят дробовете с наркотика, ако по този начин ще се спасят от безчестието. Стига, за бога! Не си отваряйте устата по тази тема! Не моралът на Британската империя е подложен на изпитание, а договорот от Тиендзин!

— Ние имаме споразумение с Цин, което беше нарушено, господин Чен — продължи Хари. — Британската армия с помощта на французите ще наложи договора, подписан от *могъщите* Цин. Само преди две години лорд Елгин и аз седяхме между стените на Тиендзин да подпишем този договор с По Суей, великия секретар на императора Фън. — Хари говореше спокойно и разсъдливо. — Две седмици приятелски разговори, довели до официално съглашение. А съглашението си е съглашение — и то бе нарушено по безброй начини. Кралица Виктория и могъщите армии на Великобритания няма да допуснат подобно отношение. В противен случай, както Цин вече откриха, последиците ще бъдат ужасни, изобщо не се съмнявайте в това.

Рандъл знаеше, че е глупаво от негова страна да повдига въпроса за търговията с опиум и изнасилванията на жените от Пей Тан. Трябваше да се сдържи, но алкохолът бе притъпил ума му. По време на обучението в „Ентърпрайз Корпорейшън“ Уилсън го беше предупреждавал неведнъж да стои настрана от политиката — а ето че сега критикуваше десет от най-високопоставените колонисти в Азия. Всички те бяха родени със сребърна лъжичка в устата. Не знаеха нищо за бедността и трудностите. Вярваха, че тяхно право е да завладяват. Тези глупаци раздаваха присъди, без да имат ни най-малка представа за богатата история на Китай, обхващаща четири хилядолетия. И не знаеха нищо за бъдещето, което скоро щеше да настъпи.

„Стой далеч от политиката!“ — заповяда си Рандъл.

Вече беше изгубил контрол над Втората опиумна война и тази кавга можеше само да влоши нещата. Сенге Ринчен все още бе жив и Рандъл нямаше как да знае къде и кога ще удари отново. Време беше да мисли бързо и да намери начин да накара историята да влезе в съответствие със ставащото около него. Едно беше сигурно — не биваше да се отделя от лорд Елгин. Единствено чрез него успяваше да упражнява контрол. Най-важното беше британците и французите да не свалят Цин и да не щурмуват Забранения град.

— Прав сте, лорд Елгин — отстъпи Рандъл. — Не е моя работа да поставям под въпрос търговските условия на Британската империя. Селяците искат опиум, иначе не биха го купували. Разбирам.

— Нещата опират просто до търсене и предлагане — каза генерал Нейпиър, докато палеше пурата си.

— Радвам се, че разбирате гледната ни точка — с любезна усмивка отвърна лорд Елгин. — Тук сме, за да наложим договора от Тиендзин, нищо повече.

Лорд Елгин улови погледа на Хари и без нито дума консулт разбра какво се иска. Време беше г-н Чен да бъде окован и подложен на мъчения, за да открият истината за необичайната му способност да предвижда бъдещето.

Хари допи коняка си и стана от удобния стол.

— Сега се връщам, момчета. Природата зове — шеговито обяви той. Намерението му беше бързо да събере група войници, които да задържат китайския им гост.

Внезапно някой извика „Сега!“ на мандарински и в тъмното се чу звукът на тичащи крака — от три посоки едновременно. И Рандъл и Хари разбраха, че ги нападат, но и двамата нямаха оръжие наблизо.

Първата мисъл на Рандъл бе да защити лорд Елгин и той изблъска един сервитьор на земята, за да си освободи път. Ако Цин убиеш лорда, историята със сигурност щеше да тръгне по непоправим начин. Рандъл впери поглед в тъмнината, но отначало не успя да различи никакви нападатели — беше гледал в лагерния огън и очите му не можеха да се справят с мрака наоколо. Като мислеше бързо, той хвърли наполовина пълната си чаша коняк в огъня и тя експлодира в оранжева огнена топка.

На засиленото осветление видя един убиец да се хвърля от мрака непосредствено над дясното рамо на лорд Елгин. Рандъл сграбчи

сребърния нож от скута на генерал Нейпиър и се хвърли към лорд Елгин. Съдейки по шокираното изражение на топчестото лице, лордът бе убеден, че Рандъл го атакува.

— Пазете лорд Елгин! — изрева Рандъл, докато летеше към британския лидер, и посрещна с глава мандаринския убиец. Избягна разсичащия удар на мачете и се блъсна в убиеца напред въздуха, забивайки трапезния нож дълбоко във врата на нападателя. От раната запръска кръв под високо налягане. Двамата паднаха с пъшкане върху лорд Елгин, а столът в стил Луи XVI се пръсна на трески от внезапния удар.

Други двама китайски убийци изскочиха от тъмнината с мачете в ръце.

Рандъл сграбчи извития крак на стола и замахна към проблясващото острие, което се спускаше надолу към него. Дървото посрещна стоманата с трясък и кракът се сцепи на две. Към Рандъл полетя второ острие, което се размина на косъм с главата му. Междувременно лорд Елгин пълзеше на четири крака възможно подалеч от лудницата. Вече беше ясно, че убийците се интересуват единствено от синеокия.

Щом осъзна, че нападателите се мъчат да се доберат само до него, на Рандъл му стана много по-лесно да се защитава. С грациозност и бързина той скочи на крака и отстъпи назад, преценявайки броя и уменията на противниците си. Зърна Хари Паркс, свит уплашено зад стола си; генерал Нейпиър пък се шмугна в сенките. Сър Хоуп се взираше в мрака с изваден пистолет в очакване от тъмното да се появят още нападатели.

След като се увери, че са останали само двама убийци, Рандъл нанесе заден ритник с извъртане и с лекота повали първия нападател. С ослепителна скорост заби юмрук в гърлото му и смачка дихателната му тръба. После го сграбчи за глезена и го хвърли по очи в огъня, при което неуспелият убиец запищя, мъчейки се да си поеме дъх сред горящите въглени.

Някои от британските офицери бяха останали по местата си, втрещени от разиграващата се пред очите им битка. Рандъл бавно заобиколи отляво единствения останал нападател, като в същото време оглеждаше мрака, за да се увери, че няма да бъде изненадан. Лорд

Елгин още лежеше по гръб на земята и се мъчеше да се оттласка понадалеч с крака.

Рандъл приклезна под носещото се към него хоризонтално острие и отстъпи, когато противникът замахна за втори път. Избегна с лекота острата стомана, ловко се озова зад нападателя и му приложи сложна душаща хватка. Направи рязко движение, вратът на убиеца изхрущя и той падна мъртъв в краката на лорд Елгин.

Никой британски офицер не беше виждал досега подобни бойни умения.

Лагерът изглеждаше абсолютно неподвижен, с изключение на танцуващите пламъци на огъня. Тримата убийци бяха мъртви и лежаха по лице. Единият тлееше в огнището и вонята на опърлена коса изпълваше ноздрите на всички.

Сър Хоуп изтича в палатката си и след малко се появи със сабя в ръка.

Хари Паркс нервно отиде до лорд Елгин, следван от генерал Нейпиър. Двамата изправиха на крака британския главнокомандващ и му помогнаха да седне на стола на Хари.

— Добре ли сте? — попита Рандъл лорд Елгин, но едрият мъж сякаш беше изгубил дар слово.

Хари нервно огледа лагера.

— Откъде знаете да се биете така, по дяволите? — попита той.

— Опитвах се да защита лорд Елгин — отвърна Рандъл, избягвайки въпроса.

— Никога не съм виждал подобно нещо — каза Нейпиър.

— Благодаря, момчето ми — най-сетне се обади лорд Елгин и се закашля, за да изчисти гърлото си от прахта. — Поне ти ми се притече на помощ. Това е повече, отколкото мога да кажа за другите. — Той погледна към Хари Паркс. — Донеси ми коняк, Хари. И един за господин Чен. Той заслужава уважението ни след тази проява.

Лорд Елгин добре си даваше сметка, че целта на убийците беше Чен. Явно той наистина беше ценен — и Цин го знаеха. Хари Паркс си мислеше абсолютно същото — щом Цин искаха Рандъл мъртъв, значи си заслужаваше да го запазят жив.

— Желаете ли да се погрижа и за нещо друго? — прошепна Хари в ухото на лорда.

— Само за коняка. Хари — прошепна в отговор Елгин.

Пенджабски войници с пушки влязоха на бегом в лагера и заеха позиции, обърнати навън, за да защитят британските командири.

Рандъл се загледа в телата на мъжете, които бе убил току-що. За първи път отнемаше нечий живот. Искаше да изпитва съжаление за стореното, но колкото и да бе странно, чувстваше се само изпълнен с енергия. Той беше по-силният — а по-силните побеждаваха. Убийците несъмнено бяха изпратени от Сенге Ринчен, осъзна Рандъл. И сигурно се бяха промъкнали в лагера като безлични кулита след победата при крепостта Уей. Най-лошите му кошмари като че ли се сбъдваха — Сенге Ринчен беше мутация на историята и нападението на убийците го доказваше. Докато монголският господар не паднеше мъртъв, бъдещето щеше да бъде несигурно.

— Сенге Ринчен е изпратил убийците — каза Рандъл. — Опитва се да се подиграе със силата на Британската империя. Надсмива се над самата кралица Виктория. Трябва да бъде убит, ако искате да наложите договора от Тиендзин. Докато е жив, Цин ще вярват, че имат шанс да прогонят вас и хората ви от тази страна.

Засега лорд Елгин беше готов да го подкрепи.

— Британската империя не ще отстъпи пред никого — гордо заяви той. — Независимо дали пред нас се изправя монголски господар или Синът на небето, ние ще победим. — Той посочи небрежно към трупове. — Разкарайте този боклук. И отрежете главите им, преди да ги погребете. Една яма за телата и една за главите.

Рандъл потръпна, когато чу нареждането. Китайците вярваха, че ако тялото и главата не са погребани заедно, душата не може да започне задгробния си живот. Това беше начинът на лорд Елгин да се изсмее последен.

Последният убиец, Лоу У, изучаваше от мрака засилващата се суматоха в лагера. Удобният момент беше отминал и той скри мачетето си във високата трева колкото се може по-тихо. Нямаше причина да напада точно сега синеокия, особено след като видя как другарите му се провалиха така драматично. Червените дяволи скоро щяха да разберат, че Лоу У е измамник, когато открият, че не говори свободно кантонски. Най-важното сега бе да съобщи на Сенге Ринчен за бойното майсторство на синеокия — и за това как китайският предател се бе хвърлил на помощ на червения дявол лорд Елгин. Най-доброто

решение беше да се омиа и Лоу У отстъпи назад в сенките с надеждата, че ще успее да се измъкне от лагера на съюзниците, без да го забележат.

15.

Тиендзин

170 км югоизточно от Пекин. Китай

1 септември 1860 г.

17:23 ч. местно време

Мисия Езра — ден 182

В продължение на повече от четири дни Хари Паркс и генерал Грос участваха в официалните срещи в укрепения град Тиендзин. Както се очакваше, генерал-губернаторът Ханфу представляваше Цин, както бе правил и две години по-рано. Той беше достолепен възрастен мандарин с треперещи ръце, вече свикнал да се среща лице в лице със западните нашественици.

Този път обаче великият секретар По Суей го нямаше — и отначало Цин не споменаха нито дума за смъртта му. Едва на третия ден Ханфу уведоми съюзниците, че По Суей е получил копиреното въже заради глупавото си съгласие да сключи договора от Тиендзин.

Новината за участието на великият секретар трябваше да шокира съюзниците, но не постигна този ефект. Хари цитира думите на лорд Елгин: „Не е бивало да се съгласява с договора, ако не е имал нужната власт“, след което разговорите продължиха и британците и французите настояваха упорито за всякакви допълнителни репарации, за каквито се сетят.

Всеки ден, когато влизаше в укрепения град, Хари беше необичайно нервен. Зад стените на Тиендзин не се виждаше почетна стража на Цин и това само го правеше още по-подозрителен. На всеки завой очакваше засада, но въпреки това успяваше да покаже външно спокойствие и увереност. Британските искания бяха ясни — крепостите Дагу и Тиендзин официално да се предадат на съюзниците, премахване на митата за британски и френски стоки и Синът на небето отново да легализира търговията с опиум. И — което беше най-важното — резиденциите на британските и френските посланици да бъдат зад стените на Пекин. Освен това Хари настоя за аудиенция на

лорд Елгин с император Сиен Фън в Забранения град — искане, което изглеждаше по-трудно за осъществяване от всички останали.

Привечер Хари и дипломатическият му антураж се връщаха с коне в британската щабквартира и докладваха за събитията от деня на борда на „Гренада“. Преговорите вървяха добросърдечно, но с всеки изминал ден раздражението на лорд Елгин растеше. Цин се отнасяха към Британската империя с явно уважение, но безкрайните формалности на всяка среща намирисваха по-скоро на тактика за протакане, отколкото на искрено желание за помирение. Беше иронично, но съюзниците вече бяха окупирали крепостите Дагу, британското знаме се вееше гордо над бойниците, но въпреки това представителите на Цин говореха надълго и нашироко за условията около официалното предаване на укрепленията. Все още дори не бяха започнали дискусията около предаването на Тиендзин. И за да бъдат нещата още по-объркани, Сенге Ринчен и татарската му конница бяха напълно изчезнали, сякаш никога не бяха съществували. Цин категорично отказваха да го обсъждат и просто заявяваха, че бил монголски предател.

Хари Паркс беше добре известна фигура в правителствената йерархия заради участието си в аферата „Стрела“, когато използва възможността да започне Втората опиумна война, след като имперският комисар на Кантон Йе Минчен нареди на войниците си да се качат на плаващия под британски флаг кораб и да арестуват екипажа му. След това хората на Минчен изхвърлиха товара опиум през борда и именно този факт завъртя колелото на войната.

С подобна безславна репутация Хари Паркс нито се харесваше, нито се ползваше с доверието на мандаринските бюрократи и в резултат те с огромно удоволствие се преструваха, че го уважават, като в същото време най-безочливо го очерняха зад затворени врати.

Всеки ден при завръщането си на „Гренада“ лорд Елгин и най-старшите му съветници, сред които и Рандъл Чен, изслушваха внимателно доклада за всички действия и противодействия по време на заседанието. Както се изрази Хари, той и колегата му Томас Уейд белеха мандаринската политика пласт по пласт, сякаш чистят гнил лук.

Единственото, което тревожеше Рандъл Чен, беше местоположението и намеренията на Сенге Ринчен и конницата му. След опита за покушение Рандъл гледаше да не се появява пред хора и

прекарваше повечето време в палатковия лагер на британците. По съвет на лорд Елгин не напускаше квартирата си през деня и всяка вечер под прикритието на тъмнината се местеше в друга палатка — решение, което изглеждаше разумно при тези обстоятелства. Към офицерския лагер беше зачислен цял батальон сикхи, които обикаляха денонощно с пушки на рамо и сложени щикове.

Есента бе настъпила и всеки ден около четири следобед валеше дъжд, който се лееше в продължение на повече от два часа и превръщаше лагера в кално тресавище. Пороят бележеше отминаването на поредния ден без никакви реални резултати и търпението на лорд Елгин спрямо мандаринския протокол започваше да се изчерпва.

— Не се нуждаем от Тиендзин, за да продължим напред! — казваше той. — Цин използват това време, за да съберат голяма армия. Трябва да действваме бързо!

Лорд Елгин вероятно бе прав, но Рандъл настойчиво го уговаряше да не подминава Тиендзин, без да са уговорили формалностите около предаването на града и най-вече, без да са разположили съюзнически гарнизон, способен да удържи крепостта в случай на масирана атака. Рандъл се страхуваше, че Сенге Ринчен ще превземе града и ще го превърне в своя база. Ако монголският господар овладееше укрепения град, докато съюзниците пътуваха към Пекин, той с лекота щеше да прекъсне снабдителните им линии с крайбрежието и армията на лорд Елгин щеше да остане без храна и муниции.

За лорд Елгин това беше досаден период — по цял ден седеше в каютата си на борда на „Гренада“, пиеше скоч, четеше Байрон и чакаше дипломатите да си свършат работата. Поезията изобщо не успяваше да успокои емоциите му. Той отчаяно искаше да заобиколи с останалите си части Тиендзин и да продължи право към Тунджоу. И всеки ден Рандъл го уговаряше да не го прави.

— Може да се окаже капан — казваше му той. — Няма да разполагаме с достатъчно хора да поддържаме снабдителните линии, ако Тиендзин бъде превзет от противника. Трябва да се доверите на преценката ми.

Но в действителност Рандъл играеше на сляпо. Нямаше абсолютно никаква представа къде се намира Сенге Ринчен и дали

Тиендзин е част от плановете му.

*Щабквартирата на Сенге Ринчен
40 км северно от Тиендзин. Китай*

Монголският господар стоеше до изхода на обшитата си с коприна бойна шатра и се взираше в пороя. Следобедното небе бе тъмносиво и от него вече повече от час се лееше дъжд. Дебелият слой купести облаци над лагера му бе струпан покрай планините Йеншан от прохладните сибирски ветрове. Облаците нямаше къде да продължат и изсипваха милиони литри вода в опит да се издигнат по-високо и да преодолеят преградата.

— Защо съюзниците не подминават Тиендзин? — гневно попита Ринчен. Той се обърна и изгледа шестимата си мандарински генерали. — Чакаат вече десет дни след превземането на крепостите Дагу. Това е абсолютно нетипично за британците.

— Може би защото са страхливци, господарю? — предположи генерал Му.

— Грешка! — изкрещя му Ринчен. — Глупак такъв! Те знаят, че чакаме зад планините да ги хванем в капан! Това е единствената възможна причина да показват такава сдържаност. Пътят към Пекин изглежда открит, сякаш градът е самотно дете пред глутница вълци... и въпреки това те не атакуват.

Генералите носеха обичайните военни одежди на императорския двор, всеки с мандарински квадрат на гърдите и гърба. Изящно бродираното животно в квадрата отбелязваше военния чин: чиновете бяха общо девет. Генерал Му носеше *чили*^[1], който го открояваше като най-старши. Следващият по ранг генерал на Ринчен носеше изображение на лъв. Останалите четирима бяха представени от леопард, тигър, черна мечка и пантера.

— Трябва да имат шпионин в редиците ни — настоя генералът с леопарда.

— Не може да имат никакъв шпионин — отвърна генерал Му. — Откакто пристигнахме, всеки отделен човек е проверен. Лично се погрижих.

Потънал в мисли, Ринчен усука мустак около пръста си. Дъждът продължаваше да барабани яростно по покрива на шатрата.

Монголският господар бавно се върна при златния си стол и седна тежко. Реши, че неочакваната сдържаност на британците означава, че синеокият продължава да ги води. Убийците явно се бяха провалили със задачата си.

Мисълта тъкмо се избистри в ума му, когато в шатрата влязоха трима души, целите вир-вода. По средата стоеше кльоцав човек в парцаливите сиви дрехи на кули. Съдейки по външния му вид, вече бе понесъл доста бой и не се беше хранил от дни. От двете му страни гордо стояха офицери от Черния флаг на хоркините — личните телохранители на Ринчен.

— Молим за аудиенция, господарю — каза лейтенант Лин и грубо блъсна пленника да падне на колене пред Ринчен.

Монголският господар посочи към генералите.

— Вън.

Мандарините забиха погледи в земята и набързо се ометоха.

— Нека позная — каза Ринчен и се усмихна едва-едва. — Синеокият е мъртъв?

Последва мълчание и усмивката му бързо се смени с намръщена физиономия.

— Ако не е, тогава защо *ти* си жив, убицецо?

Лоу У се просна на пода, демонстрирайки пълно подчинение.

— Имам важна новина — промърмори той с дрезгав от изтощението и побоите глас. — Синеокият е майстор по кунгфу, несъмнено от Шаолин. Беше нападнат от трима от нашите, на открито. Атакуваха го с мачете, при това изненадващо. И въпреки това синеокият ги изби със смъртоносно майсторство, без да е въоръжен. Никога досега не бях виждал подобни способности.

Ринчен значително се успокои. Това беше информация, която си заслужаваше да научи.

— Как ни намери? — попита той.

— Скитах из планините три дни и те търсих, принце. Направих всичко по силите си да избягвам британските и френските варвари. Навсякъде са. Крих се в канавки, в калта и в полята. Мислех си, че съм спасен... и тогава те ми сториха това. — Лоу У беше толкова зле пребит, че лявото му око беше подуто и затворено, а повечето от предните му зъби ги нямаше. — Твоите хора ме пребиха, господарю.

Казах им, че трябва да се срещна с теб. Че съм на мисия, която ти самият...

— Млък! — рязко му заповяда Ринчен.

Сякаш по даден знак, лейтенант Лин срита Лоу У от страни в ребрата и му изкара въздуха.

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? — остро попита Ринчен.

Лоу У хриптеше лошо и отчаяно се мъчеше да си поеме дъх.

— Когато... хората ни... нападнаха синеокия... първата му мисъл бе защитата на дебелия дявол, Елгин.

Гърдите му продължаваха да свирят, но Лоу У правеше всичко по силите си да се владее. Всяка нарочна демонстрация на слабост пред монгол със сигурност щеше да доведе до още тормоз.

Сенге Ринчен усуква мустак около пръста си, без да откъсва поглед от проснатия в краката му убиец.

— Заповедта ти беше да убиеш синеокия, а не да водиш варварите в лагера ми. — Ринчен погледна към лейтенант Лин. — Проследен ли е?

— Не, господарю — отвърна онзи.

— Сам не бих могъл да убия синеокия — каза останалият без дъх Лоу У. — Дори да ми беше на прицел и да имах повече от хиляда стрели. Прекалено е умел. Пък и рискувах живота си, за да ти докладвам, господарю. Моля те, покажи милост.

— Как го наричат варварите? — попита Ринчен. — Какво е името на синеокия?

— Наричат го *Рандъл Чен* — отвърна Лоу У.

Ринчен запомни името.

— Той ли контролира армията на варварите?

— Да, господарю. Той ръководи действията на ордите червени дяволи.

— Какви са плановете им? — попита Ринчен. — Говорят ли за заобикаляне на Тиендзин?

— Нека помисля... — отвърна Лоу У. Знаеше, че информацията, която ще даде, е единственото, което може да го запази жив. — Може би малко съм — задъхано рече той. — И храна. Така ще си спомня по-добре.

— На кого си разказвал за синеокия и уменията му?

— Само на теб, господарю.

Ринчен повика с показалец лейтенант Лин. Телохранителят му се наведе към него.

— Изкарай този мръсен убиец навън и му отрежи главата — прошепна му Ринчен. — Не искам вонящата му кръв върху килима си. Направи го бързо. Тук няма място за *неговия* вид страх.

Лейтенант Лин кимна и отстъпи назад.

— Убиецо, твоите сведения са ценни — каза Ринчен, като стана от стола си и му отдаде чест. — Правилно постъпи, като дойде тук. Хората ми ще се погрижат за теб. А сега върви.

Двамата телохранители вдигнаха пребития Лоу У и го изведоха навън. Ринчен отново седна на стола си и се замисли върху наученото. Изглежда синеокият наистина беше толкова силен, колкото подозираше. Владееше изкуството на Шаолин, което означаваше, че разбира от ръкопашен бой, но това не обясняваше невероятния му поглед върху хода на войната. Съдейки по онова, което Ринчен беше видял дотук, предателят сякаш беше съветван от самия Сун Дзъ. Откъде се беше появил така ненадейно човек от подобен калибър? И как синеокият беше спечелил до такава степен доверието на червените дяволи? Омразата на Елгин към Цин и народа им беше всеизвестна. Синеокият явно беше и коварен дипломат, щом е преодолял тези предразсъдъци и все още е жив.

„Иска трона на Цин за себе си!“ — внезапно реши Ринчен.

Това беше единствената достойна награда за подобен човек.

Явно Ринчен и синеокият имаха повече общи неща помежду си, отколкото си беше представял. И двамата се стремяха към едно и също.

На фона на барабанящия дъжд кавалерийската сабя на Лин се спусна върху врата на Лоу У и отрязва главата от раменете му. Вътре в шатрата Ринчен чу как кратуната на убиеца тупва на мократа земя, последвана миг по-късно от пляска на тялото в калта.

Битката вече е за Средното царство, реши Ринчен. Битка между двама достойни войни с една и съща цел — контрол над империята Цин и безкрайните ѝ богатства, сред които и императрица Цъ Си и нейните прелести.

Пулсът на Ринчен се ускори. Тази битка си заслужаваше и сърцето му се изпълни с радост, че има срещу себе си противник с подобни умения. Монголският господар Чингис хан умрял,

съжалявайки само за едно — че никога не е срещнал воин, който да му бъде равен по решимост и способности. Явно съдбата на Сенге Ринчен беше различна. Неговият благороден противник пълнеше дробовете си с въздух на няма и петдесет километра от това място. Това беше всичко, за което Ринчен бе мечтал някога.

— Мандарините да се върнат тук! — изрева той.

Беше абсолютно задължително татарската армия да е готова, когато дойде време да нанесе удар. Числеността им дотук възлизаше на 10000 конници и два пъти повече пехота и помощни войски. Цъ Си и военният съвет засега изпълняваха своята част от уговорката, осигурявайки хора и припаси. И ако нещата продължаваха така, през следващата седмица числеността им щеше да се увеличи с още 20000 души. Когато това станеше, Ринчен щеше да е готов. Татарите щяха да са повече от достоен противник на жалката шайка съюзни войници, особено когато снабдителните им линии бяха разтеглени чак до крепостите Дагу.

В този момент Ринчен изостави желанието си червените дяволи да направят грешка. Можеха да вземат Тиендзин без абсолютно никакви коварни трикове. Двете войски щяха да се изправят една срещу друга на полетата при Тунджоу, само на 20 км от стените на Пекин. Щеше да бъде челен сблъсък между двама легендарни генерали. Синеокият щеше да разполага с по-добра артилерия, но Ринчен имаше численото превъзходство, волята на хората и кръвта на Чингис хан, течаща във вените му.

Това щеше да бъде сражение до смърт. И плячката за победителя щеше да е несметна — титлата Син на небето и всички съкровища на Средното царство.

---

[1] Митично копитно същество, подобно на химера. — Б.пр. ↑

16.

*Калифорния, Америка
„Ентърпрайз Корпорейшън“
Меркуриева лаборатория, субниво А5
22 юни 2084 г.
10:20 ч. местно време*

62 дни преди началото на мисия Езра

Влизането за първи път в Меркуриевата лаборатория будеше страхопочитание у всекиго. Рандъл не беше изключение. Колкото и добри да бяха техническите обяснения преди това, бе невъзможно човек да бъде подготвен за онова, което му предстоеше да види.

Меркуриевата лаборатория беше най-модерното научно съоръжение в света. Помещението бе ярко осветено, правоъгълно, с площ половин футболно поле. Куполообразният черен покрив се издигаше на три етажа по краищата и бе два пъти по-висок в центъра. В случай на катастрофална авария, свързана с някакъв вид експлозия, помещението щеше хидравлически да се свие върху себе си, позволявайки на сградата да абсорбира еквивалента на ядрена детонация.

От съображения за сигурност лабораторията имаше и пет етажа под повърхността и разполагаше с отделна вентилационна система. Енергията ѝ се осигуряваше от серия водноелектрически генератори, разположени в устието на естуара Кламат, южно от прочутия щатски парк „Дел Нотр“. Мощното движение на вода при приливите и отливите осигуряваше предостатъчно енергия за хранването на целия комплекс на „Ентърпрайз Корпорейшън“.

Покрай западната стена на лабораторията минаваше бронирано стъкло, зад което се намираха различните контролни центрове и наблюдателни платформи. Това бе несъмнено най-сложният опитен полигон, създаван някога. Но още по-впечатляващи от самата сграда бяха системите, които съдържаше тя — компонентите, изградени

според схемите в свитъците от Мъртво море, които изграждаха машината на времето.

Облечени в черните униформи на Меркуриевия екип, Андре Стайнбек и Уилсън Даулинг поведоха Рандъл и професор Оутър на обиколка. Андре беше пример за младежка прилежност, докато Уилсън изглеждаше малко немарлив — горното копче на куртката му беше разкопчано, косата му се нуждаеше от подстригване, а по бузите му беше набола четина.

От пристигането си в Меркуриевата лаборатория Рандъл не можеше да откъсне поглед от блестящата транспортна капсула, осветена от най-ярките прожектори и издигната непосредствено над пода в центъра на лабораторията. Прозрачният мехур, два пъти по-висок от човек, бе заобиколен от три бляскави титаниеви пръстена, подобно на дебели сребърни обръчи, които при включване се завъртаха по сложен начин около капсулата. Около нея имаше и петдесет и шест лазерни пушки с мощност 5 теравата, закрепени под различни ъгли и насочени към центъра. В далечината, монтирана високо на северната стена, се намираше титаниевата рамка на инфлатора.

— Това е сферата на имплодера — обяви Андре, сочейки прозрачния мехур, в който се вираше Рандъл. — Построена е от едно парче естествено формиран кристал. Именно в тази капсула молекулите ви ще бъдат ускорени до скоростта на светлината чрез последователната стрелба на тези лазери. — Андре постави ръце върху една от лазерните пушки. — Всеки лазер използва комбинация от звукови и енергийни вълни, за да създаде вибрации, които разделят молекулите. Особената последователност на стрелбата гарантира, че процесът на разпадане няма да бъде фатален.

— За твой късмет вече са го тествали върху Уилсън — обади се Оутър.

Андре изгледа неодобрително професора.

— Около транспортната капсула има три титаниеви пръстена, наречени намотки на инфлатора. Когато бъдат захранени с точно 2,397 петавата електричество, те се завъртат в противоположни посоки и създават плътно магнитно поле, което задържа електроните в капсулата и не позволява на кристала да се пръсне. — Андре присви очи, сякаш се вираше в слънцето. — С рязко повишаване на енергията на две от намотките и на лазерите материята в капсулата се подлага на

Z — притискане. — Той стисна юмрук с такава сила, че кокалчетата на пръстите му побеляха. — Материята рязко се свива, за да достигне планкова температура, при което ядрата се сблъскват едно с друго и техните протони и неутрони се разбиват на парчета, известни като кварк-глюонна плазма. В резултат температурата в капсулата достига до над десет трилиона градуса. Между другото, точно това са условията, съществували около една микросекунда преди Големия взрив.

— Който ще ти отнесе мозъка, ако нещата се оплескат — обади се професорът.

— Този коментар не беше особено уместен — остро каза Андре. Рандъл се обърна към Уилсън.

— Бил си много храбър да влезеш в капсулата, без да знаеш дали наистина ще се получи.

— Имах доверие на човека, който ме изпрати — отвърна Уилсън.

— Направи го за пари — смигна професор Оутър. — Всеки го знае.

— Трябва да ми кажеш защо си се съгласил да го направиш, Уилсън — продължи Рандъл. — Всичките ми инстинкти крещат да не влизам в транспортната капсула, въпреки че имам лукса да знам, че ти вече си доказал, че работи.

— Ако познаваше Бартън Ингърсън, бившия ръководител на Меркуриевия екип, щеше да разбереш защо.

— Заради парите — отново прошепна професорът.

— Мога ли да продължа? — нетърпеливо се обади Андре. Той посочи транспортната капсула. — Докоснете кристала, моля.

Рандъл приближи пречупващите светлината заоблени стени и леко докосна с пръсти повърхността.

— Какво чувствате? — попита Андре.

— Топла е — отвърна Рандъл.

— Долавяте ли вибрацията?

Рандъл кимна.

Уилсън се пресегна и опря длан върху кристала. Усети го незабавно — успокояващо трептене.

— Топла е — повтори Рандъл.

Уилсън се намръщи. Защо той не можеше да долови осцилацията на кристала?

— Когато капсулата се нагрее — продължи Андре, — въглеродните атоми започват да трептят. Това е ключов елемент на пътуването във времето. Чрез промяна на температурата на кристалната капсула сме в състояние да променяме честотата на енергията вътре в нея, на кварк-глюонната плазма, като по този начин променяме целта във времето. Колкото по-висока е честотата, толкова по-назад във времето пътувате. Тоест, колкото по-гореща е капсулата, толкова по-далеч в миналото можете да се върнете.

Андре сви длани, сякаш държеше топка за тенис — точно по същия начин, по който Бартън го бе обяснил на Уилсън преди три години.

— Земята е обвита от електромагнитно поле. Пътуването във времето се осъществява чрез преминаване на енергия *през* това поле. Транспортната капсула ни позволява да превърнем материята в чиста енергия и след това да я вкараме в магнитното поле на планетата чрез това. — Андре посочи ромбовидната рамка, окачена на 10 метра във въздуха в отсрещния край на помещението. Десетки дебели кабели се виеха от нея и водеха до редица проводници. — Четирите титаниеви пръта на ромба са силно заредени магнитни полюси, разположени един срещу друг. Когато пуснем през тях достатъчно електричество...

— Около дващест петавата — обади се професор Оутър.

— ... По-точно дващест петавата и четиристотин деветдесет и един теравата — продължи Андре, — силите на отблъскване пробиват дупка в магнитното поле на Земята. На теория резултатът е червеева дупка. В зависимост от честотата на входната енергия се определя и датата, на която тази енергия се превръща обратно в материя. — Андре се обърна към Рандъл. — Процесът всъщност е съвсем прост. Колайдерът и имплодерът разпадат материята ви. Инфлаторът и диференциаторът прехвърлят енергията с точно определена честота в магнитното поле на планетата.

— А как действа обратното преобразуване на енергията в материя? — попита Рандъл.

— Този процес е малко по-неясен — бързо отвърна Андре. — Но ще ви кажа какво знам. Процесът на пресъздаване като че ли се съсредоточава върху обекти с важна магнитна сигнатура. Уилсън се материализирал на покрива на многоетажна сграда. Когато се върна в настоящето, той се появи в самата транспортна капсула. Каква е

точната причина за тези места, си остава донякъде загадка, но подозираме, че енергийната честота се привлича към точката си на поява. Всяко действие има противоположно и равно по сила противодействие, следователно пресъздаването точно на същото място анулира квантовата бъркотия.

— Има нещо много по-важно — каза Уилсън, като търкаше двудневната си четина. Тонът му накара Рандъл да насочи цялото си внимание към него. — Машината, която гледаш, е нещо повече от проводници, кристали, магнитни полета, лазери и научни теории. Тази машина... — Уилсън опря длан в сферата и усети отново вибрацията — ... е *портал* през времето и пространството. Портал, който води към всяко събитие и всяко място в историята. Системата за прехвърляне работи перфектно, това е доказан факт, поради което те съветвам да се съсредоточиш единствено върху задачите, които трябва да изпълниш. Вече се запозна, а се надявам и донякъде получи представа с какво си имаш работа, но това е всичко, което ти е нужно да знаеш. Схемата на тази машина на времето е била открита в Книга Естир от свитъците от Мъртво море — документ, създаден преди повече от две хиляди и триста години и може би написан от ръката на самия бог. В живота едва ли ще намериш по-добра застраховка от тази. — Уилсън току-що беше повторил думите, които бе отправил Бартън към него. — Мисия Езра осигурява задълбочени подробности относно зашифрованите честоти, необходими за прехвърлянето ти, както и за генетичния строеж на човека, който може да бъде прехвърлен. Ти, Рандъл, трябва да си отговорен за изпълняването на точките на мисията. Това е единственото, което е от значение. Точките на мисията ще ти кажат всичко, което е нужно да знаеш. Андре, Дейвин и целият екип ще се погрижат да стигнеш там. Те несъмнено са най-умните хора на земята, независимо дали говорим за днес, вчера или утре.

В Меркуриевата лаборатория се възцари дълбока тишина. Четиримата стояха мълчаливо, загледани в транспортната капсула и обмислящи казаното току-що от Уилсън.

— Къде ще се материализирам, когато пристигна в Китай? — попита накрая Рандъл.

— Ще пристигнеш в Пекин — отвърна Уилсън. — В Забранения град. Точното място, на което се появиш, ще бъде и мястото, от което ще си тръгнеш.

— Имаме подробности за транспортен портал в Пекин — продължи Андре. — През следващите няколко дни ще направим симулации, които ще ви покажат как да действате.

Уилсън отново постави длан върху кристалната капсула и изведнъж сърцето му натежа. Безброй пъти след завръщането му се бе искало просто да влезе в машината на времето и да изчезне завинаги. Мечтите му го връщаха в 2012 г. при жената, която си мислеше, че обича, но времевите пътеки към нея бяха затворени завинаги, както му бяха казали. Имаше и безброй системи за сигурност, които денонощно пазеха достъпа до Меркуриевата лаборатория. Уилсън много добре знаеше, че Г. М. и Джаспър са ужасно параноични и се страхуват, че порталът може да се използва за подриване на сигурността на „Ентърпрайз Корпорейшън“. И бяха съвсем прави да го мислят. Тъканта на вселената беше загадка за всички и винаги щеше да си остане такава. „Времето“ със сигурност съществуваше в нелинейно измерение. Миналото можеше да въздейства на бъдещето, но и бъдещето можеше да въздейства на миналото — чрез портала. А каква точно беше ролята на съдбата в този комплекс от събития, беше още по-неясно.

— Откъде мога да знам дали постъпвам правилно? — внезапно попита Рандъл. — Ще трябва да вземам прекалено много решения без напътствия и последиците може да се окажат ужасни, ако сгреша.

Уилсън прокара пръсти през косата си. Преди собственото му прехвърляне той се бе чувствал по абсолютно същия начин.

— Мнозина споделят теорията, че всичко в живота е случайно — каза той. — Според мен тази теория е неправилна. Всичко се случва неслучайно. За един Надзирател няма грешки. Каквото и да направиш в миналото, ще бъде правилно и отвъд всяка критика, стига да се придържаш към точките на мисията.

— Точките на мисията са най-важното нещо — потвърди професор Оутър.

— Но каква *ценностна система* трябва да прилагам? — малко смутено попита Рандъл. — Китайците имат много различни ценности в сравнение с нас тук, в Америка. Да не говорим, че става въпрос за ценности отпреди двеста години. Ами ако действията ми противоречат на онова, което аз смятам за правилно?

— Във вселената има последователен ред — отвърна Уилсън. — И смятам, че *този* ред ще бъде запазен, каквото и да направиш. Някои неща ще се случат, независимо от действията ти. Ако на някого му е писано да умре, той ще умре. Ако на една армия ѝ е писано да излезе победител, тя ще бъде победител. Затова, Рандъл, ти можеш да правиш *единствено* онова, което ти позволява вселената.

— Тъканта на съдбата е много сложна — добави професорът, който изведнъж беше станал непривично сериозен. — Ще знаеш как да постъпиш, когато моментът е подходящ.

— Той е абсолютно прав — продължи Уилсън. — Не можеш да контролираш резултатите, Рандъл. Можеш единствено да им позволиш да се случат. Бартън вярваше в това, а той беше прав за всичко останало.

17.

*Калифорния, Америка
„Ентърпрайз Корпорейшън“
Сграда Меркурий, етаж 2
28 юни 2084 г.*

13:59 ч. местно време

56 дни преди началото на мисия Езра

Още преди да види персоналния транспортър, изправен на сред кабинета му, Уилсън усети странното и осезателно присъствие, излъчващо се отвътре. Доколкото знаеше, единственият, който използваше червен „Сегуей ПТ“ в „Ентърпрайз Корпорейшън“ беше самият Г. М. и това само засили трепета му, докато влизаше.

Столтът зад бюрото беше обърнат с гръб към него, но Уилсън беше сигурен кой седи в него.

— Радвам се да ви видя, Г. М. — каза той.

Старецът бавно завъртя бежовия кожен стол с помощта на бастуна си от слонова кост.

— При нормални обстоятелства щях да ви извикам да дойдете при мен — отвърна той. — Моят кабинет е доста по-приятен от този. — Около Г. М. винаги витаеше атмосфера на арогантност, но това можеше да се очаква. — Предполагам, че сте изненадан от посещението ми?

Уилсън се усмихна.

— Светът се променя, Г. М. Вече нищо не ме изненадва така, както навремето.

Той се завъртя в кръг, очаквайки да открие Джаспър да се спотайва в някой ъгъл, но президента на „Ентърпрайз Корпорейшън“ го нямаше никакъв. Виж, това определено беше изненада.

— Къде е сянката ви? — попита Уилсън. За първи път виждаше Г. М. без компанията на внука му.

— Джаспър има важни дела, за които трябва да се погрижи — отвърна Г. М. Той внимателно разгледа двудневната четина на Уилсън

и по-дългата му от обичайното коса. — Интересна гледка представлявате.

— Опитвам се да се правя на небрежен — отвърна Уилсън. — Така този нелеп костюм не изглежда толкова официално. Е, нека позная. Джаспър позира за портрет, който ще окачи в кафенето или ще прати по пощата на служителите за Коледа.

— Никога не сте харесвали особено Джаспър — замислено рече Г. М.

Председателят беше облечен в безупречен тъмносив костюм на „Бриони“ на тънки райета. Вратовръзката му беше кремава, както и триъгълната кърпичка, стърчаща от джоба на гърдите. Черните му обувки с връзки като че ли бяха от крокодилска или змийска кожа, трудно беше да се определи със сигурност.

— Много съм придирчив относно компанията си — отвърна Уилсън.

— Той е много могъщ човек. И работата му не е състезание по популярност.

— Предполагам, че да е *популярен* не му е особен приоритет.

Г. М. заговори по-тихо:

— Господин Даулинг, пределно ясно ми е, че вече повече от година се опитвате да ме накарате да ви изхвърля от Меркуриевия екип. Не е нужно да ме провокирате повече. Единствената причина да сте тук е клаузата за Надзирателя в договора ви и както се разбрахме, след края на тази мисия ще можете да си вървите с всичките си пари.

— Направо не мога да дочакам този ден.

Г. М. изглеждаше още по-блед и съсухрен, отколкото на сцената по време на срещата на тримесечието преди седмица. Може би се дължеше на осветлението, но Уилсън усещаше, че здравето на стареца се е влошило още повече. Лицето му беше отслабнало и кожата на врата и ръцете му изглеждаше прозрачна като оризова хартия. Бялото на очите му бе леко жълтеникаво, което бе необичайно, имайки предвид кръвопреливанията. Въпреки това Уилсън беше нервен и нащрек, когато се намираше в присъствието на стареца. Нещо дълбоко в него му подсказваше, че всеки момент може да започне касапница... или да се случи чудо. От Г. М. струеше осезаема, почти хаотична енергия. Уилсън бе изучавал хората през целия си живот и бе стигнал до заключението, че Г. М. е особена порода. Не парите, властта или

дрехите бяха причина да изпъква. А самият той с тази негова странна енергия — и тези разбиращи лешникови очи, изпълнени с амбиция, съсредоточаване и несъмнена страст към живота.

— Ще ви бъда благодарен, ако не ме разглеждате така втрещено — каза Г. М., посочвайки го с бастуна си.

Сякаш изтръгнат от унес, Уилсън отвърна:

— Изглеждате добре.

— Престанете с нескопосаните лъжи, господин Даулинг — сръза го Г. М. — Не гледам с добро око на нелепи ласкателства.

— Странно — отвърна Уилсън, — но понякога казвам обратното на онова, което си мисля в действителност. — Сега коментарът му изглеждаше абсолютен гаф. Уилсън вдигна ръце в знак, че се предава. — Моля ви, спрете ме, преди да съм изтърсил още нещо. Нямах намерението да проявявам неуважение.

— Вие сте много интересен човек — каза Г. М. — Джаспър скоро ще бъде начело на „Ентърпрайз Корпорейшън“. Ще се наложи да внимавате повече с него. Той не прощава толкова лесно, колкото аз...

— Мисия Езра ще е приключила преди това, Г. М., и мен отдавна няма да ме има.

— Вярно — рече Г. М., сякаш тази мисъл не му беше хрумвала. — И как върви подготовката за мисията?

— Мисля, че ще трябва да зададете този въпрос на Дейвин.

Г. М. постави бастуна си върху облегалките на стола, над бедрата си.

— Питам вас.

Уилсън примигна, докато обмисляше отговора си.

— Всичко върви по график. Рандъл Чен ще бъде прехвърлен на двайсет и трети август.

— Младежът как се справя с напрежението?

Уилсън пое дълбоко дъх.

— Мисията е много сложна.

— Какво трябва да означава това?

— Не е като моята мисия. Моята беше в основата си техническа. Нещо беше повредено и ме пратиха да го поправа. Тази мисия е свързана с хора и техните амбиции. Сблъсък на три могъщи култури — китайската аристокрация, смятана за най-декадентската и привилегирована класа на планетата в средата на деветнайсети век,

британските военни, които несъмнено са най-самоуверените нашественици на всички времена, и монголите, гордите войни от Севера, които нямат равни на себе си по храброст и самомнение. — Уилсън направи пауза. — Рандъл Чен трябва да манипулира всички. Трябва да мобилизира съюзниците достатъчно, за да се справят с всяка защита на Цин чак до стените на Пекин. И в същото време да ги контролира така, че да им попречи да нанесат убийствен удар и да превземат свещения град. — Уилсън отново замълча. — Мисията е трудна. Справянето с много хора е трудно.

— А какви ще бъдат последствията, ако се провали? — попита Г. М.

Само седмица живи днес знаеха за съществуването на мисия Езра — и спокойно можеше да се каже, че всички те бяха на различно мнение за последствията за бъдещето. Текстът на Езра говореше много смътно за „жизнената сила“ на майката природа и къде или в какво точно се съдържа тази енергия.

— Не мога да съм сигурен, Г. М., но мога само да предполагам, че един провал ще се отрази отрицателно на планетата. Несъмнено сте чели същите бележки за мисията като мен. Няма нищо конкретно.

— Точно така, няма. — В действителност Г. М. знаеше много повече, отколкото казваше. С помощта на Андре той бе манипулирал процеса на декодиране и имаше съвсем ясна представа какво представлява „жизнената сила“ и къде точно се намира. — Бих искал все пак да споделите предположенията си за последствията — каза той.

Професор Оутър беше развил някои теории през изминалата година и Уилсън ги обясни без усилие:

— Суша, екстремни температури, бури. Съсипани реколти, нашествия на скакалци. Земетресения, проблеми с озоновия слой. Парников ефект, глобално затопляне. Възможни са всякакви съчетания от подобни събития. Но ако искате нещо наистина мелодраматично, можете да предположите, че и четирите сезона ще се смесят в хаотична бъркотия на температури в двете крайности, вероятно като следствие от промяна в движението на земната ос. За един кратък период от време всички растения ще загинат, а с тях и животните.

— Интересна интерпретация — каза Г. М., като се преструваше, че обмисля внимателно чутоето. — И какво според вас представлява

тази жизнена сила?

— Нещо свързано със Забранения град — отвърна Уилсън. — Само това знам. Нещо свързано с попечителството на китайците. Поради някаква причина, ако те владеят Забранения град, майката природа е защитена. Но вие вече знаете това, така че защо ме питате?

— Интересно ми е какво мислите. Китайците и техните манджурски братовчеди несъмнено имат най-високо развитата култура — каза Г. М., сякаш задаваше въпрос.

— В това няма съмнение — отвърна Уилсън. — Китайската мъдрост и медицина и до днес се смятат за най-напреднали в целия свят. Но според моите проучвания, китайците са и едни от най-жестоките и корумпирани хора в историята.

— Може и да е така, но ако не беше моят специалист по акупунктура, още преди двайсет години щях да престана да правя секс — отвърна Г. М. — Те определено знаят какво правят.

Уилсън се ухили.

— Желая ви да правите секс и след още сто и двайсет години.

— Много хубаво би било.

По очите на Г. М. си личеше, че това няма да го бъде. Затова Уилсън зачака той да поведе разговора, за да разбере защо най-могъщият човек на света се е появил най-неочаквано в кабинета му, при това без антуража си. В продължение на една напрегната минута двамата се вираха един в друг, като всеки очакваше другият да заговори пръв.

Положението ставаше все по-неловко и накрая Уилсън се предаде.

— Трябва да ми кажете защо сте тук.

— Нуждая се от помощта ви — беше отговорът. Г. М. почука с палец дръжката от слонова кост на бастуна си, оформена като нагазило в плитка вода фламинго с високо вдигната глава. — Реших да остана до края на годината поради една-единствена причина — да съм сигурен, че мисия Езра ще бъде изпълнена.

— Радвам се да го чуя, но защо е нужно да идвате при мен? Езра е мисия на Дейвин и Андре. Аз съм просто помощник.

— Те са учени, господин Даулинг. Те ще се погрижат системите да работят правилно. Онова, което интересува мен, е *успехът*.

— Рандъл Чен е *вашият* Надзирател — каза Уилсън с цялата увереност, която се осмеляваше да покаже. — Мисля, че ще се справи много добре.

— В това има повече, отколкото изглежда на пръв поглед — каза Г. М.

Уилсън искаше да пусне някаква шега, за да намали напрежението, но не посмя.

— И какво точно означава това?

— Мога ли да ви имам доверие? — попита Г. М.

— Нямам достъп до най-секретна информация, ако това имате предвид. Но нека ви кажа какво видях. Отначало и вие, и Джаспър се противопоставяхте на мисия Езра. Смятахте, че пътуването във времето излага вас и „Ентърпрайз Корпорейшън“ на опасност. След това, за изумление на всички, се съгласихте в крайна сметка да ѝ дадете зелена светлина. Съдейки по физиономията на Джаспър тогава, той не е имал друг избор, освен да се съгласи. Какво ми казва това? Според онова, което ми е известно за вас, социалната ви съвест не е сред най-силните ви мотиватори. Направили сте си труда да проучите бележките на мисията и нещо е при влякло вниманието ви. Изобщо не се съмнявам в това.

Старецът се усмихна за първи път от началото на срещата.

— Разбирам защо Бартън ви харесваше.

— Защо подкрепяте мисията? — попита Уилсън.

Г. М. помълча известно време.

— Аз умирам, господин Даулинг — рече накрая той. — Лекарите твърдят, че в най-добрия случай ми остават по-малко от шест месеца. Имам рядко заболяване на кръвта, което е нелечимо. Дори акупунктуристът вчера ми каза, че никой не живее вечно.

— Съжалявам — отвърна Уилсън. — Лоша новина.

— Не съм човек, който обича да губи — направо каза Г. М. — Собствената ми смъртност обаче изглежда като игра, която не съм в състояние да спечеля. Или така си мислех, докато не прочетох текста на мисията.

Уилсън се разсмя, преди да успее да се овладее.

— Тези мисии са съвсем истински, Г. М. Не... има и нещо друго. Те контролират самото функциониране на планетата. Видях го със собствените си очи. Честотата на Шуман беше нещо реално и хора

умряха заради нея. Нямам представа какви са намеренията ви, но ви съветвам да забравите за онова, което сте намислили, да оставите нещата такива, каквито са, и да отдадете цялата си енергия за успеха само на тази мисия.

— Не мога да го направя — отвърна Г. М. — Залогът е прекалено голям... животът ми. — Старецът погледна Уилсън с тъжни очи. — Когато мисията завърши, искам Рандъл Чен да ми донесе нещо от миналото. Задачата е съвсем проста.

— Какво е това нещо?

— Стъкленица с течност, нищо повече.

— Каква течност?

— Еликсирът на живота.

По гърба на Уилсън пробягаха тръпки.

— Откъде идва той?

Г. М. не беше готов да издаде така лесно тази ключова информация. Определено се нуждаеше от гаранции за сътрудничество, преди да направи следващата крачка.

— Именно затова трябва да знам дали може да ви се има доверие.

— Можете да ми имате доверие — съчувствено рече Уилсън. — Ако ми кажете откъде идва еликсирът, ще мога да ви кажа дали може да бъде прехвърлен.

— Може да бъде прехвърлен — уверено рече Г. М. — Не е нужно да се тревожите за това.

— И този еликсир ще спаси ли живота ви?

— Няма как да съм сигурен. Но без него аз съм мъртъв. А без мен и нашата сделка няма да има мисия. Погледнете на нещата по следния начин, господин Даулинг — вие помагате на мен и аз на вас. Проста сделка, от която всички са щастливи. Джаспър не иска мисията да продължи, аз искам. Явно двамата с него стигнахме кръстопът в отношенията си. И можете ли да го вините за това? Той не иска да оцелея от това заболяване. Чакал е много дълго и има чувството, че неговият миг най-сетне е настъпил.

Иронията беше направо поетична. В миналото предстоящата смърт на император Сиен Фън довела до хаос между стените на Забранения град — дива борба за власт между императрица Цъ Си, от една страна, и мандаринския благородник Су Шун, от друга. А в

„Ентърпрайз Корпорейшън“ като че ли ситуацията не бе по-различна — Джаспър Тредуел, от една страна, и Г. М., от друга, отчаяно вкопчен в надеждата, че ще може да възстанови гаснещото си здраве и да продължи да живее *ad infinitum*^[1]. И в миналото, и в настоящето слабостта на лидера бе довела до огромна празнина във властта, караща хората да правят каквото е нужно, за да получат онова, което искат — титлата на безусловен лидер и всички облаги, вървящи с нея.

— Нуждая се от помощта ви — каза Г. М. — С мен ли сте?

Последва дълго мълчание.

— Да, с вас съм — най-сетне отвърна Уилсън. В тези няколко кратки мига той вече бе осъзнал, че има само един избор. — Но като ваш съюзник — добави той, — настоявам за пълното ви съгласие мисия Езра да бъде задължително на първо място.

— Имате думата ми — увери го старецът. — Ще се свържа отново с вас, когато плановете ми станат по-ясни. Междувременно продължете с това, с което се занимавате. Рандъл Чен трябва да бъде подготвен добре. За да успея аз, трябва да успее той. Това е единственият начин и двамата да спечелим.

Веднага щом Г. М. се качи на транспортъора си и си замина, Уилсън отиде до прозорците и се загледа навън към гъстата гора.

„Това усложнява всичко“ — помисли си той.

Лъчите на следобедното слънце падаха косо през могъщите секвои и осветяваха боровете и смърчовете, златистата светлина се отразяваше от безброй листа и изчезваше в радостната тъмнина на гората. Кората на секвоите бе неравна и стара, явна индикация за стотиците зими, които са видели дърветата. А в същото време дръвчетата и боровете бяха яркозелени, изпълнени с живот и енергия, протегнали се нагоре в търсене на колкото се може повече светлина. Това беше природата в най-прекрасната си, разнообразна и процъфтяваща проява, при това от другата страна на прозорците на „Ентърпрайз Корпорейшън“. Мигът успя да остави Уилсън без дъх. Майката природа беше понятие, използвано от хората да опишат *всички* живи същества, но гората несъмнено я представяше по-добре от всичко друго.

Майката природа беше силата, която мисия Езра трябваше да защити. Трудно можеше да си представи човек, че цялото великолепие навън се контролира или регулира от един-единствен източник, но ето

че нещата като че ли стояха точно така. В Забранения град имаше нещо, което свързваше всичко с попечителството на китайците. Уилсън не можеше да разбере как е възможно това, особено с оскъдната информация, с която разполагаше. Но едно беше сигурно — мисията Ездра бе съвсем реална. Пътуването във времето също бе реалност. Бъдещето беше задължено на миналото, също както миналото бе задължено на бъдещето.

Уилсън неволно изпита гняв към Г. М. заради желанието му да преиначи мисията на Рандъл заради собствените си цели. Но в същото време подобна емоция много пъти беше изпитвал и самият той. Уилсън знаеше, че най-често хората действат на първо място в свой собствен интерес. За да подобрят собствения си живот и живота на онези, които обичат. Рядко правят нещо много повече. Г. М. беше точно такъв в това отношение, така че нямаше реална причина да му се ядосва. Ако беше на неговото място и разполагаше със същата власт и възможности, Уилсън вероятно би направил същото. Искаше да убеди себе си, че е по-еволюирал, че когато дойде времето му да умре, ще погледне на това като на част от кръговрата на живота и ще си отиде с радост, знаейки, че е живял почтено и че всичко, което е постигнал, е резултат на собствената му усилена работа и вярвания.

Откъсна поглед от гората и видя отражението си в стъклото. Ето го, облечен в черната униформа на Меркуриевия екип. Гледка, която би изпълнила повечето хора с гордост, а него само го обезсърчаваше. Осъзна, че личният интерес е факторът, който задвижва *всичко*. Кого се мъчеше да излъже? Ако имаше възможност, би направил всичко, за да открие изгубеното. Едно беше сигурно — не му харесваше в какво се е превърнал, всяко друго място, на което да се занимава, с каквото си поиска, беше по-добро от това. Може би просто Хелена му липсваше. Това бе нещо, което определено не искаше да си признае — защото да го признае само щеше да докаже колко е прецакан всъщност. *Никога* нямаше да я види отново. Пътуването във времето имаше една и само една цел — изпълняването на мисиите от Стария завет.

„Не можеш да се върнеш там“ — каза си той.

От горския балдахин се откъсна малка птичка и полетя право към прозореца на Уилсън. Малкото, нашарено в кафяво и бяло създание бе съвсем дребно и летеше с огромна скорост и пъргавина. Имаше тъмнокафява качулка, опашка и махови пера, бяла шия и

коремче. Сякаш гледаше собственото си отражение в прозореца и запърха на по-малко от три метра от Уилсън, от другата страна на стъклото.

Беше представител на вида *Brachyramphus marmoratus*, застрашената морска птица, гнездяща в горите на Северна Калифорния. Прекрасната малка птичка сякаш бе увиснала във въздуха и крилете ѝ пърхаха бързо. Устните на Уилсън се разтеглиха в усмивка, докато птичката висеше пред него. А после най-неочаквано малкото създание се стрелна обратно към гората и изчезна.

Уилсън току-що бе видял рядък знак от природата. На земята бяха останали може би не повече от петстотин такива птици, а ето че една от тях се беше появила пред него. Знак ли беше това? Ако беше знак, той със сигурност показваше, че всичко се развива точно така, както трябва. Поне на Уилсън му се искаше да е така. Но в действителност би могло да означава и точно обратното.

---

[1] Вечно (лат.). — Б.пр. ↑

18.

Пекин, Китай

Забраненият град

Дворецът на съсредоточената красота

9 септември 1860 г.

09:15 ч. местно време

Мисия Езра — ден 190

Императрица Цъ Си беше на двацет и пет години. Дъщеря на манджурски офицер и знаменосец, тя бе избрана за нископоставена наложница трета класа за Сиен Фън, когато беше едва на петнайсет. Вярно е, че никога не бе желала да изживее живота си в Забранения град — това бе потенциално еднообразно съществуване, изпълнено с надежда по някакъв начин да се окаже „специална“ за Сина на небето. Но ето че стана точно така. От мига, в който срещна Фън, тя остави върху него белег, от който той не бе в състояние да се освободи.

Беше една от щастливките. За хиляди други затварянето във Великото вътре беше доживотна присъда без право на отмяна. Много от красивите млади момичета от селото на Цъ Си бяха отведени през годините, за да не бъдат видени никога повече. Красотата беше проклятие в Манджурия, където се подбираха наложниците на Сина на небето, за да се гарантира, че всяко потомство на императора е с чиста манджурска кръв.

Красотата на Цъ Си бе изключителна, но това не беше качеството, което я отделяше от останалите 3000 жени, чийто живот бе посветен единствено на Сина на небето. Имаше и три допълнителни качества. Първото беше тялото ѝ и начинът, по който се движеше — стройно, гъвкаво и женствено. Да я гледаш как изпълнява и най-простите задачи беше необичайна среща с човешката красота. В това отношение тя нямаше равна на себе си и физическите сили на грацията бяха станали не по-малко ефективни в спалнята, където тя ги прилагаше безпогрешно при даването на наслада. Второто бяха очите ѝ — кафяви и симетрични като на толкова много други момичета, но в

същото време зениците ѝ сякаш бяха безкрайно дълбоки. Енергията, която излъчваха, беше такава, че само като те гледат — чувство, което мнозина от военния съвет разбираха много добре — предизвикваха удоволствие. Третото качество беше интелектът и остроумието ѝ. Нямаше друга жена на света, притежаваща способността да разговаря с мъже като равна и в същото време да не губи женствеността си. Вярно бе, че всички в двореца, дори роднините на императора, се бояха от нея. Тя изобщо не се опитваше да скрие желанието си за власт и носеше амбицията си гордо, сякаш беше чифт изящни перлени обеци.

Сиен Фън се възхищаваше на откритата природа на Цъ Си, но дните му бяха преброени и същото се отнасяше и за нейните дни. Силата ѝ бе неразривно свързана с императора, първо, чрез любовта му към нея и второ, чрез кръвната връзка — Цъ Си беше единствената от наложниците на Сиен Фън, която го бе дарила със син и наследник, принц Тун Чъ. Следващият вероятен император на Средното кралство в момента беше петгодишен, твърде млад да застане на мястото на баща си начело на страната. Ако императорът умреше и Тун Чъ заемеше трона, щеше да бъде назначен регент, който да се грижи за него — и страната — докато момчето порасне. Титлата регент никога не бе давана на жена, но Цъ Си знаеше, че съпругът ѝ е смъртно болен, и погледът ѝ не се откъсваше от наградата. Регентството бе единственият начин да осигури трона на сина си — и наред с това собственото си оцеляване в дългосрочен план.

Цъ Си седеше на палисандров стол с абсолютно изправен гръб и вирната брадичка между стените на Двореца на съсредоточената красота, любимата ѝ сграда от хилядата в Забранения град. Превърнат в нейна постоянна резиденция, Дворецът на съсредоточената красота граничеше с Императорските градини на запад и гледаше към внушителната Зала на имперския мир. Известно бе, че Цъ Си го е избрала заради името, но и заради несравнимата гледка към двата древни кипариса в двора и защото дворецът бе добре осветен през целия ден и следобеда. В главната зала имаше съвсем малко мебели от тъмно палисандрово дърво, деликатни и изящни в сравнение с размерите на помещението. Високият таван се поддържаше от шест червени колони, а на задната стена имаше голяма рамка от жълта оризова хартия, върху която с черни мандарински символи бе изписано

„Красота и сила“. Покрай източната стена висеше дебела бяла завеса, зад която се намираха личните ѝ покои, стаи за преобличане и серия чакални.

— Съдбата на четиристотин милиона души лежи на раменете ми — обяви Цъ Си на присъстващите. Беше облечена в черно *чан пао* от най-фина коприна, която прилепваше до всяка извивка на тялото ѝ.

Пред нея на покрития с плочи под стояха двама мъже — 22 годишният принц Кун, по-младият брат на императора, и 52 годишният председател на военния съвет. Му Ин беше интелигентен човек и по мнението на Цъ Си лоялността му бе на първо място към Сина на небето. Принц Кун, който изглеждаше като момче, бе със сигурност най-големият поддръжник на императрицата — в това можеше да е напълно уверена — тъй като в замяна тя пазеше мрачната му тайна от всички останали в императорското семейство.

Двамата мъже носеха сините имперски одежди на двора — тясна жилетка *ма гуа* от дебела материя и подобно на пола долнище. На гърдите на принца беше извезан дракон с четири нокътя, показващ произхода му. Му Ин пък носеше златен фазан, второто най-високо цивилно отличие.

През цялото време Цъ Си можеше да вижда своя велик евнух Ли Лиен, облечен в пъстроцветната си роба и с двама помощници, който следеше всяко движение.

— Влязохте в капан — каза принц Кун.

— Преговорите не успяха да спрат червените дяволи в Тиендзин — добави Му Ин. — Сенге Ринчен изтегля славната ни отбранителна армия гибелно близо до Пекин. Изказването ви на военния съвет беше твърде силно и в резултат Су Шун ви устрои капан.

Дотук казаното не представляваше никаква тайна за Цъ Си.

В продължение на почти две седмици генерал-губернатор Ханфу и двама специални пълномощници бавеха британците и французите при Тиендзин. Накрая преговорите се провалиха с гръм и трясък, когато всички поставени въпроси най-сетне бяха уредени и беше време за подписване на нов договор. Едва тогава червеният дявол Хари Паркс разбра, че Ханфу и пълномощниците не разполагат с имперския печат. Без него всеки подписан договор не струваше и хартията, върху която е написан. Вбесен от измамата, лорд Елгин бе влязъл в незащитения Тиендзин и го бе обявил за собственост на кралица

Виктория. Така той си осигури контрол върху река Хай и — което беше най-важното — сложи ръка върху доставките на ориз за столицата, който идваше с плоскодънни джонки от южните провинции. Междувременно хората на сър Хоуп Грант бяха отпочинали след превземането на укрепленията Дагу и можеха да бъдат мобилизирани бързо. Вдигнаха лагера си на 6 септември и потеглиха на северозапад към Тунджоу, само на 20 км от стените на Пекин.

— Ако не ги спрем, червените дяволи ще бъдат тук само след няколко дни! — каза принц Кун с явна паника в гласа си. Меката му женствена природа само допринесе коментарът му да прозвучи още по-уплашено. — Синът на небето иска да избяга от града в Манджурия и Су Шун го посъветва Дзъхол от другата страна на Великата стена да стане временна столица, докато варварите не бъдат поставени на мястото им.

— Не изпадайте в паника, братко — каза Цъ Си, докато гледаше как двете струйки благовонен дим се издигат нагоре в неподвижния въздух на двореца. — Всичко е под контрол.

Подобно на мислите на Цъ Си, правите струйки дим се носеха нагоре и скоро започваха да се вият и нагъват като изпълнители на някакъв зрелищен танц.

— Синът на небето няма да избяга от града — каза тя, осъзнавайки много добре как ще подейства подобно бягство на решимостта на татарската войска да се бие. — Сенге Ринчен примамва варварите към нас. Само кавалерията ни наброява над двайсет хиляди души и монголският господар се е установил на лагер на западната страна на Тунджоу. Той чака варварите да приближат, за да се сражава с тях в равнините. Няма причина да се страхуваме от това.

Макар да не разбираше напълно защо Ринчен беше избрал да се бие в такава близост до стените на Пекин, Цъ Си разбираше, че тази стратегия си има и своите преимущества. Ако Синът на небето останеше в града, всеки от бойците му щеше да се сражава за дома си, а снабдителните линии на червените дяволи щяха да се обтегнат до скъсване. Въпреки това тя се тревожеше, че Ринчен има и свои, по-зловещи планове. Ако владетелското семейство избяга, той можеше просто да влезе в Забранения град и да се обяви за император. Немаше армия, която да му попречи да превземе града. Тъкмо обратното — армията се намиреше под негово командване. Ако Цъ Си не

внимаваше, Цин щеше да се окаже парчето месо между две биещи се кучета и повече от 216-те години манджурско господство щяха да бъдат заличени само за миг.

— Тактиката ни на забавяне се оказа огромен успех — уверено рече тя. — И трябва да продължим да преговаряме. С всеки изминал ден защитата ни става все по-силна. Не бива да проявяваме никаква милост към Елгин и червените дяволи. Вие двамата трябва да поемете преговорите, да се сприятелите с онова чудовище и да го накарате да повярва, че наистина желаем помирение. Кажете му, че искаме да продължим да търгуваме, но че условията на съглашението трябва да се основават на първоначалните. Не бива да ни налагат повече искания, ако не желаят да разгневят могъщия дракон на Цин.

— Те ще бъдат подозрителни, императрице — каза Му Ин. — Имам чувството, че не ни остава друг избор, освен война. Повели са хиляди мъже в страната ни с една-единствена цел, да съборят Средното царство и да заграбят богатствата му за себе си. Ако отрежат главата на Цин, тялото ще умре скоро след това. Трябва да защитаваме Сина на небето на всяка цена.

Цъ Си стана. Гласът ѝ оставаше спокоен, сякаш приспиваше малко дете.

— Съгласна съм, че ще има война, но не бива да забравяме, че ние контролираме нещата. Онези коварни червени дяволи са натрапници в земите ни, но въпреки това съм сигурна, че нямат желание да заграбят царството ни. Те са глупци, които искат да купуват чая ни и да ни продават своя опиум, както и да пращат проповедници в страната, за да спасяват душите на народа. За мен е ясно, те не осъзнават, че във всяко отношение са по-нисши от Цин и манджурските господари, които владеят тази велика страна. По волята на всички богове ние сме избраният народ. — Цъ Си млъкна, за да си поеме дълбоко дъх. — Трябва да продължим да ги бавим. С всеки ден армията ни става все по-силна и все повече войници се събират на защитните ни позиции. Така ще унищожим напълно червените дяволи, преди да е паднала първата снежинка. — Тя отново седна на мястото си. — И двамата ще напишете помирителни писма до лорд Елгин и ще се извините за провала при Тиендзин. Ще му кажете, че сте упълномощени от Сина на небето да изпълните изискванията му и че

вече няма да има увъртания. Но в замяна той трябва да спре похода си към Тунджоу, докато не бъдат уговорени условията.

— Но ние нямаме подобно пълномощно — отвърна принц Кун.

— Именно — отвърна Цъ Си. — Точно затова можете да се съгласите с всичко. Борбата ще приключи с война, но само когато *ние* сме готови да се бием, а не когато ни нападнат. Цин ще изберат времето и мястото за унищожаване на червените дяволи, а не обратното.

По-нататъшното протакане даваше на Цъ Си и възможност да се срещне със Сенге Ринчен и да разбере каква е истинската му цел. Ако усетеше, че има планове за трона на Цин, щеше да го примами в леглото си и докато е беззащитен в момента на върховното удоволствие, да го убие със собствените си ръце.

— Разбирате ли какво искам от вас? — обърна се Цъ Си към двамата мъже пред нея. — Трябва да ми спечелите достатъчно време да осигурия съюзниците на Средното царство.

Принц Кун и Му Ин сведоха глави пред най-могъщата жена в Азия. Чувстваха се задължени да изпълнят нарежданията ѝ. Силата и самоувереността ѝ бяха опияняващи. Но въпреки това и двамата щяха да я изоставят, ако от това зависеше собственото им оцеляване. Такава бе традицията в двора на Цин — властта се местеше под Сина на небето като приливите и отливите на дълбок океан. Ключът към оцеляването бе в това да залагаш на всички играчи, така че независимо от резултата винаги да имаш възможности да преговаряш.

Отвътре зазвъня звънец.

Това означаваше, че към двореца идва някой. Звукът накара Му Ин и принц Кун видимо да се стегнат, сякаш не искаха да бъдат видени в присъствието на Цъ Си. Само че вече бе твърде късно да се изнижат и нямаха друг избор, освен да останат по местата си и да видят кой ще влезе.

Ли Лиен вече тичаше навън да посрещне посетителя. Секунди по-късно той изкачи стъпалата с един евнух, който го следваше по петите. Цъ Си не помръдна от мястото си — продължаваше да седи с изправен гръб и ръце на коленете.

Дрезгавият глас на Ли Лиен наруши тишината в двореца:

— Представям ви евнуха Ям, слуга на Су Шун. Той носи спешни новини, които трябва да предаде със своята уста във вашите уши.

Ли Лиен отстъпи настрана и даде знак на топчестия мъж да пристъпи напред.

— Нося ви поздрави от господаря си Су Шун — каза евнухът Ян с пискливия глас на старица.

— Преди да продължиш, евнухо — изръмжа Цъ Си, — аз решавам какво ще чуят ушите ми... а не господарят ти. От днес нататък без изключение Су Шун ще се обръща към мен писмено. От гласа ти ми призлява. Напусни незабавно! И на излизане предай съобщението си на Ли Лиен, или ще прекараш остатъка от живота си в тъмницата на този дворец.

Ян си даде сметка, че ако възрази на Цъ Си, дори влиянието на Су Шун няма да го спаси. Тя беше императрица на Западния дворец и арогантното искане на Су Шун вече бе изложило евнуха на опасност от сериозно бичуване. Осъзнавайки, че няма друг избор, той само протегна ръце към императрицата в знак на почит, поклони се, обърна се и бързо се затътри навън.

— Мъдро ли беше това? — тихо попита принц Кун.

— Ако Су Шун има важна новина, няма да позволя този коварен евнух да му докладва нито за моята, нито за вашата реакция — отвърна Цъ Си.

Му Ин нервно потърка длани.

— С приближаването на варварите Синът на небето се съветва все повече със Су Шун. Той използва провала ни на бойното поле, за да забие клин между вас и Сина на небето. И успява.

— Няма да успее — стоически заяви Цъ Си.

— Въпреки това дълбоко съжалявам, че евнухът Ян ни видя тук — каза принц Кун.

— Вие сте с императорска кръв — отвърна Му Ин. — Няма от какво да се боите.

Великият евнух Ли Лиен се затътри по пода на главната зала и се поклони на императрицата.

— Нося вестта от Су Шун. Той ви съобщава, че Сенге Ринчен трябва да бъде наказан за загубата на Тиендзин и укрепленията Дагу. Синът на небето е обявил, че той трябва да върне триокото пауново перо.

Цъ Си започна тихо да се смее, за да покаже презрението си към опитите на Су Шун да съсипе монголския господар. Триокото пауново

перо се даваше от двора на Цин като най-висока чест за един военачалник и отнемането му означаваше опозоряване на монголския господар. В действителност искането я беше уплашило. То щеше да предизвика негодуванието на Ринчен и още повече да подсили желанието му за измяна. Вече беше абсолютно задължително Сиен Фън да остане в Забранения град. Избягаше ли, Ринчен щеше да има чудесна възможност да завладее града за себе си.

Тактиката на Су Шун беше много коварна. Той се опитваше да неутрализира монголския господар, като атакува гордостта му, тъй като знаеше, че Цъ Си ще бъде онази, която ще трябва да го умилюва. Су Шун обаче не разбираше, че заплахата от червените дяволи е съвсем реална — и че техният синеок китайски съветник не бива да се подценява. Войната така или иначе беше неизбежна. Су Шун играеше наистина опасна игра. Беше се прицелил в позицията на регент и така излагаше на риск сигурността на династията Цин.

19.

Татарска щабквартира

1,5 км западно от Тунджоу, Китай

15 септември 1860 г.

16:55 ч. местно време

Мисия Езра — ден 196

Копринената завеса се дръпна и в шатрата на Сенге Ринчен влезе Цъ Си, обкръжена от свита, състояща се от шестима знаменосци йехонала от двете ѝ страни и зад нея. Неочакваната поява на императрицата и антуража ѝ накара телохранителите на Ринчен да посегнат към сабите си и да скочат на крака. Телохранителите на Цъ Си очакваха това и по нейна заповед не се опитаха да отвърнат със същото.

Ринчен седеше на малкия си златен трон и унищожаваше обилно ястие от змия със салата — кобрата беше деликатес, за които се вярваше, че носи сексуална енергия, и той го поръчваше почти всеки ден. Монголският господар като че ли изобщо не се изненада да види Цъ Си пред себе си и продължи да се храни, като белеше кожата на влечугото с предните си зъби и я плюеше настрана. Невъзмутимата му реакция беше в пълен контраст с истинските му чувства — жената, която копнееше да завладее, сега се намиреше на десетина стъпки от него.

Телохранителите от двете страни стояха абсолютно неподвижни. Само очите им играеха нервно, опитвайки се да отгатнат дали не ги чака някаква неприятна изненада. Никой не смееше да помръдне, още по-малко да атакува без заповед.

Ринчен избърса уста с бродирана кърпичка и я хвърли небрежно на килима.

— Какво ви води в лагера ми, императрице? — попита той.

— Кажете на хората си да свалят оръжията си — отвърна тя.

Ринчен се усмихна.

— Те са монголски войни от Черния флаг на хоркините. Никак не обичат изненадите.

— Вие очевидно не сте изненадан, велики господарю — проникателно отбеляза тя. — Опитен генерал като вас несъмнено би си дал сметка, че ще поискам среща.

Коварните ѝ думи не му оставиха избор, освен да нареди на хората си да свалят оръжията.

— Права сте, императрице. *Наистина* ви очаквах. Приберете оръжията си и се махайте — заповяда Ринчен на телохранителите си. — Императрице, не се съмнявам, че и вашите знаменосци биха искали да се оттеглят.

— Само евнухът ми ще остане — отвърна Цъ Си.

Ли Лиен тихомълком се затътри с наведена глава в шатрата и застана непосредствено зад господарката си.

— А от моя страна ще остане само лейтенант Лин — каза Ринчен и посочи един от шестимата си мъже, за да покаже кого има предвид. — Но първо лейтенант Лин ще изведе манджурската наложница от спалнята ми. — Той посочи наляво. — Не искаме да подслушва разговора ни.

— Можете да я оставите там — абсолютно невъзмутимо рече Цъ Си. — Ще се нуждаете от нея, след като си отида.

— Манджурските жени ме отегчават — каза Ринчен, като даваше знак на Лин да застане зад трона му. — В слабините им няма огън. Липсва им страст.

— Може би някой ден ще ви науча на тайната как да освободите тигрицата, живееща във всяка жена — отвърна Цъ Си. — Нужен е само ключът.

Ринчен се загледа в необичайната жена пред него. Беше още по-поразителна, отколкото я помнеше. Облечена в традиционната многопластова дреха *дзифу* с цвят на шафран, тя носеше и дракона с петте нокътя на стегнатия си жакет *дун дзъ*. Беше обута в ботуши в същия тон с четвъртит връх, символ на висок ранг. На главата си имаше черна кадифена шапка, обшита с кожа, а косата ѝ бе прибрана под нея.

Бяха изминали повече от три години, откакто монголският господар бе видял загадъчната Цъ Си с очите си — и гледката изобщо не го разочарова. Сърцето му запърха в очакване да разбере каква е

причината за тази визита — дали идваше да потвърди съюза им, или да сложи край на тайното им съглашение? Ако целта ѝ беше съюз и ако той изиграеше картите си правилно, можеше да я обладае направо тук, в шатрата. Прост манджурски жест, реши той. Това със сигурност щеше да подсили решимостта му да победи синеокия и червените дяволи, които в момента се намираха на по-малко от четири дни път от позициите му. А ако целта ѝ беше да сложи край на партньорството им, щеше да я вземе със сила. С това свое неочаквано влизане в монголска шатра тя се оставяше на неговата милост. Така или иначе щеше да си получи удоволствието.

— Може би ще ми покажете ключа сега — каза Ринчен и посочи към нея.

— Не заслужавате *нищо* — грубо рече Цъ Си. — Вие сте един провал. Неспособността ви да удържите Тиендзин и укрепленията Дагу причини огромна тъга и безпокойство в Средното царство.

Гореща кръв запулсира в слепоочията на Ринчен. Някаква си жена да го хока? Имаше чувството, че главата му ще се пръсне, толкова силен беше гневът му.

— Уговорката помежду ни стана на парцали — продължи Цъ Си. — Ордите червени дяволи кръстосват земите ни, а вие не правите нищо. Седите си в лагера и ги чакате да дойдат при вас. Защо поне не опустошихте всичко след себе си?

Разбирайки, че ситуацията бързо може да стане неуправляема, Ли Лион разхлаби малкия нож, скрит в широките ръкави на робата му. Готвеше се за най-лошото и ако се наложеше, щеше да умре в защита на своята императрица.

Ринчен стана от стола си и постави ръка върху дръжката на сабята си. Беше облечен в светлосинята коприна на Черния флаг на хоркините, със свалени ръкави. Здравите му мускулисти ръце играеха от напрежение — много по-голямо напрежение, отколкото се четеше по лицето му. Дори монголският господар не беше сигурен как да постъпи.

— Властта на Цин виси на конец — отвърна той, сдържайки гласа си. — Горящи китайски трупове и къщи само ще забавят червените дяволи, но няма да ги спрат. — Ринчен слезе от трона си и пристъпи към императрицата. Рискувате много повече, като опустошите собствената си земя — добави той. — Селяците ще се

обърнат срещу вас. Те и без това негодуват срещу манджурското управление. Мразят мандаринските закони, които им наложихте. Ще се окажете забъркани в още едно Тайпинско въстание, ако не внимавате. Не бива да забравяте, че на всеки манджурец в Средното царство се падат сто китайци. В момента разполагате само с едно преимущество и то е в това, че селяците се страхуват и ненавиждат червените дяволи повече, отколкото манджурите. *Ние* не сме врагът, който прогонва селяните от домовете им. Червените дяволи го правят.

Цъ Си запази безизразна физиономия, но вътрешно се усмихваше като млада *чилин*. Ринчен бе реагирал точно така, както се беше надявала.

— Прав сте — окаяно рече тя. — Нямах представа за способностите ви и съм смутена от избухването си. Моля, приежете извиненията ми.

Монголският господар обиколи императрицата, вдишвайки сладкия аромат на парфюма ѝ, след което се върна при трона си. Едва ли можеше да е по-щастлив. Най-желаната жена на света стоеше пред него и определено се нуждаеше от военните му умения и мъдрост. В замяна той щеше да си получи удоволствието и да я насили, докато му се покори напълно. Но още по-важното беше, че воин с умения като неговите, онзи синеок предател, водеше червените дяволи към Тунджоу. Достойният противник най-сетне идваше да се сблъска с него. Неизбежното сражение, което със сигурност щеше да се разрази между великите армии, щеше да е кулминацията на живота му като монгол. Страстта и конфликтът бяха най-ценните неща в света на Ринчен. И колкото неуловими бяха в живота му преди, сега те стояха пред него ярки като слънцето. Монголският господар щеше да има своя шанс за безсмъртие, като се изправи открито пред тях и ги победи на всяка цена.

— Привличате врага твърде близо до Сина на небето — каза Цъ Си.

— Най-силни сме при сърцето си — уверено отвърна Ринчен.

— По-силни ли сме, отколкото когато се изправихме срещу червените дяволи при крепостите Дагу?

Ринчен усуква мустак около пръста си.

— Въпреки предупрежденията ви не бях сигурен за уменията на синеокия и затова той спечели при крепостите. Видях го с очите си от

стените на крепостта Жен. Този човек върви плътно до Елгин. Прилага теориите на Сун Дзъ, сякаш ги познава на пръсти. Стратегията му е решителна и смазваща. Крепостите Дагу не бяха изгубени заради провал от моя страна; те бяха превзети заради блестящите умения на синеокия генерал. Този човек няма нито един от недостатъците на колониалните нашественици, а изглежда е тяхна пълна противоположност. Той показва мъдрост и сдържаност и атакува там, където знае, че сме най-слаби.

— Щом е толкова силен, можем просто да му пратим убийци — възрази Цъ Си. — Така проблемите ни ще изчезнат в прахта заедно с кръвта му.

— Как смееете да предлагате подобно нещо! — изрева Ринчен в пълно противоречие със собствените си действия. — Този човек е майстор в много отношения! Не му е писано да умира с такава безславна смърт! Той не само е великолепен военачалник, но и явно е трениран в изкуството на монасите от Шаолин. — Ринчен изтегли сабята си и провери остротата ѝ с палец. — Той ще умре от *моята* сабя, в битка. Това е съдбата му.

Цъ Си се изненада да чуе подобно откровение. Явно синеокият беше оставил неочакван и неизличим белег върху монголския генерал.

— Само *вие* можете да го победите — с огромно коварство рече тя. — Именно затова ви призовах да помогнете на Средното царство.

— Синеокият се появи от нищото... — каза Ринчен. — Наричат го Рандъл Чен. Той познава защитите ни, тактиката ни, а най-важното — и слабите ни места. Но от този ден насетне ще обърнем хода на войната срещу него. Ще го вкарам в моя татарски капан. Ще го подлъжа да атакува Тунджоу и той ще попадне в засада, когато войниците му са заети да сриват високите стени на града. Кавалерията ни ще го връхлети от всички страни и ще свари силите му неподготвени.

Цъ Си запомни името Рандъл Чен.

— Защо смятате, че тази стратегия ще успее? — попита тя.

— Защото само глупак би оставил Тунджоу незащитен. Той няма да очаква това. Ще използвам неговата мъдрост и логика срещу самия него. Той ще осъзнае грешката си, но вече ще бъде късно. Долавям в действията му арогантност, сякаш знае какво ще се случи. Ще му отговоря със защита, която изобщо не би могъл да очаква.

Цъ Си виждаше по очите на Ринчен, че основната му цел е победата над синеокия, а не тронът на Средното царство.

— А откъде знаете, че червените дяволи няма да подминат Тунджоу? — попита тя. — Могат да продължат направо към Пекин.

— Така съюзниците ще рискуват да попаднат в капан между стените на Пекин и стените на Тунджоу, а това е нещо, което не биха допуснали. — Ринчен заби върха на сабята си в дървения под. — Но стига сме говорили за военни стратегии, императрице. Вие сте тук с определена цел и е време да ми кажете каква е тя.

Цъ Си пристъпи напред, коленичи пред трона на Сенге Ринчен и сведе глава към пода.

— Имам дар за вас, велики господарю. И едно-единствено нареждане, което трябва да изпълните.

Ринчен реши, че целта ѝ определено е укрепването на съюза им. Щеше да я има днес, в това вече нямаше съмнение.

— И какво е това нареждане? — напусено попита той.

— Имам лоша новина от Сина на небето и неговия съвет. Той иска да върнете триокото пауново перо — каза Цъ Си.

— Донесохте неуважение в тази шатра — тихо рече той. — Моите хора умираха в служба на Сина на небето. Така ли се отплаща той?

По сериозната му реакция си личеше, че е страшно обиден. Цъ Си вдигна очи и се загледа в червеникавата му кожа и мрачните му очи. Сабята още беше опряна в дървения под пред краката на монголския господар. Беше стиснал дръжката с такава сила, че кокалчетата на ръката му бяха побелели.

— Вие и императорът сте изгубили вяра в мен — каза той.

— Това е дело на Су Шун и бюрократите — отвърна Цъ Си. — Опитват се да обезчестят и двама ни. Мъчат се да забият клин в съюза ни и да оголят Средното царство пред армиите на червения дявол лорд Елгин.

— Не бихме могли да удържим крепостите Дагу със сведенията, с които разполагахме. Не бяхме готови за изненадващите действия на синеокия и стратегията, която приложи.

— Трябва да ми дадете триокото пауново перо — каза Цъ Си. — В замяна ще ви дам нещо също толкова ценно.

— И какво е то?

— Първо перото — настоя тя.

Ринчен унило посочи наляво и лейтенант Лин се отдалечи забързано и изчезна зад тежката завеса, играеща ролята на стена. За миг Цъ Си зърна млада и красива гола жена, вързана за просто дървено легло, застлано с черна коприна. Гледката на беззащитното момиче за момент я остави без дъх.

„Монголите са отвратителни и примитивни хора“ — помисли си тя. Знаеха само един начин да вземат жена — със сила. Фактът, че пленницата на Ринчен е манджурка, означаваше само едно — горкото момиче бе тук, за да утолява страстта на монгола към самата Цъ Си.

Секунди по-късно Лин се върна с безценното триоко перо, все още закрепено за черната кадифена шапка с два червени пискюла. Той протегна ръка към господаря си, но онзи не посегна да го вземе.

— Загубата на триокото перо е най-лошото нещо, което би могъл да стори Синът на небето на един военен — каза Ринчен. — Дарът ви трябва да е достатъчно скъп, за да компенсира подобно безчестие.

— Загубата на пауновото перо е *мой* провал — призна Цъ Си. — Военният съвет не разбира, че вие, велики господарю, сте единственият мъж, който може да спре червените дяволи. Ето защо в замяна моят дар ще бъде също толкова ценен. — Тя замълча за момент и добави: — Ще ви покажа ключа към удоволствието.

Внезапно кръвта на Ринчен отново кипна. Точно това беше искал. Щеше да вземе императрицата — първо по нейно желание, а след това щеше да изсипе безкрайния си гняв върху нея.

Цъ Си се изправи грациозно.

— Моят евнух и вашият телохранител ще ни оставят — каза тя. — И тогава ще ви науча на някои неща за страстта.

След като евнухът на Цъ Си и лейтенант Лин излязоха от шатрата, императрицата бавно разкопча жакета си дун дзъ и го остави да падне на пода.

— Има обаче правила, които трябва да спазвате, монголски господарю. — Тя посочи дракона с петте нокътя, който сега лежеше в краката ѝ. — Аз съм собственост на Сина на небето. И в името на всички богове не можете да ме докосвате, докато не изпълните уговорката ни и червените дяволи не бъдат изтрети от земите ни. — Тя направи пауза. — Едва тогава ще бъда ваша и ще можете да правите с мен каквото пожелаете.

Ринчен изкрещя безсилно и в яростта си замахна със сабята към един от тежките дървени стълбове, поддържащи покрива на шатрата.

— Каква полза имам от вас тогава? — извика той и удари отново дървото.

Цъ Си продължи да разкопчава традиционното *дзи фу*, сякаш не се беше случило нищо, и го остави да падне на пода, оголвайки съвършено оформените ѝ гърди. За момент остана да стои абсолютно неподвижна. Накрая свали кадифената си шапка, оставяйки черната си коса да падне по раменете ѝ.

Тя вдигна предупредително пръст.

— Още не сте изпълнили вашата част от уговорката, велики господарю. Не заслужавате да ме вземете. Но ако днес ми сътрудничите напълно, ще научите нещо по-важно от всичко друго, което сте научавали за жените.

Ринчен беше като хипнотизиран от тялото на Цъ Си. В ума му запрепускаха сценарии как я хвърля на пода и стиска шията ѝ, за да не крещи, и как прониква в нея, за да я напълни с монголското си семе. Но ето че нейната увереност неизвестно как го спираше.

Цъ Си се освободи от панталоните си *хун фу* и остана чисто гола пред буйния и непредсказуем монголски господар. Посегна между краката си, нежно пъхна пръсти в себе си и ги вдигна към устните си, за да се наслади на вкуса. Това, че стоеше пред такова примитивно животно и успяваше да го контролира, я изпълни със сила.

Обърна се към спалнята и отметна тежката копринена стена, разкривайки младото манджурско момиче, лежащо по гръб — ръцете и краката му бяха завързани за краищата на леглото с червена връв.

Движейки се с грацията на хиляда животи, Цъ Си приближи голата жена.

— Знаеш ли коя съм? — попита тя.

Кожата на младата жена беше мека и гладка, по тялото ѝ нямаше нито едно петънце. Черната ѝ блестяща коса бе разпиляна по чаршафа.

— Не, господарке — нервно отвърна тя.

— Аз съм Цъ Си, императрица на Западния дворец — бе отговорът. — Ти ще ми се подчиниш.

Цъ Си се обърна към Сенге Ринчен, който стоеше точно зад нея и се бореше със собствената си страст по любимата наложница на Сиен Фън.

— Ще подготвя младата жена за вашето удоволствие — обяви Цъ Си. — Тя ще бъде отворена и готова за вас, както долината се отваря за реката. Когато проникнете в нея, тя ще експлодира от благодарност. Велики господарю, ще изпитате удоволствие, каквото не сте изпитвали никога досега.

Погледът на Ринчен не се откъсваше от заобления мускулест задник на Цъ Си и когато тя се обърна, той се загледа в женствеността ѝ, по която почти нямаше косми. Виждаше, че е влажна и това само засили още повече желанието му. Цъ Си застана зад монголския господар и съблече светлосинята му дреха през главата, разкривайки набитото му мускулесто тяло. Плътта му беше покрита с белези от безброй рани. Тя свали с плавно движение панталоните му; пръстите ѝ докосваха от време на време кожата му, но никога на място, което да му даде повод да изпусне контрола над себе си, който и без това му се удаваше трудно.

Цъ Си посочи привързаното за леглото момиче.

— Виждам, че завързвате жените си, за да ги обладавате против волята им. Днес *тя* ще ви желае, велики господарю, защото *трябва* да ви има. Тази жена няма да има избор. Но не забравяйте — единствено очите ви могат да обладават *моето* тяло, велики господарю. Можете да гледате, но не и да докосвате. Нашият ден ще дойде — прошепна тя. — Тогава ще бъда ваша.

По възбудата му и слюнката, появила се в ъгълчетата на устата, Цъ Си разбираше, че е привлякла цялото внимание на Ринчен.

Императрицата бутна монголския воин на собственото му легло и бавно изпълзя към голата манджурка, вързана до него.

— Просто се отпусни и дишай дълбоко — прошепна тя в ухото на момичето. — Когато натисна корема ти, напъни надолу. След малко ще бъдеш на небето.

Най-великата любовница, живяла някога, се залавяше за работа. Това бе ритуал, който бе изпълнявала стотици пъти, понякога за удоволствие на императора, понякога за свое собствено, а в ранните дни — за да изучи анатомията и ерогенните зони на жената. С помощта на меридианните точки за акупунктура тя беше разработила серия ритуали, които гарантирано събуждаха желанието и водеха до спонтанен оргазъм.

Цъ Си обичаше женското тяло толкова, колкото и мъжкото. За нея всичко се свеждаше до удоволствие и контрол. Вдишвайки аромата на жената, тя прокара език по топлата ѝ кожа, надвесена над нея. Гърдите им се докосваха, устните им бяха долепени. Това щеше да е твърде лесно, реши Цъ Си, но нямаше време за повече игри. Трябваше до залез-слънце да се върне в Забранения град за Сина на небето. Всяка вечер без изключение тя доставяше удоволствие на него и на наложниците му. Днес нямаше да е по-различно.

В продължение на двацет минути, през които сладостните стонове ставаха все по-силни, Цъ Си дразнеше и измъчваше младата жена под себе си. Накрая устата на императрицата се задържа над сладките слабини на момичето. С огромно умение Цъ Си нежно я докосна с влажен и твърд език, описвайки бавно кръгове. Когато усети, че пленницата ѝ вече не издържа, Цъ Си притисна с пръсти сухожилията от вътрешната страна на бедрата ѝ и натисна с длан стомаха ѝ.

Младата жена изпищя от неистовото удоволствие, каквото не беше изпитвала никога досега.

— Още, моля! — извика тя. — Моля ви, не спирайте...!

Цъ Си се движеше бавно и грациозно — този момент не се различаваше от другите. Тя дръпна голото си тяло от младата манджурка и даде знак на монголския господар да си вземе удоволствието.

— Бързо проникнете в нея, велики господарю.

Подобно на полудяло животно, Ринчен се хвърли върху плячката си.

Без да чака да види какво ще последва, Цъ Си се дръпна от леглото, като в същото време избърсваше соковете от собствените си бедра и облизваше пръсти. Яростните тласъци на Ринчен и манджурската му пленница дори не я накараха да се усмихне. Тя просто извика евнуха си Ли Лиен, който незабавно влезе в шатрата, спусна завесата към спалнята и се зае да облича императрицата си без никакво суетене и разговори.

Приглушените звуци на секса пулсираха зад дебелината завеса, достигайки до вик по време на двойния оргазъм... след което настъпи тишина.

Когато последното копче беше закопчано, Цъ Си протегна ръка и Ли Лиен ѝ връчи документа. Цъ Си постави внимателно написаните инструкции на златния трон на Ринчен, след което отскубна триокото пауново перо от кадифената шапка.

Работата ѝ тук беше свършена. Монголският господар все още оставаше неин. Но въпреки това Цъ Си вече мислеше нещо друго. Ако Ринчен и армиите му бъдат победени край Тунджоу, това щеше да докаже, че загадъчният предател, синеокият Рандъл Чен, е наистина силен. Ако нещата тръгнаха от лошо към по-лошо, може би *той* щеше да се окаже съюзникът, който ѝ трябва.

Докато излизаше на топлото есенно слънце, Цъ Си усещаше, че в Средното царство се надига нова и неочаквана сила. Сила, която бе в ярък контраст с гаснещия Син на небето. Времето със сигурност щеше да покаже дали наистина е така. Ако противниците на Средното царство се окажеха слаби, те лесно щяха да бъдат победени на полята на Тунджоу от огромната армия на Ринчен. Но ако наистина бяха силни, както се боеше, нямаше да има друг избор, освен да се съюзи с този нов и могъщ лидер. Възхищението, което бе видяла в очите на Сенге Ринчен, показваше, че синеокият Рандъл Чен е човек, с когото можеха да се постигнат много велики неща.

Подобно на всичко в Средното царство, лоялността бе свързана на първо място с оцеляването. Такава беше традицията на Цин.

20.

Татарска щабквартира

1,5 км западно от Тунджоу, Китай

18 септември 1860 г.

11:30 ч. местно време

Мисия Езра — ден 199

Инструкциите на Цъ Си точно описваха всичко, което бе нужно да знае Ринчен. По нейна заповед императорският специален пълномощник Му Ин и принц Кун бяха написали много писма до лорд Елгин с молба да спре похода си към Пекин. Обещаваха, че всички британски и френски репарации ще бъдат изплатени, ако задържи силите си, в това число и артилерията, и дойде в Тунджоу с почетна стража от 1000 души да преговарят за условията на мирния договор. Обещаваха съдействието и закрилата на Сина на небето, дори официална среща със самия император в Пекин по-късно същия месец.

Но това бе само заговор, целящ разделянето на армията на червения дявол и примамването му да дойде. Ако се съгласеше, заповедта на Цъ Си бе Елгин и барон Грос да бъдат убити заедно с жалката си свита, когато се отдалечат достатъчно, за да е абсолютно сигурно, че няма как да отстъпят.

Макар да се отнасяше предпазливо към капана на Цъ Си и липсата на чест, която вървеше с него, Ринчен знаеше, че Рандъл Чен едва ли ще се хване на такъв очевиден номер. Съдейки по всичко, което беше видял с очите си монголският господар, противникът му с лекота щеше да разкрие плановете им. Затова той с готовност се зае да подготви хората си за тази напълно лишена от елегантност тактика, знаейки, че ако тя проработи, значи синеокият не е човекът, за когото го мислеше. В писмото си Цъ Си искаше и допълнителна информация за синеокия и ролята му в британската йерархия, независимо дали планът ѝ ще проработи или не. Въпросът как и защо синеокият беше насочил силната си воля срещу собствения си народ, беше нещо, което Ринчен бе твърдо решен да разкрие така или иначе за собствени цели.

За голяма изненада на монголския господар британският пратеник Хари Паркс и малък отряд британски и френски войници, наброяващ само петдесет души, беше влязъл в град Тунджоу предишната вечер с настояване за среща с Му Ин и принц Кун като прелюдия за включването на лорд Елгин. Ринчен не можеше да повярва на дързостта на този човек. Хари Паркс явно нищо не разбираше от военна тактика, щом се беше поставил в такава опасна ситуация. Но въпреки това Ринчен беше силно заинтересуван; той разположи над 2000 хоркински войни по стените на Тунджоу и така допълни илюзията за военна мощ в рамките на укрепения град — точно впечатлението, което се надяваше да създаде.

Щом чу за пристигането на Хари в Тунджоу, Цъ Си изпрати Му Ин и принц И на официална среща с консула. Разговорите бяха продължили малко повече от два часа, когато Хари Паркс и хората му внезапно станаха от местата си, събраха си бумагите и излязоха от града, насочвайки се на юг към Чан Чиа-уан. В този момент всичките усилия на Ринчен да ги заблуди отидоха на вятъра.

Докато яздеха неочаквано на юг вместо на изток през река Хай, Хари Паркс и хората му видяха татарските артилерийски батареи, скрити в порасналото метър и половина просо. При по-внимателно вглеждане откриха и манджурски знаменосци и огромен брой китайски пехотинци на северозапад.

Така стана ясно, че в полетата около града се готви касапница.

Татарското разузнаване изведнъж се оказа в хаос. Поради объркването покрай приближаването на съюзниците от север, от укрепения Тунджоу, мандаринските офицери изобщо не се опитаха да задържат Паркс и хората му.

Хари завърза бяло знаме за копието на един сикх и с ескорта си от четиресет души — без полковник Уокър и трима сикхски конници, които бяха изпратени на юг да опитат да доложат на лорд Елгин за ситуацията — продължи напред през татарските редици в нелепо храбър опит да говори с командващия, който се осмеляваше да се изпречи на пътя на съюзниците. Когато видя белия флаг, един мандарински офицер отведе Хари и антуража му направо в лагера на Ринчен западно от Тунджоу, където двамата стояха един срещу друг.

Зад Хари имаше необикновена група, включваща личния секретар на лорд Елгин, Хенри Лох, кореспондента на лондонския

„Таймс“ Томас Боулби, френския свещеник отец Дюлюк и френския учен граф Д’Ескейрак. Военните бяха представени от шестима френски и британски капитани и полковници, двайсет сикхи и половин дузина драгуни, всички в парадни униформи. Обезоръжените съюзнически войници се чувстваха застрашени от повече от 200 татарски войници с извадени саби, които ги бяха подкарвали като овце на малка група в центъра на лагера.

Ироничното бе, че именно Хари Паркс беше онзи, който викаше най-много на безупречен мандарински и крещеше за „предателство“ и „последници от подобни глупави действия“. Той ходеше наперено като някакво малко бяло пиле пред шатрата на Ринчен, без да обръща абсолютно никакво внимание на 40-те хиляди кавалеристи и пехотинци, разположени на лагер във всички посоки, докдето му стигаше погледът.

Ринчен го слушаше безизразно вече повече от пет минути, като само усукваше мустака си между палец и показалец. Другата му ръка през цялото време лежеше върху кожената ръкохватка на сабята му.

— Невероятно мощна съюзническа войска пътува към Пекин! — извика Хари с почервеноло от напъни лице. — Усилията ви да ни устроите засада са безплодни!

— Рандъл Чен ви води добре — отговори накрая Ринчен. Изненаданото изражение на Хари беше повече от достатъчно да убеди монголския господар, че говори с човек, който много добре познава мъдростта на синеокия.

— Не зная за какво говорите — отвърна Хари. Но внезапната загуба на дар слово само показваше допълнително, че знае.

— Ще ми разкажете за този предател! — извика Ринчен.

— Трябва да се предадете на съюзническите сили, които идват към вас! — извика му в отговор Хари. — И ако го направите, ще бъдете пощадени.

Ринчен не се съдържа и се изсмя. Дързостта на този тип беше направо невероятна. Жалките червени дяволи се намираха на китайска земя, заобиколени от най-голямата татарска сила, събирала се през последните двеста години.

— Така или иначе — добави Хари, — капанът ви е разкрит. Изпратих полковник Уокър и трима от най-добрите си конници сикхи да съобщят на лорд Елгин. — Той замълча за по-драматичен ефект. —

Военната ни колона е по-близо, отколкото предполагате. Щом чуят за предателството ви, те ще ви нападнат, независимо от преговорите, които така успешно проведохме с Му Ин и принц И. Ще си понесете последиците за действията си.

— Тук не си имате работа с мандарински бюрократи, Хари Паркс. Аз съм монголски воин! Потомък на Чингис хан! Принц на моя народ! Заплахите ви не са дори прах в очите ми, колкото и да ги смятате за стрели в тялото ми. — Ринчен замълча за момент. — А сега ще ми кажете всичко за синеокия Рандъл Чен. Ще ми кажете откъде идва и какви са тайните на познанията му.

— Не зная нищо за никакъв Рандъл Чен...

— Лъжец! — изрева Ринчен.

С рязко движение монгольът изтегли сабята си и удари с мълниеносна скорост. Сребърното острие блесна във въздуха, обезглавявайки сикхския войник от дясната страна на Хари.

— Кажете ми за синеокия! — изкрещя Ринчен.

— Дойдохме тук с бяло знаме! — извика му вбесеният Хари.

Ринчен отново замахна, острието изсъска във въздуха и отрязва главата на кралския драгун от лявата страна на консула.

— Кажете ми за синеокия!

Хари впери невярващ поглед в обезглавените тела до себе си.

Кръвта беше оплискала гърдите на Ринчен, правейки го да изглежда още по-заплашителен.

— Ще ми разкажете за синеокия — каза той на развален английски, — или ще ви съсека всички, един по един, докато не остане място за лъжи! — Той замахна да удари още един от антуража на Хари.

— За бога, човече! — извика от групата Томас Боулби, кореспондентът на „Таймс“. — Кажете му каквото иска да знае. Този варварин ще ни избие, без да му мигне окото.

До този момент Хари беше толкова свикнал да изразява вездесъщата сила и могъщество на Великобритания, че не беше в състояние да схване опасната ситуация, в която се бе озовал с групата си. Той бързо се окопоти и заговори внимателно на превъзходен мандарински:

— Тук съм с изричното съгласие на имперските пълномощници. Дойдохме с уважение да формализираме съюз със Сина на небето. —

Тонът му вече бе по-мек и поведението много по-спокойно. — Необходимо е вашето съдействие, монголски принце.

Ринчен подаде сабята на един от хората си да избърше кръвта на червените дяволи от остроото като бърснач острие.

— Така значи... сега искате да покажете уважение ли? — рече той и даде знак на двама от хората си. — *Коутоу!* — излая той.

Преди Хари да проумее какво става, краката му бяха подкосени и той се озова на колене, с притиснато в прахта чело.

— Кажете ми за синеокия! — извика Ринчен. Когато не получи отговор, той каза: — Пред вас не е човек с изискани маниери. Тук няма имперски пълномощници, които да ви спасят.

— Трябва да престанете с това неуважение! — извика отец Дюлюк на добър китайски. — Този човек е представител на кралица Виктория! Трябва да му бъде позволено да запази честта си!

Секунда по-късно отец Дюлюк също бе на земята, забил чело в пръстта в принудителен *коутоу*.

— Няма да ви заблуждавам повече — успя да произнесе Хари. От разбития му нос течеше кръв. — Синеокият е един от нас! — Признанието не попречи на хората на Ринчен да набият главата му в пръстта. — Познавам го добре. Той е един от нас! — отчаяно каза Хари.

Накрая Ринчен махна на хората си и Хари и Дюлюк вдигнаха окървавените си и мръсни лица от влажната земя.

— Най-сетне разбрахте, че нямате избор — грубо рече Ринчен. — Ще ми разкажете всичко за китайския предател. Достатъчно е само да се запитате колко болка трябва да се изтърпи, преди монголският господар да получи информацията, която заслужава. — Ринчен се обърна към хората си. — Вържете им ръцете!

Монголите се заеха да вържат ръцете и глезените на всеки с мокро въже. Никой от антуража не беше и подозирал, че намокрянето му може да предизвика такава жестока болка. Щом изсъхне, въжетото щеше да се свие и да се впие в плътта. След няколко часа ръцете и стъпалата им щяха да се подуят ужасно от застоялата кръв и скоро плътта щеше да започне да се умъртвява. Болката беше несравнима и в много случаи докарваше жертвата до лудост преди смъртта.

При настоящия разпит на Ринчен и пришпорен от агонията от стегнатото въже, Хари разкри колкото смееше за Рандъл Чен и ролята

му в британското командване. В усилията си да представи лорд Елгин колкото се може по-добре в тактическо отношение той успешно пусна завеса неистини, които дори Ринчен не успя да разгадае лесно. Чест направи на Хари, че не се зае да обсъжда атаката на убийците срещу Рандъл Чен, нито невероятната му самозащита, което допринесе още повече за впечатлението, че говори истината.

Ринчен научи, че синеокият се появил в Хонконг и явно не бил от китайски произход, ако можеше да се съди по малко странния му акцент и очите. Остана доволен да чуе, че Рандъл Чен го уважавал много като военначалник и съветвал да се действа предпазливо всеки път, когато се окажат срещу монголския принц. Но Хари побърза да добави, че макар да вземал предвид съветите на Рандъл, самият лорд Елгин бил главният ум зад падането на крепостите Дагу. Той дори повтори надълго и нашироко, че съюзниците разполагали с изключително мощни оръдия и превъзходно обучени хора.

Ринчен нито се разочарова, нито се развълнува особено от наученото. Дълбоко в себе си не се доверяваше на Хари Паркс и това беше съвсем естествено. Това беше игра на заблуда и двамата го знаеха отлично. Въпросът беше как Ринчен да използва пленниците си, за да постигне военните си цели.

След като разбра, че лорд Елгин и хората му са по-близо, отколкото очакваше, Ринчен реши да раздели трийсет и деветимата останали живи варвари на четири групи, една, от които щеше да изпрати в укрепления Тунджоу като сирене за гладните съюзнически мишки. Когато пуснеше вестта, че пленниците са зад градските стени, противниците му нямаше да имат друг избор, освен да консолидират атаката си и да ги освободят. Нищо нямаше да смути лорд Елгин повече от вестта, че хората му са били заловени с бялото знаме на примирието и подложени на мъчения.

Друга група, съставена от най-слабите и жалките, щеше да бъде пратена в Летния дворец, за да бъде изложена на показ пред китайските благородници. Така щеше да покаже слабостта на нашествениците и да намали страха в Пекин. Третата група щеше да остане в лагера, за да се използва като разменна монета, в случай че битката се окаже неочаквано трудна. И накрая Хари Паркс и онзи дебелак Хенри Лох щяха да бъдат пратени в Пекин и затворени в тъмниците на всяващото ужас Министерство на наказанията.

Щом чу новината, Хари остана без дъх от страх. Но все пак съдбата му и съдбата на Хенри Лох щеше да се окаже далеч по-добра от тази на останалите от групата му. Без външното уверено и аристократично държане на Хари, служещо като защита (фученето и викането действаха добре при китайците), на мнозина от пленниците бе писано да умрат от мъчителна и унижителна смърт. Томас Боулби беше вярвал, че е изкарал късмет, като преживя следобеда, но неговата съдба щеше да се окаже по-лека, ако някоя сабя бе отрязала главата му. Подобно на мнозина други, след като кожата на ръцете му се разкъса от натиска на вървите, десетки разнасящи инфекции мухи месарки щяха да си свършат работата и той щеше да умре от комбинация от лудост и отравяне на кръвта.

Битката за Средното царство вече навлезе в решителната си фаза и никоя от армиите нямаше да обърне гръб на сблъсъка. В опита си да вкара враговете още по-навътре в капана си Ринчен неочаквано бе събудил гнева им — резултат, който щеше да остави белег върху отношенията между Изтока и Запада за вечни времена. Татарите се биеха да защитават дом и родина, което бе силно преимущество. Но те се бяха забъркали с нещо още по-могъщо — убеждението на британците и французите, че светът е техен.

През късния следобед вече пристигаха съобщения за отделни сблъсъци само на петнайсетина километра от лагера. Изглеждаше, че силите на лорд Елгин и синеокия бяха по-близо, отколкото беше очаквал Ринчен. Въпреки това той имаше чувството, че е готов. Просото по нивите беше ожънато или отгъпкано, за да се осигури лесен достъп до града, и в този момент двама пленници бяха подкарани през откритото към затвора им зад стените, за да послужат като примамка.

Капанът беше заложен и зареден.

21.

Черната гора

1,5 км югозападно от Тунджоу, Китай

19 септември 1860 г.

08:07 ч. местно време

Мисия Езра — ден 200

Екипиран в най-добрата си кожена броня, Сенге Ринчен лично организира елитната си хоркинска кавалерия за сражението. Повече от 5000 коня се строиха в редици сред дърветата, през цялото време скрити в гората непосредствено на запад от Тунджоу. Есенното слънце беше ниско в небето и хвърляше дълги черни сенки по земята. Конското пръхтене, тропотът на копита и скърцането на кожени седла отекваше през гората като някаква приглушена прелюдия към клането, което щеше да се отприщи съвсем скоро.

Както се очакваше, лорд Елгин бе разположил силите си точно на откритите ниви източно от високите стени на Тунджоу, където подготвяше артилерията и собствената си конница и пехота за неизбежната атака.

Сенге Ринчен знаеше, че трябва да бъде абсолютно уверен в позициите си. Под негово командване бяха почти 50000 души между това място и Пекин; лорд Елгин и силите на барон фон Грос бяха безнадеждно по-малко. Многохилядната манджурска кавалерия бе скрита в долините на север; войниците Тигри с техните ярки униформи в жълто и черно се спотайваха в просото само ма 1000 крачки на юг. Мушкетари и артилериисти чакаха готови с оръжията си по околните хълмове, замаскирали батареите дълбоко в нивите. Силите на Цин имаха смазващо числено превъзходство, но въпреки това нещо човъркаше настойчиво Ринчен, сякаш правеше грешка. Целият му дългогодишен опит на военачалник му казваше, че изгледите му за успех никога не са били по-добри, но все пак се чувстваше нервен — емоция, която монголските войни като него бяха учени никога да не забелязват.

През далекогледа си Ринчен виждаше цялата съюзническа войска, наредена пред него в идеален строй. Състоеше се от около 4000 войници общо, доколкото можеше да прецени — повече от хилядата, които беше очаквал, но обстановката пак си оставаше в полза на Ринчен. Червените дяволи нямаше как да извадят повече хора или запаси и не разполагаха с път за отстъпление, ако се окажат обкръжени. Бяха изолирани от основните си сили, които бяха заети със задачата да удържат на всяка цена град Тиендзин, разположен на 90 км на югоизток.

Татарските редици бяха обзети от горещо желание да смажат нашествениците на Елгин. Ринчен го виждаше в очите на хората си и знаеше, че е направил всичко по силите си да подготви войните си за предстоящата битка. Всички до един мразеха с безгранична страст арогантните западни натрапници. Всеки се радваше на възможността да обърне потенциалния позор на Сина на небето в една от най-великите победи на Цин. Тези чуждоземни войници, тези варвари, бяха оскърбили Небесния принц с дързостта си да насочат силите си към Великото вътре без причина и без да са канени. Затова татарската армия нямаше да прояви милост към червените дяволи. Заповедта беше да не се вземат пленници, а да пролеят кръвта на нашествениците в земята на тази велика страна с такава жестокост, че никоя чужда армия да не посмее отново да предизвика могъществото на Средното царство.

Кожените брони бяха излъскани и блестяха. Лъковете бяха опънати, стрелите бяха натъпкани в колчаните. Мускетите бяха почистени и заредени, сабите бяха наточени като бръсначи. Бойните знамена с дракони бяха навити, готови да се развеят, когато атаката най-сетне започне. Това щеше да бъде засада, нямаща равна на себе си в историята. И ставаше дума не само за еднопосочен план. Ринчен се беше подготвил за всякакви неочаквани обрати, в случай че синеокият е прозрял първоначалния му замисъл. Монголският господар имаше позиции за отстъпление при моста Осем ли, ако червените дяволи изведнъж решат да насочат атаката си към Пекин. Най-довереният му и способен мандарински генерал, Шън Пао, бе разположен там с 5000 души от Императорската гвардия. Обикновено разквартирувани зад високите стени на Татарския град, елитните войни бяха изпратени

лично от императрица Цъ Си да гарантират, че варварите няма да стигнат до столицата.

Повече от 15000 конници защитаваха петте километра между село Чан Чиа-уан и бреговете на р. Пейхо, която можеше да бъде пресечена единствено при моста Осем ли. Преодоляването на реката на всяко друго място щеше да наложи отклоняване на най-малко осем километра. На север от Чан Чиа-уан нивите бяха разчистени и осеяни с високи 60 см остри като ножове стъбла, които бяха убийствена пречка за всяка конница, правейки бързото заобикаляне на малкото селище почти невъзможно. Наред с това над седемдесет оръдия, изстрелващи каменни гюлета, пазеха моста от другата страна наред с преградна батарея на север.

Ринчен беше яхнал якото си монголско пони. Както винаги, от лявата му страна беше лейтенант Лин.

— Формацията им е много стегната — каза Лин, докато гледаше през далекогледа. Движат се право към Тунджоу. Червените дяволи не подозират, че сме тук, иначе щяха да разгърнат строя си.

Ринчен кимна.

— Май са заслепени от желанието си да освободят пленниците от бесилките на Тунджоу.

— Залавянето им беше отличен план, велики господарю.

Ринчен също вдигна далекогледа си. Съюзниците разполагаха артилерията си по фланговете си и я насочваха към Тунджоу. Нямаше как да не се усмихне. В самия град имаше съвсем малка татарска част и червените дяволи щяха да хвърлят много усилия в атакуването на крепост, която бе просто черупка — докато самите те бяха убедени, че тя е сърцето на татарската отбрана.

— Когато атакуваме, трябва да се движим като вода — инструктира Ринчен войниците си. — Численото ни превъзходство ще има значение само ако червените дяволи бъдат обкръжени и нападнати от всички страни едновременно. Трябва да се движим *навън* и *около*, бързо и решително. Трябва да се понесем от всички посоки и така да удавим врага с числеността си. След това ще забием кавалерията в сърцето им като брониран юмрук и ще изтръгнем душата на врага.

В този момент Ринчен си представи синеокия Рандъл Чен и как сабята на Чингис хан се спуска към врата му, отсичайки предателската му глава от тялото.

— Преди слънцето да залезе — извика той от седлото на бойното си пони, — честта на Средното царство ще бъде възстановена! Всеки от вас се бие да защити страната си, семейството си и Сина на небето. Тези варвари са дошли да грабят земите ни и да изнасилват жените ни. Те се подиграват с боговете и волята на Драконовия трон. Трябва да бъдете безмилостни в защитата на тази страна. Това трябва да е единствената ви цел. Кръвта на червените дяволи трябва да напои земята и така победата и честта да бъдат за нас.

Ринчен се наведе към лейтенант Лин.

— Дай заповед пленниците да бъдат убити. После прати хора с бяло знаме при лорд Елгин да му кажат, че трябва да спре незабавно или още пленници ще бъдат сполетени от същата участ.

Ринчен изиграваше поредната си карта в играта на заблуда. Нямахше намерение да предприема никакви рискове, чрез които синеокият да разгадае плановете му.

Колоната на лорд Елгин

1,5 км източно от Тунджоу, Китай

Укрепеният град Тунджоу се изправи пред съюзническата армия, златният връх на будистка пагода се извисяваше от вътрешността в ясното есенно небе. Рандъл Чен яздеше до лорд Елгин на кафяв арабски жребец. Самият Елгин беше възседнал поразително красив черен кон. Отляво на Рандъл се намираше сър Хоуп Грант в своята алена униформа на Кралската драгунска гвардия, яхнал бял кон с не по-малко великолепно родословие.

Съюзническата войска беше отпочинала и дисциплинирана, съдейки по енергичната стъпка и стегнатите редици. Отляво бяха британците — основната част съставляваха войниците от Втора дивизия със своите характерни алени куртки. До тях крачеха пенджабците с бежовите си униформи и тюрбани, а до тях — Сърейският и Хампшърският полк, следвани от Кралските шотландци и Кралските стрелци. Конните части на Пробин и Фейн бяха разделени между тях. На десния флаг се виждаха светлосините униформи на френската пехота и кавалерия, както и контингент от северноафрикански спахии — конници, облечени като араби в бели роби с покрити копия.

Всеки войник носеше пушка „Енфийлд“, приета наскоро на въоръжение. Рандъл бе настоял новите оръжия да се използват при Дагу, но за доставката и разпределението им бяха нужни цели два месеца. „Енфийлд“ беше технологично чудо, което не разчиташе на фитил, а имаше ударен механизъм с капсула, работещ еднакво добре дори при дъжд и вятър. Но по-важното бе, че „Енфийлд“ използваше революционния патрон „Делвин-Миние“ и имаше цев с нарезки. При стрелба куршумът се разширяваше и изпълваше камерата, което драстично увеличаваше далекобойността и точността на оръжието.

Рандъл разбираше колко важно е въвеждането на това оръжие за шансовете им за успех. За разлика от съюзниците китайците използваха неефективни мускети, чиито дизайн и точност не бяха променени от средата на XVI в.

Елгин дръпна юздите и спря коня си. Вдигна далекогледа и внимателно огледа пейзажа от ляво надясно, после обратно. След това погледът му се насочи към стените на Тунджоу.

— Ще разбием портите със снаряди „Армстронг“ — енергично рече той. — Не изглеждат особено яки. След това ще вкараме пехотата направо в сърцето на града.

Рандъл и сър Хоуп също огледаха високите стени. Лесно различиха множество войници, патрулиращи отгоре — най-малко 200. Макар че и двамата видяха едно и също, интерпретацията им беше съвсем различна. Сър Хоуп разтълкува гледката като признак на сила, докато Рандъл я сметна за необичайна, което незабавно го изпълни с подозрения.

— Врагът със сигурност ще ни превъзхожда числено — каза сър Хоуп. — Трябва да бъдем предпазливи.

— Съгласен съм за предпазливостта — добави Рандъл. Той огледа нивите с просо и хълмовете в далечината. — Но се боя, че всичко е различно от това, което изглежда.

— Какво трябва да означава това? — обади се лорд Елгин.

— Съдейки по количеството войници на стените, татарите демонстрират сила. Предлагам да изпратим разузнавачи, за да сме сигурни, че не влизаме в капан. Ринчен е прочут с начините си да мами противника.

— Може да демонстрира сила, защото е силен — намеси се сър Хоуп. — Да сте се замисляли за това? Той иска да стоим далеч от

Тунджоу, защото знае, че не можем да атакуваме Пекин, ако Тунджоу е в ръцете му. Без града снабдителните ни линии и пътят за отстъпление ще бъдат прекъснати.

— Не ми пука за нищо, освен за освобождаването на хората ми! — изрева лорд Елгин. — Ринчен взе в плен представителя на кралица Виктория Хари Паркс и почетната му стража! При това с бяло знаме, за бога! Шпионите твърдят, че хората ми се намират в Тунджоу. Затова ще атакуваме *там*. — Той посочи града. — Ще превземем Тунджоу, както направихме с крепостите Дагу. Ще ударим и ще победим!

Мислите на Рандъл препусаха. Нямаше как да знае какво предстои да се случи. Бъдещето, което лежеше пред него, бе извращение на историята, която бе изучавал. Тази битка изобщо не трябваше да се състои. Сенге Ринчен трябваше да е мъртъв и съюзниците трябваше да подминат Тунджоу. Сега Рандъл можеше да разчита единствено на военните стратегии, които бе изучавал, и на онова, което знаеше за монголския генерал. Не трябваше да загърбва и инстинкта си, който му казваше, че не бива да се доверява на очите си. Ако нещата се развиваха по начина, по който искаше Ринчен, зрялата ябълка щеше да се окаже гнила.

А Тунджоу определено приличаше на зряла ябълка.

— Ако татарите наистина искаха да защитят града — каза Рандъл, — щяха да организират диверсии като кавалерийски нападения в равнините, за да ни отвлекат вниманието. Не виждам никакви други войници, освен онези на стените. Това е напълно лишено от логика.

На високите стени на Тунджоу изведоха двама души. Настъпилата суматоха накара Елгин, сър Хоуп и Рандъл да вдигнат далекогледите си. В същото време високите шест метра градски порти се отвориха и самотен ездач с бял флаг препусна през полето направо към съюзниците.

— Виждате ли? — уверено каза Елгин. — Искат да преговарят за условията на капитулацията си.

Рандъл и сър Хоуп продължиха да следят случващото се на стените на укреплението. Френският свещеник отец Дюлюк и капитан Брабазон от артилерията, с вързани на гърба ръце, бяха извлечени за косите по стената до една оръдейна платформа. После ги сригнаха безцеремонно и ги принудиха да паднат на колене.

Елгин продължаваше да наблюдава бързо приближаващия ездач.
— В крайна сметка китайците са страхливци — уверено заяви той.

— Погледнете към стените на Тунджоу — отвърна Рандъл. — Боя се, че ще ни бъде даден ултиматум.

Елгин вдигна далекогледа към дясното си око точно навреме, за да види как главата на отец Дюлюк се търкулва и обезглавеното тяло в черно расо полита от десетметровите стени. После татарският палач се обърна към капитан Брабазон и отсече главата му, след което бутна и неговото облечено в униформа тяло в пропастта.

— Проклети копелета — прошепна лорд Елгин.

Дори след ужасите, които вече бе видял, на Рандъл му призля от това дръзко убийство. Установи, че поема дълбоко дъх, за да се овладее. Никога нямаше да забрави изражението на капитан Брабазон, който гледаше безпомощно към съюзниците в далечината и знаеше, че смъртта ще го застигне много преди армията да успее да го освободи.

Редиците се разделиха, когато ездачът се понесе към позицията на лорд Елгин в сърцето на армията. Конникът спря запъхтяното си пони пред главнокомандващия. Приличаше на монголски лейтенант — на гърдите си носеше символа на Черния флаг на хоркините. Със сурово лице ездачът бръкна в пазвата си, извади сгъната дебела оризова хартия и я подаде.

Лорд Елгин направи всичко по силите си да скрие яростта си и нареди на един ефрейтор драгун да се спеша и да вземе писмото от монголския пратеник.

Когато пусна писмото, монголят посочи към Рандъл Чен.

— За теб е — каза той на безупречен мандарински.

— Какво каза той? — кипна лорд Елгин.

— Каза, че трябва да ви превода написаното — отвърна Рандъл. Въпреки това ефрейторът връчи писмото на лорд Елгин, който го предаде на Рандъл.

Монголският лейтенант кимна, без да откъсва поглед от синеокия китаец.

— Трябва да убедиш червените дяволи да се оттеглят. — С тези прости думи той дръпна поводите на понито, обърна коня и препусна в галоп обратно към Тунджоу.

— Какво се казва в писмото? — нетърпеливо попита лорд Елгин.

Рандъл разгъна документа. Почеркът беше несъмнено на добре образован човек. Китайските символи бяха свършени.

— Пише, че ако атакуваме, на всеки пет минути ще убиват по един пленник.

Докато монголският ездач се отдалечаваше по разчистените ниви към града, войниците възстановиха отново стегнатия строй.

— Нищо няма да ме спре да освободя Хари и хората му — решително заяви Елгин.

— Ако искаме да ги спасим, трябва да действаме бързо — каза сър Хоуп. Сцената на обезглавяването на отец Дюлюк и капитан Брабазон все още бе прясна в съзнанието му. — Предлагам фронтална атака срещу главния вход. Ще трябва да приближим оръдията, за да бъдат по-ефективни. Ако успеем да ги доближим на двеста стъпки, ще се справим с портите за двайсетина минути.

— Трябва да подминем Тунджоу — каза Рандъл.

— Да не сте полудял? — изрева лорд Елгин. — Държат хората ми затворени зад онези стени! Ще ги освободя, ще заловя виновниците и ще ги изгоря на клада пред очите на всички!

— Ринчен иска да реагира точно така. — Рандъл вдигна далекогледа и отново огледа пустите околности. — Армията му със сигурност се крие в полята и ни дебне. Както и в горите на северозапад.

Лицето на лорд Елгин беше зачервено като говеждо месо и обляно в пот.

— Не видяхте ли как хората ми бяха убити пред очите на всички? Те се подиграват с мощта на англо-френския съюз! Ще си отмъстя! Пригответе армията за атака срещу Тунджоу!

Рандъл сграбчи черния вълнен шинел на Елгин и рязко го дръпна към себе си, при което лордът едва не тупна от седлото.

— Това е капан! — извика Рандъл. — Полковник Уокър ни предупреди, че Тигрите се крият в нивите с просо.

— Въпреки това ще атакуваме града...

— Вие реагирайте! — каза Рандъл. — Точно на това се надява Ринчен! Спрете за момент и вижте какво става тук. Трябва да накараме Ринчен пръв да направи хода си.

— Той *направи* хода си! — изрева лорд Елгин. — Уби съюзнически войници пред очите ми!

Рандъл се обърна умоляващо към сър Хоуп.

— Проучих всички сражения на Ринчен. Той *винаги* използва измама, за да предизвика реакция. Именно затова е най-големият военачалник в армията на Цин. Затова носи скъпоценното триоко пауново перо. В момента показва отчаяние, като убива хората ви пред очите ни. Ако наистина беше силен в Тунджоу, нямаше да ви провокира по такъв начин. Затова трябва да действваме противно на онова, което очаква. Трябва да се борим срещу хаоса с дисциплина. Пратете разузнавачи във всички посоки и за десет минути ще разберем дали нещата наистина са такива, каквито изглеждат на пръв поглед.

Сър Хоуп сбърчи чело.

— Господин Чен може и да е прав — каза той. — Май е по-добре да изпратим съгледвачи, преди да предприемем мащабна атака срещу града. Полковник Уокър наистина ни предупреди, че това може да е капан.

Лорд Елгин раздвижи коня си насам-натам в редиците, като в същото време гневно опипваше пистолета си. Сребристите му бакенбарди бяха дълги и рошави, лицето му бе зачервено от слънцето и вятъра. Накрая той каза:

— Ако тактиката ви струва живота само на още един от хората ми, господин Чен, ще търся разплата от *вас*. Не може да има място за провал, когато животът на британски и френски зложници е на кантар.

— А ако съм прав — отвърна Рандъл, — вие ще сте спасили много повече от хората си с тази проява на предпазливост.

Какъв точно бе източникът на внезапната му увереност, си оставаше загадка за Рандъл. Той нямаше как да знае какво се крие в полята и горите около Тунджоу, но въпреки това чувстваше спокойствие, каквото не бе чувствал от пристигането си в миналото преди повече от шест месеца.

Бяха дадени заповеди. Осем групи по двама разузнавачи препуснаха във всички посоки. Други двама бяха пратени към самия Тунджоу да видят дали пътят не е миниран.

Черната гора

1,5 км югозападно от Тунджоу, Китай

Веднага щом съюзниците пуснаха разузнавачите си, Ринчен разбра, че планът му да предизвика червените дяволи да предприемат пълномащабна атака срещу града е пропаднал. Оставаше само челен сблъсък на полето, в който най-голямото му преимущество щеше да е численото превъзходство на татарите и елементът на изненада.

— Време е да защитите страната си! — извика Ринчен. — Време е да запазите близките и любимите си! — Той изтегли сабята си от ножницата и я вдигна високо, насочвайки я към нашествениците. — Ще се появим като кипнал поток от скалите и ще удавим наглите дяволи там, където стоят. Нека волята на Сина на небето бъде с всички нас!

Като смушка с пети понито си, монголският господар се понесе иззад дърветата, заобиколен от всички страни от гръмовния грохот на хиляди копита.

Татарските сили внезапно се появиха от горите и долините зад Тунджоу. Пъстроцветно море се понесе към нашествениците. Повече от 50000 мъже бяха поведени напред само за секунди, създавайки впечатление, че самата земя внезапно е оживяла в някаква смъртоносна форма. Битката за моста Осем ли беше започнала.

Колоната на лорд Елгин

1,5 км източно от Тунджоу, Китай

Никой не беше очаквал изригването на хора и коне, което внезапно заля всичко наоколо, набра сили и се понесе с главоломна скорост към съюзническите редици. Земята преливаше от цветовете на войниците Тигри, татарската кавалерия и хиляди хоркини. Кавалерийски знамена с всички възможни цветове се вееха ожесточено на вятъра и срещу посоката, в която препускаха конете.

Рандъл рязко пое дъх и погледна към лорд Елгин и сър Хоуп, които за момент изглеждаха зашеметени като войниците при вида на тази смазваща реакция.

— Трябва да разгърнем строя! — изрева Рандъл.

Сър Хоуп бързо дойде на себе си.

— Разгърни строя! — изкрещя той. — Изкарайте батареи по фланговете! Искам четири оръдия във всеки ъгъл! Разгърни се! Разгърни се!

Рев на сигнални тръби и писък на гайди разсече въздуха.

Бързото приближаване на татарските сили за момент смути английските и френските войници, но те бързо се окопитиха, докато морето от татари се носеше по равните ниви към тях. Пехотата се строи в стрелкови отделения с дълбочина три реда от по петдесетина души, като остави достатъчно разстояние между отделенията за маневриращата кавалерия. Първата цел на съюзниците бе да открият плътен огън, който да спре първоначалната атака. Врагът ги превъзхождаше най-малко двайсет към един, но от редиците изглеждаше, че отношението е хиляда към един.

— Пригответи се за стрелба! — извикаха старшините. — Готови... на мушка...

Десетки хиляди татари тичаха и препускаха към нашествениците. Китайските оръдия загърмяха; каменни гюлета се понесоха в небето. За късмет на сър Хоуп войниците се намираха непосредствено извън обхвата им.

— Огън! — извикаха старшините.

Проехтя първият залп на пушките „Енфийлд“. Градушката от куршуми се понесе по-далеч и по-точно от всичко друго в историята на Китай — и с унищожителни последици. Татарските войници бяха покосени на два пъти по-голямо разстояние, отколкото бе възможно само няколко дни по-рано. Резултатът предизвика моментално объркване сред противниковите сили. Някои се обърнаха и побягнаха, преди битката да е започнала наистина.

Сър Хоуп и Рандъл останаха един до друг на конете си трийсет реда назад, за да могат да наблюдават най-добре носещите се към тях противници. За момента лорд Елгин не се виждаше никакъв.

Първият ред на всяко отделение стреля от коляно и презареди, докато вторият ред откриваше огън. Междувременно първият ред беше готов за нова стрелба.

— Съсредоточете оръдията по фланговете! — ревеше Рандъл, мъчейки се да надвика оглушителния рев и трясъка на пушки и оръдия навсякъде около него. От своите проучвания той знаеше, че най-големият шанс на китайците за победа е да обкръжат противника и да го задушат с невероятното си числено превъзходство. Татарската и монголската кавалерия препускаше разгърната в широк строй, за да постигне тъкмо тази цел. Рандъл отчаяно сочеше в двете посоки: —

Пратете кавалерията да отреже конниците! Не бива да им позволяваме да ни излязат в гръб!

Сър Хоуп дори не помисли да възразява. Твърде зает с битката отпред, той бе пропуснал да наблюдава вражеската кавалерия в далечината.

— Пратете Пробин и спахиите след онези колони! — извика той на генерал-майор Нейпиър. — Не им позволявайте да ни излязат в гръб!

Секунди по-късно съюзническата конница се понесе да пресече маневрата на врага.

До този момент всички жертви бяха за сметка на татарите. На разстояние 1000 метра те бяха безнадеждно извън обхват, а мускетите и лъковете им нямаше да бъдат ефективни, докато не се приближат на триста метра от целта си. Въпреки това те продължаваха да напредват през градушката от куршуми към врага си. Хиляди падаха с ужасни рани от тежките куршуми на „Енфийлд“ и осколочните снаряди „Армстронг“, които се сипеха върху тях. Но много други продължаваха да се носят напред.

Сенге Ринчен насочи елитната си хоркинска кавалерия направо към сърцето на червените дяволи. Движеха се бързо през редиците на китайските пехотинци, грохотът на тежките копита заглушаваше гърмежите на пушките и оръдията. Навсякъде се търкаляха трупове на Тигри, но монголският господар не намаляваше скоростта; единствената му цел бе да се добере до предателя Рандъл Чен и да отреже главата му, дори ако се наложи да плати с живота си за това. Мнозина от собствените му хора около него паднаха покосени, но това само го пришпорваше още по-силно напред.

Хоркините летяха напред, без да крещят команди или да свирят с тръби, а сменяха строя само с помощта на сигнални флагове. Редиците им бяха сериозно оредели, когато най-сетне стигнаха до съюзниците, но въпреки това наброяваха хиляди. За първи път се озоваха достатъчно близо и техните лъкове и мускети започнаха да сипят стрели и куршуми върху строените червени дяволи.

С многохиляден звън двете армии се врязаха една в друга — сабя срещу щик, мускет срещу пушка. Ринчен беше отпред, както се полага, и препусна презглава сред вражеската редица, посичайки всеки британски войник, изпречил се на пътя му. Насред цялата суматоха

различи фигурата на Рандъл Чен, възседнал коня си, на не повече от петдесет метра от него. Ринчен бързо сложи стрела в тетивата; кървавата касапница се вихреше навсякъде около него, падащите тела блъскаха коня му във всички посоки. Ринчен опъна с всички сили тетивата и стреля. Нямаше как да пропусне — стрелата полетя направо към сърцето на синеокия.

Точно в този момент един куршум улучи Ринчен в лявото рамо. Болката премина на вълна през него и тялото му политна назад от тежкия удар, като едва не го събори от понито. Когато се изправи отново, от рамото му шуртеше кръв, а синеокият беше изчезнал.

Дали беше успял да порази злия предател?

Към него се насочиха щикове и Ринчен ги отблъсна със сабята си, отсичайки ръката на един британски войник. Китайските сили продължаваха да напират напред, но с наранената си ръка и капещата от пръстите кръв монголският господар обърна жребеца си и нареди оттегляне. Беше дошъл моментът да увлече врага и да го накара да наруши силната защитна формация, за да може китайската пехота да се хвърли в боя. Обърнал гръб на сражението, със запъхтян от изтощение кон, Ринчен препусна, следван от хората си. Не погледна назад да види дали червените дяволи се впускат да ги преследват. Бяха го учили, че отстъпващият никога не бива да се оглежда през рамо.

„Рандъл Чен е мъртъв“ — позволи си да си помисли той. Сега всичко щеше да се промени, ходът на войната щеше да се обърне и монголският господар щеше да получи наградата. Императрица Цъ Си щеше да бъде негова и богатствата и славата на Средното царство отново щяха да бъдат в монголски ръце.

Рандъл Чен скочи от земята и бързо възседна отново коня си. Беше зърнал летящата към него стрела в последния момент и едва успя да се дръпне рязко назад, за да не бъде пронизан в гърдите. Стрелата профуча на косъм от него и улучи в шията коня отзад; поваленото ритащо животно трябваше да бъде убито с куршум в главата. Рандъл нямаше как да знае, че стрелата бе изстреляна от Сенге Ринчен с една-единствена цел — да го елиминира и да промени хода на войната.

Той се надигна в седлото си и отново огледа бойното поле.

— Оттеглят се — извика сър Хоуп. — Ще ги преследваме ли?

— Останете на позиции! — извика в отговор Рандъл. — Опитват се да ни увлекат към пехотата си!

Но въпреки това пенджабците се втурнаха с рев на щик през отвора, направен от изтеглящата се конница.

— Задръжте строя! — извика Рандъл. — Сър Хоуп, извикайте онези хора обратно!

Битката за мост Осем ли продължи все така ожесточено през следващите седем часа — татарите се оттегляха и атакуваха отново устремно в сърцето на съюзническите редици. За огромен ужас и изумление на Ринчен пехотата на червените дяволи не наруши строя си, а избра да задържи позициите си и непрекъснато да отбива фронталните атаки. Опитните кавалерийски части на татарите отчаяно се опитваха да обкръжат врага, но безуспешно. По-едрите коне на съюзниците превъзхождаха китайските попита на твърда почва и равен терен.

Час по час китайските редици биваха посичани, докато напредваха доблестно да смажат нашествениците. Но по-съвършените пушки на съюзниците им позволяваха да стрелят на разстояние, което китайските генерали по принцип смятаха за безопасно. В резултат на това бойният дух бавно се изпаряваше.

— Синеокият е проклетел тази страна — тихо прошепна Сенге Ринчен. Куршумът се беше забил дълбоко в костта и от голямата загуба на кръв му се виеше свят. Все така яхнал раненото си пони, завит в тъмносино наметало, Ринчен бе пребледнял и с отпуснати рамене. Беше се оттеглил сред хълмовете, за да наблюдава несгодите на армията си.

Червените дяволи най-сетне напуснаха първоначалните си позиции и продължиха през хиляди трупове към моста Осем ли. С концентрирана атака пробиха цинските линии в посока към Чан Чиан-уан. Татарите започнаха да се събират на групи, като продължаваха да оказват рехаво съпротива с мускетите и лъковете си, но оръжията им не можеха да се сравняват с точността на новата огнева мощ на съюзниците. Окопалите се резерви изведнъж се оказаха в пълен хаос, когато батальон пенджабци плени една от защитните батареи на Цин. С всяка изминала минута в татарските редици зейваха нови дупки. Цялата цинска защита започна да се огъва и да отстъпва от Чан Чиан-уан към реката. След това дойде вестта, че генерал Шън Пао е паднал мъртъв при моста Осем ли и остатъците от Императорската гвардия бягат към Пекин.

— Всичко е изгубено — рече Ринчен.

Той извади от ножницата окървавената сабя на великия си предшественик и заби острието в пръстта пред понито си.

— Свирете отбой — задъхано нареди и посрамен обърна гръб на битката. Шансът му за слава беше отминал. Съдейки по дисциплината на варварите, стрелата му не беше убила синеокия. Предателят беше жив, това бе толкова сигурно, колкото и поражението. Ринчен реши да събере останалите си хора и да се измъкне към хълмовете на Монголия, където да ближе рани и да планира отмъщението си, колкото и малко вероятно да изглеждаше то.

Междувременно китайската защита беше обърната в бягство.

Въпреки това съюзниците продължиха преследването в продължение на повече от три километра, като избиваха колкото се може повече противници. Врявата на бойното поле внезапно се смени с тишина, след като и последната пушка замлъкна и победата на Елгин бе сигурна. Пътят към Пекин вече беше открит и застлан с безбройните трупове на паднали войници. Най-голямата перла на Средното царство се виждаше като блестящо петънце на петнайсетина километра оттук.

Лорд Елгин насочи коня си към сър Хоуп и Рандъл, които още оглеждаха района с далекогледите си.

— Победата е наша! — избоботи той.

— Най-великата колониална победа на всички времена! — възкликна сър Хоуп. В стелещата се над бойното поле тишина той се обърна към Рандъл. — Днес направихме страхотен дует, господин Чен.

— Честта е изцяло ваша — отвърна Рандъл. — Моля ви само за едно. — Той погледна лорд Елгин в очите. — В никакъв случай не влизайте в Забранения град. Зная, че имате силата да завладеете Пекин, ако го пожелаете. Но ние имаме уговорка и аз очаквам да я почетете.

Лорд Елгин се усмихна криво.

— Император Фен ще се поклони пред мен. И ако пожелае, Китай ще стане колония на Обединеното кралство. Времето ще покаже.

— Уговорката ни *не беше* такава — каза Рандъл, като се опитваше да овладее яростта си. — Градът трябва да остане под китайско попечителство.

Елгин присви очи.

— Докато Хари Паркс не ми бъде върнат, не изключвам нищо. Намерете го и тогава ще обсъдим условията.

Тактиката на Рандъл беше осигурила решителна победа, но с това бе създавала и чудовище, което имаше потенциала да унищожи всичко, което беше дошъл да защитава.

— Ще изпълните исканията ми — решително заяви той. — Защото както ви помогнах, така може да се случи и точно обратното.

Потресените физиономии на лорд Елгин и сър Хоуп бяха свидетелство за изненадата им от заплахата на Рандъл.

— Как смееете! — възмути се Елгин.

— *Вие* как смееете! — отвърна му Рандъл. — Виждате ли труповете, осяели тази касапница? Това бяха горди мъже, вдигнали се да защитят страната си. Бащи, братя, синове и съпрузи. А сега са мъртви. Никога няма да се върнат при семействата си. За тях няма отмяна на присъдата и втора възможност. Вижте какво завладяхте... петнайсет километра пропита с кръв земя. Не забравяйте това — утре, ако прекалите, на тяхно място можете да сте *вие* и *вашата* армия. Нуждаете се от съюзници, лорд Елгин. И аз съм един от тях.

Последва мълчание. Лорд Елгин се взираше, изгубил ума и дума, в необичайно сините очи на Рандъл.

— Умолявам ви да си тръгнете — каза Рандъл и се качи на арабския си кон. — Като ваш най-добър преводач ще открия Хари Паркс и хората му. И ако е рекъл Господ, ще ги върна при вас.

Рандъл дръпна поводите и насочи коня през бойното поле към защитните стени на Тунджоу.

22.

Пекин, Китай

Забраненият град

Дворецът на върховната хармония

20 септември 1860 г.

17:38 ч. местно време

Мисия Езра — ден 201

Десетметровите външни стени на Забранения град са с цвят вермилион — естествено срещащ се пурпурночервен пигмент, приготвян от цинобър. Твърдеше се, че покриването на стените с „царския цвят“ е излязло по-скъпо, отколкото ако бяха използвали листа от чисто злато. На всеки ъгъл на огромния комплекс се извисяваха могъщи и изумително красиви стражеви кули, всяка от които се различаваше от другите. Около външните стени минаваше широк петдесет метра защитен ров, който можеше да се пресече единствено по четирите силно охранявани моста, водещи към комплекса — през Портата на духовната доблест на север, през прочутата Porta на меридиана на юг и през Цветните порти на изток и запад. В тези четири точки защитните стени се издигаха на височина почти дващест метра и бяха също толкова дебели.

Забраненият град беше известен като Вътрешен град, защото се намирал в рамките на укрепения Имперски град, който пък беше в Татарския град, намиращ се зад могъщите стени на Пекин. Всички бяха единодушни, че Забраненият град е най-святото място на света — домът на Сина на небето, град на стени зад стени. Според думите на Конфуций „няма земя, която да не принадлежи на Небесния принц, нито народ, който да не му е поданик. И Забраненият град е центърът на вселената. Дворец с несравнима прелест; свят, създаден от най-великите майстори и мислители с цялата съчетана мъдрост на вселената“.

Петте основни цвята в китайската философия определят дизайна на Великото вътре. Мраморните тераси са бели, настилната на

дворовете е черна, колоните и вратите са яркочервени, керемидите са жълти, а стените са във вермилион, цвета на Небесния принц. Разположението на правоъгълната крепост отразява човешкото тяло — на север е главата, на юг са краката, на изток и запад са ръцете. А по централната ос се намират гърдите, представени от шестте велики церемониални дворци и дворове, най-важният, от които е на мястото на сърцето — Дворецът на върховната хармония.

Повече от един милион работници и сто хиляди занаятчии са се трудили в продължение на четиринайсет години, за да създадат място, няма що равно на себе си. Забраненият град представлява свят на церемонии, контрол, хармония и сила. Изграден от камък, дърво, скъпоценни метали и хоросан, той е живо олицетворение на всичко велико и могъщо.

Но в този ден, докато слънцето се спускаше към западния хоризонт, атмосферата в този ефирен свят далеч не беше изпълнена с достойнство. Най-сетне от бойното поле бе дошла новината, че Сенге Ринчен и имперската армия са разбити при моста Осем ли. Реакцията беше пълна паника. Евнуси и наложници плачеха открито, повечето от малобройните войни, разположени тук, изглеждаха нервни и несигурни. Носеха се слухове, че членове на императорското семейство крадат всичко, до което могат да се доберат, и тайно изнасят богатствата в скривалища извън стените, в случай че нещата тръгнат към още по-лошо.

Цъ Си беше бясна от откритата демонстрация на слабост. Затова бе настояла да се види със Сиен Фън в Двореца на върховната хармония, най-големия и най-великолепен от всички останали, за да обсъдят възможностите. Подобно на всичко свързано с Небесния принц, мястото на срещата не остана дълго в тайна и Цъ Си не се изненада, когато видя, че Су Шун и имперските министри вече са пристигнали.

Тя посочи с елегантен пръст през просторния сияещ дворец.

— Заради *вашето* предателство сега сме изправени пред поражение, велики помощник-секретарю.

— Как смееете да ми говорите по такъв начин! — избухна той и рязко свали кадифената шапка от плешивата си глава. — Планът да се сражаваме с червените дяволи беше *ваш*, императрице! И *вашият* план се провали. Всички го виждат.

Цъ Си ускори крачка по черния мраморен под към групата от петима министри. Великият евнух Ли Лиен ситнеше плътно след нея и се мъчеше да не изостава от дългите й грациозни крачки.

— Нима искате да кажете, че трябваше да се предадем? — гневно попита Цъ Си. — В никакъв случай, велики помощник-секретарю! Но въпреки това вие настойчиво призовавахте против военния отпор срещу червените дяволи!

— Обиждате ме с подбора на думите си, императрице — отговори Су Шун.

— Именно вашата и на хората ви опозиция допринесе за неуспеха ни. За да се спечели война, всички администратори трябва да действат в пълно съгласие. Всички до един! Подобно на течаща вода, всяка капка трябва да се движи в една и съща посока, ако искаме водата да достигне целта си. А вие категорично настояхте триокото пауново перо на Сенге Ринчен да му бъде отнето. То ви беше доставено, както искахте, но на каква цена? Дребнавият ви акт на отмъщение за поражението му при крепостите Дагу определено допринесе за загубата на толкова много татарски войни на бойното поле при моста Осем ли. Армията ни несъмнено е изгубила самоувереност и точно вие й я отнехте. Този съвет и Синът на небето трябва да ви съдят, велики помощник-секретарю.

Скоростта и яростта на атаката на Цъ Си зашемети Су Шун. Той почти не знаеше накъде да погледне. Беше благодарен само, че Синът на небето все още не беше тук, за да чуе недотам уверения му отговор.

— Подкрепях ви на всяка крачка — гневно каза Су Шун, чието старо лице бе преbledняло от шок, а не от добро актьорско майсторство. — Съветвам ви в този ужасен час да не търсим виновници сред себе си. В името на безопасността на Сина на небето трябва да бъдем по-единни от всеки друг път. Бяхте права, че трябваше да се опълчим срещу напредването на червените дяволи към Пекин. Цин са законните господари на вселената, с което съм напълно съгласен, и трябва да действаме като такива.

— Не се опитвайте да се измъкнете от предателството си, Су Шун. Вие предадохте Драконовия трон с лошите си съвети и ще се погрижа да понесете отговорност за действията си.

Съдейки по израженията на министрите от военния съюз, Цъ Си беше повече от ясна. Председателят на съвета Му Ин нервно закърши

пухкавите си ръце.

— Трябва да намерим решение на този труден конфликт — с уважение рече той. — Трябва да се разберем за курса на действие и да го приложим за защитата на Драконовия трон.

В далечината зловещо задумкаха барабани. Синът на небето приближаваше. В разрез с традицията дворът не беше пълен с хиляди церемониални войници с пъстроцветните им знамена. Срещата беше свикана само преди половин час и нямаше време за събирането на значителна представителна войска, тъй като мнозина бяха изпратени на моста Осем ли с императорската гвардия. На тяхно място имаше сравнително малка част от шейсет евнуси, наредени в рехав строй в най-големия двор на Забранения град, облечени в изумрудените си бойни униформи и носещи къси мечове.

Това бе най-неофициалното събиране в Залата на върховната хармония, провеждано някога. Беше свидетелство за факта, че времената наистина са страшни за Средното царство. Само на 15 километра от стените на Великото вътре приближаваше армия, която не можеше да бъде спряна с числено превъзходство. На лицата на всички беше изписан страх и Цъ Си се запита какво ли ще види, когато погледне в очите Сина на небето. Предишната нощ, когато беше с него, той бе уверен в победата. Но днес булото на увереността щеше да е изчезнало и всички щяха да видят какво има зад него. Време беше Сиен Фън да се изправи и да действа като истински Син на небето.

Златният паланкин на императора влезе в главния двор, носен от шестнайсет евнуси. Вместо да спре при бялата мраморна рампа, шествието изкачи трите последователни тераси и спря пред главния вход на Залата на върховната хармония. През целия си живот в Забранения град Цъ Си никога не беше виждала подобно нарушаване на традицията.

Златните завеси бавно се разтвориха, разкривайки Сиен Фън. Щом видя лицето му, сърцето на Цъ Си се сви от отчаяние — гледаше я уплашено шестгодишно дете, а не решителен Син на небето. Двама едри евнуси внимателно помогнаха на Сиен Фън да стане от мекия си стол. Императорът изглеждаше по-слаб и измършавял от всеки друг път. Болестта му се влошаваше и кожата му бе видимо пожълтяла — ясен признак на болен черен дроб. Докато го водеха към огромния

трон, най-големия и най-великолепен в цялото Средно царство, Синът на небето не откъсна поглед от пода.

Както винаги, евнусите се проснаха на пода с протегнати към императора ръце. Цъ Си и министрите коленичиха, докато той мъчително бавно прекосяваше помещението. След като се качи с мъка на втората площадка, Сиен Фън не си направи труда да погледне огромния златен трон. От двете страни на престола имаше два бронзови слона на високи пиедестали; в огромните съдове на гърбовете им горяха стотици благовонни пръчки и струйките дим се виеха нагоре във въздуха. До украсената платформа стояха два златни ибиса, всеки с размерите на човек, и гледаха трона. Могъщите птици сякаш се обръщаха към Сина на небето за напътствия и вдъхновение.

Алените одежди на Сиен Фън бяха нагласени, след което на скута му бе поставено пурпурно одеяло. После двамата евнуси се отдалечиха от трона, за да чакат отляво на колене. Едва тогава боят на барабаните в двора внезапно замлъкна.

Цъ Си първа взе думата.

— Проявихте огромна милост към всички ни с присъствието си, Сине на небето. Време е вашата мъдрост и сила да озари пътя.

— За нас е чест и се чувстваме окрилени от присъствието ви, Небесни принце. — Гласът на Му Ин леко трепереше. — Защото това е черен ден. Мрачни новини дойдоха от бойното поле, че ордите на червените дяволи са победили имперската армия при моста Осем ли. Използвали са по-модерни оръжия и тактика срещу нас. И въпреки храбростта и честта си нашите сили са дали много жертви и не им е оставало друго, освен да предприемат стратегическо отстъпление. Те се насочиха на запад към защитата на планините Йеншан. В този момент червените дяволи заплашват самия Пекин. Основните им сили са се разположили на лагер на по-малко от петнайсет километра от тези свещени стени. Затова е време да действаме.

Погледът на Сиен Фън нервно обходи Залата на върховната хармония. Жълтите му очи бяха изпълнени със страх и неувереност. Преди да успее да отвори уста. Цъ Си се намеси — инстинктивно разбра, че думите му няма да бъдат онези, кои то са нужни в този критичен момент.

— Синът на небето в своята мъдрост трябва да се съгласи на аудиенция с червените дяволи — убедително каза тя. — Те ни

измамиха на бойното поле с по-добрите си оръжия, но ние ще ги победим на масата на преговорите. На нея те нямат шанс срещу нас.

И в този момент Синът на небето, любовникът и спътникът на Цъ Си, направи възможно най-лошото нещо, което би могъл. Погледът му се насочи за напътствия към великия помощник-секретар Су Шун.

Су Шун незабавно се възползва от възможността.

— Императрицата е размислила — хитро рече той. — Цъ Си съветваше за война с всички средства срещу червените дяволи. И съветът ѝ доведе до провала ни.

— А вашият съвет бе армиите ни да се бият с тайпинските въстаници, вместо да защитават Пекин — каза Цъ Си с цялото спокойствие, на което бе способна в момента.

— И наред с това посъветвах да се водят *преговори* с червените дяволи — отвърна Су Шун. — От самото начало се боях, че това е война, която не можем да спечелим. Нашите армии са пръснати из тази огромна страна. Нашата политика ни принуждава да се сражаваме във всички краища на империята, в много случаи срещу нашите собствени хора. — Су Шун впери поглед в Небесния принц. — Трябва да ме изслушате, Сине на небето. Дойде време да напуснете Забранения град. Не можете да излезете пред червените дяволи във вашето положение. Физическото ви здраве символизира здравето на тази велика страна. Вие сте болен, защото страната е болна. Трябва да изоставим Великото вътре и да намерим убежище в Северната родина.

— Нима съветвате Сина на небето да избяга от трона си? — обади се Цъ Си.

— Синът на небето трябва да се излекува, преди да бъде изложен на отровното присъствие на червените дяволи. Изцелението му трябва да се състои в дома на предците му, където може да получи лечение за неразположението си.

— За да се излекува, императорът трябва първо да излекува страната си — отвърна Цъ Си. — А той не може да го направи отгатык Великата стена. Силата му ще намалее с разстоянието. Той трябва да остане тук и да преговаря. Подобно на плуг без палешник, земята не може да бъде орана без Сина на небето.

Сиен Фън вдигна немощна ръка във въздуха.

— Взех решение — едва чуто рече той. Жълтеникавата му кожа лъщеше от пот. — Ще посетя земите на предците си, за да се

излекувам. Синът на небето каза.

Су Шун се поклони.

— Трябва да заминем за манджурския дворец в Дзъхол незабавно. Бързането е най-големият ни съюзник, ако искаме да оздравеете, Небесни принце.

— И какво ще кажем на мъжете и жените на Пекин? — мрачно попита Цъ Си. — Че ги изоставяме точно тогава, когато сме им нужни ли? Че Великото вътре вече не е в безопасност? Червените дяволи ще оглозгат Пекин, ако повярват, че сте избягали от страх. Ще обезчестят тази земя и хората ѝ без вашата защита, Сине на небето.

Състраданието към народа беше най-убедителният аргумент, който можеше да извади Цъ Си. Но съдейки по изражението на Небесния принц, той изобщо не се трогна от думите ѝ. Беше по-загрижен да бърше избилата на челото си пот.

— Ако оставим Великото вътре без охрана — официално рече принц Кун, — червените дяволи ще ограбят града също толкова сигурно, колкото ястреб улавя зайче. Трябва да останем, Сине на небето. Трябва да останем и да браним народа си.

Принц Кун стрелна с поглед Цъ Си, сякаш търсеше одобрението ѝ — току-що бе казал точно думите, които тя му беше заръчала.

Су Шун не закъсна с отговора си.

— Онзи, който остане да преговаря с червените дяволи, трябва да е с императорска кръв. Трябва да създаде впечатление, че има пълномощието да преговаря от името на Сина на небето. Така ще защитим града и населението на Пекин и в същото време ще дадем възможност на императора да се възстанови в укрепения дворец на Дзъхол. Предлагам вие да останете и да преговаряте с варварите, принц Кун. Вие сте брат на Сина на небето. Неговата кръв тече и във вашите вени.

На младото лице на принц Кун се изписа онзи ужас, който изпълваше всеки член на съвета.

— Нямам мъдростта да заста на ваше място. Небесни принце. Аз съм ваш брат, но единствено вие сте Синът на небето.

— Ще ви е нужен добър съветник — добави Су Шун. — Предлагам императрица Цъ Си да остане тук и да ви напътства. Чувал съм да се говори за нея, че е най-големият храбрец в цял Китай. — Думите му прозвучаха жлъчно в ушите на всеки от присъстващите

мъже. — С нейната огромна сила тя може да ви съветва как най-добре да победите червените дяволи на преговорите. Както казахте преди, императрице, с вашата помощ те няма да имат шанс срещу нас.

Цъ Си погледна към Сиен Фън за някакъв знак, че той не желае да се разделя с нея, но видя единствено уплашения поглед на смъртно болен млад мъж. Явно Су Шун най-сетне бе успял да отреже контрола ѝ върху Сина на небето и да намести себе си на нейно място.

Решението беше трудно, но Цъ Си осъзна, че ако остави принц Кун да преговаря без нея, той наистина ще се огъне под натиска на червените дяволи. Това означаваше край на Средното царство и всичко, за което се бе борила, щеше да бъде изгубено.

— Поставихте задача, достойна за кръвта на принц Кун — каза Цъ Си. — И достойна за императрицата на Западния дворец. Докато вие помагате на Сина на небето да оздравее, ние ще надхитрим червените дяволи и ще си върнем земите на Средното царство. Вие ще осигурявате грижи, а ние водачество и коварство на фронтовата линия. Решението ви е подобаващо за човек с вашите умения. — Цъ Си се поклони пред Сина на небето. — Небесни принце... доверието, което показвате към принц Кун и към мен, ще ни дава сила.

За първи път Сиен Фън ѝ се усмихна.

— И двамата ще ми служите добре — немощно рече той. — Когато успеете с освобождаването на тези земи от варварите, благодарността ми ще бъде безгранична.

Су Шун се усмихна мрачно. Нямаше как да знае дали плановете на Цъ Си не са били точно такива от самото начало, но въпреки това имаше чувството, че е постигнал голяма победа. Цъ Си и принц Кун щяха да останат в Пекин и Синът на небето щеше да се окаже изцяло под негов контрол. След време, когато Сиен Фън най-сетне приключи земния си път, титлата регент щеше да бъде негова.

— Като член на съвета — каза Цъ Си, — настоявам пътуването ви до Дзъхол да премине в безупречен ред и спокойствие.

— Целият двор ще замине, императрице — каза Су Шун. — Небесният принц ще се ползва с грижите на всички наложници, принцове, министри и велможи.

— Не бива да създавате паника — повтори Цъ Си. — Съветвам антуражът ви да бъде по-малък, а не целият двор. Съветвам да представите пътуването до Дзъхол като ловен излет.

— Отлично предложение — обяви Су Шун с малко по-висок глас от необходимото. — Ще бъде ловен поход, но въпреки това целият двор ще съпроводи Сина на небето. Той знае, че трябва да се ползва с всички удоволствия и напътствия на Средното царство, ако иска да се възстанови бързо.

Цъ Си беше изпълнена със срам и лоши предчувствия относно решението на императора да избяга с целия си двор. Гневът пламна в нея, когато си представи как този зъл гарван Су Шун кълве костите ѝ, докато тя не е до императора.

— Ще задържа сина си със себе си — обяви Цъ Си. — Наследникът на Средното царство ще остане с майка си през тези отчаяни времена. — Макар да не изпитваше истинска майчинска привързаност към Тун Чъ, Цъ Си знаеше, че задължително трябва да го задържи при себе си — ако с невръстния принц се случеше нещо, цялата ѝ останала власт в двора щеше да се изпари.

— Така ще бъде — тихо рече Сиен Фън.

— И ще ми предадете червения дявол Хари Паркс и хората му — каза Цъ Си. — Те ще бъдат разменна монета за Цин, преди още да сме седнали на масата за преговори.

— Много от тях са мъртви — студено отвърна Су Шун. — Тъжна загуба, която нямаше как да се избегне. Червените дяволи са физически слаби. Но Хари Паркс е все още жив, доколкото ми е известно. Ще наредя да ви го доведат незабавно.

Цъ Си искаше Хари Паркс поради една-единствена причина. За нея той беше начин да привлече вниманието на Рандъл Чен. Инстинктът ѝ казваше, че сега синеокият е най-силният човек в Средното царство, по-силен дори от Сина на небето. Несъмнено той беше причината имперската армия да претърпи такова поражение отново. Ако успееше да се сближи с него, слабите ѝ позиции можеха неочаквано да станат силни. Беше готова да използва всичките си женски номера, за да превърне бича на Средното царство в своето най-голямо преимущество. Успееше ли, победата щеше да бъде двойна — лорд Елгин щеше да изгуби най-великия си генерал, а Цъ Си да спечели съюзник. А ако синеокият се окажеше неподатлив, Елгин щеше да изгуби най-великия си генерал — защото императрицата бе твърдо рошена да убие синеокия със собствените си ръце, ако е необходимо.

Цъ Си разпери ръце като за прегръдка.

— Небесни принце, вашето здраве и съответно здравето на държавата са най-важни. Като дар ви предлагам своя собствен евнух Ли Лиен, майстор на акупунктурата и целебния масаж. — Цъ Си направи знак към безупречния си слуга. — Неговите лечителски умения са прочути в цялото Средно царство. И сега ги предоставям на вас.

Императорът кимна с благодарност.

— Наистина си много щедра, императрице моя. Ли Лиен ще ми служи добре.

Цъ Си се поклони.

— Това е най-малкото, което мога да сторя, съпруже. Тук съм, за да ти служа, както винаги съм го правила.

23.

Тунджоу

19 км източно от Пекин, Китай

24 септември 1860 г.

07:05 ч. местно време

Мисия Езра — ден 205

Както се бяха разбрали, Рандъл Чен се върна в укрепления Тунджоу да се срещне с градския управник губернатор Ю. Губернаторът беше присъствал на срещата между Хари Паркс и императорските пълномощници Му Ин и принц И, преди Хари и хората му да бъдат заловени край Чан Чиа-уан. Междувременно Рандъл беше научил, че в Тунджоу са били оставени единствено отец Дюлюк и капитан Брабазон, преди да срещнат ужасния си край. Оказа се, че останалите от групата на Хари са били пратени в Пекин. Рандъл се споразумя Тунджоу да бъде пощаден от атака и разграбване, ако губернаторът помогне за връщането на останалите емисари.

След като се съгласи с неохота да закриля Тунджоу, лорд Елгин се установи на лагер до Чан Чиа-уан и на всеки час изпращаше конни отряди към Пекин, за да определи силата и съпротивата на евентуално останалата татарска войска. През изминалия ден имаше спорадични сблъсъци, но в по-голямата си част те бяха незначителни. Пътят към Пекин изглеждаше открит. Най-голямата грижа на лорд Елгин обаче беше спасяването на Хари и антуража му. Той се отнасяше предпазливо към плановете да атакува самата столица от страх, че всяко необмислено действие от негова страна може да накара похитителите на Хари да извършат нещо драстично.

Както бе направил и предишния ден, Рандъл препусна с коня си през масивните порти на Тунджоу, мина покрай британските стражи и продължи по прашната главна улица. Множеството тесни алеи и натрупаните една върху друга кирпичени къщи изглеждаха изоставени. По гърба на Рандъл пробягаха тръпки, когато стигна главния кръстопът, огледа се в двете посоки и не видя жива душа. Предишния

ден градът беше пълен с хора, които се мотаеха навсякъде и се занимаваха с делата си.

Облечен в черно кожено палто, той свали шала от лицето и ушите си, за да чува възможно най-добре. Обърна се назад и видя четирима кралски драгуни на коне, с пушки „Енфийлд“ на гръб. Намираха се на петнайсетина метра зад него — явно лорд Елгин ги беше изпратил да го държат под око. Рандъл огледа отново опустелия град — като се изключат войниците, не се виждаха никакви хора. Предвид предложението му за защита на града той беше очаквал животът зад стените му да тече нормално, доколкото беше възможно в тези условия.

Рандъл смушка коня си с пети и го насочи нагоре към дома на губернатора. Застанал нащрек, той оглеждаше всеки ъгъл и странична уличка за движение, но навсякъде цареше пълно мъртвило. Чуваше единствено самотното чаткане на копитата и пръхтенето на коня си, чийто дъх излизаше на пара в мразовития утринен въздух.

И тогава някъде наблизо Рандъл долови скимтене. Дръпна поводите настрани и насочи коня си към звука, който изведнъж го беше изпълнил с ужас. Щом определи кирпичената къща, откъдето идваше скимтенето, той скочи от седлото и безшумно се качи на простата дървена площадка. Звукът идваше от другата страна на вратата. Рандъл погледна назад към улицата и откри, че ескортът му е изчезнал. Хленченето продължаваше, изпълнено с дълбока мъка и тъга, които докоснаха някакво латентно отчаяние в самия него, за чието съществуване изобщо не бе подозирал. Не носеше оръжие, но въпреки това бутна вратата с крак и зрението му бавно свикна с полумрака.

На пода на бедния дом лежаха телата най-малко на трийсет жени и момичета. Най-възрастната бе на около петдесет, а най-малкото дете нямаше и две години. Мизерните мебели бяла изместени в единия край на помещението и въздухът бе изпълнен с отвратителната воня на опиум и повръщано. Десетки полупразни тенекиени кутии за опиум бяха пръснати до телата, устите на мъртвите бяха омазани с черното лепкаво вещество.

Скимтенето идваше от млада жена на не повече от двајсет, облежната на стената в ъгъла. Устата ѝ бе черна и лепкава, очите ѝ бяха широко отворени, сякаш е видяла призрак. Беше се вкопчила в живота,

потънала в предизвиканите от наркотика халюцинации, а скръбните ѝ викове се засилиха, когато усети присъствието на Рандъл на прага.

Рандъл се хвърли към нея, като отчаяно се мъчеше да изгребе колкото се може повече опиум от устата ѝ. Но жената се бореше и пицеше с цялата си сила и започна да го дера като някакво бясно животно.

— Не ми помагай! — изпищя тя, все още в делириум. След това се заудря силно в гърдите. — Остави ни да умрем! Не искаме да живеем!

— Защо правите това? — отчаяно рече Рандъл. — *Защо?*

— Нека опиумът си свърши злото дело! — изкрещя тя. — Нека умрем с достойнство!

Със сълзи на очи Рандъл отново се опита да махне опиума от устата на жената, но тя се съпротивяваше до последен дъх и най-сетне изпадна в кома, а ускореният ѝ пулс затихна и спря.

Рандъл се изправи и огледа пръснатите около него тела. Осъзна, че жените бяха извършили групово самоубийство. Страхът им е бил толкова голям, че бяха избрали да умрат, вместо да се изправят срещу появилото се зло. Рандъл разгледа лицата им едно по едно. Бледите и ужасени изражения недвусмислено показваха, че смъртта им не е била лека.

Дълбоката мъка беше изсмукала цялата сила от мускулите му. Рандъл се обърна към улицата и с облекчение пое глътка свеж въздух. Дръпна поводите на коня към себе си и зърна съпровождащите го драгуни, които още чакаха в края на улицата. Съдейки по израженията им, те не бяха изненадани от опустелия град и от импровизираното посещение на Рандъл в обикновен китайски дом. Докато скачаше на седлото, мъката му премина в ярост, когато възстанови случилото се през предишната нощ. Градът е бил посрамен — това бе единственият отговор.

Рандъл пришпори коня си и препусна в галоп към войниците.

— Какво е станало тук? — извика той, преди да дръпне поводите и да накара животното да спре. Не получи отговор и повтори, този път още по-ожесточено: — *Кажете ми какво е станало тук!*

Сержант Стивънс дръпна поводите и конят му отстъпи назад и се обърна.

— Подлите дребни кулита разграбиха града снощи — каза той. — Мерзавци. Разбрахме чак сутринта. Ситните гадини са прескочили стените.

— Дадох думата си на губернатора на Тунджоу! — извика Рандъл. — Обещах му, че градът ще остане защитен!

От изражението на сержанта обаче си личеше, че посегателството на кулитата върху някакви си китайски селяци изобщо не го интересува.

— В онази къща има десетки мъртви жени! — каза вбесеният Рандъл. — Самоубили са се, за да се спасят от още безчестия.

— Чак сега разбрахме какво е станало! — зае защитна позиция Стивънс. — Просто пазехме главната порта.

Рандъл го посочи с треперещ пръст.

— Ще си платите... — започна той, но овладя избухването си.

— Преди малко видяхме някакви кулита — отвърна Стивънс и посочи през рамо.

— Искам градът да бъде пазен! — изрева Рандъл и от устата му запръска слюнка.

Сержант Стивънс погледна другарите си. Не изглеждаше особено загрижен.

— Ще са ни нужни часове, докато ги подберем и изкараме.

— Ще изпълнявате заповедите ми! — извика Рандъл. — Това нарушаване на доверието с Цин може да струва живота на Хари Паркс и хората му. И стане ли това, ще изгниете на бесилото, ако зависи от мен! Искам в града да бъде разположен ескадрон драгуни. *Веднага!* Ако зад стените бъдат открити кулита или войници без разрешение, незабавно да бъдат арестувани!

Сержант Стивънс видимо имаше проблем с това, че му вика някакъв си китаец, било то синеок или не. Но въпреки това той знаеше, че Рандъл Чен е съветник на лорд Елгин и заповедите му трябва да се изпълняват.

— Веднага, господин Чен — каза той. Четиримата войници препуснаха в галоп към главния вход.

Изпълнен с лоши предчувствия, Рандъл препусна към имението на губернатора. Това бе най-голямата и представителна сграда в Тунджоу, като се изключи златната будистка пагода наблизо. Ако през нощта е имало нападение, резиденцията на губернатора със сигурност

е била една от основните цели. Докато приближаваше, Рандъл забеляза, че червената имперска порта е разбита. Той скочи от коня, изтича вътре и рязко спря на полирания дървен под. Мебелите бяха преобърнати; украсата по стените бе разбита, вазите от времето на династията Мин — пръснати на парчета. Двама стражи и един слуга лежаха мъртви, пролятата им кръв вече засъхваше.

Рандъл долови движение сред преобърнатите мебели и видя губернатор Ю. Зле пребитото му лице кървеше, а китките му бяха вързани за глезените зад гърба му. Рандъл тръгна да му помогне, но чу пиянски гласове, говорещи на кантонски от кухнята. Доближи пръст до устните си, за да даде знак на губернатора да мълчи, свали шала от раменете си и пусна палтото на пода. Пристъпи спокойно в кухнята и видя обезобразените тела на три жени. На масата седяха шестима разсъблечени китайци, чиито парцаливи дрехи на кулита бяха разхвърляни из помещението. Навсякъде имаше изпочупени стъклени чаши, търкаляха се празни бутилки оризово вино, а на масата лежаха окървавени ножове. Противната воня на смърт изпълваше всичко. Мъжете, подът и стените бяха изпръскани с кръв — единствено по тавана не се виждаха алени петна. И в пълен контраст с ужасяващата сцена тези мъже седяха, пиеха и се смееха.

С бързи движения Рандъл сграбчи носа на най-близкия и рязко го дръпна настрани, като счупи врата му. Грабна нож от масата и прободете слепоочието на втори, като в същото време заби показалец в окото на следващия, проникна до мозъка и го уби моментално. Беше ослепял от ярост. Тези кантонски изроди бяха мръсната пяна на земята, дребни престъпници и изнасилвани, насила събрани от британската армия от множеството затвори на Хонконг с обещанието за свобода, ако служат добре на кралица Виктория. В резултат те полудяваха, когато им се отвореше възможност да използват силата си. Селища като Таку, Тунджоу и Чан Чиа-уан видяха най-бруталната им и варварска страна. В повечето случаи жените и децата бяха сами и нямаше кой да ги защитава — мъжете вече бяха мъртви или все още служеха в татарската армия.

Само за секунди Рандъл езекутира с безжалостна прецизност всички в помещението.

Погледът му спря върху разчленените тела на жените на пода. Гледката беше ужасяваща. Рандъл вдигна някакъв парцал и избърса

кръвта от собствените си ръце.

„Уилсън не ме подготви за това“ — помисли си той.

По време на война генералите винаги се окичваха със славата, войниците падаха убити в името на краля и страната, а невинните търпяха огъня на омразата им. Рандъл огледа ужасната сцена. Историята беше излязла извън контрол, това бе сигурно. Но в същото време реши, че отмъщението е някак си сладко.

Върна се обратно в дневната. Странно, но се чувстваше спокоен след убийствения си изблик. Клекна до губернатор Ю, срязва въжетата и му помогна да седне.

— Дъщеря ми? Къде е дъщеря ми? — попита губернаторът.

Рандъл си помисли за обезобразените тела на пода на съседното помещение.

— Отишла е в дома на отците ви — отвърна той. — И насилниците платиха с живота си за стореното.

Лицето на губернатор Ю се изкриви от гняв и кървясалите му очи се напълниха със сълзи.

— Вие сте също толкова лош, колкото и те! — изсъска той. — Кръвожаден убиец. Не се различавате от тях. Оставихте града оголен, а сега се опитвате да се представите за герой. Вие сте нищо! — Губернаторът се опита да се изправи, но краката му бяха изтръпнали и той падна на една страна. Рандъл понечи да му помогне, но старецът го изблъска. — Не ме докосвайте! Вие сте китаец, но не сте ми приятел!

— Не отивайте там — замоли го Рандъл.

Но въпреки това губернатор Ю изпълзя до прага и впери поглед в кухнята. Старецът мълчеше, докато гледаше ужасяващата сцена. После падна на пода и заби нокти в лицето си.

— Вие ми сторихте това! — изплака той. — Вие го сторихте!

— С каква информация разполагате за Хари Паркс? — хладно попита Рандъл.

— Как смееете! — изкрещя губернатор Ю. — Как смееете!

— Ще ми кажете това, за което съм дошъл — отвърна Рандъл. Нямахте да го утешите, ако тръгне да обяснява защо е бил атакуван градът. — Къде е Хари Паркс?

— Проклинам вас и рода ви — изсъска губернатор Ю.

— *Аз вече съм прокълнат!* — гневно отвърна Рандъл. — Не е ли очевидно?

Губернаторът беше потресен от леда, който видя в очите му.

— Вие сте самият дявол — прошепна той. — *Дяволът.*

— Ще ми кажете каквото искам да знам — рече Рандъл и сграбчи губернатор Ю за гърлото. — Само така може да се спре всичко това! — Той стегна хватката си около гръкляна на стареца. — Кажете ми или ще умрете.

— Беше преместен... от Министерството на наказанието — изхриптя най-сетне губернатор Ю. Рандъл леко отпусна хватката си и му даде знак да продължи. — Вчера следобед получих съобщение по пощенски гълъб. Преместен е в храма Каомио. Гост е на императрица Цъ Си. Синът на небето напуска Забранения град... заминава за Манджурия още днес. Принц Кун движи всичко на негово място.

Рандъл го пусна и губернаторът се строполи безпомощно на пода.

— Дано умрете хиляда пъти за безчестието си! — извика старецът, който отново беше намерил кураж.

— Бъдете спокоен, губернаторе, не се боя от смъртта — отвърна Рандъл. — Боя се да живея с онова, което извърших.

На излизане от портите Рандъл се размина с драгуните, които бяха пратени да се разположат в града. Беше твърде късно, осъзна той. Войниците трябваше да са тук осемнайсет часа по-рано. В резултат хиляди невинни бяха платили прескъпо, когато кулитата бяха дали воля на злата си невъздържаност. Рандъл знаеше, че е трябвало да очаква подобни изстъпления. Беше изучавал подробно историята в продължение на близо два месеца преди прехвърлянето, но въпреки това беше различно, когато виждаше всичко със собствените си очи — миризмата на смърт, шокът от прясната кръв, изцъклените очи на мъртво дете. Беше по-зашеметяващо, отколкото би могъл да си го представи. А Уилсън го беше предупредил точно за този провал — че познаването на бъдещето и разбирането на злините, на които е способен човек, е нещо, което трябва да бъде добре разбрано предварително. В противен случай шокът от тази сурова омраза и несправедливост може просто да докара човек до лудост.

Сега изглеждаше, че *това* предсказание се превръща в съдба за Рандъл. Докато избиваше кулитата, той бе изпитал странно

задоволство от действията си. И подобно на акула, опитала човешка кръв, желанието му да утоли отново тази нужда щеше да го следва завинаги. Уилсън щеше да остане разочарован, знаеше го. Цялото му обучение бе свързано със самодисциплината и контрола, с поглед, насочен към крайната цел и подминаващ всичко друго.

— Не си там да променяш историята — беше му казал Уилсън, — независимо колко ти се иска да го направиш. Целта ти е закрилата на Забранения град и жизнената сила зад стените му, нищо повече. След като пътят към Пекин остане отворен, започва най-трудната ти задача — трябва да се погрижиш лорд Елгин и неговите нашественици да не съборят Средното царство и да не пробият стените на Забранения град. За това ще е нужна цялата ти самодисциплина и коварство. Всичко друго около теб — предразсъдъците, омразата и несправедливостта, трябва да е като вода по гърба ти.

Рандъл не се сдържа и мислено му се изсмя. Уилсън не беше виждал нещата, които той бе видял. Когато бе пътувал във времето да оправи честотата на Шуман, Уилсън не беше пристигнал в толкова извратен свят. Китай в средата на XIX век приличаше на същински ад. Беше невъзможно да се потопиш в него и това да *не те промени* завинаги.

Рандъл вече беше ранил как да действа и препусна към лагера на съюзниците. Междувременно сержант Стивънс и хората му отново се бяха върнали и яздеха малко зад него.

Самият лагер беше олицетворение на дисциплината — подредени в идеални редове палатки и бели каменни маркери, бележещи пътищата. Британски и френски знамена леко се развяваха на прохладния ветреца, а на всеки ъгъл стоеше по един пенджабски войник с дълги мустаци и брада, внимателно прибрани под тюрбана му.

Докато яздеше, Рандъл имаше чувството, че всички го гледат.

Спря за пет минути да напои коня си при едно корито, след което го яхна отново и се насочи на запад от лагера. В далечината през равните ниви с просо на хоризонта се виждаше малка черна точка — масивните каменни укрепления на Пекин.

Сержант Стивънс го настигна.

— Къде си мислите, че сте тръгнали, момко?

— Да върна Хари Паркс — отвърна Рандъл.

— И как точно ще го направите?

— Зная къде го държат — каза Рандъл.

— Не можете просто да влезете в Пекин и да го вземете!

— Мога и ще го направя.

— Заповядано ми е да остана с вас! — малко раздразнено рече

Стивънс.

— Ще чакате тук — отговори Рандъл. — Предполагам, че там няма да посрещнат радушно нито облеклото, нито цвета на кожата ви.

— Трябва да съгласувам плановете ви с лорд Елгин.

— Няма време за това — забързано рече Рандъл. — Хари Паркс е в опасност и трябва да се погрижа да бъде освободен.

Той извика, смушка коня си и препусна в галоп извън лагера.

24.

Полетата с просо

13 км източно от Пекин, Китай

24 септември 1860 г.

07:43 ч. местно време

Мисия Езра — ден 205

Свежият сибирски студ хапеше лицето на Рандъл, който яздеше към Пекин. Небето бе сиво, облаците се влачеха само на няколко стъпки над главата му. Засетите с просо поля се простираха около него във всички посоки, докдето стигаше погледът — единствено очертанията на Пекин напред и на малкия Чан Чиа-уан нарушаваха еднообразието. Рандъл яздеше в лек галоп, за да е сигурен, че хората на Елгин няма да могат да го настигнат, ако се опитат. Озърна се през рамо — засега зад него нямаше никого.

Преместването на Хари в храма Каомио определено бе нещо положително. Самият храм беше даоистки, символ на всеобщ мир и сътрудничество. Цъ Си явно го беше избрала, за да успокои Рандъл относно намеренията си. Ако целта ѝ беше конфликт, тя щеше да се погрижи местоположението на пленниците да остане в тайна. Съдейки по онова, което Рандъл бе чел за нея, императрицата нямаше да посмее да му устрои капан в свещено за даоистите място.

Рандъл най-сетне се връщаше там, където бе пристигнал преди 205 дни. След прехвърлянето си от бъдещето той се материализира зад стените на Забранения град, в Двореца на мирното дълголетие. И когато дойдеше време да си тръгне, пак щеше да го направи от същото място.

Той спря на черния път, вдигна далекогледа си и го насочи към огромния град в далечината. В нощта на пристигането си се беше измъкнал от Пекин с единствената надежда да стигне в тъмното до река Пейхо и да си намери място в някоя търговска джонка до морето. Външните кирпичени стени на Пекин бяха внушителни — над 20

метра високи и също толкова дебели. На всеки ъгъл се издигаше масивна стражева кула с 48 бойници за стрелци на всяка страна.

Северозападно от града зад ниските облаци се издигаше Йеншан — стръмен, покрит със зелени гори планински масив, чиито най-високи върхове определяха пътя на Великата стена, която заобикаляше Пекин на около 65 км на север. От равнината градът изглеждаше непристъпен, но Рандъл знаеше, че тази впечатляваща крепост е била превземана два пъти от създаването си преди 500 години. По думите на Сун Дзъ „не стените защитават града, а качествата на стоящите по тях хора“.

Когато Рандъл приближи на около километър и половина от Пекин, небето беше започнало да се прояснява и стълбовете светлина проникваха на много места през пелената. В далечината обаче, при Йеншан, облаци се бяха струпали и като че ли валеше. Докато градът ставаше все по-голям и по-истински, безпокойството на Рандъл се засилваше. Разчиташе на предположението, че Цъ Си го очаква. Грешеше ли, стражите по външните стени със сигурност щяха да го убият, ако им се отвори възможност.

В далечината огромната порта Юнтинмен се отвори, между десетметровите дървени чудовища се появи ослепителна бяла ивица и четирима конници с пъстроцветните знамена на Тигрите препуснаха в галоп към него.

Войникът начело несъмнено бе с най-висок ранг и това се потвърди, когато Рандъл забеляза мандаринския квадрат на гърдите му. В него беше изобразена азиатска черна мечка — петият най-висок военен чин в страната.

Рандъл продължи в тръс напред, докато не се изравни с посрещачите си, и едва тогава дръпна поводите и спря коня си. В израз на уважение четиримата татарски конници останаха в плътна редица с прибрани саби. Високите стени на Пекин се издигаха зад тях.

— Очаквахме ви, почитаеми Рандъл Чен — обяви офицерът. — Аз съм капитан По. Изпратен съм да ви ескортирам до Татарския град.

Човекът като че ли изобщо не бе изненадан от цвета на очите на Рандъл.

— Благодаря, капитан По — кимна му Рандъл.

Четиримата войници незабавно обърнаха конете си към града и поеха към портата. Това, че обръщаха гръб на Рандъл, означаваше, че

не гледат на него като на заплаха. В лек тръс петте коня стигнаха до стените и пресякоха каменния мост над широкия ров. Рандъл погледна към зеленикавата вода и видя, че е застояла; това несъмнено бе направено нарочно и гарантираше, че всеки глупак, решил да преплува препятствието, със сигурност ще пипне дизентерия или нещо по-лошо — холерата беше често срещана болест по тези краища.

Рандъл си спомни как беше напуснал града през същата тази порта преди шест месеца, облечен като просяк. Тогава бе студена зимна нощ и температурата бе много сходна с хапещия студ на днешното утро.

Огромните дървени врати водеха към тъмен засводен тунел, приличащ на зейнала кухня, пробита в непристъпната крепост. Рандъл потъна в мрака и изведнъж си даде сметка, че му предстои да влезе в един от най-големите градове на света. Пекин имаше над 750000 жители между стените си и осигуряваше управляващата структура за четиристотинте милиона поданици, пръснати в безброй провинции — през 1860 г. това бе столица сред други столици.

Тропотът на копитата отекваше в хладната тишина на тунела. През цялото време Рандъл се чудеше дали всъщност не влиза в някакъв капан. Беше нащрек, готов за всякакви обрати.

Спомни си, че копторите на Китайския град бяха наричани „най-отвратителни дори за Китай“. Тук нямаше канализация и отпадните води се събираха в огромни ями покрай улиците; говореше се, че вонята била почти непоносима за непривикналия нос.

Когато най-сетне отново се озова на слънце, Рандъл остана приятно изненадан. Портата Юнтинмен водеше към огромен оживен пазар, който сякаш работеше както обикновено, въпреки че бъдещите ужас орди на червените варвари се намираха в равнините. Навсякъде се чуваха дрезгави викове на търговци, остри писъци на тръби и тракане на дървени кастанети. Масажисти, акупунктуристи, касапи и педикюристи предлагаха услугите си на открито наред лабиринта продавачи на плодове, коприна и безброй други сергии, предлагащи храна, оризово вино и хляб. Бръснари бръснеха глави или подстригваха мъже в традиционната манджурска прическа — бръсната отпред глава и плитка отзад. Имаше акробати и разказвачи на приказки, дори куклено представление. Пилета тичаха сред

множеството, камили се носеха по улиците, натоварени с всевъзможни стоки от Изтока.

Рандъл и ескортът му продължиха през оживената тълпа направо на север по дългия 3 километра път към портата Чъенмън и стените на Татарския град. За изумление на Рандъл пазарът сякаш продължаваше безкрай. Беше зашеметен от мащабите на всичко. Сякаш цялото човечество се бе натъпкало на това малко място и бе принудено да общува. Фактът, че нещата вървяха така плавно, сам по себе си беше истинско чудо.

Странно, но малцина хвърляха втори поглед на Рандъл — вместо това вниманието им бе привлечено от гладкия кафяв арабски жребец, който яздеше. Конят бе най-малко четири длани по-висок от яките монголски попита на капитан По и хората му.

В далечината се издигаха стените на Татарския град. Изглеждаха по-високи и по-широки от външните стени на Пекин. Портата Чъенмън се различаваше лесно, тъй като над нея се издигаше огромна триетажна стражева сграда с три покрива. От нивото на земята до върха на характерния китайски покрив имаше повече от четиресет метра.

Рандъл реши, че основната част от имперската армия е разположена в Татарския град. При нападение срещу Пекин манджурите щяха да оставят Китайския град да падне и местните да се оправят сами. Цин щяха да съсредоточат усилията си върху защитата на домовете на богатите и най-вече на Забранения град, който щеше да бъде отбраняван на всяка цена.

Гигантските червени порти със златни нитове се отвориха и от тях се изсипаха над сто имперски войници в ярки жълти униформи. Те се подредиха в три редици от двете страни с ръце върху мечовете и забити в земята погледи, докато Рандъл и антуражът му прекосиха моста над поредния ров и влязоха в тунела, водещ към Татарския град. Изминаха цели 60 метра, преди да излязат отново на слънце. Рандъл имаше чувството, че влиза в свят, от който няма да може да се измъкне. Великото вътре наистина бе град на стени зад стените.

Най-сетне тунелът се отвори към просторен жилищен район с хиляди къщи с червени керемиди, разнообразявани тук-там от някое дърво. Въздухът в Татарския град изглеждаше свеж и чист, а улиците бяха застлани с големи гранитни плочи. Тук живееше върхушката на

средната класа на Китай. Домовете имаха сложна канализационна система, която отвеждаше отпадъците във външните ровове на града. Улиците не бяха претъпкани — тъкмо обратното, виждаха се само няколко рикши и минувачи. Вестта за приближаващите червени дяволи сигурно бе накарала мнозина да побегнат на север към летните си резиденции или просто да се барикадират в домовете си.

— Къде е храмът Каомио? — попита Рандъл.

Капитан По се обърна към него.

— Наредено ми е да ви отведа в Забранения град — каза той. — Лидерите на Цин ви очакват там.

Улиците ставаха все по-широки, а къщите — все по-пищни. Много от сградите бяха *хутонги* — многоетажни тераси, свързани с лабиринт от алеи, минаващи във всички посоки. Броят на войниците се увеличи, но въпреки това десетките улици, тръгващи от главната, пустееха. Правеха се подготовки за отбраната на града — на импровизирани платформи се разполагаха оръдия, а в съседните къщи и конюшни се складираха бурета с барут и полета.

Не след дълго стигнаха до прочутия площад „Тянанмън“ и Рандъл най-сетне видя прочутите стени на Имперския град. Яркият цвят блестеше и сияеше на слънчевите лъчи, сякаш стените бяха мокри. Под стената на „Тянанмън“ зеяха пет порти и сърцето на Рандъл се разтуптя при мисълта, че от другата страна ще види стените на Забранения град.

Капитан По спря коня си пред средния вход.

— Нататък трябва да продължите сам — каза той и спокойно посочи 18 метровия тунел, водещ към следващия двор.

Рандъл пришпори коня си и мина през масивната порта. Чаткането на копитата отекваше около него в неподвижния въздух. Стените и таванът бяха яркочервени, заобленият свод — съвършено гладък и блестящ.

Когато излезе на пустия каменен двор с размерите на осемдесет ниви, Рандъл усети как нещо в стомаха му запърха от огромните мащаби на всичко. Пред него се извисяваше прочутата Порта на меридиана, главният вход към центъра на вселената.

Стените на Портата на меридиана бяха като някакъв Голиат, предизвикващ всеки приближаващ с внушителната си стометрова ширина и двете стометрови ръце, протегнати напред от двете страни.

Върху високите 20 метра стени бяха кацнали три двуетажни павилиона, като този в средата се извисяваше на почти петдесет метра височина. Самите съоръжения бяха покрити със зелени и златни релефи на дракони и други митични създания. По покривите на високи бели пилони се развяваха стотици драконови знамена във всички възможни цветове. Ровът около Забранения град минаваше под двора и Портата на меридиана.

Златните плочки на покривите на павилионите завършваха в ъглите със скулптури на закрилящи създания — дракон, феникс, чилин, небесен и морски кон. На задната стена имаше три огромни входа, пазени от яки червени врати с осемдесет и една блестящи златни вериги — девет реда по девет вериги.

На двора нямаше никакво движение и не се чуваше никакъв звук.

Рандъл продължи напред с равномерен ход и спря коня в средата на площада. Секунди по-късно безброй имперски войници се появиха на стените с лъкове в ръце. Рандъл не смееше да помръдне, докато облечените в жълто войни заемаха позиции навсякъде около него рамо до рамо, сложиха стрели в тетивите и опънаха лъковете.

Внезапно централната врата на Портата на меридиана започна да се отваря. Беше тази в средата, императорската, и Рандъл разбра, че му предстои да се срещне с важна особа. В израз на уважение той се спеша и стъпи на полирания гранит.

Тръгна напред. Краката му бяха малко сковани от дългата езда. Вратата се отвори напълно, разкривайки един-единствен силует — силуета на жена.

Императрица Цъ Си се появи от мрака и с всяка следваща крачка ставаше все по-прекрасна. Беше облечена в ален жакет дун дзъ със златен дракон с пет нокътя на гърдите. Над дясното ѝ рамо бе праметнато алено наметало. На краката ѝ имаше високи ботуши в същия цвят с четвъртит връх. Дългата ѝ блестяща черна коса бе сплетена на плитка през лявото ѝ рамо.

Двамата не казаха нито дума, докато не се озоваха само на няколко крачки един от друг.

— Добре дошли в Забранения град — каза Цъ Си на безупречен мандарински. — Очите ви са наистина толкова забележителни, колкото разказват.

— Надявах се на по-дружелюбно посрещане — отвърна Рандъл.

Цъ Си погледна към прицелилите се в госта ѝ стрелци.

— Ще бъде недружелюбно, ако пуснат стрелите си — рече тя. — Не бива да забравяте, Рандъл Чен, че ви смятат за виновник за разбиването на армиите ни при крепостите Дагу и в битката при моста Осем ли.

— Стратегията на армията ви беше глупава — отвърна Рандъл. — Сенге Ринчен смяташе, че численото превъзходство е начинът за победа над червените дяволи.

— А *вашият* начин да ги победите какъв е? — веднага попита Цъ Си.

— Има много начини да се победи арогантен противник — каза Рандъл. — Първата стъпка е да разбереш слабите му места. Едва тогава може да се мисли за победа.

— Те могат ли да бъдат победени?

— Те имат много слабости — отвърна Рандъл.

Рандъл бе поразен от грациозността и красотата на императрицата. Не би трябвало да е изненадан след всичко, което бе прочел в историческата литература, но въпреки това не бе очаквал тя да бъде така бляскава... и тъй привлекателна.

Цъ Си също бе впечатлена от красивия млад мъж, който стоеше пред нея. Беше висок за китаец, мускулист и с добри пропорции. Жалко, че в крайна сметка трябваше да го убие.

— Много дръзко от ваша страна сам да дойдете в Пекин — каза тя.

— Повикахте ме и съм тук.

Цъ Си се престори на изненадана.

— Не съм правила подобно нещо!

Рандъл се усмихна.

— Ако не ме бяхте извикали, сега нямаше да бъдете на този двор.

А в Дзъхол със съпруга си.

Цъ Си разтегли устни в усмивка.

— Така е — отвърна тя. — Синът на небето и съветът му избягаха от Забранения град като мишки от котка. А аз останах да защита онова, което бе изоставено така своеволно. В името на Сина на небето ще направя всичко необходимо, за да запазя това място и властта на Цин.

— В такъв случай трябва да пригответе връщането на Хари Паркс и хората му на лорд Елгин. Задържането им ви поставя в по-голяма опасност, отколкото си давате сметка.

— Значи сте дошли за приятеля си Хари Паркс, така ли?

— Не ми е приятел — отвърна Рандъл.

— В такъв случай може би идвате да освободите врага си Хари Паркс?

— Той не е мой враг, а ваш — отговори Рандъл.

— Тогава защо трябва да бъде освобождаван?

— Затварянето му носи повече злини на Средното царство, отколкото осъзнавате. Той е най-довереният преговарящ на лорд Елгин. Без него лордът става непредвидим, а нито вие, нито принц Кун имате нужда от подобно поведение. Сведенията ни са, че Хари Паркс е бил заловен, докато е бил с белия флаг на преговорите. Това жегна силно британците, тъй като те се смятат за почтени мъже, които държат на думата си. — Преди Цъ Си да реагира пренебрежително. Рандъл добави: — И двамата сме съгласни, че британците и французите нито са почтени, нито може да им се има доверие.

— Думите ви текат от устата ви като преливащ от кошер мед. Възможно ли е да сте дошли и за да ме измамите с ласкателства?

— Положението е следното — направо каза Рандъл. — Лорд Елгин ще потегли с армията си към Пекин през следващите няколко дни, ако не действате прозорливо. И единствената му цел ще бъде да сее разруха. Хари Паркс и хората му трябва да бъдат освободени незабавно, ако искате да спечелите време за защитата на града.

— И каква защита можем да организираме? По-голямата част от армията ни е разгромена.

— Има много други начини за борба — отвърна Рандъл. — Както и много начини да се постигне победа. — Той посочи стрелците върху стените на Портата на меридиана.

— Хората ви ще отпуснат лъковете си и в замяна ще ви кажа какво да сторите.

Цъ Си погледна в сините очи на този мъж, като се мъчеше да прочете мислите му. Сигурно бе, че е привлечен от нея. Но истинските му намерения си оставаха забулени в тайна. Защо му е на основния стратег на червените дяволи с такава лекота да преминава на другата страна? Беше ли сгрещила, като го прилъга да дойде? Действията му

— и победите на съюзниците — доказваха, че той е човек с безспорни знания и умения.

— Знаете ли с какво си имате работа? — попита Цъ Си.

— Няма да ви отегчавам с безсмислени ласкателства, императрице. Дошло е време да действате. Нямаме друг избор, освен да ми се доверите. Надявате се да сключим съюз и аз ви предлагам точно това.

Цъ Си успешно успя да прикрие шока си.

— Само Хари Паркс и Хенри Лох са в Пекин — каза накрая тя. — Останалите бяха изпратени в Летния дворец и научих, че са подложени на изтезания. Над десет от тях са мъртви, а останалите не са в много добро състояние.

— Къде са мъртвите? — попита Рандъл.

— Телата лежат на централния двор на Летния дворец.

Рандъл погледна Цъ Си в очите.

— Трябва да ги посипете с негасена вар, докато костите им се оголят. Така ще скриете следите на палачите. — Той потърка брадичка по същия начин, по който правеше Уилсън Даулинг, когато мислеше за нещо. — Положението е неприятно, но сега трябва да се съсредоточим върху оцелелите. Всеки, който може да се възстанови, ще спести на царството милиони *таели* репарации. Не зная как да го кажа поубедително, но трябва да се положат грижи за тях. Затова ще трябва да спечелим известно време, преди да ги пратим обратно на лорд Елгин. Трябва да действаме бързо и убедително, за да покажем, че управлението на принц Кун се основава на състрадание, доверие и сътрудничество.

— Защо дойдохте да ми помагате? — попита Цъ Си.

— Трябва да се уверя, че династията Цин ще продължи да съществува — отвърна Рандъл. — Синът ви един ден ще стане император на Средното царство. За целта трябва да победите съюзниците на масата за преговори. Цената обаче ще бъде висока, поради факта че сте убили някои от пратениците. Но тъй като няма начин това да се поправи, все пак си заслужава. В същото време трябва да разбийете влиянието на Су Шун върху Сина на небето, преди да е подкопал правото на сина ви върху трона. Едва тогава бъдещето на империята Цин ще бъде сигурно.

Цъ Си отново успя да прикрие шока си от пророкуването на синеокия непознат. Как беше възможно да знае толкова много неща? И в такива подробности? Всичко това определено ѝ идваше прекалено, но за щастие, намеренията на синеокия, изглежда, отговаряха на нейните.

— Радвам се, че идвате да помогнете на Средното царство — рече тя с по-мек глас. — С удоволствие ще ви покажа цялата си благодарност, ако предсказанията ви станат факт.

Императрицата се обърна към стените и описа пълен кръг с показалеца си. В отговор стотиците стрелци свалиха лъковете си и застанаха мирно.

Цъ Си почувства как я изпълва нова увереност, каквато не бе изпитвала от много месеци. Сред блясъка на ярките стени тя бе намерила неочакван приятел, който сякаш имаше силата да промени съдбата на Китай.

Рандъл се вгледа в очите на императрицата и се помъчи да се пребори с инстинктивното желание да потъне в дълбините им. Тя беше прекрасна, както бе очаквал; но той не бе изненадан от грациозните ѝ движения и опияняващия чар на гласа ѝ. Зарече се да се държи на разстояние. Но само след десет минути в нейната компания осъзна, че тя наистина е най-привлекателната жена, която е срещал някога.

25.

*Калифорния, Америка
„Ентърпрайз Корпорейшън“
Градините на сграда „Меркурий“
12 юли 2084 г.
05:14 ч. местно време*

42 дни преди началото на мисия Езра

Беше все още тъмно, когато Уилсън пресече двора и продължи нагоре по виещата се пътечка до върха на хълма зад сграда „Меркурий“. Беше се разбрал да се срещне с Рандъл и Лъ Дан, трийсет и пето поколение шаолински майстор, който тренираше Рандъл още от петгодишна възраст. Рандъл бе описал учителя си като деветдесет годишен китаец с тяло на трийсет годишен, с бяла коса и спокойни очи. Освен това каза, че старецът бил носител на безкрайна мъдрост, предадена му от неговия учител и от онзи преди това, и така едва ли не от зората на времето. Говореше се, че един учител от Шаолин има само трима ученици, които се учат при него през целия си живот. При смъртта му само един от тримата получавал титлата учител и избирал трима ученици. Уилсън бе приел, че Рандъл е един от тримата, но не можеше да е сигурен. Така или иначе, сутрешната среща щеше да хвърли допълнителна светлина върху въпроса защо Рандъл е бил избран като Надзирател на мисия Езра.

Лъ Дан беше прекарал в „Ентърпрайз Корпорейшън“ последните две седмици, за да тренира физически и психически Рандъл. Подробностите около мисията трябваше да се пазят в строга тайна, но за шаолинския учител беше повече от ясно, че ученикът му е изправен пред огромно предизвикателство. Всяка крачка на Уилсън нагоре по пътеката беше изпълнена с очакване. Надяваше се денят да бъде вдъхновяващ, но и непрекъснато предупреждаваше самия себе си да не очаква прекалено много.

Уилсън знаеше, че монасите от Шаолин са много затворени, но в същото време са световноизвестни с невероятните си бойни умения.

Манастирът им се намирал в провинция Хънан, в подножието на планината Шаошъ. Общността била основана от монаха воин Бодхидхарма през 527 г., след като бил изгонен от двора на император У от династията Лян. Според легендата монахът воин не продумал нито дума в продължение на девет години след пристигането си в Хънан, където постулирал бойните си умения и изучавал даоистки текстове в търсене на мъдрост и познание. С такова скромно начало започнало развитието на изкуството кунгфу, означаващо „трудна задача“ на китайски.

Нямаше никакво съмнение, че бойните изкуства на Шаолин са невероятни. Уилсън бе присъствал на демонстрации преди доста години и физическите способности и силата на владеещите шаолинско кунгфу нямаха равни на себе си. Нямаше представа доколко напреднал е Рандъл в това изкуство, но реакциите му при медицинските прегледи се оказаха най-бързите, записани някога, в сравнение с останалите служители на „Ентърпрайз Корпорейшън“.

Когато приближи върха на хълма, Уилсън различи две фигури в тъмното, висока и ниска, които го очакваха на затревеното било. Лъ Дан не обичаше да прекарва много време в сгради с климатични инсталации и компромисът му бе да се срещнат по изгрев на най-високата точка в територията на „Ентърпрайз Корпорейшън“ за разговор, тренировка и медитация.

С всяка крачка фигурите ставаха все по-различни и накрая Уилсън можеше ясно да разгледа двойката. Рандъл и Лъ Дан бяха облечени в бели памучни анцузи и обути в китайски бойни сандали. Първото впечатление от Лъ Дан беше от необикновената му външност — по гладката му кожа нямаше нито едно петънце, чертите му бяха симетрични и балансирани. Уилсън бе поразен от мисълта, че стои пред учител от Шаолин, чиито учения са наследени по пряка линия от самия Бодхидхарма, живял преди повече от 1500 години. Лъ Дан не се усмихна, но въпреки това Уилсън се почувства добре дошъл в присъствието му. Около шаолинския учител имаше някакъв ореол на спокойствието, който трудно можеше да се определи, но определено се усещаше.

— Уилсън Даулинг — каза Рандъл. — Бих искал да ти представя учителя Лъ Дан.

Лъ Дан кимна за поздрав, без нито за миг да откъсва поглед от Уилсън.

— За мен е удоволствие — тихо каза той. Равномерният му глас звучеше успокояващо.

— За мен също — отвърна Уилсън.

— Рандъл ми каза, че сте добър човек — каза Лъ Дан, поставяйки ръце зад гърба си, сякаш за да покаже откритост. — И по лицето ви си личи, че сте видели много през живота си.

Уилсън се усмихна.

— Не очаквах подобен комплимент от вас, учителю Лъ Дан.

— Не бъркайте комплимент и факт — отвърна старецът. — У вас виждам нещо, което не съм виждал досега. Когато разбере какво е, ще ви кажа. — Той продължи да наблюдава изпитателно Уилсън. — Разбирам, че голяма част от ставащото тук е забулено в тайна. Признавам, че има място за тайни. Не се бойте, нямам желание да научавам какво се опитвате да скриете. — Лъ Дан се ухили. — По реакцията ви виждам, че се тревожите да не би Рандъл да ми е разказал нещо. Уверявам ви, той спази уговорката си с вас. Още преди да дойде тук, ясно каза, че няма да разкрие причината, поради която е дошъл. Така че моля да ме разберете. Щях да бъда много разочарован от ученика си, ако наруши това обещание.

— На Рандъл може да се има доверие — отвърна Уилсън. — Никога не съм се съмнявал в това.

В отговор старецът едва-едва помръдна очи, сякаш подозираше, че Уилсън е несигурен.

— Рандъл ми каза, че искате да участвате в сутрешната ни тренировка — каза Лъ Дан.

— За мен ще бъде чест, учителю — отвърна Уилсън.

— Тъй да бъде. — Старецът погледна изсветляващото небе. Някъде от запад пропя птица, докато летеше в гората. — Слънцето скоро ще ни дари с още един ден. — Лъ Дан посочи трите оранжеви постелки, поставени в кръг на грижливо подстриганата трева. — Моля, седнете.

Все така съсредоточен и с безизразна физиономия, Рандъл седна с кръстосани крака на меката правоъгълна постелка. Уилсън последва примера му и зае дзен поза — изправен гръб и стиснат десен юмрук, притиснат в отворената длан на лявата ръка.

Тримата останаха в тази позиция, докато Лъ Дан вдишваше дълбоко и издишваше, а Рандъл и Уилсън му подражаваха. Уилсън използва момента да разгледа по-внимателно шаолинския учител. Кожата му почти не беше набръчкана, мускулите му бяха развити и стегнати. Главата му бе плешива отгоре, а косата отстрани бе съвсем бяла и въздълга. Лешниковите му очи излъчваха ведрина. Старецът не изглеждаше особено опасен, но си личеше, че е много учен.

— За да постигнем хармония — с тих, дълбок глас каза Лъ Дан, — трябва да следваме петте принципа на живота. Първият се нарича *Дао*, или Път. Посоката на живота, истинската цел, трябва да бъде набелязана — не може да има объркване относно задачата ви. Вторият се нарича *Тиен*, или Небе. Целта на действията трябва се определя ясно и успехът да се определя лесно. Третият принцип е *Ди*, или Земя. Всички неща трябва да са хармонични, в противен случай ще бъдат в конфликт със Земята и нейните сили. Четвъртият е *Гиан*, или Водачество. Без него не може да се постигне успех. И петият е *Фар*, или Закон. За да бъдем в хармония, трябва винаги да действаме с уважение и достойнство.

Лъ Дан пое дълбоко дъх.

— Повтаряйте след мен. Дао.

Рандъл и Уилсън повториха думата.

— Тиен.

Отново повториха.

— Ди.

— Ди — казаха те.

— Гиан.

— Гиан — като ехо отвърнаха двамата.

— Фар.

— Фар.

— Това са петте принципа — тихо рече Лъ Дан. — Дао... Тиен... Ди... Гиан... Фар. — Той отново пое дълбоко дъх. — Път... Небе... Земя... Водачество... Закон. — Ново дълбоко вдишване. — За да успее във всяко предизвикателство, човек трябва да прави преценки. Всеки воин, влизащ в битка, ще направи преценка преди началото на сблъсъка. Онзи, който търпи поражение, е човекът, който не взема предвид *всичко*. Пълната преценка води до победа. Непълната

преценка означава поражение. — Лъ Дан изостави дзен позата и сложи ръце на коленете си. — Погледнете на изток.

Приближаващото хоризонта слънце вече бе оцветило небесния купол в светлосиво.

— Дао... Тиен... Ди... Гиан... Фар — повтори той. — При всяко ваше планиране трябва да имате предвид петте принципа, ако целта ви е успех. — Лъ Дан отмести спокойния си поглед от изсветляващото небе към Уилсън. — Да, вие сте човек, видял много — отново каза той. — И в резултат знаете много.

— Не се заблуждавайте по дрехите ми — отвърна Уилсън. Беше облечен в черната си униформа на Меркуриевия екип. — Не съм особено учен човек.

Лъ Дан отмести поглед.

— Извинете, господин Даулинг. Грубо е от моя страна да ви зяпам.

— Защо мислите, че знам толкова много? — попита Уилсън.

— Личи си в очите ви, господин Даулинг. Човекът, видял невероятни неща, винаги се познава по едно характерно спокойствие в погледа му — нещо, което може да се сбърка с отегчение, но аз мога да направя разликата. Обратното е захласнатата почуда, която можете да видите в очите на дете, видяло за първи път нещо. И да, господин Даулинг, усещам и вълненията ви.

От тези думи сърцето на Уилсън се разтуптя по-бързо.

— Ще медитираме — каза Лъ Дан и се обърна на постелката с лице на изток. — Медитацията е в основата на поддържането на *чи*. Погледнете изсветляващото небе и освободете съзнанието си от всякакви мисли. Потопете се в чудото на раждането на нов ден.

Небето наистина беше прекрасно. Но наред с това просто осъзнаване Уилсън беше изпълнен с въпроси и последиците от всеки техен възможен отговор. Рандъл не се нуждаеше от напътствията му, за да успее. В малкия пръст на Лъ Дан имаше повече напътстваща мъдрост, отколкото притежаваше Уилсън. Желанието на Г. М. да получи еликсира на живота от Забранения град сега доминираше мислите на Уилсън; подобно искане нарушаваше всички закони, които би трябвало да защитава един Надзирател. И в същото време Уилсън нямаше друг избор, освен да отстъпи и да се съгласи с плановете на Г. М. В противен случай мисия Езра изобщо нямаше да се състои.

Мислите на Уилсън се насочиха към Хелена Каприарти — жената, която бе оставил в миналото. Ако на този свят имаше справедливост, щеше да му бъде позволено да се върне при нея. Не му се струваше правилно двамата да споделят толкова много за толкова кратко време и връзката им завинаги да бъде прекъсната.

Гласът на Лъ Дан наруши тишината:

— Господин Даулинг, умът ви бърри толкова силно, че чак аз го усещам. Съветвам ви да се съсредоточите върху слънчевата светлина, която скоро ще се появи на хоризонта. Златните лъчи са пътували чак от Слънцето, за да преживеете този интимен момент. Не го пропилявайте, като се разсейвате.

Уилсън пое дълбоко дъх и се загледа във все по-светлото небе. В същия миг златните лъчи блеснаха във всички посоки през хълмовете и долините на Калифорния по-ярко и по-бързо, отколкото Уилсън бе виждал досега. Топлото сияние докосна лицето му и той някак осъзна осем минутното пътуване, необходимо на топлите лъчи да достигнат кожата му от звездата джудже, около която обикаляше планетата. Изведнъж съзнанието му се успокои, празно като неизписан лист хартия.

Лъ Дан се усмихна, но не каза нищо.

След десетина минути стана от постелката си и разкърши врат.

— Господин Даулинг, добре дошъл сте да започнете физически упражнения с нас, но накрая задачите ще станат прекалено трудни за вас. Постарайте се според възможностите си, а когато решите, ни оставете. Благодаря ви, че споделихте тази сутрин с нас. За мен бе удоволствие да се запознаем.

След това Лъ Дън зае дзен позата и се поклони в кръста, без да откъсва поглед от Уилсън. Уилсън също му се поклони, после се поклони и на Рандъл, който му върна жеста.

Лъ Дан се обърна към яркото слънце и започна серия бавни тайчи движения, които Уилсън повтори без особени трудности. Харесваше му да следва копринените движения на шаолинския учител и ученика му, които без усилия започнаха 108-те упражнения от Залата на дървените хора — всяка поза от изкуството на Шаолин.

— Овладейте цялата си сила — говореше Лъ Дан, докато изпълняваше първите няколко пози. Той завъртя бавно тялото си на една страна със свит юмрук. — Когато се завъртате, опитайте се да си

представите, че сте бързи и силни като виещ порив на вятъра, способен да измести и самите звезди от местата им. — Дланите му бавно се разтвориха и той разпери ръце. — Че се протягате като облаци, обгръщащи луната. — Без да бърза, приклепна в следващата позиция. — Стойте твърдо, сякаш краката ви са непоклатими като планини. Това се нарича позата на коня и тя е основната в кунгфу.

След трийсет пози, съпроводени с подобни коментари и описания, движенията станаха по-сложни и Лъ Дан замълча. Гъвкавостта и силата, която покачваха той и Рандъл, бяха невиджани за Уилсън. Той разбра, че вече не може да ги следва, и затова спря и се отдръпна. След като няколко минути наблюдава тренировката им, му стана ясно, че Рандъл е несъмнен майстор на бойните изкуства. Уилсън гледаше как той бавно се изправя на ръце, после прехвърля цялата си тежест на темето си и за момент отлепя длани от земята — също като Лъ Дан. Двамата буквално стояха на главите си.

Стоящият отстрани Уилсън постепенно започна да разбира защо Рандъл е бил избран за Надзирател на тази мисия. Той бе психически стабилен, обучен от шаолински майстор, физически съвършен и нямаше равен на себе си в бойните умения. Като се прибави към това китайският му произход, решението бе очевидно. Единственият въпрос сега бе как ще се справи с мисията и с безочливото искане на Г. М., с което скоро щеше да бъде натоварен.

Уилсън се загледа през рамо към Рандъл и Лъ Дан, докато двамата се изправяха в съвършен унисон с крака, успоредни на раменете, след което заеха поза за лицева опора и прехвърлиха цялата си тежест на изпънатите си пръсти. Ясно си личеше, че Рандъл се е упражнявал през целия си живот, за да овладее до такава степен изкуството на Шаолин. Уилсън леко въздъхна, когато си помисли за собственото си детство. Никога не се бе посвещавал на нещо особено важно преди мисия Исяя. И ако не беше омега програмирането, със сигурност щеше да се провали и в нея.

26.

Пекин, Китай

Забраненият град

Дворецът на съсредоточената красота

25 септември 1860 г.

16:45 ч. местно време

Мисия Езра — ден 206

— Не биваше да водиш синеокия тук — тихо каза принц Кун. — Ако Синът на небето разбере за присъствието му в Забранения град, ще го изтълкува като измяна.

— Могъщият Сиен Фън няма представа кой е той — уверено отвърна Цъ Си. — Синът на небето се е затворил в Дзъхол с целия си двор, без да има представа и без да се интересува от ставащото тук. — Тя отметна гъстата си коса над дясното си рамо. — Затова рискът си заслужава. Положението е отчаяно. Синеокият определено е причината червените дяволи да победят Сенге Ринчен при крепостите Дагу и при моста Осем ли, сигурна съм в това. — Цъ Си направи крачка назад и огледа залата с колоните, осветена от леещата се през прозорците слънчева светлина. — Неслучайно искам да е близо до мен, братко.

— Ами ако разберат? — нервно прошепна принц Кун.

Цъ Си се вгледа в младежа. Лицето му беше меко и издължено, кожата — по-тъмна, отколкото на брат му. Косата му бе подстригана в традиционния манджурски стил, бръсната отпред и с дълга опашка отзад. Беше облечен в черна императорска роба и на врата си имаше огърлица от черни перли. Но не всичко това, а страхът в очите на младия мъж приковаваше вниманието на Цъ Си. Идеше ѝ да го зашлеви през лицето и да му набие малко сила, толкова голямо беше раздражението ѝ от слабостта му. Въпреки това успя да се овладее напълно.

— Прав си да проявяваш предпазливост — меко рече тя. — Но има моменти, когато правилата трябва да се нарушават. Оцеляването на династията Цин зависи от нашето решение и най-вече от твоята

подкрепа. Ордите на червените дяволи са се събрали при Тунджоу и се готвят да ударят Пекин. Огледай се. Кой ще ни защити от предстоящото нашествие? — Цъ Си посочи четиримата жалки евнуси покрай отсрещната стена. — *Те ли?*

— Синеокият не бива да се намира в Забранения град — повтори принц Кун с изплашена физиономия.

— Той ще остане в Западния дворец като мой гост.

— Но никой мъж, с изключение на Сина на небето не се допуска във Вътрешния град след залез-слънце! — прошепна той.

— Това е единственото място, където присъствието му може да се пази наистина в тайна — отвърна Цъ Си.

— Синеокият е вписан в регистъра като воин евнух. И е назначен за мой личен телохранител с квартира до този дворец.

— Прекалено опасно е! — каза принц Кун и погледът му зашари из помещението, сякаш се оглеждаше за шпиони във всеки ъгъл.

Цъ Си постави гладката си длан върху бузата на младия принц.

— Трябва да ми се довериш, братко. Синът на небето и военният съвет няма да научат за него. — Тя прониза с поглед четиримата си евнуси и те моментално се разтрепериха. — Всеки, който го си помисли да ме предаде по какъвто и да било начин, ще бъде сполетян от участ, по-лоша и от смъртта. Кълна се в предците си. — Цъ Си насочи вниманието си отново към принц Кун и погали бузата му. — Трябва да си силен. Разбери, съдбата на династия Цин зависи от помощта на синеокия, който се намира на няма и петстотин крачки от това място. Той има знания, които могат да ни изведат от това ужасно положение, усещам го.

— Моля те, внимавай — рече принц Кун. — Ако се провалим, ще ни връчат коприненото въже.

— Ако се провалим, вече ще сме изгубили главите си от ръцете на варварите.

Принц Кун заби поглед в пода. Беше напълно неподвижен, само кършеше нервно ръце в широките ръкави на дрехата си.

— Имаш подкрепата ми — каза накрая той. — Аз съм твой верен слуга, императрице.

— Ще ти устроя малко забавление довечера, принц Кун — рече с усмивка Цъ Си. — И за момент ще забравиш несгодите на страната.

Утре, когато се срещнем да разговаряме, ще се почувстваш по-силен и по-уверен от плана ми.

— Благодаря, императрице — отвърна той.

Цъ Си знаеше от опит, че в тежки времена слабите се присламчват към силните. В този случай принц Кун беше реагирал точно според правилото. Цъ Си бе установила, че един хомосексуалист е по-лесен за манипулиране от нормалните мъже. Онези, които желяеха прелестите ѝ, изискваха далеч повече мислене и планиране. С такива като принц Кун рискът беше по-малък и не ѝ се налагаше да разчита, че ще си държат езика зад зъбите, ако им отдаде плътта си като разплата. Един хомосексуален принц бе уязвим — ако се разкриеше тайната на сексуалността му, Синът на небето щеше да бъде опозорен. Цъ Си се бе възползвала от този факт преди повече от три години, когато успя да накара принц Кун да сподели с нея тайната си — и след това продължи да подхранва този навик, за да го запази жив. Достатъчно бе само да намира момчета и мъже извън стените на двореца, на които плащаше със злато, за да легнат с него. Ако някой от тях станеше прекалено нахален, тя го убиваше със същата лекота, с която махаше иглите от косата си. В резултат принц Кун се превърна в най-верния ѝ поддръжник. Подобно на укротител на лъв. Цъ Си подхвърляше месо на звяра и така тайните на принц Кун станаха нейното оръжие срещу него. И той вече беше съюзник, на когото можеше да разчита.

— Бъди спокоен, братко. Ако вестта за самоличността на синеокия стигне Дзъхол, ние ще сме първите, които ще разберат. Най-довереният ми евнух Ли Лиен служи в личните покои на Сиен Фън. Беше назначен, както си знаех, за главен масажист. Ли Лиен има дарбата да успокоява болка чрез точков масаж и това е голям дар за Небесния принц, особено като се има предвид, че болезките му ще се засилят от студения планински климат.

— Ще имам вяра — рече принц Кун.

— Ходът на тази война вече се обърна в наша полза — добави Цъ Си. — Сега ни остава само да се възползваме от това, което е в ръцете ни. Върви, братко, и мисли положително.

Докато гледаше отдалечаващия се принц Кун, Цъ Си впрегна значителния си интелект с въпроса как да съблазни синеокия. Задачата леко ускори дъха ѝ, защото не беше сигурна с какъв точно тип мъж си

има работа. Той сякаш я познаваше, разбираше я и предвиждаше какво ще каже още преди да е отворила уста... или крака. Синеокият беше загадка и Цъ Си изгаряше от желание да научи повече за него. Той не изглеждаше дори нервен; сякаш му беше писано да влезе в Забранения град и да се установи тук. Когато го поведе през Двора на върховната хармония, най-голямото и най-внушителното от всички открити пространства, той изобщо не се захласна от великолепието на най-великото творение на света и тя бе твърдо решена да разбере каква е причината.

Беше готова да вкара в ход всичките си женски коварства. Нямаше възможност да го направи бавно — стратегията, която ѝ допаднаше най-много. Когато действаше бавно и съблазнително, мъжете развиваха неудържима страст и веднъж пламнала, не беше лесно тя да бъде угасена. В случая обаче нямаше място за подобен лукс. Цъ Си трябваше да научи тайната на синеокия, при това бързо. Армията на червените дяволи беше на прага ѝ. Сиен Фън и династията Цин бяха застрашени — а съответно и възкачването на трона на петгодишния ѝ син. Всичко, за което бе работила така усилено, можеше да бъде изгубено за миг, ако не действаше бързо.

Застанала пред огледалото в будоара си, докато двама евнуси се суетяха с прическата и дрехите ѝ, Цъ Си се замисли за вечерта, която ѝ предстоеше. Към полунощ щеше да почувства мъжеството на синеокия в себе си. Бръкна под дрехата си и вкара два пръста в себе си — беше изненадващо подмокрена. Извади пръсти и внимателно огледа течността на следобедната светлина. Соковете ѝ бяха воднисти и сладки, което означаваше, че няма овулация.

След като се изкъпа с ароматизирана с мед и лимон вода, Цъ Си излезе от Двореца на съсредоточената красота, облечена в жакет *ао* и пола *цюн*. Горните копчета на аления жакет бяха разкопчани; беше решила, че при нужда може лесно да покаже заоблеността на гърдите си, като се наведе. Краката ѝ бяха обути в прости алени сандали. Под леката материя на дрехата нямаше бельо или фуста, прасците и коленете ѝ се виждаха. На шията си носеше две огърлици — едната с перли, другата със златни мъниста. Косата ѝ бе прибрана на свободен кок и закрепена с три нефритени пръчки.

Беше прекрасен есенен следобед и залязващото слънце лееше потоци светлина над стените на Забранения град, през множеството

дворове и градини на Западния дворец. Въздухът бе прохладен, но на слънце температурата беше идеална. Като се изключат следващите я евнуси, наоколо не се виждаше жива душа. Сиен Фън беше взел със себе си по-голямата част от двора и по заповед на Цъ Си останалите наложници, евнуси и прислужници бяха настанени в Източния дворец.

Цъ Си стъпи на първото мраморно стъпало към къщата за гости на Двореца на съсредоточената красота и даде знак на евнуха си Ло Мин да обяви пристигането ѝ.

Ло Мин чукна с малко чукче медния звънец до вратата и извика:

— Императрицата идва! — Гласът му бе дрезгав и писклив. Ло Мин чукна звънеца още веднъж и звънът отекваше в продължение на няколко секунди.

Червените обковани врати на къщата за гости се отвориха и двама войни евнуси в зелени копринени одежди излязоха забързано на площадката. С извадени мечове те кръстосаха ръце на гърдите си и се поклониха.

Цъ Си чакаше на първото стъпало, светлината на следобедното слънце се лееше покрай нея и хвърляше сянката ѝ върху стената. Беше изпълнена с очакване на срещата, която бе уредила. Без Сина на небето в Забранения град тя беше пълновластна господарка на Западния дворец — и мъжът, който скоро щеше да застане на прага, щеше да бъде нейна играчка.

Рандъл приближи входа, като оправяше жакета си. Следобедната светлина нахлуваше през отворената врата и той се радваше, че най-сетне ще напусне малката къща. Предишната нощ бе открил, че е невъзможно да заспи, докато двамата войни евнуси го наблюдават. Макар да знаеше, че Цъ Си цени присъствието му, не изключваше вероятността тя да нареди смъртта му.

Все пак не можеше да отрече, че очаква с нетърпение да види отново императрицата. Неясно защо, компанията ѝ го опияняваше. И само мисълта за нея ускоряваше дъха му, а кожата му настръхваше. Трудно беше да определи до каква степен тази реакция се дължи на красотата ѝ и до каква на времето, посветено на изучаването ѝ, преди да бъде прехвърлен в миналото. Тя беше като оживял сън. Трудно можеше да се проумее, но той общуваше с една от най-желаните и могъщи жени в историята и трябваше да предупреди сам себе си да не позволява това да завърти главата му. Уилсън се бе погрижил Рандъл

да бъде доста предпазлив относно силите на императрицата и потенциалните рискове при срещите си с нея.

Рандъл излезе на площадката и видя Цъ Си три стъпала под него. Рязко пое дъх, за да скрие внезапната емоция, която изпита при гледката — яркочервените дрехи на фона на безупречната кожа, блясъка на абаносовата ѝ коса, зелените искри от нефритените пръчки за коса.

Рандъл си позволи няколко безценни секунди, през които беше просто мъж, гледаш прекрасна жена. Сякаш прочела мислите му, Цъ Си остана на мястото си с озадачена и в същото време открита усмивка.

— Наистина сте видение — рече накрая Рандъл.

— Както и вие — отвърна Цъ Си. Тя махна с ръка и Ло Мин и двамата войни евнуси изчезнаха тичешком зад ъгъла. — Разбрах, че желаете да се разходите из Императорските градини?

— Чувал съм, че били невероятно прелестни.

— Дворецът има много прозорци.

— Не се съмнявам, императрице. — Рандъл вече стоеше срещу нея на най-долното стъпало. — Желаете ли аз да водя?

Външната увереност, която демонстрираше, предизвика съвсем искрената усмивка на Цъ Си.

— Да, с най-голямо удоволствие.

Тя не се изненада, когато приближиха яркочервената стена с една-единствена голяма червена врата. Рандъл дръпна резето и отвори.

— След вас — каза той.

Цъ Си не бе свикнала да влиза първа в присъствието на мъже. Обикновено мястото на жената бе зад мъжа, независимо дали става въпрос за императрица или за прислужница.

— Като че ли се ориентирате в двореца — озадачено отбеляза тя.

— Зная много неща.

— Наясно съм, че преди шест месеца сте били между тези стени, Рандъл Чен. Простъпката ви не е тайна за мен.

— Един от стражите видя лицето ми, императрице. Бях принуден да скоча в рова около Забранения град.

— Защо бяхте тук?

— Не мога да ви кажа.

— Вие наистина сте загадка за мен — призна тя. — Човек с огромни познания и значителна власт по време на конфликт. А в момента светът наистина е в конфликт. Забраненият град е застрашен от варварските орди. Синът на небето показва слабост, когато трябваше да се изправи и да се бори. Политиците от императорския военен съвет заплашват да унищожат всичко, за чието създаване са били нужни две хилядолетия. Заради това бъдещето на Цин виси на косъм. А покрай него и моето собствено. — Цъ Си вдигна поглед към красивия мъж до себе си. — Кой ще ме защити от зверствата на варварите?

— Думите ви рисуват ужасна картина, императрице. Но няма от какво да се боите. С моя помощ стените на Забранения град няма да бъдат пробити. Съпругът ви Сиен Фън ще запази трона си и синът ви Тун Чъ ще го наследи като осми император от династията Цин.

Двамата минаха през втора алена врата и се озоваха в поредния двор. Пред тях се издигаше Залата на умственото развитие, една от най-важните сгради, символизираща рамото на Забранения град. Редиците цъфнали жълти магнолии покрай пътеката рязко контрастираха с тъмноаленото на стените.

Цъ Си повдигна вежди към Рандъл.

— И каква е цената на вашата закрила, господарю? — Тя се наведе да откъсне съвършено цвете от едно от по-долните стъбла. Докато го правеше, лявата ѝ гърда се откри под незакопчания жакет.

Гледката на плътта ѝ и бледото зърно на гърдата моментално раздвижи слабините на Рандъл. Не бе докосвал жена, откакто беше в Хонконг, и осъзна, че е в позиция да поиска от императрицата каквото му хрумне.

Цъ Си наблюдаваше изумително сините му очи.

— Моля, не ме гледайте така, господарю. Аз съм просто смирена слугиня на Небесния принц. Трябва да го защитавам на всяка цена. Само се моля цената ви да не е прекалено висока.

Отчаяното желание да я вземе изпълваше Рандъл толкова сигурно, колкото проливният дъжд напоява земята и изпълва каналите. Тя със сигурност щеше да изпълни абсолютно всичко, което поиска от нея. Той се огледа — на двора нямаше жива душа. Можеше да я има още тук, стига да пожелае.

— Имам една молба — каза Рандъл, като сграбчи ръкава ѝ и я придърпа към себе си.

Цъ Си залитна към него, сякаш беше някаква парцалена кукла, изцяло подчинена на волята му.

— Моля ви, не искайте твърде много от мен — тихо рече тя, като в същото време се притисна в него.

Рандъл се вгледа в съблазнителните ѝ очи.

— Искам да видя Императорските градини — каза той. — След това ще поговорим за плановете ни да защитим Забранения град от нашествието. — Хвана здраво Цъ Си за ръцете и я изправи.

Шокът, който изпита Цъ Си, когато Рандъл внезапно я бутна назад, я изпълни с ярост. Никога досега не беше отхвърляна от мъж, бил той млад или стар. Тя беше онази, която отхвърляше. Явно загадъчният синеок я познаваше много по-добре, отколкото е възможно само за последните два дни.

— Ще ви заведа в Императорските градини — каза тя и грациозно се поклони. — Радвам се, че искате само това от мен. Но ви предупреждавам — не мислете, че можете да ме контролирате, господарю. Аз съм вярна на Небесния принц Сиен Фън, моя любим съпруг. И ви моля винаги да го имате предвид.

27.

Калифорния, Америка

Централа на „Ентърпрайз Корпорейшън“

19 юли 2084 г.

11:14 ч. местно време

35 дни преди началото на мисия Езра

Уилсън влезе в асансьора, натисна копчето за дванайсети етаж и зачака вратата да се затвори. Не погледна отражението си в огледалните стени, защото не искаше да вижда мрачната физиономия, която щеше да отвърне на погледа му. От монтираните в тавана високоговорители се лееха зловеците звуци на Петата симфония на Бетовен. Музиката само допълваше нервния страх, който изпитваше, докато кабината се носеше нагоре в разрежения въздух към директорския етаж.

Джаспър бе извикал Уилсън да обсъдят Меркуриевия проект. Бъдещият председател и главен изпълнителен директор на „Ентърпрайз Корпорейшън“ открай време открито се бе обявявал против мисия Езра. Сякаш търпението и вкусът му към риска бяха напълно изчерпани след завършването на мисия Исая. Малко след завръщането на Уилсън от миналото детайлите от втората мисия излязоха наяве. Отначало това бе подложило на изпитание издръжливостта на всички: дори желанието на Уилсън да се включи в това беше доста ограничено. Психологическите белези от неговата мисия бяха по-тежки, отколкото физическите наранявания, и дори на него му бе нужно време да се мотивира достатъчно, за да погледне втория проект.

Само по себе си това би трябвало да смекчи отношението на Уилсън към Джаспър, но въпреки това раздражението си оставаше. Джаспър беше от хората, които управляват, използвайки като мотиватор страха. Ако не получаваше исканото, той най-често започваше да заплашва и разчиташе на изконното си право като бъдещ наследник на „Ентърпрайз Корпорейшън“, за да постигне целите си.

Уилсън презираше подобна власт и смяташе, че е длъжен да ѝ даде отпор, защото много други се страхуваха да го направят. И все пак желанието му да окаже честна съпротива се бе развило в открито отвращение към бъдещия главен изпълнителен директор. Уилсън просто знаеше, че никак не харесва Джаспър — не беше длъжен да го харесва, не искаше да го харесва и смяташе, че не е нужно да го харесва. За него нямаше значение, че Джаспър е един от най-могъщите мъже на света. Ако питаша Уилсън, нямаше да има абсолютно нищо против Джаспър да го изхвърли от компанията.

Вратата на асансьора се отвори и както очакваше, ослепителна брюнетка го посрещна, за да го отведе в светая светих. В началото на двайсетте, тя беше много висока, с широки рамене и загоряла кожа. Гъстата ѝ кафява коса беше късо подстригана, а скулите ѝ сякаш бяха изсечени от гранит. Уилсън и не очакваше друго — директорският етаж бе прочут като свърталище на най-красивите жени в Америка. Парите и властта привличаха прекрасните амазонки толкова сигурно, колкото разцъфнало цвете привлича пчелите.

— Господин Даулинг, добре дошли отново на директорския етаж — обяви красавицата. Аз съм Минерва Хатауей. — Беше изключително делова, никакви усмивки или предразполагаш език на тялото.

— Фантастично е да дойда отново тук — безизразно отвърна Уилсън. Той огледа просторното мраморно фоайе и огромния конусовиден стъклен таван. Слънчевата светлина изпълваше всичко и целият блясък отначало стряскаше.

— Закъсняхте петнайсет минути — каза Минерва, обърна се и явно забързана, се понесе през великолепното фоайе. Носеше плисирана карирана пола на сини квадрати и светлозелени ивици и семпла бяла риза с карирани маншети.

— Шарката на полата ви е каре Форбс — каза Уилсън, разпознавайки мотива от една книга, която беше чел навремето. — Произлиза от Абърдийншър в североизточната част на Шотландия.

Стъпките ѝ отекваха в празното пространство.

— Това е много интересно, господин Даулинг, но закъсняваме с графика и трябва да ви заведем на срещата. Джаспър Тредуел не обича да го карат да чака.

— Той очаква, че ще закъснея.

— Той *очаква от мен* да ви заведе навреме — отвърна тя. — Джаспър беше отделил петнайсет минути за срещата с вас. Моля да отговаряте на въпросите му колкото се може по-конкретно. И ви моля да не стискате ръката му — той не приема този обичай.

— Да, да — отвърна Уилсън. Всичко това му беше известно.

— Моля, побързайте — добави тя.

Вместо това Уилсън забави още повече крачка.

— Сигурна ли сте, че не искате да ви разкажа за шарката на полата ви?

— Моля, ускорете крачка, господин Даулинг.

Докато се оглеждаше, вниманието на Уилсън се отклони към безбройните жени, които работеха трескаво в офиса — всички млади и прекрасни. Някои неща никога не се променят, осъзна той. Огромните витрини със свежи цветя все още си бяха тук, а стените бяха украсени с прочути картини и стенописи на Ван Гог и Реноар. Уилсън дори спря да разгледа едно безценно произведение на изкуството, преди Минерва отново да го накара да се размърда. Той подуши въздуха и долови характерния аромат, който помнеше от преди — аромат на власт, смесен с едва доловим фин женски парфюм.

Явно раздразнена от липсата на заинтересуваност у Уилсън, Минерва забързано отвори тежката дъбова врата на заседателната зала и рязко посочи вътре.

— Надявам се срещата да е продуктивна.

— Май ще се наложи да ви разкажа за каретата на излизане. — Уилсън пое дълбоко дъх и пристъпи в залата. — Съжалявам за закъснението, но трафикът беше ужасен.

Силуетите на двама мъже се очертаваха зад масивната заседателна маса на фона на стъклената стена, от която се откриваше гледка към огромната калифорнийска гора. Върху съседната стена гордо се мъдреше емблемата на „Ентърпрайз Корпорейшън“, изработена от бляскав алуминий.

Изражението на Джаспър бе строго и той не си направи труда да стане от стола си. Андре се изправи, макар да си личеше, че не е сигурен дали следва да го прави.

Докато крачеше напред, Уилсън гледаше Джаспър, който беше облечен в сив костюм с алена вратовръзка и носна кърпа в същия цвят. Джаспър изведнъж се смути, когато Уилсън протегна ръка и заобиколи

масата, за да се ръкува с него. Президентът на „Ентърпрайз Корпорейшън“ се опита да се обърне в стола си, но Уилсън успя да го награби, преди да се е измъкнал.

Кожата на Джаспър бе студена, ръката му кокалеста и Уилсън усети как го побиха тръпки. Не стана ясно кой пръв отдръпна ръка, но Уилсън се зарадва, че противният контакт е прекъснат.

— Веднага минете от другата страна на масата! — изрева Джаспър.

Андре изглеждаше не по-малко възмутен.

— Минерва не ви ли предупреди да няма никакви ръкостискания? — раздразнено попита той.

— Да, предупреди ме — отвърна Уилсън. — Просто се опитвам да покажа нещо и на двама ви.

— И какво е това нещо? — гневно попита Джаспър, като трескаво бършеше ръце с антисептична кърпичка, която извади от джоба на самото си.

— Че съм тук само заради техническа подробност в договора. Би било много по-лесно да ми платите и да ме освободите. Мога да бъда много неприятен, когато се налага.

— При първата ни среща, господин Даулинг, поне успяхте да се държите с уважение към хората — каза Джаспър. — Явно дори тази утеха е изчезнала след завръщането ви.

— Видях страшно много неща — отвърна Уилсън. — И изобщо не крия факта, че вече не съм същият.

— Това е очевидно — каза Джаспър, докато пускаше антисептичната кърпичка на пода, сякаш е токсична. — Явно намерението ви е да дойдете тук и да ме разстроите. Успяхте.

— Не искам да ви разстройвам, а просто да ме освободите от договора — каза Уилсън. — Ако го направите, ще ви засвидетелствам по-голямо уважение, отколкото можете да си представите.

Джаспър направи знак на Андре да седне до него.

— Изкажете позицията си, господин Даулинг, и тя е отбелязана. А сега аз ще изкажа *своята*. — Джаспър посочи стола срещу себе си. — Седнете, моля.

Уилсън предпазливо дръпна директорския стол и седна. Щом Джаспър бе готов да понесе подобно безочие, явно го притискаха по-важни въпроси.

— Наясно сте, че не подкрепям бъдещи мисии с пътуване във времето — каза Джаспър. — Ако питате мен, те са заплаха за тази компания. Смятам, че човек не бива да пътува във времето, за да осигури собственото си съществуване. Ние съществуваме сега и това само по себе си би трябвало да е достатъчно. Какво е мнението ви за становището ми по въпроса?

Уилсън сви рамене.

— Има далеч по-достойни от мен, които биха могли да обсъждат темата с вас — каза той. — Дори Андре ще се справи по-добре.

Джаспър присви очи.

— Искам да чуя вашето мнение, господин Даулинг.

Уилсън не отговори веднага.

— Знам само едно — рече той. — Миналото е свързано с бъдещето по абсолютно същия начин, по който бъдещето е свързано с миналото. Видях го със собствените си очи. Да приемем нещо друго, със сигурност означава да заблуждаваме сами себе си. Следователно, ако изберете да не бъдете част от тази мисия, нищо против, но за щастие, дядо ви е твърдо решен да я подкрепи.

Джаспър пое дълбоко дъх.

— Г. М. смята, че така е правилно.

— Както вече казах — отвърна Уилсън, — тази мисия не може да се игнорира, колкото и да ми се иска да се махна от това място.

— Играете опасна игра — каза Джаспър.

— И за каква игра става дума? — поинтересува се Уилсън.

— Зная, че сте се споразумели с Г. М. И с това излагате на риск всичко, което твърдите, че подкрепяте.

— Двамата с Г. М. нямаме абсолютно никакви формални договорки.

Джаспър се наведе напред над масата и посочи наляво, сякаш знаеше къде точно се намира дядо му.

— Г. М. е поискал помощта ви. А подобен съюз излага *всичко* на риск.

— Какво ще кажете да го попитаме още сега? — отвърна Уилсън, сочейки в същата посока. — Той пръв ще потвърди, че нямам какво да крия.

Джаспър се изкикоти.

— Г. М. дойде в кабинета ви на двајсет и осми юни и поиска съдействието ви. И вие се съгласихте да му помогнете.

— Г. М. наистина дойде в кабинета ми — каза Уилсън — и въпреки опитите ми да бъда изритан от „Ентърпрайз Корпорейшън“ той поиска единствено пълната ми подкрепа за мисията. — Изглеждаше му благоразумно да не споделя истинската молба на Г. М., докато не станат ясни истинските мотиви на Джаспър. — И ако трябва да сме сериозни — добави Уилсън, — аз съм просто пионка в тази сложна игра. Вие и Г. М. избрахте Рандъл Чен за Надзирател в тази мисия. Честно казано, дори не съм сигурен защо съм тук.

— Тук сте, защото имате огромно влияние върху господин Чен — каза Джаспър. — Той ви се доверява, защото вече сте пътували в миналото. Това е причината Г. М. да търси подкрепата ви.

— Разбирам, но влиянието ми е съвсем нищожно.

— Зная за еликсира на живота — каза Джаспър.

— Разчетохме подтекста — със самодоволна усмивка добави Андре.

— Както несъмнено знаете, дядо ми умира — продължи Джаспър. — И е готов на всичко, за да се спаси.

— Вижте, и двамата не сте глупаци — почти снизходително каза Уилсън. — И явно работите добре заедно, ако може да се съди по сегашното ви представление. Това означава, че и двамата си давате сметка, че не бих подкрепил извращаване на мисия от Стария завет. От личен опит знам колко опасно може да бъде това. Имаме си работа със сили, с които не бива да си играем. Аз най-добре от всички хора на земята разбирам, че точките на мисията трябва да се следват буквално, ако искаме да бъде постигнат успех.

— Точно затова искам помощта ви — каза Джаспър.

— Не можете дори да стиснете ръката ми, без да ви призлее — отвърна Уилсън.

Джаспър го погледна право в очите.

— Готов съм на всичко, за да осигуря безопасността на „Ентърпрайз Корпорейшън“.

— Дори това да означава смъртта на дядо ви?

— Дядо ми е стар човек и живя великолепен живот. Но дори *той* не може да живее вечно, а и не би трябвало. Времето му е дошло. И опитът му да прегърне безсмъртието излага всички ни на опасност.

— Къде точно се намира този еликсир на живота? — попита Уилсън, използвайки възможността да открие колко откровен ще бъде Джаспър.

— Идва от мъзга на дърво.

— Дърво ли?

— Да — потвърди Андре. — Жизнената сила в Забранения град се намира в кипарис на възраст пет хиляди години. Подтекстът на Езра казва, че мъзгата на дървото има мистични сили, една, от които е вечният живот.

— Това дърво в Императорските градини ли се намира? — попита Уилсън.

Джаспър кимна.

— Г. М. иска стъкленица с мъзга от така нареченото Дърво на живота да бъде пренесена в „Ентърпрайз Корпорейшън“, за да може да се излекува. Това е причината той да подкрепя мисия Езра.

— Откъде сте сигурни, че еликсирът може да бъде прехвърлен? Не всичко може — каза Уилсън.

— Така или иначе, не можем да поемем такъв риск — заяви Джаспър. — Освен ако в точките на мисията изрично не е казано, че еликсирът на живота трябва да бъде пренесен тук, това не бива да става. Всяко друго действие би могло да бъде много опасно.

— Напълно съм съгласен с вас — отвърна Уилсън.

— Но искам да разберете и следното — каза Джаспър. — Ако обстоятелствата бяха различни и зависеше от мен, нямаше да има никаква мисия.

— Това би било много глупаво — спокойно рече Уилсън. — Точките на мисията постановяват, че династията Цин трябва да бъде предпазена от събаряне от монголите, а после и от френско-английския съюз. Ако не бъде пратен Надзирател, според мен дървото може да загине. Случи ли се това, ще имаме още по-големи проблеми. Ще си навлечем невероятна катастрофа, която дори не съществува, съдейки по това къде сме днес.

— Именно. И точно това е причината да нямам избор и да подкрепя *тази* мисия, макар и против волята си — каза Джаспър. — Рандъл може да бъде предпазен от амбициите на Г. М. и аз ви моля за подкрепа. Разбирате ли, господин Даулинг, проучванията на Андре сочат към един заключителен факт — Дървото на живота не се

споменава в точките на мисията, защото Надзирателят *не бива* да знае източника.

— Силата на дървото би била прекалено изкушаваща — обади се Андре.

— Рандъл Чен не бива да знае — продължи Джаспър. — Информацията, а съответно и силата, би била твърде съблазнителна. Твърди се, че мъзгата може да излекува всяка рана или болест. И дори да направи човек неуязвим.

Уилсън се загледа към гората отвън.

— Днес дървото съществува ли?

Андре кимна.

— Явно да, но то няма силите, които е имало навремето. Доколкото разбирам от интерпретацията на текста, на всеки пет хиляди години жизнената сила се преражда на различно място. От три хилядната година преди нашата ера до две хилядната тя е била в китайското дърво. Не е ясно къде се намира днес.

— Петият голям цикъл на маите — промърмори Уилсън.

Андре отново кимна.

— Да, явно е свързано с тези дати. Дървото на живота е причината Забраненият град да се намира там, където е. Построили са го, за да защитят дървото.

Вече всичко намираще обяснение — Забраненият град, едно от най-свещените места на света, е бил издигнат единствено с целта да се запази Дървото на живота от някакво посегателство. Въпреки това Уилсън се разтревожи още повече. Сега той стоеше между амбициите на Г. М. и новопоявилото се намерение на Джаспър да изпълни мисия Езра. Двата мъже, някога твърди съюзници, сега бяха решени да постигнат своето и мисия Езра се бе превърнала в бойното им поле.

— Как можем да скрием информацията за Дървото на живота от Рандъл? — попита Уилсън.

— Като стартираме мисията по-рано от очакваното — отвърна Джаспър.

Уилсън се вкопчи в масата.

— Не може ли просто да поговорим с Г. М. и да му обясним колко опасно е всичко това?

Джаспър поклати глава.

— Познавам Г. М., откакто се помня. Не може да бъде разубеден. Той умира и за него това е единственият начин да спаси живота си. Не вярва в бог или в някаква друга висиш сила. Не му пука какви могат да бъдат последствията, ако се провали. Провали ли се, умира и всичко приключва.

— Трябва ми известно време да помисля — рече Уилсън, опитвайки се да спечели възможност да обмисли по-добре последствията.

Джаспър отново поклати глава.

— Времето е лукс, който не можем да си позволим, господин Даулинг.

28.

Пекин, Китай

Забраненият град

Императорските градини

25 септември 1860 г.

17:27 ч. местно време

Мисия Езра — ден 206

След като се разхождаха из Императорските градини в продължение на повече от час, Цъ Си поведе Рандъл обратно към Двореца на съсредоточената красота. Слънцето вече залязваше на запад и температурата бе паднала значително. Намерението ѝ бе, след като пристигнат, да запали огън, да приготви вечеря на госта си и да го съблазни.

Разговорът, който водеха, беше пълен със сексуална енергия. И колкото повече време прекарваха заедно, толкова повече се засилваше стремежът ѝ да го овладее. Още не бяха обсъждали защитата на Средното царство и Цъ Си показваше огромна сила на характера да не изглежда уплашена или застрашена. Времето бе минало просто в обсъждане на преплетените борове, прочути в цял Китай като „брачни дървета“, както и на древните кипариси в Императорските градини — говореше се, че някои от тях са на повече от хиляда години. Брачните дървета бяха страхотна гледка — два извисяващи се бора, единият светъл, другият много по-тъмен, увити заедно през столетията под умелите грижи на евнусите градинари.

Вниманието на Рандъл обаче беше привлечено най-вече от древните кипариси. Той обиколи много от тях и дълго време докосва чворестите им, изтощени и изкривени от възрастта стъбла, след което се взираше нагоре в гъстите зелени клони, очертани на фона на ясното есенно небе.

— Омъжих се за Сина на небето Сиен Фен в сянката на тези дървета — каза Цъ Си, сякаш си спомняше щастлив спомен. — Това бе най-голямата чест в живота ми. Само като си помисля, че някаква си

третокласна наложница може да спечели сърцето на най-могъщия човек на света. Истинско чудо. — Тя погледна косо Рандъл. — Това е вълшебен свят, който си струва да бъде запазен.

— Съмнявам се, че сте спечелили само сърцето на Сина на небето.

Цъ Си сдържа усмивката си.

— Имам много таланти. Сред тях е пеенето, което той обожава, а също и способността да водя разнообразни разговори, тъй като имам широки познания по различни теми. — С внезапен прилив на енергия тя скочи напред и се завъртя грациозно, първо на една страна, после на друга, с великолепно поставени ръце. — Освен това харесва и как танцувам.

Блестящото представление предизвика усмивката на Рандъл и той осъзна, че с чара си Цъ Си е успяла да проникне през защитите му с по-голяма лекота, отколкото бе очаквал. Напомни си, че е важно да запази мисълта си ясна. И въпреки това енергичното ѝ присъствие и красотата ѝ му се харесваха все повече и повече.

Цъ Си се въртеше и въртеше, докато отново не се озова до него.

— Освен това цени съветите ми — сериозно рече тя и застана до него.

— Вие сте жена с много таланти.

Слънцето тъкмо се беше спуснало зад стените и в двора падна хладен сумрак.

— Тази вечер ще ви стотвя — каза Цъ Си. — Сами сме в Западния дворец, толкова голяма бе нуждата присъствието ви да се пази в тайна. Готвенето не е сред най-големите ми умения, но съм сигурна, че вечерята ще бъде достойна за съюза ни.

— Хари Паркс и хората му трябва да бъдат върнати в лагера на лорд Елгин веднага щом се възстановят — сериозно рече Рандъл.

— Оцелелите затворници са преместени в по-подходящи квартири в Пекин — отвърна Цъ Си. — И за тях се грижат най-способните ни лекари. Съобщиха ми, че ръцете им били вързани с мокро въже, което се е свило при изсъхването си. Мнозина от пленниците са изгубили пръсти на ръцете и краката. Други са умрели от инфекция.

— Не го казвам заради себе си, императрице, защото видях много жестокости от пристигането си тук. Но е трябвало да си

помислите добре и да не се отнасяте с пленниците по такъв начин.

— Не знаех как са се отнасяли с тях — спокойно отвърна тя. — Но все пак намираме се във война и чужда армия е стигнала на петнайсет километра от столицата на великата ни държава. Подобна несправедливост би могла да се очаква. — Цъ Си замълча за момент и продължи: — Ако не бяхте вие, червените дяволи щяха да бъдат победени от Сенге Ринчен и татарската армия и съдбата на затворниците нямаше да е от значение.

Рандъл погледна нагоре към смрачаващото се небе.

— Една победа на Сенге Ринчен над съюзниците само щеше да създаде още повече проблеми за вас и за великото Средно царство.

— Как е възможно да има *по-голяма* заплаха от тази, пред която сме изправени сега?

— Попечителството над Средното царство трябва да остане в ръцете на Цин — отвърна Рандъл. — Синът ви трябва да наследи Сиен Фън. Ако Сенге Ринчен беше спечелил битката при моста Осем ли, той със сигурност щеше да се опита да запълни празнината, зейнала от слабостта на съпруга ви, и да заграби трона на Средното царство за себе си. И вас заедно с него.

Цъ Си спря пред Двореца на съсредоточената красота и се загледа в профила на Рандъл.

— Откъде знаете това? — попита тя.

— Притежавам много таланти, императрице.

— Можете ли да виждате бъдещето?

— Не мога да виждам бъдещето, но притежавам знания за много от аспектите му. И зная следното — пленниците трябва да бъдат излекувани колкото се може по-бързо. Трябва да им се осигурят всички удобства, така че омразата им да се е притъпила, когато дойде време да бъдат върнати на лорд Елгин.

— Вече се погрижих за това — отвърна Цъ Си. — Но междуременно как можем да умилостивим червените дяволи и да ги накараме да не атакуват?

— Принц Кун трябва да организира официална среща с лорд Елгин за обсъждане на условията по примирието. Трябва да внимава и да не го споменава като капитулация. Всяка слабост от негова страна ще бъде брутално използвана и резултатът ще бъде плачевен за трона на Цин.

— Той не е готов за подобна задача.

— Наясно съм с това — отвърна Рандъл. — Той е просто момче. Затова ние с вас ще седим зад копринена завеса в залата за срещи, ще слушаме преговорите и вие ще насочвате действията и поведението му.

— Какво знаете за принц Кун?

— Зная, че има страст към мъже и момчета — каза Рандъл. — Зная също, че пазите грижливо този факт в тайна.

— Знаете много неща — рече Цъ Си, мъчейки се да скрие изненадата си. — И с тези ваши големи познания, колко време имаме според вас, преди лорд Елгин да атакува?

Рандъл въздъхна.

— Докато пленниците са у нас и ако успеем да убедим лорд Елгин, че за хората му се полагат адекватни грижи, съюзниците няма да атакуват. По моя преценка времето на връщането на пленниците всъщност ще бъде определено от съпруга ви в Дзъхол. Той ще се отчая и изнерви, че не сте разрешили навременно конфликта с врага. Рано или късно с напътствията на Су Шун Синът на небето ще поиска всички пленници да бъдат освободени. Следователно трябва да ги върнем на Елгин, *преди* да бъде отправено това искане.

По гърба на Цъ Си пробягаха тръпки. Тя знаеше, че се дължат на невероятното пророчество на синеокия, но се престори, че е от вечерния студ.

Щом видя реакцията ѝ, Рандъл посочи стълбите към издигнатата площадка на великолепия дворец.

— Трябва да се махнем от студа.

— Май винаги знаете как е правилно да се постъпи — смирено отвърна Цъ Си. Тя се обърна, бутна огромната алена врата и влезе в просторния дворец. Тръгна с дълги грациозни стъпки по черния мраморен под към гигантското открито огнище, драсна клечка, внимателно я поднесе към идеално подредените подпалки и огънят запраща. Цъ Си се обърна към Рандъл с бавно и плавно движение, поднесе дългата клечка към устните си и духна пламъка.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Рандъл.

— Тук съм, за да служа на *вас* — отвърна Цъ Си. — Седнете. — Тя го насочи към мекото канапе пред огнището. — Ще ви приготвя зелен чай, а после и вечеря.

Цъ Си усещаше топлината на огъня зад себе си, докато бавно разкопчаваше копчетата на жакета си. Погледът на Рандъл не се откъсваше от нея и той не помръдна, докато тя се разкопчаваше и бавно разтваряше алената дреха. Отдолу Цъ Си носеше елече без ръкави с цвят на слонова кост, което задържа затворено на гърдите, докато жакетът ѝ падаше на пода.

Рандъл гледаше силуета на императрицата на фона на лумналите пламъци. Неравномерната светлина подчертаваше извивките на тялото ѝ и превръщаше и без това красивото ѝ лице в лик, на който би могла да завиди и самата Венера. Това беше моментът, за който Рандъл се бе подготвял безброй пъти — опитът за прелъстяване от една от най-големите любовници на всички времена.

— Как да ви се отплатя за напътствията ви? — каза Цъ Си, отпусайки ръце. Коприната на елечето без копчета леко се разтвори, разкривайки деколтето и стегнатия ѝ плосък корем.

Рандъл пое дълбоко дъх, като се мъчеше да не обръща внимание на напрежението в слабините си.

— Отношенията ни трябва да останат почтени — отвърна той. — Ако ви компрометирам, може да изложа на риск отношенията ви със Сина на небето. А това е нещо, което не бива да се допуска, особено сега.

С престорена свенливост Цъ Си бавно измъкна една по една нефритените пръчици, докато косата ѝ не се посипа по раменете ѝ.

— Аз съм просто ваша слугиня — отвърна тя. — Вие дойдохте в Забранения град с огромните си знания и съветите си. Какво мога да ви предложа в замяна?

— Не е нужно да ми предлагате каквото и да било — каза Рандъл и насила насочи вниманието си към оранжевите пламъци, танцуващи в огнището. Но колкото и да се опитваше, подсъзнателно продължаваше да я гледа с периферното си зрение.

Цъ Си се обърна към огъня.

— Щом не искате нищо, аз съм късметлийка — рече тя. — Но бъдете така добър да ви разкажа една история...

Рандъл едва си поемаше дъх, докато очите му пируваха с очертанятията на изправените рамене на императрицата, извивката на гърба ѝ и стегнатото ѝ дупе, което сега бе обърнато към него.

— Бих сторила всичко, за да защитя трона на Цин — призна Цъ Си. — Досега винаги съм правила онова, което се иска от мен. Синът на небето е мой съпруг, но тронът на Цин е върховният ми господар. Това е един от уроците, които една императрица трябва да научи, ако иска да бъде верен слуга. — Тя замълча. — Отначало се молах да не пожелаете тялото ми като отплата за помощта ви, но ако го бяхте направили, като слуга на Цин със сигурност щях да ви се отдам изцяло. — Цъ Си се обърна, знаейки, че тялото ѝ ще се очертае великолепно на фона на горящите трупи зад нея. — Но постепенно всичко се свързва не толкова с дълга ми, колкото с вас и мен. Моля, простете думите ми, ако ви изглеждат просто ласкателство, но никога през живота си не съм срещала мъж като вас. Мъж, който може да влезе във Великото вътре и да върви из двореци и дворци без никакъв намек, че го е страх или че е поразен от видяното. Тази сила и самопознание е нещо невиждано между тези стени от смъртта на могъщия Циенлун преди повече от шейсет и пет години, несъмнено най-великият манджурски император. Отново ви моля да простите за думите, но нашата сила докосва една част от мен, която оставаше пуста, защото този дворец е изпълнен със слабост и страх. Признавам, че копнеех от много години за подобна сила. И ето ви тук, загадъчният синеок, който се измъкна от същото това място, като скочи от външните стени на Забранения град, за да избяга от обкръжилите го войни евнуси.

— Единственият ми друг избор бе да ги избия на място — отвърна Рандъл. — А подобно нещо щеше да предизвика много повече суматоха и грижи.

— Няма значение дали сте избии стражите или не. Вие сте човек с голяма сила, който се е върнал в Забранения град да постигне собствените си цели. Виждам го в забележителните ви сини очи. Но въпросът си остава. *Защо?*

Преди Рандъл да успее да отвори уста, Цъ Си заговори отново:

— Идвате тук със съвети и напътствия, за които съм ви много благодарна. Но откъде мога да съм сигурна, че намеренията ви са точно такива, каквито казвате? Каква е гаранцията, че наистина сте тук, за да ми помогнете, а не сте шпионин, пратен да осигури унищожаването на Цин отвътре?

— Тук съм, за да ви помогна — отвърна Рандъл. — Ако не беше така, още щях да съм с лорд Елгин и щях да го посъветвам да атакува Пекин, без да се замисля, и да смаже жалката ви съпротива тук.

— Така твърдите вие. Ами ако целта ви е да превземете Средното царство, без да унищожавате Пекин? Как бихте я постигнали в такъв случай?

Рандъл се усмихна.

— Тук съм, за да ви помогна, императрице. Можете да сте сигурна в това.

— И не искате нищо в замяна?

— Нищо.

— От опит зная, че на човек, който не иска нищо в замяна, не може да се има доверие. Всички трябва да действаме с някакъв мотив. Такъв е балансът на живота, ин и ян. И докато не видя мотива ви, не мога да ви се доверя, Рандъл Чен. Аз отлично преценявам характерите на хората. Благодарение на това се издигнах — и оцелях — между тези стени, заобиколена от най-пресметливите и коварни принцове, министри и безбройни мандарински благородници. Да не говорим за вечните амбиции на полумъжете и наложниците, стремящи се да се изкачат по политическата стълбица с всички възможни средства, дори това да означава унищожаването на другите. За един външен човек Забраненият град е място на неописуема красота. Но за жителите му той е непрекъснато бойно поле за неспокойните вълни на властта, които прииждат и се оттеглят по прищявката на един човек, който също е манипулиран от всички около себе си.

— Наясно съм какво е това място, императрице. И не съм част от този свят.

— Вие *сте* част от този свят — отвърна Цъ Си и в гласа ѝ се долови отчаяние. — И трябва да ви третирам точно като такъв.

Рандъл остана изненадан, че тя изглежда така уязвима. И благодарение на проучванията си преди осъзна, че онова, което говори, е истина. Може би двамата с Уилсън бяха надценили силата ѝ и тя бе по-близо до пречупването, отколкото си бяха представяли.

— Трябва да бъдете силна — прошепна той. — Толкова много неща зависят от това.

Тя го посочи с елегантен пръст. Пламъците танцуваха зад нея.

— В такъв случай трябва да ме убедите, че мога да ви се доверя. Това е единственият път напред за нас.

— Няма как да ви убедя.

— Както казах — повтори тя, — имам нужда да ми дадете повече от това, което ми дадохте.

— В такъв случай се озоваваме в безизходица, императрице. Вие искате от мен нещо, което просто не мога да ви дам. Истината за мотивите ми е забулена в тайна, свързана със самата зора на времето. Но достатъчно по тази тема. Вече знаете, че съм тук, за да ви помогна.

— Щом сте тук, за да ми помогнете, както сам казвате, значи ще ми угодите.

— Как да ви угодя?

— Трябва да ми позволите да ви докосна — отвърна тя. — Да докосна кожата ви. Тогава със сигурност ще открия основата на намеренията ви.

— Ще откриете само това, че ви желая — каза той. — Докосването няма да ви каже нищо друго.

Цъ Си се засмя.

— В такъв случай не знаете нищо за човешкото тяло. Ще науча повече за вас от едно-единствено докосване, отколкото от стотици разговори. Умът може да лъже с лекота, но тялото е винаги честно.

Сърцето ма Рандъл се разтуптя, когато императрицата се плъзна по гладкия тъмен под към него, сякаш излизаше от пламъците. Докато се движеше, елечето ѝ се развя, разкривайки безупречното ѝ тяло. Рандъл знаеше, че правилната постъпка бе да я спре с груба дума или жест, но изведнъж беше станал напълно безпомощен.

Цъ Си вече стоеше между разтворените му крака.

Секундите се точеха като минути, докато тя смъкна елечето от раменете си и то падна на пода. После се завъртя грациозно и разви алената си пола, оставяйки тежката коприна да се свлече на купчина около глезените ѝ.

Най-сетне очите на Рандъл пируваха с голото тяло на Цъ Си. Макар непрекъснато да си казваше да не го прави, той бе мечтал за този момент още преди да я срещне. Повтарянето да *не* я желае беше предизвикало обратния ефект.

Цъ Си се наведе с чупка в кръста, протегна показалец и докосна челото му. Допирът бе забележително топъл, докато тя движеше пръст

надолу по лицето му, после по врата. Тя дръпна копчинената му връзка, бавно разкопча ризата му и я разтвори. Рандъл усети как дълбоко в него се надига страх, какъвто не бе изпитвал никога досега въпреки всичките си необичайни преживявания. Цъ Си протегна двете си ръце, опря меките си длани от двете страни на лицето му и го погледна в очите.

— Откъде идваш? — тихо рече тя.

Сърцето на Рандъл туптеше полкова бързо, че едва можеше да мисли. Искаше да се дръпне от нея, да се откъсне от онова, което всяка клетка в човешкото му тяло желаше така диво. Но въпреки това можеше само да седи и да я остави да го докосва. При цялото си обучение и подготовка не можеше да съдържи мислите, които вече започваха да се носят в съзнанието му като бързо течаща вода.

Дланите на Цъ Си се плъзнаха надолу към гърдите, по стомаха, все по-надолу и по-надолу, с бавни и в същото време влудяващи движения.

— Кой си ти? — отново рече тя и сладкият ѝ дъх погали лицето му.

На фона на танцуващата светлина Цъ Си притисна тялото си в неговото и той усети тежестта ѝ, допира на кожа върху кожа.

— Трябва да зная истинската ти цел тук — прошепна тя.

Неспособен да се владее повече, Рандъл обви ръка около нея и я привлече към себе си. Искаше да усети пълната ѝ тежест в скута ѝ, искаше дланите му да гаят тялото ѝ. Взираше се в сладката ѝ уста и си представяше как езикът му докосва нейния. Единственият звук, който чуваше, беше биенето на собственото му сърце и бученето на кръвта, втурнала се по вени и артерии като силен порив на вятъра.

Цъ Си се отдръпна едва-едва в отговор на жеста му. Преди ръцете му да успеят да я обгърнат съвсем, тя се дръпна отново. Рандъл се пресегна и тя се отдръпна още повече, като ръцете и тялото ѝ най-сетне се отделиха от него. Внезапното отхвърляне беше като докосване на оголен нерв, вкоренен в първобитната му страст.

— Мога да ти се отдам само ако ми кажеш защо си тук — рече тя, като се отдалечаваше толкова плавно, колкото бе приближила.

На Рандъл му идеше да изкрещи, но някак успя да се овладее. Вместо това седна приведен напред в нещо като опит отново да бъде

по-близо до нея. Но с всяко движение тя се отдалечаваше още повече, назад към лудуващите оранжеви светлини на огъня.

— На човек без мотив не може да се има доверие — прошепна Цъ Си и в обикновено спокойния ѝ поглед се прокрадна страх.

Рандъл стана и пристъпи към нея. Объркването му беше същинска агония. Беше го привлякла, а сега се отдръпваше? Той беше пиян от желание; знаеше, че тя също го иска, но въпреки това се дърпаше.

— Каза, че би направила всичко, за да покажеш благодарността си — грубо рече Рандъл. Чу се да изрича думите, но не беше сигурен откъде точно идват те. — Време е да я демонстрираш.

— Не и докато не получа онова, което аз искам — отвърна Цъ Си. — Достатъчно си силен да ме вземеш против волята ми, ако толкова искаш, но няма да ти се отдам напълно, докато не ми разкриеш истинските си намерения.

С всяка стъпка напред Рандъл усещаше как жегата от гигантското огнище сгорещява кожата му.

— Не бягай от мен — прошепна той.

Цъ Си стоеше гола и уязвима пред него, с полуотворена уста.

— Можеш да вземеш това тяло — прошепна тя с влажни устни. — Но това ще бъде жалко завоевание.

29.

*Калифорния, Америка
„Ентърпрайз Корпорейшън“
Сграда „Меркурий“, етаж 2
20 юли 2084 г.*

19:50 ч. местно време

32 дни преди началото на мисия Ездра

Професор Оутър прекрачи прага и кабинетът на Уилсън моментално се изпълни с характерния аромат на мъжки одеколон.

— Какво ползваш? — попита Уилсън.

Професорът подуши подмишницата си.

— Мирише добре, а? „Жан-Пол Готие“.

Уилсън се загледа в изражението му.

— Каза ми, че ползването на афтършейв било като да се опикаваш целия. И че само тъпите животни го правели.

— Беше подарък — ухили се професорът.

— От кого?

— Просто от едно момиче — отвърна той.

— Сериозно? — изненада се Уилсън и за момент успя да забрави тревогите си около предсрочното прехвърляне на Рандъл. — Това звучи интересно. Разкажи ми повече.

Професорът избута цифровите бележници настрани и седна на края на бюрото. Уилсън четеше за митичното Дърво на живота — всичко, което бе успял да намери по темата.

— Зашеметяваща е, Уилсън. Каква гледка само! Брюнетка, от чиято красота умът ти изтръпва. Ти всъщност я познаваш, ако не се лъжа. Казва се Минерва и работи в централата.

— Минерва от директорския етаж ли? — слиса се Уилсън и присви очи.

— Същата. Каза ми, че сте се срещали. Не си виждал по-красива жена от нея, нали? Запознахме се в служебното кафене вчера следобед.

Моментално ме хареса. — Професорът потърка ръце. — Кой може да я вини?

— Минерва от директорския етаж? — повтори Уилсън. Подозренията му растяха и това пролича на лицето му.

Професорът му се закани с пръст.

— Знам какво си мислиш. Не е шпионин на Джаспър и търтеите му. Наистина ме харесва. Знам го.

— И *откъде* точно го знаеш?

— Тя ми каза. И днес ми прати одеколona. — Професорът се подуши отново. — Нали не съм си сложил прекалено много?

Уилсън се наведе напред.

— Професоре, мисията се намира в много деликатен етап. Досега не ми се беше отворила възможност да говоря с теб за всичко. Но последното, което ни трябва точно сега, е външни лица да объркват нещата. Да объркват теб.

— Не съм объркан. Между мен и Минерва има връзка. Тя харесва мъже с акъл, а не с бицепси. Заприказвахме се за феромоните в парфюмите. Завладяваща тема, за която знам почти всичко, естествено. Тя миришеше много добре, нали разбираш. И изглеждаше много добре, ако мога да добавя. И преди да се усетя, я бях омагьосал и прекарахме целия следобед заедно.

Уилсън се хвана за главата, пое дълбоко дъх и погледна отново професора.

— Не ти ли се струва, че съвпадението е доста странно?

— Че как иначе! Разбира се, че е странно! Но на кого му пука? Високата красавица ще излезе с мен довечера. А едно нещо знам със сигурност — нямам никакъв шанс да спя с една жена, освен ако не излезе с мен. Смятам да я замъкна в леглото си с невероятния си интелект и отличното си чувство за хумор. Имам мозък с размерите на планета, нали знаеш. И освен това съм чужденец... *Акцентът*. — Той кимна. — Тя просто няма шанс.

— Професоре, мисия Езра е компрометирана и от Г. М., и от Джаспър. Нямах възможност да ти разкажа за срещите си с тях, но нещата са, ами... *комплицирани*.

Дребният мъж вдигна ръце.

— Ох, тези типове все създават проблеми! Да имаш някаква друга новина?

— Прав си — каза Уилсън, давайки си сметка, че сега не е време да обсъждат темата. — Сигурен съм, че всичко ще се нагласи. Е... значи мислиш, че акцентът и чувството ти за хумор са достатъчни, за да накарат Минерва да хлътне, а?

— Ако разговорът забуксува, винаги можем да поиграем на онази игра — казваш ми датата и аз ти казвам кой ден от седмицата е.

Уилсън се усмихна.

— Няма по-добър от теб на тази игра... Еха... Минерва от директорския етаж. — Той замълча за момент. — Професоре, можеш ли поне да ми направиш една услуга? Просто имай наум, че тя работи за Джаспър Тредуел и че Джаспър има проблеми с мисия Езра.

— Разбира се, разбира се. Но ако тя ми предложи секс, ще съм готов да направя едва ли не всичко, за да си го получа.

— Много смешно — промърмори Уилсън. — Просто не забравяй, че всяко нарушение на поверителността на мисията може да изложи на риск всичко. За Джаспър това ще е идеален повод да отмени прехвърлянето без никакви обяснения.

— Господи, много си станал сериозен напоследък! — Професорът тупна Уилсън по гърба. — Нищо няма да кажа! Разбира се, че няма. Пък и ако искаш гаранции, защо не дойдеш и ти? Минерва каза, че си поканен. Ще доведе приятелка за теб.

Уилсън поклати глава.

— Бих предпочел да се самоубия, отколкото да изляза на двойна среща с теб.

— Не двойна, а тройна. Рандъл също ще дойде.

— Майтапиш се.

— Тръгваме след половин час. Я се прибери, разкарай тази глупава униформа, избърсни се и ела с нас. Ще имаш възможност да видиш как преда магията си около горката беззащитна красавица. — Професорът се отдалечи от бюрото на Уилсън и се загледа в огледалната стена. — Господи, ама че съм хубавец.

— Просто от любопитство — рече Уилсън, — с какво според нея си изкарваш хляба?

Професорът направи смешна гримаса в огледалото.

— Знае единствено, че съм умен, необвързан и добре изглеждащ.

— Не искам да ти сядам на барабаните, но трябва да имаш предвид, че е много вероятно да й е било наредено от Джаспър да се

сближи с теб.

— И аз нямам нищо против! Е, идваш или не? — Професорът отскубна стърчащ косъм от рунтавите си вежди и запя една своя любима песен: — *Свят ми се вие и в транс съм изпаднал. Какво искаш? Какво искаш?* — После се завъртя пред огледалото. — *Побъркано момиче, какво искаш?* — Оутър заклати бедра в такт с мелодията и направи прочувствена физиономия. — *Ако наистина искаш да получиш любов, кураж събери и излизай на лов!* — И професорът продължи да танцува из кабинета на Уилсън, като подскачаше и се поклащаше в някакъв свой свят.

Калифорния, Америка

Бар „Солун“, селото на „Ентърпрайз Корпорейшън“

Клубът беше обзаведен като класически бар от Средния запад с дълъг плот от полиран орех и огромно огледало зад него в черешова рамка. Имаше маси за карти и колела на каруци, а по стените висяха картини с каубои. Имаше го дори странния плювалник. Едната стена на заведението беше изцяло заета от интерактивна холограма на прерия със стада бизони, пасящи в ширналите се равнини. Около бара стотици клиенти се наливаха с бира от големи халби и обръщаха шотове уиски. Персоналът беше облечен в костюми от епохата, от стрелци до хазартни акули; жените носеха пъстроцветни рокли с корсети и чорапогаци.

В повечето отделения на клуба свиреше съвременна музика, но имаше и доста тихи местенца, където човек можеше да се откъсне от думкащите ритми и да поговори. Това бе възможно заради системата за аудио прицелване, създаваща звукови вълни, които можеха да се чуват само на определени места. Беше доста странно да стоиш на крачка от хора, които не могат да си чуят и мислите от музиката, и да си в състояние да водиш нормален разговор.

— Смятам отново да опитам онзи симулатор — каза професор Оутър, взе питието си и тръгна към игралната кабинка. — Май вече знам къде сгреших.

Той активира с пръст кредитната си карта, избра желаното ниво и влезе вътре — образът му моментално се показа в клуба по десетките холографски екрани. Вместо неговите дрехи компютърът го беше

облякъл в бял каубойски костюм с револвер на бедрото и широкопола бяла шапка на главата. В края на улицата стоеше як на вид стрелец в черен костюм — Черния Барт. Слънцето беше спряло високо в небето, по улицата се стелеше прах. Местните жители надничаха от скривалищата си в очакване на дуела.

Професор Оутър се закани с пръст и бързо посегна към револвера си. Но преди да успее да го измъкне от кобура, Черния Барт извади своя, дръпна спусъка и простреля професора в крака.

Тълпата в бара въздъхна.

На екраните професорът падна и се загърчи от болка.

— Не го бива много — каза Уилсън на Рандъл.

— Определено — отвърна Рандъл.

Симулаторът се рестартира и професорът отново се изправи срещу Черния Барт.

— Изглежда болезнено, нали? — добави Рандъл.

— Хиляда волта електрошок по принцип привличат вниманието — отвърна Уилсън.

Професорът отново посегна към пистолета си — и тълпата отново въздъхна. Оутър пак лежеше в прахта, но този път кръвта течеше от гърдите му.

За момент Уилсън си помисли дали да не се наведе към Рандъл и да му каже, че мисия Езра ще започне по-рано от предвиденото, но знаеше, че не му е нито времето, нито мястото. Последното, което искаше, бе Рандъл да бъде изваден от релси пред други хора — особено ако дойдат Минерва и приятелките ѝ.

Секунди по-късно професор Оутър излезе със залитане от кабинката, като търкаше гърди с длан.

— Господи, тия електрошокове наистина болят!

— Обичаме те, професоре! — викна барманът. Неколцина други клиенти заръкопляскаха окуражително.

Професорът помириша дрехите си.

— Надушвам изгарянето от електрошока. Божичко! — Той отново разтърка гърдите си. — Бях на косъм да го бия. Наистина на косъм.

— Защо не намалиш нивото на сложност, докато не му хванеш цаката? — обади се Рандъл.

Професорът като че се ужаси от предложението.

— Или ще бия играта на най-трудното ниво, или нищо! Не ме обиждай с тъпите си предложения.

Уилсън извади таблета си и погледна часа.

— Какво ще кажете да се омитаме, момчета? Минерва и дружките ѝ закъсняват близо час.

Професорът си сипа още един скоч и го гаврътна.

— Откога точно *ти* стана чувствителен на тема точност? Имаме тонове време.

Споменаването на време накара Уилсън да се замисли за Дървото на живота. Идеята за подобен феномен бе засвидетелствана в множество култури, като се започне от Месопотамия и се продължи нататък. Дървото на живота фигурираше и в Битие, където е имало потенциала да даде безсмъртие на Адам и Ева. Но вместо това първите хора предпочели ябълката от Дървото на познанието, което им дало възможност да правят както добро, така и зло. В резултат Адам и Ева били прогонени от Райската градина от страх, че после ще ядат от Дървото на живота и ще станат безсмъртни грешници.

В китайската митология фениксът и драконът се намирали в клоните на Дървото на живота, като му осигурявали защита и му давали сила. Интересното бе, че китайският феникс, известен като *фън хуан*, символизира женската енергия, а драконът мъжката; и за двете същества се твърди, че живеят вечно.

Уилсън беше открил и една даоистка история за дърво, даващо един-единствен плод на всеки три хиляди години. Смятало се, че който яде от плода, става безсмъртен.

Докато изучаваше различните сведения, той ясно разбра, че Дървото на живота съдържа огромна сила и че това е още една причина да не позволява на Г. М. да изопачи мисия Ездра за свои цели.

— Какво ще кажеш да излезем и да поговорим. Рандъл? — каза Уилсън. — Трябва да обсъдим нещо важно.

— Разговаряйте тук! — каза професорът и почерпи по още едно питие. — Тези момичета определено не са за изпускане.

— Виж, те може дори да не дойдат — каза Уилсън. — И ако трябва да съм честен, предпочитам да си спестя удоволствието да прекарам цялата вечер в гледане как Черния Барт ти вижда сметката. — Той се обърна към Рандъл. — Хайде, да тръгваме.

Преди Рандъл да успее да отговори, през летящата врата влезе Минерва, следвана от две други жени. Постоянните клиенти зарязаха всичките си занимания и зяпнаха елитните момичета на „Ентърпрайз Корпорейшън“ които се понесоха през помещението към отворените обятия на професор Оутър.

Минерва пусна ослепителна усмивка.

— Съжалявам, че закъсняхме.

— Изобщо не се притеснявай, пиленце — отвърна професорът и сви устни, за да лепне доста фамилиарна целувка на бузата ѝ. — Подуши ме — каза той.

Уилсън не се сдържа и завъртя очи.

— Миришеш прекрасно! — ентусиазирано рече тя. — Тази вечер се очертаваш като същински жребец. — Минерва се обърна към двете момичета зад нея. — Това са мои много добри приятелки. Работят на директорския етаж с мен.

Съдейки по външността им, това беше очевидно.

— Привет, аз съм Лара — каза по-високата блондинка на професора, после на Рандъл.

— А аз съм Клодия — каза по-дребната блондинка и се ръкува кратко с Уилсън.

Професорът целуна двете по бузите и също се зае с представянето.

— Аз съм професор Оутър, самопровъзгласил се гений — каза той и се изкиска. — Красивият момък до мен е Рандъл Чен, който също е много умен. А онзи замаян глупак там е Уилсън Даулинг. Каза, че нямало да дойдете, но аз му отговорих, че е модно да се закъснява.

Минерва погледна към Уилсън.

— Това само показва, че той не знае нищо за жените. Така ли е?

— Май да — отвърна Уилсън.

— Нека сваля товара още сега, за да не си развалям вечерта — каза Минерва. — Онзи ден ми навлече много неприятности, когато се ръкува с Джаспър. Този номер едва не ми костваше работното място.

— Опитвах се аз да изгубя работното си място — каза Уилсън.

— Не ме разбираш, Уилсън. Действията ти едва не ми костваха нещо много скъпо — *работата ми*. Надявах се да ми се извиниш. Май трябваше да се досетя, че това няма да стане.

— Постъпката ми нямаше нищо общо с теб. Джаспър много добре знае това.

— А аз откъде бих могла да зная?

— Искаш ли да му се обадя, за да потвърди?

— О, чудесна идея! — изтърси Минерва. — Хайде да обсъдим отново с него болезнения спомен. — Тя се обърна към професор Оутър. — Приятеля ти наистина си го бива. Типичен представител на Меркуриевия екип — арогантен и егоист. Както и да е, достатъчно за него. Какво ще кажеш да потанцуваме?

— Да потанцуваме, скъпа! Току-що нацели едно от най-големите ми умения! — Професорът я сграбчи за ръката и с лекота я завъртя към дансинга.

Рандъл веднага се впусна в непринуден разговор с Клодия, а Лара стоеше пред Уилсън с протегнатата ръка.

— Здравсти... Уилсън? Аз съм Лара. Приятелят ти, професорът, е много забавен — сладко рече тя.

Уилсън стисна ръката ѝ и направи всичко по силите си да се усмихне.

— Захванал се е с нещо специално, това е сигурно. Какво те води тук тази вечер, Лара?

Тя кимна.

— Минерва каза, че професорът е много готин и че ще си изкараме забавно с вас. И дотук се радвам, че дойдох.

Професор Оутър вече беше във вихъра си и подскачаше и се въртеше енергично. Наистина бе доста добър танцьор след многото уроци през годините. И успяваше доста ефективно да върти Минерва, която се чувстваше много щастлива от изявата си на дансинга.

— Приятелят ти доста добре я забавлява — каза Лара и посочи професора, който тъкмо завъртя отново Минерва, след което я сграбчи здраво за кръста и я залюля в ритъма на музиката. Минерва беше поне трийсетина сантиметра по-висока от него и поне двацет години помлада. Тя бе стройна, а той закръглен, така че бяха доста странна двойка, но въпреки това явно си прекарваха страхотно.

Уилсън използва момента да разгледа по-внимателно трите невероятни момичета. Минерва беше висока и тъмнокоса; носеше сива пола, сиви каубойски ботуши и черен жакет с къси ръкави. Изглеждаше бдителна и съсредоточена, едва ли не пресметлива, но

Уилсън се опита да промени преценката си. Лара бе висока и едрогърда, с дълга руса коса; беше си сложила сини сенки на очите (гримът изглеждаше малко по-тежък от нужното, макар че Уилсън не разбираше много от такива неща), тесни сини джинси, каубойски ботуши и червена риза, сякаш взета от някой уестърн. Клодия също бе руса, с дълга до раменете златиста коса; тя беше най-дребната от трите, доста мускулиста и не следваше каубойската тема — беше облечена в оранжева дреха с дълбоко деколте без ръкави, широки дочени панталони и маратонки. Трите наистина бяха прекрасни и колкото повече ги наблюдаваше Уилсън, толкова повече осъзнаваше колко необичайно привлекателни са в действителност.

— Танцуваш ли? — попита Лара.

— Само ако ми опрат пистолет в главата — отвърна Уилсън.

— Аз съм много добра — каза тя. — Искаш ли да излезем на дансинга?

— Не, но пък за сметка на това ми хрумна страхотна идея. — Уилсън излезе от тихата зона, сграбчи професора за ръкава и го издърпа от музиката. — Защо не потанцуваш с Лара? Страшно харесва движенията ти.

— Всички харесват движенията ми! — задъхано заяви професорът. — Хайде, Лара, да потанцуваме, бебче!

Минерва слезе от дансинга и застана до Уилсън.

— Не си по танците, а?

Уилсън поклати глава.

— С цялото ми уважение. Минерва, професор Оутър не ми изглежда да е твой тип.

— Точно това ми харесва у теб, Уилсън. Толкова позитивно гледаш на нещата. — Минерва извади гланц за устни, прокара го по долната си устна и после я притисна в горната. Погледът ѝ беше зареян нанякъде. — Предполагам вече знаеш, че ти ме привличаш много повече от него.

Уилсън изобщо не беше очаквал такъв отговор.

— Имам идея, Минерва. Щом си толкова загадъчна, а аз такъв глупак, ще те помоля за една услуга. Когато си саркастична, вдигай лявата си ръка. Когато си искрена, вдигай дясната, сякаш се кълнеш в библията. Така ще знам какви ги говориш.

— О, разбирам — рече тя. — *Ти* искаш *моята* помощ да разшифроваш какво казвам, така ли? Добре, да видим... Ти ме привличаш повече, отколкото той. — Тя вдигна лявата си ръка. — Сарказъм, Уилсън, нищо повече.

— Вярвам ти — каза Уилсън и също вдигна лявата си ръка.

— Е, аз пък не ти вярвам — каза тя, вдигайки дясната си ръка.

— Поне вече и двамата знаем играта с ръцете — отбеляза той.

— Мисля, че е доста ефективна — отвърна тя.

Професорът непрекъснато поглеждаше от дансинга към Уилсън и се мъчеше да разбере как вървят нещата. В отговор Уилсън вдигна палци към него.

— За протокола, Минерва — знам, че Джаспър те е пратил тук — сериозно каза той. — Това е единственото обяснение.

— И какво те кара да мислиш така? — с безизразна физиономия попита тя.

Уилсън се усмихна.

— Ако знаех отговора, нямаше да си правя труда да идвам.

Минерва поклати глава.

— Имаш *сериозни* проблеми, да знаеш.

Уилсън прокара пръсти през косата си, без да я изпуска от поглед.

— Просто искам да знаеш, че те наблюдавам.

— Точно това очаквам от всеки мъж — отвърна тя.

В този момент професор Оутър напусна със завъртане дансинга с Лара. Двамата бяха леко изпотени от забавлението.

— Не можеш да оставиш момичето ми на мира, нали? — ухилено рече професорът.

— Цялата е твоя — заяви Уилсън.

В отговор Минерва лепна целувка върху устните на дребния мъж.

— Господи, как се радвам, че се върна. Разговорът беше станал адски отегчителен!

— Такъв е нашият Уилсън — рече професорът. — Сериозен е за *всичко*. Но невинаги беше така, да знаеш. Навремето Уилсън беше доста забавен тип, колкото и да ти е трудно да го повярваш. — Професорът тръгна към бара, хванал под ръка Минерва и Лара. — Мисля, че е време за няколко питиета. Хайде, Рандъл, време е партито

да мине в следващата фаза! — Оутър трескаво потърка длани. — После ще се пробвам още веднъж с Черния Барт. Момичета, можете да викате за мен. Наистина съм на път да му видя сметката.

Уилсън остана назад и се загледа в оживено общуващата компания пред себе си. Всички други в клуба също ги гледаха — предимно момичетата, но също и кавалерите им. Нещо просто не беше наред и Уилсън го долавяше. Той се вмъкна между Рандъл и професора и ги прегърна през раменете.

— Не забравяйте, момчета, днес е четвъртък и утре имаме работа за вършене. — Той се пресегна, взе един шот уиски, гаврътна го на един дъх и стовари чашата на бара. — Както винаги казвам, предпочитам бутилка пред лоботомия.

С радостни възгласи групата грабна чаши, чукна се и пи на екс.

30.

*Калифорния. Америка
Щатски парк „Аел Нотр“
Проход Хънтингдейл
21 юли 2084 г.
09:30 ч. местно време*

31 дни преди началото на мисия Езра

Резкият звън на телефона проряза тишината на спалнята. Уилсън с неохота се обърна в тъмното, протегна се и натисна бутон до леглото. Телефонът продължи да звъни, като постепенно звънът му се засилваше, докато трите стъклени стени от матови ставаха прозрачни, разкривайки панорамни изгледи към Тихия океан от пустия планински склон. Беше ясна ветровита утрин и океанът бе яркосин, а по него играеха безброй слънчеви зайчета и бели гребени на вълни.

Уилсън бързо отпи глътка вода.

— Идентифицирай обажданията се.

— Рандъл Чен — отвърна компютърно генериран глас.

Слънчевите лъчи вече изпълваха спалнята и Уилсън усети топлината им върху кожата си.

— Вдигни, без видео — каза той и телефонът моментално се свърза. — Здравсти, Рандъл, какво става?

— Лъ Дан беше помолен да напусне „Ентърпрайз Корпорейшън“ — забързано рече Рандъл. — След тренировките тази сутрин дойде някакъв шериф от охраната и ни съобщи, че Лъ Дан трябва да напусне територията на компанията до обед. Представлявал заплаха за сигурността.

Уилсън още се чувстваше замаян от предишната нощ. Той погледна часовника на нощното шкафче. Беше спал само пет часа.

— Не им позволявай да отпращат Лъ Дан — сериозно рече Рандъл. — Точно сега се нуждаем най-много от него.

— Разговаря ли с Дейвин? — попита Уилсън.

— Не мога да го намеря.

Уилсън се замисли за момент.

— Ще говоря с Джаспър. Сигурен съм, че е някаква грешка. — Не искаше да се обажда на Г. М., понеже това можеше да му даде повод да говори с Рандъл, така че Джаспър беше единствената възможност. — По кое време приключихте снощи? — попита той.

От другата страна последва кратко мълчание.

— Ами честно казано, още не съм си лягал.

— Не си спал?

— Бях с Клодия, докато не дойде време за тренировката с Лъ Дан сутринта.

— Надявах се да не чуя това.

— Виж — отвърна Рандъл, — знам какво се иска от мен през следващите седмици. Така че не е нужно да се ядосваш. Наясно съм, че снощи трябваше да съм по-дисциплиниран.

— До прехвърлянето ти не остава много време. — „По-скоро е, отколкото си мислиш“. — Наистина е много важно да се пазиш. Абсолютно задължително е да бъдеш физически здрав и спокоен. Когато се върнеш, можеш да купонясваш колкото си искаш.

— Като теб ли? — попита Рандъл. — Изненадах се, като те видях как разпускаш снощи. Изгубих бройката на чашките, които обърна.

— Снощи беше изключение — каза Уилсън. Глухото пулсиране в слепоочията му показваше, че е прекалил. — Аз поне си тръгнах пръв.

— Професорът си тръгна веднага след теб — каза Рандъл. — Двамата с Минерва отпрашиха към квартирата му. Лара също си тръгна. Изглеждаше много нещастна, след като ти изчезна така внезапно.

Новината за Минерва сепна Уилсън. Не беше сигурен защо, но пронизващата болка в корема му доказваше, че това означава нещо за него.

— Е, да се надяваме, че на професора му се е усмихнало щастие — насили се да отвърне той.

— Не искам да прозвуча цинично — продължи Рандъл, — но все имам чувството, че момичетата здравата се опитваха да са мили с нас. Според ограничения ми опит красивите жени обикновено не са толкова дружелюбни.

— Напълно те разбирам.

— Клодия дори не ме попита с какво си вадя хляба. Абсолютно никакви въпроси. Не бях срещал момиче, което не иска да знае каквото и да било за мен. Обикновено бързат да ме преценят, за да видят дали отговарям на очакванията им. А тук нямаше нищо такова. — Рандъл замълча за момент. — Или вече знае всичко за мен, или й е било казано да не пита. Това са единствените обяснения според мен.

Уилсън се надигна на възглавниците и отпи още една глътка вода.

— Да не забравяме, че може да са пратени от Джаспър, за да ни държат под око. В края на краищата и трите работят на директорския етаж.

— Мислиш ли, че Клодия би могла да има нещо общо с отстраняването на Лъ Дан от „Ентърпрайз Корпорейшън“?

— Каза ли й, че ще тренираш с него?

— Не споменах името му, но казах, че имам тренировки.

— И после си тръгна?

— Да.

— И къде я остави?

— Ами... — Рандъл изведнъж зазвуча доста колебливо.

— Оставих я в апартамента й в града. Гола на канапето. — Той се разсмя смутено.

— Оставил си я гола на канапето? — повтори Уилсън.

— Обещах на Лъ Дан, че ще отида на тренировките! — рече Рандъл. — Именно затова изпих само няколко питиета снощи. Честно казано, не мисля, че й хареса, че през цялата нощ гледах часовника.

— И на мен не ми се вярва да й е харесало.

— Знаеш ли, като си помисля сега, всичко беше прекалено лесно. Имах чувството, че ме води за носа, но все пропъждах мисълта, защото се забавлявах страхотно. Има обаче нещо — динамиката беше различна, отколкото с всяка друга жена, с която съм бил.

— Затова се нарича водене за *носа*, Рандъл. Май работи само при мъжете. Както и да е, да не съдим момичетата без доказателства. Не можем да сме сигурни, че са въввлечени в някаква конспирация, щом не разполагаме с факти. И винаги има вероятност да сме малко параноици.

— Не искам да съм черноглед, но Минерва и професор Оутър изглеждат малко сбъркано. Тоест той е страхотен, но едва ли е неин

тип. За момент си помислих, че си пада по теб, съдейки по начина, по който те гледаше, но вие двамата през цялата вечер се дърлехте.

— Мисля, че е най-добре да стоим далеч от момичетата, докато не се върнеш от пътуването си. Каквито и да са истинските им намерения, няма да е зле да ги заобикаляме по-отдалеч.

— Съгласен — отвърна Рандъл. — Знаеш ли, ако си бях помислил дори за секунда, че заигравката ми с Клодия има нещо общо с изгонването на Лъ Дан, здравата щях да се ядосам.

— Съсредоточи се върху позитивното — рече Уилсън.

— Ще се обадя на Джаспър и ще го обсъдим.

— Благодаря, Уилсън, задължен съм ти.

— Ще ти звънна, след като разбера какво става. И искам да помислиш върху нещо, Рандъл. В случилото се снощи може да има ценен урок. Манипулирането се забелязва трудно, когато *ти* си воденият за носа. Мисля, че трябва да обмислиш много внимателно какво се случи и защо. Като се срещнем, ще обсъдим как това би могло да ти помогне занапред.

Уилсън и Рандъл се бяха разбрали да не споменават пътуването във времето и мисията по телефона. Единственото място, където можеха да обсъждат подробно тези въпроси, беше в сграда „Меркурий“.

— Ще трябва да си помисля — отвърна Рандъл. — Прав си, може да има нещо ценно.

— Ще ти звънна — отново каза Уилсън и затвори.

Той стана от леглото, отиде до прозореца и се загледа в безоблачното утро. От тази височина къщата предлагаше невероятни гледки към горите от секвой и девствените плажове по брега на Северна Калифорния. За момент мислите му бяха насочени към Минерва. Независимо дали му харесваше или не, той си мислеше за нея и се питаше дали е била въввлечена в тази игра на заблуда, която сякаш засягаше всеки аспект от снощното парти. Не искаше да си го мисли, но се надяваше тя да не е останала цялата нощ с професор Оутър. Знаеше, че мотивът му би трябвало да е защитата на приятеля му, но имаше и далеч по-егоистични причини. В Минерва имаше нещо, което Уилсън намираще за привлекателно. Вярно, беше красива, но нещата не се изчерпваха само с това. Тя излъчваше независима сила, която му напомняше за Хелена; приличаха си и по остроумие. Уилсън

поклати глава, мъчейки се да излезе от посоката, в която бяха тръгнали мислите му.

Влезе в дрешника и извади долнище на анцуг, бяла тениска, чорапи и маратонки. Искаше да е напълно облечен, щом ще му се налага да говори с Джаспър. Погледна се в огледалото. Изглеждаше като абсолютна развалина — рошава коса, четина, кървясали очи.

— Набери Джаспър Тредуел — нареди Уилсън. — Директорски етаж, без видео.

— Набирам — отвърна гласът.

Секунди по-късно отговори женски глас.

— С какво мога да ти помогна, Уилсън?

— *Минерва*. Не очаквах ти да вдигнеш телефона — каза Уилсън, като полагаше всички усилия да звучи спокойно.

— Работата ми е да се грижа за Джаспър — отвърна тя. — Кой според теб би трябвало да вдигне?

— Бих искал да разговарям незабавно с него — каза Уилсън. — Там ли е?

— Съжалявам, но има срещи до късния следобед. Мога ли аз да ти помогна с нещо?

— Задължително трябва да говоря с него. Спешно е. Предай му да ми се обади при първа възможност.

— Няма да се освободи до три следобед. Това урежда ли те?

— Трябва да разговарям с него преди дванайсет.

— Съжалявам, Уилсън. Ще бъде зает до три.

— Виж, Минерва, просто се погрижи да ми се обади — рязко рече Уилсън.

Последва кратко мълчание.

— Нещо сгафих ли? — попита тя.

Уилсън закричи напред-назад по плочките, преди да отговори.

— В никакъв случай. Просто имам належащ въпрос, който трябва да обсъдя с Джаспър, това е. — Вече беше решил да настани Лъ Дан при себе си; така той и Рандъл можеха да изчакат, докато въпросът се разреши.

— Уилсън, мога ли да те посъветвам нещо? — попита Минерва.

— Само ако смяташ, че ще ми е от полза — предпазливо отвърна той.

— Ако искаш да обсъдиш нещо важно с Джаспър, по-добре се срещни лично с него. Опитът ми показва, че е много по-вероятно да отхвърли искането ти, каквото и да е то, ако говорите по телефона. Това са наблюденията ми от двете години, откакто работя за него.

— Трябва ли наистина да ми даваш съвет? — попита Уилсън.

— Тук съм и за да ти помогна — отвърна Минерва. — Е, да ти запиша ли среща в три, или искаш да му предам да ти се обади? — И добави: — Днес следобед няма да съм тук, така че не е нужно да се безпокоиш.

На Уилсън му идеше да попита от какво би трябвало да се безпокои, но реши, че ще прозвучи предпазливо.

— В такъв случай избирам срещата — каза той.

— И само още две бързи неща, Уилсън — каза тя, преди той да успее да затвори. — Моля те, опитай да дойдеш навреме. И моля, не стискай ръката му.

— Няма проблем — каза Уилсън и затвори.

Отиде до леглото и се плъсна върху измачканите чаршафи. Изглеждаше невъзможно да разгадае лесно ситуацията. „Как би постъпил Бартън в такава каша?“ — запита се той. Знаеше отговора — Бартън би стартирал мисията колкото се може по-бързо. Така щеше да елиминира много променливи, а това бе най-важното. Хич не му се искаше да си го признава, но планът на Джаспър да изтегли напред мисията изглеждаше най-правилното решение.

Уилсън вдигна поглед към задната стена и се загледа в голямата абстрактна картина над леглото. Изображението бе тъмно и мрачно, с много въглен и тежко кафяво, но в центъра блещукаше светлина. Беше забелязал платното, докато минаваше покрай една галерия в Ню Йорк. Картината веднага му напомни за усещането при пътуването във времето — цветовете и образите, които изпълваха мислите му в момента на прехвърлянето от настоящето в миналото. Купи я, за да не забравя никога онзи хаос и усещането да стои в капсулата и да бъде обстрелван от лазери с мощност пет теравата. Както и мъчителната болка, която бе изпитал в мига преди съзнанието му да пропадне в бездънната пропаст на времето — секундите се точеха като часове, или може би часовете минаваха като секунди, не можеше да каже със сигурност. Съзнанието му бе разкъсано на парчета и пръснато във времето като масло върху филийка хляб, преди всичко отново да се

събере във вихър от енергия, когато се материализира отново сред свръхнагорещен пушек и огън.

Това беше най-силното изживяване в живота му. И ако бе рекъл господ, Рандъл също щеше да го изживее.

31.

*Калифорния, Америка
„Ентърпрайз Корпорейшън“
Сграда „Меркурий“, етаж 2
21 юли 2084 г.*

13:28 ч. местно време

31 дни преди началото на мисия Езра

Уилсън вече пет минути седеше в кабинета и зяпаше през прозореца. Използваше възможността да забави мислите си, като се взира в гората с надеждата, че ще я види още веднъж, но за съжаление малката птичка не се виждаше никъде. Не искаше да създава впечатление за немарливост, така че беше обръснал четината си и бе сресал косата си, за да изглежда колкото се може по-професионално. Дори си беше сложил одеколон.

Рандъл влезе и го изгледа малко странно.

— Не знам защо, но изглеждаш по-млад — рече той.

— Нощ в града обикновено има обратния ефект — отвърна Уилсън. Той се вгледа в бъдещия Надзирател и посочи един стол. — Сядай, Рандъл. Имаме да обсъдим важни неща. Първо, Лъ Дан пристигнал ли е?

— Да, вече е там — отговори Рандъл. — Сподели, че имаш чудесен дом. Или поне чудесен изглед.

— Радвам се.

— Много ти благодаря, че го подслони — добави Рандъл.

— За нищо. Сигурен съм, че става въпрос за някаква грешка, която бързо ще бъде поправена. — Уилсън нервно прокара пръсти през косата си, докато мислеше как да му съобщи новината, че прехвърлянето се измества напред. — Искам да ти разкажа за Бартън Ингърсън. Той беше лидерът на Меркуриевия екип, който ме избра за мисия Ися.

Рандъл се усмихна любезно.

— Знаем малко за него.

— Беше изумителен човек — каза Уилсън. — Той пръв откри скрития текст в писанията на Стария завет. И сам беше разшифровал гигабайтовото кодиране, без да използва компютрите на Дейта-Тран, за да запази всичко в тайна. — Уилсън имитира езика на тялото на Рандъл. — Важното е, че Бартън направи всичко необходимо за осъществяването на мисията. Откакто разбрал за съществуването ѝ, той имал една-единствена идея — мисия Исая да бъде изпълнена. Действал самостоятелно в продължение на почти две години и подготвял пътуването във времето под предлог, че се опитва да докаже теорията на относителността за Г. М.

— Чух, че бил бунтар — каза Рандъл.

— Беше най-почтеният човек, когото съм срещал някога — отвърна Уилсън. — Знаеш ли, че се запознах с него само две седмици преди прехвърлянето ми?

— Нямах представа, че всичко е станало толкова бързо.

— Да, само за две седмици. Причината да нямаме време бе, че опитите се прекратяваха и Бартън трябваше да вземе бързи решения, в противен случай мисията никога нямаше да се състои.

— И затова е избрал теб ли? — попита Рандъл.

Уилсън кимна.

— Защото имам по рождение необходимия генетичен строеж. И Бартън реши, че аз съм Надзирателят. Когато бях разложен на елементарни частици, никой нямаше представа, че отивам на мисия. Само двамата с него знаехме истината.

Рандъл се изненада.

— Направо да не повярваш, че всичко с минало успешно.

— Това доказва едно — продължи Уилсън. — Доказва, че подготовката *не е* всичко. Нагласата и съсредоточаването са много по-важни. Това научих от Бартън. И честно казано, мъдростта му ми помагаше да мина през напрежението на мисията, на всяка стъпка. Пристигнах в миналото и се озовах в пълен хаос — или поне аз така го чувствах. И нямаше нито един човек, на когото да мога да се доверя.

— Но въпреки всичко си успял — отбеляза Рандъл.

— Всичко опираше до *нагласата* и *съсредоточаването* — каза Уилсън. — И същото ще важи за твоята мисия. Нагласа и съсредоточеност. В случая не става въпрос за нормални обстоятелства, нито за някаква игра. Шансовете винаги са против Надзирателя, но в

замяна на това той има нужната информация да контролира всичко около себе си.

— Защо имам чувството, че се готвиш да ми съобщиш нещо лошо?

— Лошо е, ако нагласата ти е такава. — Уилсън пое дълбоко дъх. — За да е сигурно, че мисията ти ще бъде успешна, началото ѝ е изтеглено за двайсет и осми юли. След седем дни.

Рандъл седеше и мълчеше.

— Нямаме друг избор.

— Защо се налага да се изтегли?

— Г. М. иска да я промени — предпазливо отвърна Уилсън. — Смята, че има други приоритети, които са по-важни. — Не искаше да се разпростира повече. — Затова трябва да бъдем много внимателни. От личен опит знам, че придържането към точките на мисията без никакво отклонение е единственото, което стои между успеха и катастрофата.

Рандъл завъртя стола си към гората и се загледа в сенките.

— Дори не съм сигурен, че искам да замина — тихо рече той. — Тоест... знам, че ти си успял. Но как изобщо мога да съм сигурен, че аз съм човекът, който трябва да изпълни тази мисия? Намесени са толкова много фактори. Трябва да бъдат манипулирани хора... и да се следи историята да следва хода си. — Гласът му се повиши. — Господи, Уилсън! Съветите на Надзирателя ще поведат цели армии, хиляди хора в битка. Това е правене на история. Можеш ли да си представиш последствията, ако сгреша? Просто не съм сигурен, че ставам за тази работа. — Изведнъж Рандъл придоби вид на ужасно уморен човек. — Може би е по-добре да пратят теб. Вече си го правил. Поне знаеш какво да очакваш.

— Опитай се да бъдеш позитивен — посъветва го Уилсън. — Ти си избран за тази мисия. И ако трябва да съм честен, ти си хиляда пъти по-добър от мен като човек и сто пъти по-добре подготвен.

Уилсън се замисли за инструкциите, които Лъ Дан вече беше дал на Рандъл, и за сериозната духовна и физическа подготовка, която той имаше. Рандъл Чен беше невероятен, откъдето и да го погледнеш. В много отношения Уилсън се чувстваше много по-несвършен от човека, седящ срещу него. Единствено омега програмирането му го отделяше от другите — а то беше абсолютно нелегално.

— Опитвам се да съм позитивен — каза Рандъл, който явно се бореше със съмненията си. — Но трябва да призная, че понякога ми е много трудно.

Уилсън повтори думите, които му бе казал навремето Бартън:

— Сигурен съм, че ти си човекът за тази мисия. Не бих го казал, ако не го мислех наистина.

Рандъл неочаквано се разкиска.

— Знаеш ли, много е забавно. Седим и си разговаряме за пътуване в друго време и на друго място. За това как ще се срещна с императрица Цъ Си и лорд Елгин и как ще ги подчиня на волята си. Ако не знаех истината, щях да си помисля, че това е някаква жестока шега.

Уилсън се усмихна, щом си спомни как се бе чувствал самият той, докато се опитваше да осъзнае *своята* мисия.

— Аз пък бях сигурен, че онези лазери ще ме разпарчетосат и повече никога няма да ме съберат отново. Представяш ли си? И наистина се тревожех за болката. Помня, че питах Бартън дали ще ме боли, когато започне прехвърлянето. И той ми каза, че няма да ме боли. Сега като си помисля, откъде е можел да знае, по дяволите?

Рандъл и Уилсън се закискаха.

— И... болеше ли? — попита Рандъл, като се мъчеше да остане сериозен.

— Това беше най-жестоката болка, която съм изпитвал някога! — каза Уилсън и избухна в смях. Накрая въздъхна. — Както и да е, ти си в много по-добро положение от мен.

— Вече започвам да го разбирам — каза Рандъл и смехът му премина в усмивка.

— Честно казано, животът ми беше тръгнал по един коловоз и имах чувството, че нямам какво да губя — призна Уилсън.

Рандъл изведнъж отново стана сериозен.

— С цялото ми уважение. Уилсън, ти се държиш така почти непрекъснато. А си постигнал толкова много.

Уилсън се загледа към гората.

— Мисля, че част от мен остана в миналото, когато бях прехвърлен обратно в „Ентърпрайз Корпорейшън“. И това ме подбужда да стигам до крайности. Както и да е, ти наистина си много по-завършен Надзирател, отколкото бях аз. Имаш всички умения и

подготовка за успешното изпълнение на мисията. Всъщност според мен едва ли подготовката ти можеше да бъде по-добра.

— Разполагах с много повече от две седмици — замислено рече Рандъл. — И кой от Меркуриевия екип знае, че началото на мисията се изтегля?

— Андре вече знае. Дейвин ще научи скоро. Не съм сигурен кой друг е замесен, но важното е, че разполагаме с пълната подкрепа на Джаспър.

— Значи двамата с Джаспър сте се разбрали? Това трябва да е световна новина номер едно.

— Това показва, че *трябва* да постъпваме правилно.

Рандъл вече изглеждаше по-спокоен и Уилсън остави мълчанието да увисне във въздуха за около минута, преди да премине към следващата тема.

— Нали си даваш сметка, че когато ти се наложи да имаш вземане-даване с Цъ Си, тя може да се опита да те съблазни?

Рандъл се върна в настоящето.

— Това казват бележките към мисията.

— Трябва да се поучиш от опита си снощи, Рандъл. Историята показва, че едно от най-големите умения на Цъ Си е било да прелъстява мъжете, когато иска нещо от тях. Знам, че казвам очевидното, но трябва да внимаваш през цялото време. Особено когато си в компанията на императрицата. От всичко, което съм чел за нея, тя е изключителна жена с изключителни амбиции. Трябва да се подготвиш за онова, което може да ти предложи. И трябва да останеш съсредоточен върху задачата си. Когато я срещнеш, мисията ти ще бъде почти приключила. Трябва да се оглеждаш за светлината в края на тунела и да не се отклоняваш.

Рандъл прехапа устна.

— Разбирам.

— Ще се наложи да използваш цялата си подготовка, Рандъл — всичко, което си научил за силата, въздържането и съпротивата. Справянето с императрицата на Западния дворец ще бъде най-трудната ти задача.

Рандъл пое дълбоко дъх.

— Не се безпокой, Уилсън. Ще се справя. И наистина научих нещо снощи. Странно, но сякаш всичко, което се случи с Клодия,

сякаш не е било случайно.

— Съвпаденията са хубаво нещо — рече Уилсън. — Най-общо означават, че си на прав път. — Той погледна таблета си. — Хайде да идем да хапнем нещо.

— Не съм особено гладен — отвърна Рандъл.

Уилсън го издърпа от стола.

— Трябва да си здрав, това е приоритет номер едно. Здрава храна, здраво тяло.

— Позволи ми да полюбопитствам, Уилсън. Снощи защо не отведе Лара със себе си? Личеше си, че го иска.

Образът на Минерва изникна в съзнанието на Уилсън и той се помъчи да го пропъди.

— Честно казано, не беше мой тип.

— Как може да не е твой тип? Та тя е прекрасна и несъмнено беше готова на всичко, за да те направи щастлив.

Уилсън натисна копчето на асансьора.

— Наречи ме луд, но просто не ми се струваше редно. Тези момичета изпълняват някаква своя мисия, без да зная каква е. Просто не исках да бъда част от нея. — Той побърза да смени темата. — Ако Ль Дан знаеше какво ти предстои и ако можеше да му кажеш истината за това, което става, какво според теб щеше да те посъветва?

Двамата влязоха в асансьора.

— Вече си мислих за това — отвърна Рандъл, като се взираше напред. — Щеше да каже нещо от рода на: „Пътуването ти се символизира от пътя под краката ти. С всяка крачка той те отблъсква, но не гледай на това като на съпротива срещу целта ти. Пътят просто си върши работата“.

Стомахът на Уилсън изведнъж се сви. Не беше сигурен дали заради спускането на асансьора, или от чутото. Но така или иначе, мисия Езра се намираше в много добри ръце.

32.

Пекин, Китай

Забраненият град

Дворецът на съсредоточената красота

26 септември 1860 г.

07:27 ч. местно време

Мисия Езра — ден 207

Огромният огън беше почти догорял, само оранжевите въглени показваха някакви признаци на живот. В резултат огромното помещение бе доста хладно и студът започваше да хапе през дългите часове на нощта.

Веднага щом се събуди, Рандъл беше разтърсен от чувство за вина заради стореното. Рязко се надигна и впери поглед в огромното пусто помещение, след което се обърна към измачканите чаршафи, върху които беше лежало голото тяло на Цъ Си.

Странно, но почти изпадна в паника при мисълта, че е сам, и заради онова, което бе сторил. Изведнъж нещо стегна гърдите му и му стана трудно да диша. Беше нарушил всички правила, за които се бяха разбрали с Уилсън. Случилото се снощи беше като кошмар, пълен провал от страна на Рандъл и за момент той се замоли да се събуди от грешките си и да разбере, че действията му са били просто щуротия на подсъзнанието му. Но в същото време вече знаеше, че извършените грехове ще си останат завинаги с него.

Отметна чаршафите от голото си тяло и студът прониза кожата му. Изведнъж долови аромата на соковете на Цъ Си, носещ се от тялото и лицето му. Това беше кошмар, маскиран с толкова съблазнителни удоволствия за плътта, че дори в сегашното си тревожно състояние се уплаши, че му се иска още. Затърси дрехите си по всички възможни места и осъзна, че Цъ Си явно ги е взела. На тяхно място откри зелени одежди на воин евнух от Императорската гвардия. Разбирайки, че това е необходима маскировка, докато се намира между стените на Забранения град, Рандъл obu торбестите

памучни панталони и ги завърза на кръста си. Сандалите имаха две дълги ивици от черен плат, които се увиваха около прасците и се връзваха непосредствено под коляното. Бялата риза му беше точно по мярка. Върху нея Рандъл облече зелената памучна дреха с широки ръкави и висока яка. Копчетата започваха от дясното му рамо и продължаваха отстрани.

Сложи си черната кадифена шапка и отиде при лъскавата червена врата на двореца. В този момент му хрумна, че той е единственият пълноценен мъж, с изключение на Сина на небето, прекарал цяла нощ във Великото вътре. И подобно на толкова много императори преди него, беше спал с императрица. Поправи се — беше взел императрицата със сила.

Излезе на двора до Императорските градини и тръгна забързано на изток, към гръбнака на Забранения град и Двореца на небесната чистота. Знаеше, че шансовете му да открие Цъ Си там са доста добри, тъй като тя използваше сградата за сутрешна медитация.

Небето бе синьо и абсолютно безоблачно — една от причините за ниската температура през нощта. Около Императорските градини в неподвижния въздух се стелеше мъгла, но след около час тя щеше да се разпръсне, след като слънчевите лъчи проникнат зад високите стени и докоснат с есенното си сияние Забранения град.

Свежият утринен въздух му действаше добре, докато крачеше бързо към централния вход, откъдето зави на юг, обръщайки гръб на градините. Навсякъде около него имаше несметни богатства. Масивни златни статуи красяха входовете. Хиляди безценни килими покриваха пода на двореца. Стоотици хиляди прекрасни порцеланови съдове красяха лавици и пейки. Имаше безчет нефритени изделия, някои от които тежаха повече от човек. Десетки хиляди изящни произведения на калиграфията покриваха стените. И часовниците — имаше толкова много часовници. Рандъл си припомни, че могъщият Циенлун бил обсебен от измерването на времето и колекционирал часовници от всички краища на света.

Имаше и безброй документи — в градските библиотеки се съхраняваше цялото знание, натрупано през дългата повече от четири хилядолетия китайска история. Това наистина бе място с несметни богатства, сърцевината на най-многолюдната страна на света — и

всичко това събрано в 10000 от най-великолепните сгради на планетата.

Докато вървеше, Рандъл забеляза, че Великото вътре пустее, както пустееше и предишната вечер. Меките подметки на сандалите му не издаваха никакъв звук, когато изтича нагоре по белите мраморни стъпала на Двореца на небесната чистота. За свое облекчение откри императрица Цъ Си да седи с кръстосани крака обърната към слънцето, облечена в бяла роба. Гърбът ѝ бе изправен, очите — затворени.

— Не биваше да ме оставяш — каза той, очаквайки да я стресне.

Цъ Си обаче не трепна. Очите ѝ останаха затворени, изражението — напълно спокойно.

— Много си дързък да тичаш из Забранения град, сякаш е твоя собственост.

— Трябваше да ми кажеш, че си тръгваш — отговори Рандъл.

— Пленникът не уведомява похитителя си, когато смята да се измъкне. Защо аз да го правя?

— Ти не си моя пленница — каза Рандъл и устните му се изкривиха в мрачна усмивка. — Мисля, че е по-скоро обратното.

Цъ Си отвори очи. Погледът ѝ вече беше насочен към него.

— Снощи взе тялото ми насила, Рандъл Чен. Не ме обиждай със страховете си. Ти си човек, който си взема желаното, без да помисля за последствията.

Рандъл се сдържа да отбележи, че тя го е желаела — знаеше, че императрицата ще се присмее на думите му. Вместо това сведе поглед.

— Аз съм просто мъж.

Цъ Си отново затвори очи.

— А всички мъже са зли, с изключение на Сина на небето. Той поставя земите и народа си преди всичко друго, дори пред собственото си добруване.

— Както и ти, императрице — отвърна Рандъл.

По дясната буза на Цъ Си се търкулна сълза и духът на Рандъл падна така, както блестящата капка се плъзгаше по съвършената ѝ кожа.

— Съжалявам за онова, което направих — прошепна той.

— Ти изнасили тялото и душата ми — тихо рече тя.

Вината, която изпитваше Рандъл, се умножаваше в него като рак, делеше се и го изпълваше, докато в него не остана и капка самоуважение.

— И през цялото време си знаел, че съюзниците все още приближават.

— Нима лорд Елгин е започнал атака? — невярващо попита Рандъл.

Очите на Цъ Си рязко се отвориха. Погледът ѝ бе изпълнен с омраза и злост.

— Ти ме предаде по най-отвратителния начин — изсъска тя. — Докато вземаше тялото ми, твоят съюзник лорд Елгин е довел силите си на три километра от тези стени. Генерал Палу изпрати хиляда души да попречат на французите и британците да разположат оръдията си толкова близо до градските стени, но татарите му били атакувани с далекобойни пушки. Останалите живи били принудени да отстъпят обратно в града.

— Трябва да се намесиш — настоятелно каза Рандъл. — Ако съюзниците наистина се намират на един оръдеен изстрел от Пекин, ситуацията е по-тежка, отколкото си представях.

— Ти ми каза, че знаеш как да ги победиш! — процеди през зъби Цъ Си. — Но явно знаеш само как да отслабиш положението ми — и това на империята Цин.

Рандъл зае дзен позата пред Цъ Си.

— Тук съм, за да ви служа, императрице. Кълна се в предците си. Сгреших снощи, но никога вече няма да го направя.

Той започна да изпълнява 108-те пози от Залата на дървените хора, като с всяко копринено движение повтаряше думите на учителя си Лъ Дан — „Дао... Тиен... Ди... Гиан... Фар“. Между всяка дума поемаше дълбоко дъх.

Път... Небе... Земя... Водачество... Закон.

— Това са принципите, по които живея — почти напевно каза той.

Цъ Си гледаше в захлас майсторското представление на шаолинско кунгфу. Беше прекарала целия си живот заобиколена от майстори на бойните изкуства, но никога не бе виждала подобна прецизност. В рамките на Забранения град императорът беше обучил мнозина войни евнуси, полумъже, които имаха само три цели в живота

си — да изпълняват заповедите на императора, да убиват в негово име и да пазят наложниците от непокътнатите мъже. И макар да се посвещаваха изцяло на бойните изкуства, Цъ Си никога не бе виждала подобна сила и красота, на каквито бе свидетел сега.

През следващите петнайсет минути Рандъл мина през всички движения, след което спря, поклони се на императрицата на Западния дворец и отново зае дзен позата.

— Всичките ми умения са на ваше разположение — каза той. — Тук съм, за да ви помогна да защитите Забранения град и да се погрижа Тун Чъ да седне на Драконовия трон.

Цъ Си се изправи на крака и лъчите на изгряващото слънце осветиха лицето ѝ. Зад нея ярките стени на двореца подчертаваха абаносовата ѝ коса. Накрая тя каза:

— Намираме се в много сериозна ситуация, Рандъл Чен. Какъв ще бъде следващият ни ход?

— Трябва да заръчате на принц Кун да прати делегация с бяло знаме при лорд Елгин. Заедно със знамето трябва да има и писмо, написано от собствената му ръка. То трябва да уведоми лорд Елгин, че дори един-единствен снаряд да улучи външните стени на Пекин, Хари Паркс и хората му ще умрат от мъчителна смърт, преди да е произведен втори изстрел. И да потвърди, че Синът на небето ще се съгласи на прекратяване на огъня, ако французите и британците незабавно върнат крепостите Дагу и напуснат Китай.

— Това е нелепо искане — каза Цъ Си. — Те никога няма да се съгласят.

— Тактиката е добра — отвърна Рандъл. — Подобен ултиматум ще обърка лорд Елгин и за момент ще настъпи патова ситуация.

— Но ултиматумът може и да прекърши търпението му като суха вейка и да го накара да атакува града незабавно — рече тя.

Рандъл пристъпи абсолютно безшумно към императрицата по полирания мрамор.

— Един водач трябва да обмисли всичко, преди да влезе в сражение. И най-вече да обмисли позицията на врага, като реши как би постъпил самият той, ако се озове в същото положение. Когато го направи, ще бъде подготвен за реакцията му. С тази демонстрация на абсолютна самоувереност лорд Елгин ще започне да се съмнява в нашите позиции и без моите съвети ще бездейства. Той няма

абсолютно никакъв начин да научи каква сила или слабост се таи зад стените. И ще се бои, че съм с вас и ви посочвам *неговите* слаби места.

Цъ Си кимна едва-едва.

— Започвам да разбирам плана. Но ако сме толкова силни, защо да предупреждаваме лорд Елгин, че Хари Паркс ще умре, ако той атакува?

— Това е застраховката ни — отвърна Рандъл. — И най-вече заплахата подкрепя намеците ни, че сме силни. Самият лорд Елгин би постъпил точно така, ако беше на нашето място.

— Щом планът е толкова чудесен, защо не го приложихме вчера, преди варварите да стигнат на един хвърлей от стените на великия град?

— Лорд Елгин и хората му стигнаха по-далеч, отколкото съм си представял, че ще успеят — отвърна Рандъл. — Неговите действия предизвикват нашите. Ако беше по-далеч, планът ни би могъл да се изтълкува като слабост. Фактът, че сме го оставили да се приближи толкова, преди да извадим коза си, е огромно преимущество за нас. Не забравяйте, императрице. Този наш план няма да спечели войната, а само ще ни даде време да излекуваме ранените, преди да бъдат върнати на лорд Елгин. Едва тогава могат да започнат преговорите и да се постигнат положителни резултати за вас и за Цин.

— Откъде да знам, че мога да ви се доверя? — попита Цъ Си.

— Казахте, че на човек, който не иска нищо, не може да се има доверие. — Рандъл кимна. — Снощи показах, че в мен има много страст. Но това не е всичко, заради което съм тук. Дойдох като човек, който трябва да гарантира, че управлението на Цин ще продължи. Тук съм като воин и тактик, който ще изпълни заповедите ви. Трябва да ми се доверите за това. Длъжен съм да постигна целта си, преди да напусна това място.

Лицето на Цъ Си остана безизразно.

— Снощи доловихте какво премина между нас — каза Рандъл. — Нещо повече от просто мъж, насилващ жена. Между нас има нещо, което дори аз не разбирам напълно. Ще го нарека вярност. Знаете, че не съм тук, за да ви нараня или измамя. И сега го знаете още по-добре. Затова ще заръчате на принц Кун да направи точно каквото поисквах.

Междувременно аз ще посетя Хари Паркс, за да поговорим какво трябва да направи той, ако иска да остане жив.

— Май нямам друг избор — отвърна Цъ Си. — Дойдохте тук в момент на най-голяма безпомощност. Установихте контрол върху мен, а изглежда и върху защитата на града.

— И няма да ви разочаровам.

Цъ Си се поклони пред Рандъл.

— Преди да напуснем тази зала, която е била любимата на могъщия Канси, дядото на могъщия Циенлун, трябва да кажа нещо. Това, че ме взехте снощи, беше военна плячка. Наясно съм, че един мъж взема каквото може, когато силата е у него. И двамата знаем, че ролята на императрицата е да служи на първо място на Драконовия трон и едва тогава на съпруга си. Това са неща, които разбирам добре. Но искам и ти да разбереш нещо, синеоки. От тук нататък ще стоиш далеч от мен. Няма да бъда твоя, каквото и да си мислиш. И ще се съпротивявам до последния си дъх, за да не ме докоснеш никога вече.

33.

Пекин, Китай

Забраненият град

Градината на Циенлун

26 септември 1860 г.

10:27 ч. местно време

Мисия Езра — ден 207

Прелъстяването на Рандъл Чен се бе оказало по-лесно, отколкото си беше представляла. В резултат синеокият беше като маджун в ръцете ѝ, толкова много съжаляваше за собственото си поведение. Цъ Си бе изиграла ролята си съвършено, но все още ѝ предстоеше много работа. Оставаше си загадка защо този мъж с невероятни способности е дошъл да ѝ помогне, но тя знаеше, че след време и прилагайки любовните си умения, ще научи тайните на миналото му и така ще разкрие истинските му мотиви.

Цъ Си нито за миг не изключи възможността Рандъл Чен да е британски шпионин. Но с всяко следващо разменено изречение тя усещаше, че шансовете лорд Елгин да го контролира стават все по-малки и по-малки. Синеокият беше красив мъж, опитен воин и талантлив тактик. И като че ли имаше скрупули — макар че, за нейно щастие, те можеха да бъдат пречупени от уменията ѝ. Наред с изумителната му способност да предсказва бъдещето, изглеждаше малко вероятно арогантният глупак лорд Елгин да има възможността или коварството да контролира подобно животно.

От друга страна, Цъ Си виждаше себе си като притежателка на таланта да овладее това прекрасно и в същото време опасно създание за свои цели. На своя страна имаше силите на жена — а те нямаха и никога не бяха имали равни на себе си. Тя самата беше живо доказателство на този факт — наложница, издигнала се до най-влиятелната жена на света.

И в същото време Цъ Си се предупреждаваше да не бъде прекалено самоуверена. Трябваше да се подготви и за предателство,

както правеше винаги, и да разпредели залозите си навсякъде, ако нещата случайно се окажат не такива, каквито изглеждат.

Тя прекоси централния мост над виещия се ров на път за Залата на мирното дълголетие. Извитият мост бе построен от бял мрамор, с два дебели стълба във формата на глави на чилини в двата края. Императрицата не бързаше и поспря на най-високата точка, за да погледне отражението си в спокойната, гладка като стъкло вода. Срещата ѝ с принц Кун беше в единайсет часа и Цъ Си бе доста подранила, както винаги. Беше абсолютно задължително да си осигурява време да мисли, когато е под напрежение. Това беше голямата грешка на повечето хора, когато под краката им се готви да лумне пожар. В безумния си стремеж да поправят положението те нямаха време да мислят.

Западният дворец отново беше отворен за евнусите и слугите да почистят и да подредят. Цъ Си беше инструктирала Рандъл да не говори с никого, за да не чуят дълбокия му глас. Той имаше почти пълен достъп навсякъде, с изключение на трите зали на хармонията, които бяха най-важните постройки в Забранения град. Появата му там щеше да привлече внимание, тъй като беше много рядко воин евнух да посещава тези места. Освен това Цъ Си беше дала на Рандъл къс меч, който той трябваше да носи на гръб, подобно на всички други войни евнуси. Нямахме друг избор, освен да му даде оръжието, но съдейки по майсторството му в бойните изкуства, синеокият беше свършен убиец и без меч, така че рискът не беше много по-голям.

Цъ Си влезе в градините към Залата на мирното дълголетие и погледът ѝ се насочи през дърветата и зимните цветя към малкото проблясващо езерце. Гледката я накара да се усмихне. Всяка нова година по китайския лунен календар императорът устройваше забавление за принцове, благородници, министри и наложници в тези градини, следвайки установената от Циенлун традиция. Стотици чаши се пълнеха с вино и се пускаха да се носят в езерото. Ако някоя чаша спре пред теб, трябва да пиеш от нея и да рецитираш поема. Точно на едно такова празненство Цъ Си за първи път привлече вниманието на Сина на небето. Класическата поема, която беше избрала, бе толкова прекрасна и прочувствено изпълнена, че целият двор остана изумен и изгуби дар слово.

Мислите ѝ бяха прекъснати от принц Кун, който се появи от величествената зала, пребледнял от страх и с развени зад него поли на дрехата с извезан дракон.

— Научи ли за атаката на червените дяволи, императрице?

Изражението на Цъ Си не трепна, нито стъпките ѝ промениха ритъма си.

— Да, чух.

— Време е да бягаме от града! — настоятелно рече принц Кун.

— Никъде няма да ходим — решително отвърна тя. — Разбери, че ако побегнем, червените дяволи ще влязат в града, за да запълнят празнината, оставена от нас. Империята Цин ще бъде изгубена. Но не се бой, братко. Имам план, който ще забави атаката на варварите достатъчно дълго, за да успеем да върнем Хари Паркс и останалите пратеници в добро здраве.

— Не бива да ги връщаме! — възрази принц Кун. — Те са единственото, което спира ордите на червените дяволи да се изсипят върху града.

Цъ Си нежно постави ръка върху рамото на принц Кун.

— Успокой ума си, братко. Ще направиш това, което ти кажа, и всичко ще бъде наред.

През следващите десет минути Цъ Си подробно му обясни за писмото до лорд Елгин и ултиматума, който трябваше да отправи. Подобно на нейната първоначална реакция, принц Кун незабавно се обезпокои, но с увещанията на Цъ Си тревогите му бързо утихнаха.

— Не забравяй, братко. Тази война не може да бъде спечелена със забавяне на врага, но с всеки спечелен миг възможността ни да се пазарим с червените дяволи се подобрява.

— Но кой ще преговаря с тези бели пиявици? — разтревожено попита принц Кун. — Аз нямам куража и убедителността да ги победея в битката за репарациите, която предстои. Казах го на Сина на небето, преди да замине.

— Ще бъда с теб, братко. Ще ги победим заедно.

Принцът я погледна объркано.

— Как може да стане това? Никоя жена, пък била тя и императрица, няма да бъде допусната на подобно безславно събитие.

— Ще бъда там, братко. Бъди спокоен.

Принц Кун продължи нервно да кърши ръце, сякаш се опитваше да избърше избилата по дланите му пот.

— Вълците са ни наобиколили. Усещам присъствието им. Снощи беше студено и тъмно и си мисля, че това беше заради синеокия, прекарал нощта между свещените стени на двореца. — Принц Кун зашепна: — Трябва да размислиш за присъствието му тук, преди да са ни хванали или той да ни е предал.

Цъ Си вдигна поглед към великолепието на Двореца на мирното дълголетие. Огромните му размери и красота сякаш вдъхваха повече увереност в действията ѝ.

— Синеокият е в ръцете ми. Той е силен, но превъзходството му бе победено със същата сигурност, с която острият нож се справя с възела. И сега е под мой контрол.

— Откъде си толкова сигурна? — боязливо попита той.

На лицето на Цъ Си се изписа смътна арогантност, докато протягаше отворената си ръка и бавно свиваше пръсти в стегнат юмрук.

— Взех онова, което искаше синеокият, и го използвах срещу него. Сега той е мой и вече не принадлежи на лорд Елгин. Това е причината да бъдем уверени в преговорите в този съдбовен ден. Ще правиш онова, което ти кажа, и всичко ще бъде наред.

Огромните южни порти на двореца се отвориха, отвътре изскочи малко момче и се затича по стъпалата и през двора. Това бе Тун Чъ, принцът на Цин и наследникът на Средното царство. Тун Чъ беше облечен в дебела памучна дреха със златни нишки и с дебела кадифена шапка на главата. Краката му бяха обути в ботуши от агнешка кожа. Две прислужници изтичаха навън след него.

— Майко! — извика Тун Чъ. — Майко! — И се втурна към Цъ Си с разперени ръце и грейнало лице.

На лицето на Цъ Си не се изписа подобна емоция. Тя просто отстъпи крачка назад, за да приеме прегръдката на петгодишното дете. После го хвана за раменете и го отблъсна назад.

— Колко пъти съм ти казвала, че младите принцове не тичат като пощурели пилета в кокошарник? Трябва да се държиш с повече достойнство, синко.

Тун Чъ зяпна майка си.

— Съжалявам, майко. Просто се зарадвах да те видя — избъбри той.

Принц Кун придърпа момчето към себе си, сякаш да го защити.

— Майка ти дойде да обсъди новините с мен. Времената са много тежки за страната ни и тя е единствената, която стои между нас и една ужасна съдба.

— Ами Синът на небето? — попита Тун Чъ, загледан в чичо си.

— Той закриля всички ни — отвърна принц Кун.

— Синът на небето в момента не е тук, за да ни закриля — изясни Цъ Си. — Но като негова съпруга и императрица аз ще изпълня дълга си и ще защитя тази страна и хората ѝ на всяка цена.

Междувременно прислужниците успяха да прекосят двора. Те дръпнаха Тун Чъ от принц Кун и трескаво се заеха да оправят дрехите и косата на момчето.

Цъ Си даде воля на яростта си.

— Сто пъти съм ви казвала, че трябва да бъде научен на дисциплина! А не да тича из двора като *обикновено* дете! Това момче е следващият Син на небето и аз съм ви натоварила да се грижите за него и да го обучавате. Още една такава простъпка и ще чистите отходните ями до края на дните си.

— Съжаляваме, императрице — в един глас отвърнаха те.

— Това да не се повтаря! — заповяда Цъ Си. — Отведете сина ми и се погрижете обучението му да продължи както поисках. Калиграфията му е незадоволителна. Четенето също. Не се проваляйте пред мен и пред това момче, което един ден ще бъде бог.

Прислужниците забързано поведоха малкия принц обратно към голямата зала да продължи заниманията си. На лицето на Тун Чъ бе изписана огромна тъга — момчето никога не беше познало родителска обич от майка си. Подобно на всички деца на императрици и наложници в Средното царство, от момента на раждането си той беше отделен и предаден на грижите на дойки и бе възпитан и обучен според правилата на двора. Първостепенната задача на императрицата след раждането бе да възстанови тялото си напълно, за да може отново да доставя удоволствия на Сина на небето.

— Трябва да се отнасяш с повече обич към детето — каза принц Кун.

Цъ Си го изгледа мрачно.

— Не ме поучавай какво с най-доброто за него. Аз му дадох дъх и баща, който гарантира, че животът му ще бъде пълен с привилегии и власт. Затова момчето ще учи и ще направи рода си горд. Като следваш Син на небето той трябва да се научи да не обича прекалено много никого и нищо, дори и мен. В противен случай ще развие слабост, която може да засегне самата душа на страната.

Принц Кун пое дълбоко дъх.

— Но той е просто дете.

Цъ Си стоеше с вирната брадичка и строго изражение.

— Никога вече не засягай родителски теми пред мен или това ще се превърне в препятствие помежду ни. — Тя се загледа в далечината. — Имаме важна работа за вършене, братко. Иди и напиши писмото до лорд Елгин, както ти заръчах, в противен случай последствията могат да бъдат непоправими.

Без да е сигурен дали заплахата на Цъ Си се отнася за армията на червените дяволи или за собственото ѝ отмъщение, ако се провали, принц Кун кимна покорно и се завтече да изпълни нареждането ѝ.

34.

Пекин, Китай

Татарският град

Храм Каомио

29 септември 1860 г.

12:24 ч. местно време

Мисия Езра — ден 210

Рандъл Чен влезе в просторната квартира в храма Каомио, където държаха в плен Хари Паркс. Британският дипломат стоеше до високия прозорец с изглед към двора два етажа по-долу и небрежно пушеше лула. Светлата стая имаше удобно легло в единия ъгъл и голяма метална вана в другия. До прозореца стоеше китайско писалище от палисандрово дърво, а в средата на помещението бе поставена изящна маса, отрупана с всевъзможна храна. Западни дрехи висяха окачени в отворения гардероб, а на перваза на прозореца имаше различни марки тютюн.

— Казах ви, че не искам повече! — рязко каза Хари, без да се обръща да види кой влиза. — А сега ме оставете, преди да съм се ядосал!

Рандъл влезе мълчаливо и постави на писалището наръч листа, перо и мастилница.

— Явно са ви устроили доста комфортно за пленник, щом дори не си правите труда да разберете кой влиза в килията ви — каза той на английски.

Хари рязко се завъртя, щом чу познатия глас. Британският дипломат се усмихна напрегнато, когато видя Рандъл, облечен в зелените одежди на воин евнух и с къс меч на гърба.

— Имах чувството, че ще ви видя в най-скоро време. Да ме спасите ли сте дошъл, или да ме премахнете от този свят?

— Нито за едното, нито за другото — отвърна Рандъл.

Хари изтръска останалия тютюн от лулата си и я постави на перваза.

— Предател или не, радвам се да ви видя, стари приятелю.

— Аз също се радвам.

— Похитителите ми ме държат тук вече повече от десет дни — отбеляза Хари. — И настаняването ми невинаги беше така добро като това. Предполагам, че вие имате нещо общо с това?

Въпреки че беше спретнат и чист, Хари изглеждаше изпит и изтощен.

— Защо мислите така? — попита Рандъл.

Хари придърпа един стол до прозореца и седна уморено.

— Имах време да размишлявам върху много неща от пленяването ми, господин Чен. И трябва да призная, че част от мислите ми бяха насочени към вас и способността ви да виждате в бъдещето. Затова си помислих, че това е *ваше* дело.

— Не аз ви извадих от Министерството на наказанията. Принц Кун и императрица Цъ Си уредиха прехвърлянето ви тук.

— Другите от хората ми живи ли са? — попита Хари.

— За съжаление неколцина са станали жертви на бруталните мъчения, но повечето са в добро здраве.

Новината като че ли не утеша особено Хари.

— Хенри Лох жив ли е?

— За мен е удоволствие да ви кажа, че е добре и в безопасност.

— Имах ужасно изживяване в тъмницата — мрачно рече Хари. — Няма нищо общо с удобствата на това място, а?

— Трябва да сте благодарен за много неща. Военният съвет предложи на Сина на небето вие и хората ви да бъдете заровени до шиите в земята и да бъдете оставени на изгладнените кучета да изръфат лицата ви.

— Китайците могат да бъдат ужасно брутални, когато пожелаят — рече Хари. — Но могат да бъдат и състрадателни. Моля да благодарите на принца и императрицата за намесата им. Явно завися от тяхната милост. Подобно на всичко свързано с Цин, уверен съм, че ще поискат нещо в замяна на състраданието си. — Той посочи към перото и листата.

— Искат съдействието ви, това е всичко.

— Писмо до кралица Виктория, несъмнено. — Хари тихо се засмя. — Явно сте преминали на другата страна, господин Чен, след като нещата са загрубели. Думите ви потвърждават най-лошите ми

страхове, че лорд Елгин е бил разгромен на бойното поле. Видях численост на татарите при Чан Чиа-уан. Видях капана, който бяха заложили за армията на кралицата. Вие ли го устройхте, господин Чен?

— Тъкмо обратното — отвърна Рандъл. — Лорд Елгин и сър Хоуп постигнаха една от най-големите победи в британската история. Сенге Ринчен и татарите му атакуваха съюзниците фронтално на полята край Тунджоу. Татарите бяха над петдесет хиляди, а съюзниците — десет пъти по-малко. Беше голяма касапница, но поради по-добрата тактика и огнева мощ лорд Елгин излезе победител.

На лицето на Хари се изписа пълно изумление. Не можеше да повярва на ушите си. Той стана от стола.

— Значи сме победили?

— Най-великата победа на всички времена.

Хари се обърна към прозореца и се загледа към двора долу, където стояха най-малко двайсет стражи.

— *Победили?* — прошепна слисано той. И започна да се смее, но се овладя и се спря, преди да е дал прекалено голям израз на радостта си. Той се обърна отново към Рандъл; очите му искряха, сякаш душата му беше възкръснала от мъртвите. — Как е възможно да сме спечелили подобна битка?

Рандъл отиде до прозореца и погледна навън.

— Съюзниците победиха, защото казах на лорд Елгин и сър Хоуп какво е необходимо за победата.

— Значи сте били с лорд Елгин по време на сражението?

— Дватама със сър Хоуп бяхме рамо до рамо на бойното поле — отвърна Рандъл.

— Още не мога да повярвам! — каза Хари и се плесна по челото, сякаш искаше да дойде на себе си. — Ужасно се радвам — с въздишка добави той. — Боях се, че сме били разбити с лекота и че полагат грижи за възстановяването ми, преди да ме екзекутират. Зная, че китайците обичат враговете им да са силни, за да изтърпят мъченията колкото се може по-дълго, преди да бъдат убити.

— Това, че съюзниците са спечелили битката, не гарантира безопасността ви — предупреди го Рандъл. — Тъкмо обратното.

— И каква точно е вашата роля във всичко това, господин Чен? — рязко попита Хари. — Явно сте се отдалечили доста след онази велика победа.

— Уговорката ми с лорд Елгин приключи — отвърна Рандъл. — Обещах му, че ще доведе победоносната му армия до стените на Пекин с минимални жертви. Направих го. И в замяна поисках стените на Забранения град да не бъдат докосвани и династията Цин да остане на власт. Такива са условията на сделката, която вие и лорд Елгин трябва да спазите.

— Спомням си сделката — каза Хари. — И си мислите, че няма да я спазим ли?

— Това е риск, който не мога да поема.

Хари като че ли се обърка.

— Нима сме спечелили войната? — отново попита той.

— Втората опиумна война е успешна за вас — потвърди Рандъл. — Лорд Елгин и армията му са се разположили на лагер до стените на Пекин, по-силни от всеки друг път.

— Ще ме освободите ли?

Рандъл поклати глава.

— Решението не е мое, а на принц Кун и Сина на небето. Искам обаче да разберете следното — вече съм принуден да защитавам Цин от същата онази армия, която доведох така триумфално до стените на този велик град. Сега съм на служба при Сина на небето като негов закрилник. Ясно ли се изразих?

Хари посочи облеклото на Рандъл.

— Кастрацията беше ли задължителна, за да служите на Небесния принц?

Рандъл се усмихна.

— Облеклото е необходима маскировка, която ми осигурява свобода на движение в двора на Цин.

— Разбирам — рече Хари. — И предполагам, че искате да напиша писмо на лорд Елгин и да го предупредя, че сега служите на Цин?

Рандъл кимна.

— Ако бъдете така добър.

Хари се замисли за момент.

— Винаги съм бил вашият най-голям поддръжник, господин Чен. Няма причина това да се променя.

— Ако сътрудничите, вие и лорд Елгин винаги ще останете в историята като най-големите завоеватели на всички времена. Ще

наложите договора от Тиендзин и Британската империя ще продължи да бъде най-могъщата сила в света. — Рандъл взе перото и го подаде на британския дипломат. — А ако не сътрудничите, лично ще се погрижа вие и войската ви да бъдете заличени от лицето на земята.

Хари пое перото, леко зяпнал от сериозната заплаха на Рандъл.

— Както казах — рече накрая той, — винаги съм бил вашият най-голям поддръжник.

Рандъл отвори мастилницата и я постави на писалището.

— Знаете на какво съм способен — каза той, сякаш коментираше времето. — Зная всичко, което ще се случи и защо ще се случи. За протокола, знаех и че двамата с лорд Елгин възнамерявахте да ме арестувате и изтезавате при Тиендзин.

— Никога не е имало подобен план — промърмори Хари. — Британците не предават приятелите си.

— Сърцето ми се стопля от думите ви, но и двамата знаем, че нещата стоят другояче. — Рандъл посочи листа оризова хартия. — Пишете на лорд Елгин и му съобщете, че не бива в никакъв случай да атакува Пекин. Кажете му, че за вас се полагат добри грижи и че вие и останалите пленници ще бъдете върнати в добро здраве, ако се сключи примирие.

— Ами онези, които са били убити? — попита Хари.

— Няма да скриете факта, че е имало жертви най-вече поради тежките условия, в които са ви държали, и поради глупостта на тъмничарите. Ще подчертаете, че само малка част от групата ви, герои и така нататък, са платили най-скъпата цена. — Рандъл погледна британския консул в очите. — Подберете внимателно думите си, Хари. И разбира се, ще уведомите лорд Елгин, че сега съм на служба при Сина на небето. Ясно дайте да се разбере, че преимущество, което доскоро бе негово, сега е на противника му. Бъдещето може да бъде лесно или трудно. Изборът е негов.

Хари седна зад писалището, нагласи листа и топна перото в мастилницата.

„Скъпи лорд Елгин — с елегантен почерк написа той. — Добрата новина е, че съм жив и добре в Пекин“.

— И още нещо — каза Рандъл, сякаш се беше сетил едва сега. — Погрижете се лорд Елгин да научи, че дори един снаряд да улучи външните стени на Пекин, ще се простите с живота си. Защото преди

да се е разсеял пушекът от първия снаряд, гърлото ви ще бъде прерязано от ухо до ухо.

35.

Калифорния, Америка

Централа на „Ентърпрайз Корпорейшън“

21 юли 2084 г.

14:55 ч. местно време

7 дни преди началото на мисия Езра

Уилсън отново изпита опасения, докато асансьорът се издигаше към директорския етаж. Този път не беше закъснял за срещата с Джаспър, но въпреки това усещаше гърдите си кухи, а коленете му като че ли бяха поомекнали. Реакцията изглеждаше прекалена за ситуацията и макар да си даваше сметка, че симптомите му са свързани по някакъв начин с Минерва, Уилсън взе съзнателно решение да пропъди чувствата си.

От високоговорителите тихо звучеше Чайковски — „Лешникотрошачката“ — и Уилсън нямаше как да не се усмихне. „Колко подходящо“ — каза си той.

Замисли се за прогонването на Лъ Дан от „Ентърпрайз Корпорейшън“. Това, което го смущаваше, беше мотивът — просто *не можеше* да се сети за такъв. Решението за отстраняването на Лъ Дан явно е било взето от някой високопоставен и е минало нагоре по стълбицата и след като Уилсън вече се бе убедил, че Дейвин няма нищо общо, оставаха единствено Джаспър и Г. М. Но защо му беше на някого от тях да си прави труда да се въвлича в подобно нещо? И двамата си имаха причини и интерес Рандъл да бъде спокоен и добре подготвен преди началото на мисията. Някой от охраната сигурно бе проявил прекалена бдителност и ако случаят беше такъв, положението лесно можеше да се поправи.

Асансьорът спря и Уилсън събра сили да бъде посрещнат от поредната красавица на директорския етаж. Вратата се отвори и наистина, очакванията му се оправдаха напълно — само че жената, която чакаше търпеливо с ръце зад гърба, беше Минерва Хатауей.

— Добре дошъл отново на директорския етаж — с любезна усмивка рече тя. — Подранил си. Впечатлена съм.

— Стори ми се, че каза, че няма да си тук.

— Разочарован ли си?

— Честно казано, съгласих се на срещата само защото си мислех, че няма да си тук. Така че извинявай, ако ти изглеждам леко изненадан.

Двамата вече вървяха едни до друг през фоайето. Поради някаква причина Уилсън ясно долавяше парфюма на Минерва.

— *Наистина* си разочарован — тихо рече тя.

— С цялото ми уважение — каза Уилсън, без да поглежда към нея, — малко съм объркан относно мотивите ти. Ти и приятелките ти не бяхте искрени относно намеренията си снощи. Дойдохте, защото някой ви е казал да дойдете. Така че стига с театъра, а?

Уилсън не си направи труда да погледне към нея, колкото и да му се искаше. Забеляза в далечината Клодия и Лара. Двете му махнаха дружески и той им се усмихна в отговор.

— Не бива да ме съдиш така лесно — тихо рече Минерва.

— Знам какво целиш — отвърна Уилсън, усещайки, че може да я пречупи, ако поддържа напрежението. И в същото време чувството, че е привлечен от нея — и може би дори известна завист към професора — го тормозеше най-много. — Така че ще те помоля да престанем с това представление.

Двамата вече бяха пресекли мраморното фоайе и стояха пред високата врата на заседателната зала.

— Не знам какво да кажа — след дълго мълчание рече Минерва.

— Какво ще кажеш за: „Джаспър беше отделил петнайсет минути за срещата с вас. Моля да отговаряте на въпросите му колкото се може по-конкретно. И каквото и да правите, моля не стискайте ръката му“.

Тя отвори с безизразна физиономия вратата и Уилсън влезе. За негова изненада Джаспър не го чакаше в заседателната зала и Минерва влезе след него, като затвори.

— Трябва да говоря с теб — рече тя.

— Нека изясним нещата — каза Уилсън и се обърна към нея. — Не вярвам...

Минерва вдигна пръст към лицето му.

— Внимавай, Уилсън! — напрегнато рече тя. — Нямах представа защо съм тук. Опитай да замълчиш, за да не кажеш нещо, за което ще съжаляваш.

— Преминаваш в настъпление, а? Интересен подход.

— За бога! — изстена тя. — Ти си един от най-отчайващите хора, които съм срещала в живота си!

— Просто кажи каквото имаш за казване и да приключваме.

— Трябва да призная нещо. — Минерва скръсти ръце на гърдите си. — Много добре знам кой си. Зная, че си бил Надзирателят на мисия Исаия и че си пътувал назад и напред във времето. Колкото и да е трудно за вярване, знам, че това е истина.

Да чуе това от някого извън Меркуриевия екип беше шок, но Уилсън успя да скрие изненадата си.

— Фактът, че знам тези неща — продължи Минерва, — обяснява доста неща за теб и причината да се държиш по този начин.

— Нямам представа за какво говориш.

— Очаквах този отговор, така че да не затъваме в детайли. Знам, че трябва да отричаш всичко. — Минерва се вгледа изпитателно в очите му. — Признавам, че помолих Клодия и Лара да дойдат с мен снощи по мои лични причини.

Тя изведнъж млъкна, сякаш ѝ бе трудно да продължи нататък.

— Не спирай сега — каза Уилсън. — Тъкмо започна да става интересно.

Минерва въздъхна раздражено.

— Снощи всичко се провали. Признавам. Изобщо не трябваше да те въвличам в подобна ситуация. Беше нечестно спрямо всички ви.

— Доколкото разбрах, Клодия е изиграла перфектно своята роля — каза Уилсън. — Рандъл си е прекарал страхотно. И се обзалагам, че професорът също се е позабавлявал с теб.

Уилсън се застави да измери Минерва с поглед, като се задържа върху извивките и, след което я погледна многозначително. И остана смаян, когато видя как очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Защо си толкова жесток с мен? — прошепна тя.

— О, моля те, Минерва! Да престанем с тези игри. Просто ми кажи *защо* и всеки да си продължи по пътя.

— Истината ли искаш? — рече Минерва и в гласа ѝ се доловиха гневни нотки. — Истината е, че исках да те видя отново!

На Уилсън му отне известно време, докато проумее чутото. И когато най-сетне успя, наистина му се прииска да е вярно. Но нямаше начин това да е истина.

— Да правиш секс с мой приятел определено е интересен начин да привлечеш вниманието ми.

— Той така ли ти каза? — изтърси тя.

— Какво значение има? — сви рамене Уилсън. — Виж, какво ще кажеш да идеш да повикаш Джаспър?

— След малко ще изчезна от живота ти, Уилсън. Но ти ще ме изслушаш. Когато се срещнахме за първи път, аз те харесах. Не ме питай защо. Повярвай ми, виждам безбройните ти дразнещи черти толкова лесно, колкото и всяко друго момиче. Но те харесах въпреки грубостта ти и тъпите ти коментари за карираната ми пола. А на следващия ден съвсем случайно се натъкнах на професор Оутър, който се мъчеше да ме свалия в кафенето. Когато разбрах, че е твой асистент, реших, че *може би* това е знак от съдбата. И затова организирах партито с надеждата, че ще се появиш. — Минерва отметна тъмната си коса от лицето си. — Помолих приятелките си също да дойдат и се обърнах към професора с молба да покани и вас с Рандъл.

Уилсън отчаяно искаше да повярва на чутото, но нямаше начин да е истина. Началото на мисия Езра беше само след седем дни и това трябваше да е основният му приоритет.

— Минерва, ще улесня нещата максимално за теб. Ти си наистина много забавно момиче. Но не си мой тип. Аз си падам по безмозъчни блондинки. Има една стара поговорка: „Жената е за удоволствие. Ако искаш стимулиране на ума, иди в библиотеката“.

Интересно, но Минерва започна да се усмихва.

— И очакваш да ти повярвам ли?

— Ами... да, очаквам.

Тя прокара език по зъбите си, без да отваря уста.

— Изпитваш чувства към мен, Уилсън. Знам го.

— Това е нелепо.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Така е, нали?

— Ти си забъркана с мой приятел.

— Между нас няма нищо.

— *Защо* изобщо водим този разговор? — изстена Уилсън. Той извади таблета си и го погледна. — Къде е Джаспър, по дяволите?

— Между мен и професора не е имало нищо и никога няма да има — повтори Минерва. — Наречи ме глупачка, но проявявам интерес към *теб*, Уилсън, независимо от миналото ти. Да, знам, че не си имал сериозна връзка от години. Знам също и за екстремните ти занимания — в психологическия ти профил пише, че имаш проблем с авторитета и че търсиш утеха в опасни ситуации. Готова съм да работя върху това.

— Нима разполагаш с психологическия ми профил? Това е полезно.

— Знам всичко за теб — продължи Минерва. — Признавам, че това е една от привилегиите да работиш на директорския етаж. — Тя пое дълбоко дъх. — Знам, че не е логично, Уилсън. Наистина не е. Истината е, че ти си от онези мъже, които *не се нуждаят* от никого. Нямах да предприемеш първия ход и затова аз трябваше да го направя. — Минерва вдигна дясната си ръка. — Това е самата истина.

— Ама това беше *фантастично!* — ехидно рече Уилсън. — Какво чудесно изпълнение само. Задължително ще го запомня...

Минерва внезапно хвана ръката му, привлече го към себе си и впи устни в неговите. Уилсън не се опита да я спре. Просто не искаше. И преди да се усети, езикът ѝ вече изследваше неговия и той изпита чувството, че отново се е прибрал у дома. Сладкият ѝ дъх, примесен с аромата на парфюма, беше опияняващ. Също като стегнатата ѝ плът и мускули. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, наслаждавайки се на извивката на гърба ѝ. Все едно се беше хвърлил в мрака, падаше и не знаеше кога ще се блъсне в земята.

Дойде на себе си и успя някак да се отдели от нея.

— Сигурно не си го чувала никога досега, но би ли престанала, моля?

— Не ми казвай, че между нас няма нищо — каза Минерва и облиза устни. — Защото има, независимо дали ти харесва или не.

Уилсън оправи Меркуриевата си униформа.

— Онова между нас е същото, което се надявам Джаспър да не забележи в гащите ми, когато влезе.

Минерва се усмихна и се дръпна назад.

— Разбирам — каза тя и се понесе към изхода, като по пътя оправяше дрехите си. Тя докосна микрофона на ревера си. — Джаспър далеч ли е? — Опря пръст в слушалката и след малко се обърна към Уилсън. — Джаспър ще пристигне след шейсет секунди.

— И въпреки това не ти вярвам — каза Уилсън.

— Връзка, основана на недоверие, е добра като всяка друга — отвърна тя. — Поне знаем къде се намираме. Джаспър ще бъде тук след петнайсет секунди. Искаш ли да ми кажеш още нещо, преди да се появи?

Уилсън я изгледа сериозно.

— Точно това е причината никога да не подранявам за срещите. Все се случват подобни неща.

С усмивка на лице Минерва отвори вратата, сякаш беше усетила, че Джаспър е наблизо. Пет секунди по-късно президентът на „Ентърпрайз Корпорейшън“ влезе с уникалната си механична походка. Без да каже нито дума. Минерва се измъкна навън и тихо затвори вратата след себе си.

— Съветвам ви днес да не опитвате да се ръкувате с мен, господин Даулинг — каза Джаспър, докато заобикаляше масата и дърпаше един от столовете. — Това ще бъде проблем за мен.

— Беше грешка, която няма да повтора — отвърна Уилсън, като се мъчеше да си събере мислите.

С малко по-доволен вид Джаспър седна.

— Доколкото разбрах, имало някакъв проблем?

— Тъй като положението е много деликатно — рече Уилсън, докато сядаше, — реших, че е най-добре да се обърна направо към вас. Рандъл Чен има учител от Шаолин, който се грижи за физическата и духовната му подготовка. Името му е Лъ Дан. Тази сутрин някакъв шериф от охраната казал на господин Лъ Дан, че трябва да напусне територията на „Ентърпрайз Корпорейшън“ до обяд поради съображения за сигурност, в противен случай щял да бъде арестуван. Знаете ли нещо по въпроса?

— Нямам представа за какво говорите — рече Джаспър.

— Експулсирането на Лъ Дан създаде проблем. Учителят от Шаолин има важно влияние и оставането му в „Ентърпрайз Корпорейшън“ е от жизнена важност за психичното състояние на Рандъл.

— Искате достъпът му да бъде възстановен ли?

— При сегашните обстоятелства това е жизненоважно — каза Уилсън.

— И защо са го отстранили?

— Надявах се, че вие ще знаете. Но щом не знаете, единственото ми заключение е, че може би Г. М. стои зад това.

Джаспър се наведе напред в стола си.

— Мислите ли, че е възможно?

— Смятам, че при сегашното положение и с изтеглянето на мисията е най-разумно да не рискуваме по какъвто и да било начин.

— Да, разбира се — рече Джаспър. Със сериозна физиономия президентът на „Ентърпрайз Корпорейшън“ опря върховете на пръстите си и се загледа в Уилсън над масата. — И как върви подготовката за мисията?

— Може би е най-добре да говорите за това с Андре... но започваме след седем дни. Рандъл е информиран и се справя добре с новината. Изтегляме прехвърлянето с повече от три седмици, така че всички са напрегнати.

— Нямаме избор — заяви Джаспър. — Абсолютно задължително е да прехвърлим Рандъл, преди Г. М. да има шанс да говори с него за Дървото на живота.

— Съгласен — рече Уилсън. — Рискът си заслужава.

Джаспър задържа погледа си върху него, без изобщо да трепва.

— Наистина ли се нуждаем от онзи Лъ Дан? Мислех си, че колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

— Както вече казах, майстор Лъ Дан действа много добре на психичното състояние на Рандъл. А това е най-важното, особено като се вземат предвид всички промени.

— И можете ли да потвърдите, че Лъ Дан не знае нищо за мисия Ездра?

— Не знае абсолютно нищо за мисията. Лъ Дан е честен и духовен човек. Не се интересува от целите и амбициите на „Ентърпрайз Корпорейшън“, единствената му грижа с духовното и физическо развитие на ученика му. Постъпките на Лъ Дан се ръководят от доктрината за хармония и равновесие на Шаолин.

— Това, че е човек на духа, не означава, че не може да предизвика крах на мисията ни — каза Джаспър. — Виждал съм в

миналото добри хора да вземат лоши решения.

— Срещал съм Льъ Дан само веднъж — рече Уилсън. — Но впечатлението ми е, че той не представлява заплаха за целите ни. Както казах, единствената му грижа е обучението на Рандъл.

— Ще наредя на хората ми да проверят този учител — каза Джаспър, като се мъчеше да звучи позитивно. — Ако е чист, ще се погрижа да възстановят достъпа му. Нямайте грижи за това. Трябва да се съсредоточите върху стартирането на мисия Езра, преди Г. М. да се е усетил, че всичко е изтеглено напред.

36.

Калифорния. Америка

Меркуриева лаборатория, субниво А5

23 юли 2084 г.

17:00 ч. местно време

5 дни преди началото на мисия Езра

Както се боеше Уилсън, действията на Минерва незабавно предизвикаха ответни реакции. Професор Оутър беше доста разстроен, когато тя отказа да излиза повече с него и щом я натисна да разбере защо, Минерва му призна, че изпитва чувства към Уилсън.

— Тя се виждаше с мен! — каза професорът зад холографската си работна станция. — Наоколо има хиляди момичета... *Защо нея?*

— Не мога да ти помогна, ако тя не иска да се вижда с теб — отвърна Уилсън.

Интересното бе, че мислите му бяха съсредоточени върху Минерва много повече, отколкото му се искаше. Сякаш пред очите му бяха поставили нейна снимка и той си е казал да не ѝ обръща внимание — стратегия, която от личен опит знаеше, че не работи. Едва когато Уилсън заплаши професора, че ще го извади от мисията и ще го върне в Тихоокеанския регион, Оутър престана да повдига темата. Оттогава дребният мъж ходеше ужасно намусен, не общуваше добре и като цяло бе негативно настроен. За един самопровъзгласил се гений поведението му беше много детинско, но според впечатленията на Уилсън от останалите членове на Меркуриевия екип незрелите реакции бяха нещо характерно за надарените с могъщ интелект.

Излизаше, че една жена с мотивите си, чисти или не, бе забила с относителна лекота клин в отношенията между Уилсън и професора. Но дали ситуацията, в която се беше оказал, беше причинена от манипулациите на Минерва, или всъщност бе резултат от собствените му постъпки? Контролирана ли беше тя, или действаше по своя воля? При цялото напрежение, под което се намираше, и покрай тайните,

които бе принуден да пази, на Уилсън му беше много трудно да долови истината.

Дейвин се извърна от холографския си терминал и погледна към Андре.

— Как изглеждаше тестовата поредица?

Андре кимна.

— Беше идеална.

— Добре, народе, на работа — каза Дейвин и постави ръце върху главната конзола. — Изключвайте всичко и да го направим отново.

Застанали на наблюдателната платформа, дванайсетте членове на Меркуриевия екип насочиха цялото си внимание към екраните пред тях. Единствено Уилсън не гледаше потока подробна информация — той се беше съсредоточил върху Надзирателя на мисия Езра.

Рандъл се взираше в Меркуриевата лаборатория, забил поглед в транспортната капсула. Гигантската кристална сфера в средата на помещението беше заобиколена от петдесет и шест разбивача на материя — внушително изглеждащи лазери, прицелени в капсулата от всички посоки. Уилсън все още се изнервяше, когато ги гледаше — и Рандъл вероятно се чувстваше точно като него. Системите се изключиха и бляскавите титаниеви пръстени около капсулата тъкмо започваха да се виждат при намаляването на скоростта си на въртене.

Уилсън си спомни усещането в кристалната сфера, когато лазерите започнаха да стрелят по него — интензивен оранжев проблясък от всяко оръдие, който ставаше все по-могътен и по-могътен. Болката бе толкова силна, а мракът толкова черен преди онова неопишуемо чувство да летиш мислено в космоса със скоростта на светлината.

— Нещата изглеждат добре — каза Уилсън, докато приближаваше Рандъл.

Рандъл продължаваше да се взира в транспортната капсула.

— Определено се надявам да е така.

— Как си? — попита Уилсън.

— Научих много за себе си през последните няколко дни — замислено рече Рандъл. — Давам си сметка, че на колкото по-голямо напрежение съм подложен, толкова по-ясен става умът ми, когато си заповядам да продължа напред.

— Това е добре — кимна Уилсън.

Рандъл го погледна.

— Благодаря, че уреди възстановяването на достъпа на Лъ Дан. Това означава много за мен. Имам нужда да е около мен всеки ден.

— Беше само някакъв гаф на охраната — отвърна Уилсън. — Достатъчно беше едно обаждане на Джаспър, за да поправят нещата.

— Е, признателен съм ти — рече Рандъл и въздъхна. Зад него дванайсетте учени седяха пред холографските си дисплеи. Всеки от тях беше като картина на съсредоточеността. — Ако преди две години ми беше казал, че ще седя пред теб в Меркуриевата лаборатория и само след няколко дни ще бъда прехвърлен двеста и двайсет години назад в миналото, щях да си помисля, че си за освидетелстване.

— Да не изключваме тази възможност — отвърна Уилсън.

Рандъл се ухили.

— Не мога да кажа дори на баща си с какво си изкарвам хляба. Той е компютърен програмист, споменавал ли съм ти? Би се влюбил в това място. — Усмивката на Рандъл помръкна. — А ако умра, дори няма да разбере какво се е случило. „Ентърпрайз Корпорейшън“ ще го нарече инцидент по време на тренировка или нещо подобно.

— Няма да умреш — отвърна Уилсън.

— Ако все пак умра, трябва да кажеш истината на баща ми. Ще го направиш ли?

— Стига си мислил негативно — каза Уилсън.

Рандъл поклати глава.

— Прав си, съжалявам. — Той пое дълбоко дъх. — Знаеш ли, в главата ми настава пълна каша, когато се опитвам да възприема идеята за пътуване във времето и как миналото и бъдещето се случват едновременно. Преди живеех в прост свят, в който миналото определяше бъдещето — и толкова. А сега се оказва, че бъдещето може да повлияе на миналото по абсолютно същия начин. — Изведнъж погледът му стана тревожен. — Това прави каша в главата ми. Мъничко.

Уилсън постави ръка на рамото му и го поведе към прозореца.

— Напълно разбираемо е да се чувстваш така. Опитваш се да си обясниш какво става, но това няма да ти помогне, а само ще насочи фокуса ти другаде. Ще ти разкажа една история, която може да свърши работа. През моя живот обръщах голямо внимание на онези, които смятах за успели, и стигнах до заключението, че всички те имат три

обща черта. Първо, успешните хора винаги гледат напред с голяма страст и не са заровени в миналото. Второ, притежават вродено любопитство към живота и осъзнават, че всеки ден е възможност да научиш или преживееш нещо ново, независимо колко вече знаеш. И трето, те се вълнуват единствено от това какво могат да контролират. Никога не се тревожат за нищо друго, защото нямат влияние върху него.

Уилсън изчака няколко секунди, докато думите му достигнат до Рандъл.

— Гениалното във всичко това е, че в този вид логика няма място за *страх*. Трябва да гледаш напред, Рандъл, и да се съсредоточиш върху мисията, защото тя е наистина най-голямото изживяване. И най-вече трябва да се безпокоиш *само* за нещата, които можеш да контролираш. — Уилсън посочи транспортната капсула. — Ще влезеш в онази сфера, все едно влизаш в кола, и тя ще те отведе някъде. Когато пристигнеш, ще правиш онова, на което си обучен. Ще следваш точките на мисията буквално и ще използваш мъдростта, коварството и знанията си от бъдещето, за да промениш историята според собствената си воля. И когато приключиш най-великото си приключение, ще се върнеш тук и ще си говорим и смеем за това как си постигнал целта си. Ще искам да чуя всичко, до най-малката подробност.

Рандъл кимна.

— Благодаря за подкрепата — искрено рече той.

— За протокола, знам много добре през какво минаваш — каза Уилсън. — Виж, денят беше натоварен. Защо не се прибереш и не си починеш малко? Утре пак ще има симулации. Професор Оутър е подготвил няколко татарски бойни сцени, които аз лично смятам за много впечатляващи. Трябва да бъдеш решителен, когато даваш инструкции в разгара на битката.

— Благодаря. — Рандъл се усмихна насила. — До утре. — Той стисна ръката на Уилсън и тръгна към изхода.

Минутите се изнизваха и Уилсън установи, че се е загледал в кристалната сфера и се пита какво ли би представлявал светът, ако можеше да се прехвърли, където си поиска. Да посети всяко голямо събитие от всеки момент на историята — писането на Декларацията за независимостта, изригването на Везувий, речта на Барак Обама при

встъпването му в длъжност. Би могъл да посети дори римския сенат по времето на Веспасиан. Интересно, но от мисълта за подобна сила сърцето на Уилсън неочаквано натежа. Би било трудно да не поискаш да промениш миналото. Да поправиш толкова много грешки, оформили света, в който живеем днес. Да спасиш велики хора и да защитиш невинни. Трудно би било да разбереш кога трябва да спреш да се намесваш, ако разполагаш с подобна сила.

„Именно затова са точките на мисията“ — осъзна Уилсън, сякаш това бе някакво невероятно откровение. Те бяха единственото, което не позволяваше на бъдещето да контролира безпричинно миналото — а това в много отношения можеше да бъде най-лошият възможен вариант. Точките на мисията бяха правилникът и ако той се спазваше, всичко щеше да бъде в равновесие — волята на хората, ден след ден, в крайна сметка контролираше света и бъдещето. Защото, за съжаление, някои от най-големите трагедии са довели до някои от най-големите триумфи на човечеството. Убийството на Мартин Лутър Кинг довело до равни права на бели и чернокожи. Хирошима и Нагасаки гарантирали, че атомната бомба никога вече няма да бъде пусната от гняв. Беше потискащо, но изразът „преди зазоряване е най-тъмно“ сега придобиваше повече смисъл от всеки друг път.

Мислите му прекъснаха, когато някой го потупа по рамото. Уилсън се обърна и видя Дейвин да стои до него.

— Слушах разговора ви с Рандъл — каза той. — Просто искам да знаеш, че вършиш фантастична работа с него.

Дейвин бе лидерът на Меркуриевия екип през последните три години и се ползваше с всеобщо уважение. Беше потомък на китайски емигранти в Америка и работеше в „Ентърпрайз Корпорейшън“ вече повече от двайсет години. Имаше спокойно лице и дълга черна коса, прошарена тук-там, която връзваше на спретната опашка. Трагично хърбав, той бе отслабнал още повече, след като зае първата позиция. Най-често използваният от него израз беше „искам повече“ и всички се майтапеха с това. Но въпреки всичко Дейвин беше слабостта на Уилсън — той бе добър човек, който винаги се опитваше да постъпва правилно.

— Благодаря, Дейвин, това означава много за мен — отвърна Уилсън.

— Двамата с Андре сме страшно впечатлени от начина, по който държиш нашия млад Надзирател в правилната посока. — Дейвин потърка буза. — Той щеше да се върти в гроба, ако можеше да научи на какви изпитания ни подлагат Г. М. и Джаспър. Всички тези тайни. Сблъсъкът на мотиви. Промените в графика. Не би трябвало да е така.

— Не съм съгласен — каза Уилсън. — Бартън щеше да каже, че е все същото.

Дейвин повдигна вежди.

— Може и да си прав. Уилсън. Може и да си прав.

— Ще те помоля за нещо — сериозно рече Уилсън. — Когато всичко това приключи, погрижи се да бъда освободен от договора си. Да бъда на това място и да гледам как хората биват прехвърляни с онази сфера е повече, отколкото мога да понеса. Просто искам да се махна и никога да не се връщам тук. И аз се опитвам да гледам към хоризонта, към собственото си бъдеще. А да съм тук означава да съм пленник на миналото.

— Имаш думата ми — отвърна Дейвин. — Остават ни само още пет дни да приключим всичко. Единствената ми тревога е дали Рандъл ще бъде готов?

— Ще бъде — увери го Уилсън. — Съдейки по това, което виждам и чувствам, опасностите са свързани най-вече с евентуално забавяне на мисията. Ако можех да го прехвърля още утре, със сигурност щях да го направя.

37.

Пекин, Китай

Забраненият град

Залата за поклонение пред предците

5 октомври 1860 г.

11:55 ч. местно време

Мисия Езра — ден 216

На рождения ден на император Сиен Фън слънцето изгря в облачно небе. Както повеляваше традицията, Цъ Си се появи в Залата за поклонение пред предците веднага след сутрешната си медитация. В огромната постройка имаше точно 1000 бели свещи, но поради силните ветрове от север бе почти невъзможно всички те да светят, когато вратите на залата бяха отворени. Затова група евнуси сновяха напред-назад с кибритени кутии в ръце и напразно се опитваха да поддържат свещите запалени.

През следващите четири часа Цъ Си и принц Кун щяха гордо да представляват императорското семейство, застанали един до друг в залата, докато стотици мандарински благородници и администратори се изреждат да отдадат почитта си към Небесния принц. Цъ Си бе изпълнена с цинизъм при мисълта, че самият Сиен Фън не е тук да празнува собствения си рожден ден. И макар да разбираше причината за отсъствието му, част от нея продължаваше да го презира, задето беше избягал с антуража си от Забранения град като плъх от горящ кораб.

От Дзъхол идваха вести, че здравословното състояние на Сина на небето се е влошило от по-хладния планински въздух на Манджурия. За Цъ Си това бе потвърждение, че решението на съпруга ѝ да се махне беше неразумно и необмислено. Ако той умреше, преди да го е видяла отново, шансовете ѝ да получи титлата регент на Средното царство щяха да бъдат съвсем малки. Честта със сигурност щеше да бъде дадена на Су Шун.

Точеха се безкрайни върволици от мандарини, облечени в традиционните роби и кадифени шапки. Всички припяваха „Слава на Сина на небето“, но в очите им ясно се четеше страх и тревога — всички те знаеха за армията на нашествениците, разположила се до самите стени на Пекин. Цъ Си и принц Кун ясно виждаха притеснението им, но успяваха да запазят външно спокойствие, достойно за императорското семейство.

Погледът на Цъ Си се вдигна от върволицата мандарини и се спря върху Рандъл Чен в другия край на залата. Не изглеждаше разумно той да стои до нея на публични събития, независимо от облеклото на воин евнух, тъй като цветът на очите му със сигурност щеше да привлече повече внимание от нужното. А и докато се намираше в края на залата с останалите стражи, Цъ Си можеше да го гледа — и той също можеше да я наблюдава как изпълнява имперските си задължения. Мандарините бяха инструктирани да гледат само наляво, докато минават през залата, така че почти никой от тях да не забележи високия загадъчен воин.

Рандъл стоеше в една и съща поза вече три часа и краката го боляха. Освен това му се виеше свят от постоянното припяване. Това бе свят на ритуали и традиции, в който почти всеки ден от годината беше важен с едно или друго за империята. Синът на небето отбелязваше всичко с много помпозност и фанфари. И дори когато не присъстваше лично, церемониите се провеждаха. Цин честваша рождените дни и годишнините от смъртта на всеки император от династията преди тях, като празниците в чест на най-великите от тях, Канси и Циенлун, нямаха равни на себе си. Цин отдаваша почит и на всеки сезон, на лятното и зимното слънцестоене, на сеитбата, на жътвата, на новата луна, на пълната луна и на безбройните даоистки празници. Резултатите от годишните изпити на мандарините също се честваха, както и назначаването на най-умните благородници. Не биваше да се забравят също назначаванията на наложници, рождените дни на членове на двора, сватби и погребения, раждането на деца. Но най-важният ден от всички беше китайската Нова година. Празникът започваше на първото новолуние и завършваше на пълнолунието петнайсет дни по-късно с фестивала на фенерите. Тези петнайсет дни бяха пълни със суеверия и затова събитията бяха строго регламентирани — китайците вярваха, че действията на Сина на

небето оказват пряко въздействие върху благополучието на цялата страна.

Всяка сграда във Великото вътре имаше специфично предназначение. Величествените зали на хармонията бяха за най-важните празници, други бяха отредени за по-незначителни чествания и жертвоприношения, изпити на мандарини и назначаване на генерали, а също така за жилища и места за подготовка. Нищо в Забранения град не бе оставено на случайността — всяка постройка си имаше предназначение и неизменна традиция, свързана с нея.

Рандъл гледаше как Цъ Си, облечена в алена *чаофу* и с навита на пръстени коса, кима леко на всеки минаващ пред нея. Беше прекрасна гледка, изящна и женствена. Спомените за допира на голото ѝ тяло тормозеха Рандъл. Тя не му бе позволила какъвто и да било контакт през последните десет дни и винаги се грижеше да не остават нито за миг сами.

„Скоро ще си отида“ — за пореден път си помисли той.

С всеки изминал ден позициите на Цин ставаха подобри. И макар че историята се беше объркала в един момент, сякаш самото време вече лекуваше несъответствията. Явно така стават нещата, помисли си Рандъл — нещо като съдба. И в резултат на това всичко вече изглеждаше под контрол. Британските и френските пленници бяха почти напълно възстановени и много скоро щяха да бъдат върнати на лорд Елгин. Съюзниците се бяха разположили на лагер край стените на Пекин, но не атакуваха, макар че биха могли да го направят. Писмата на Хари с техните ужасни предупреждения и на принц Кун с молбите за преговори явно бяха убедили лорд Елгин да действа предпазливо. Монголският господар Сенге Ринчен също беше изчезнал — и макар че трябваше да умре при крепостите Дагу, той не представляваше фактор в сегашните събития. Както беше отбелязано в историята, скоро между съюзниците и Цин щяха да започнат мирни преговори. И най-сетне най-категоричното поражение в историята щеше да стане минало.

Сърцето на Рандъл внезапно натежа, докато гледаше Цъ Си. Той също щеше да си отиде скоро и трябваше да живее с чувството за вина заради онова, което ѝ бе сторил.

Мислите му се насочиха към прозрачния портал и за момент се запита дали той ще проработи правилно. Поне имаше утехата, че

Уилсън се беше завърнал от миналото през още по-древен портал.

Най-сетне последният мандарин мина тромаво през залата и излезе във ветровития следобед. Множеството стъклени врати на двореца отново бяха затворени и свещите успяха да останат запалени за първи път от началото на деня. Десетки евнуси прислужници забързано почистиха пода с меки бели кърпи, след което се оттеглиха през задния изход, следвани от воините евнуси. В залата останаха само принц Кун, Цъ Си и Рандъл, окъпани в златистото сияние на свещите.

Принц Кун се поклони.

— Слава на Сина на небето.

— Слава на Сина на небето — отвърна Рандъл.

— Планът ви засега като че ли действа — каза Цъ Си с характерния си тон. — Примирието продължава и червените дяволи мируват.

— В Забранения град сме защитени — отвърна Рандъл. — Но все още има много работа за вършене. Пленниците трябва да бъдат освободени през идните дни и трябва да се подготви и подпише нов договор.

Цъ Си кимна.

— Двамата с принц Кун сме доволни от стратегията ви.

— И когато формалностите приключат — каза Рандъл, — ще трябва да заминете направо за Дзъхол, за да бъдете със съпруга си.

— Ще бъда ли добре дошла там? — попита Цъ Си.

Рандъл я погледна право в очите.

— Ако искате да станете регент на Средното царство и да защитите управлението на сина си, трябва да отидете.

— Принц Кун ще ни остави — обяви Цъ Си. — И ще ми разкажете повече за съдбата ми.

Тя понечи да изпрати девера си, но точно тогава един евнух в традиционно облекло отвори вратата към двора и влезе. При затварянето на вратата един порив на вятъра угаси поне петдесет церемониални свещи.

— Това е евнухът Ян, верен слуга на Су Шун — прошепна Цъ Си на Рандъл.

— Надявах се да ви откроя тук — каза Ян, докато се клатушкаше по полирания под.

— Че къде другаде да бъда в такъв велик ден? — отвърна Цъ Си.

Ян се усмихна, показвайки зъбите си.

— Изпълнявате задълженията си както винаги, императрице.

Евнухът забеляза очите на Рандъл и за момент остана като хипнотизиран. Рандъл се опита да се дръпне, но Ян настоятелно го помоли да остане.

— Откъде си, войнико?

Рандъл стрелна с поглед Цъ Си и тя отговори вместо него:

— За съжаление това забележително създание няма глас.

— Каква прекрасна гледка е само — промърмори Ян, сякаш бе гарван, кълвящ трупа на мъртво животно. — Толкова прекрасна.

— Ако имате предвид очите, прав сте — великодушно рече Цъ Си. — Това е рядък дефект по рождение, подобно на албиносите. Но, уви, същата съдба, която е създала тези великолепни очи, е отнела възможността му да говори.

— И е толкова висок — почти с благоговение промълви Ян.

— Достатъчно за него! — рязко каза Цъ Си. — Защо си тук, прислужнико?

— Дойдох по заръка на Сина на небето — с дрезгав глас каза Ян. Като се наведе напред, сякаш се канеше да се поклони, евнухът рязко протегна ръка да сграбчи Рандъл за слабините. Но преди да успее да го докосне, Рандъл хвана китката му, изви я нагоре, извади меча си и замахна да отсече ръката му в лакътя.

— *Пусни! Пусни!* — завреця Ян като ранена котка.

— Пусни го — нареди Цъ Си и Рандъл хвърли евнуха на земята. Цъ Си изгледа свирепо пратеника на Су Шун. — Как смееш да проявяваш подобно неуважение към мен!

Ян беше на колене и придържаше изкълчената си китка.

— Искях да съм сигурен, че прекрасният ви воин е бил кастриран — изстена той. — Не исках да ви обидя.

— Късно е за извинения — изсъска Цъ Си. — Трябваше да го оставя да ти отреже ръката! Пенисът и скротумът на този воин бяха отстранени преди по-малко от месец и раната още не е заздравяла напълно. Можеше да му причиниш ужасна болка. — Тя закрачи напред-назад. — Защо си дошъл тук, прислужнико?

— По официални дела — нервно отвърна Ян, чийто глас бе станал още по-дрезгав. — Нося заповеди лично от Сина на небето. До Дзъхол стигна новината, че за пленниците се полагат грижи и че

раните им са излекувани. Синът на небето настоява те да бъдат екзекутирани до падането на нощта.

— И имаш ли някакви документи, които да потвърждават това?

Ян бръкна в робата си, извади един яркочервен плик, подаде го на Цъ Си и остана да стои на колене, придържайки китката си. При вида на малкия плик сърцето на Рандъл се разтуптя.

Ян покорно сведе глава.

— Препусках повече от десет часа, за да ви донеса това писмо, императрице. Умолявам ви да ме освободите, за да мога да си почина.

Цъ Си посочи към двора.

— Ще заминеш *незабавно* обратно за Дзъхол и ще кажеш на Сина на небето, че искането му е изпълнено.

— Но аз се нуждая от почивка, императрице. Прекарах на седлото цяла нощ...

— Ще правиш онова, което ти заповядвам! — озъби се Цъ Си.

Евнухът опря чело в пода.

— Беше ми наредено да присъствам на екзекуцията...

— Да не си казал нито дума повече, прислужнико! Принц Кун, изпратете тази гадина обратно до конюшните, за да се махне *незабавно*.

— Както наредите — отвърна принц Кун.

Ян бавно се надигна със стонове и последва принц Кун през огромната зала, без да откъсва очи от пода. Когато отвориха външната врата, нов порив на вятъра угаси още свещи.

Цъ Си погледна Рандъл в очите.

— Евнухът на Су Шун не бива да се връща в Дзъхол — направо каза тя. — Ще му счупите врата и ще хвърлите тялото му в кладенеца на двора. — Тя посочи навън.

Рандъл беше поразен от студената пресметливост на искането ѝ.

Цъ Си прибра червения плик в дрехата си.

— Трябва да действате бързо. След като излезе на двора, Ян ще каже на всички наоколо, че е предал съобщението си.

Рандъл просто стоеше и я зяпаше.

Цъ Си го хвана за раменете и го разтърси.

— Ще бъдем принудени да убием Хари и хората му довечера, ако не действате.

Най-сетне осъзнал последиците, Рандъл се обърна и се втурна по полирания под, спря с поднасяне да отвори вратата и вятърът го удари в лицето. През главата му минаха над пет начина на убиване, докато тичаше по мраморните стъпала и през плочките на двора тихо като призрак. Ян и принц Кун бяха почти при външната порта и Рандъл трябваше да жертва тишината за скорост, за да ги настигне навреме.

Докато ръката на Ян се протягаше към дръжката на вратата, Рандъл се хвърли във въздуха, сграбчи евнуха за главата и рязко я завъртя настрани. Разнесе се звук като от пречупена дебела съчка. Очите на евнуха останаха отворени, докато Рандъл безмълвно пускаше хриптящото му тяло.

Усети навреме, че принц Кун се кани да закрепси, и бързо сложи длан върху устата му. Принцът беше пребледнял и се тресеше целият.

— Нито звук — прошепна му Рандъл. — В противен случай ще ни издадете.

Със спокойно изражение Цъ Си излезе от двореца, посочи с една ръка кладенеца, а с другата — мястото до себе си. Ясно беше, че иска тялото на Ян да бъде хвърлено в кладенеца, а принц Кун да застане до нея.

— Вървете веднага при нея! — прошепна Рандъл. — Бъдете силен и всичко ще бъде наред.

Рандъл вдигна отпуснатото тяло на Ян и се затича към тухления кладенец, метна трупа в тъмното и секунда по-късно чу плясъка. После спринтира през двора, влезе в залата и затвори след себе си. Цъ Си и принц Кун трескаво палеха колкото се може повече свещи. Рандъл се зае да им помага, докато залата не се изпълни със светлина.

След като се върнаха на местата си в средата на помещението, Цъ Си прошепна в ухото на принц Кун:

— Ще извикаш, че един евнух е паднал в кладенеца. Не забравяй, братко — не знаеш кой е, защото изобщо не си говорил с него.

Лицето на принц Кун все още бе бледо, но той събра кураж и се втурна към прозореца, като крещеше „Евнух падна в кладенеца! Евнух падна в кладенеца!“. Той остана там, като сочеше навън, докато в залата най-сетне не се появиха поне дузина прислужници.

— Внимавайте с вратите! — извика им Цъ Си. — Не искам свещите на императора да изгаснат.

Тежките външни порти най-сетне се отвориха и най-малко двайсет стражи се втурнаха към кладенеца заедно с дворцовите евнуси с надеждата да спасят падналия.

— Едва не закъсняхте — тихо рече Цъ Си.

— Работата е свършена — прошепна ѝ в отговор Рандъл.

— Сега щяхме да подготвяме екзекуцията на Хари, ако се бяхте поколебали още миг. — Цъ Си гледаше как хората на двора спускат въжета в кладенеца. — Ян щеше да съобщи за вас на Су Шун и щеше да започне разследване. Евнухът се отнесе с подозрение към вас. Но вие го знаете.

Рандъл направо не беше на себе си от случилото се преди малко.

— Ще изгоря плика — каза Цъ Си. — Ще минат най-малко три дни, преди Су Шун да разбере, че не сме го получили.

— Стана твърде опасно да продължа да пребивавам на територията на Забранения град — заяви Рандъл.

— Глупости — спокойно рече Цъ Си. — Мястото ви е тук при мен. — Тя се обърна към него. — Отново се притекохте на помощ на Средното царство в момент на нужда, Рандъл Чен. Задължена съм ви за това. — Тя пое дълбоко дъх. — Честно мога да кажа, че действията ви днес донякъде ме карат да ви простя за онова, което ми сторихте онази нощ. Иска ми се всичко да беше чисто. Така щях да мога да ви се отблагодаря по по-приятен начин.

Отвън на двора вадеха безжизненото тяло на Ян от кладенеца. Беше се събрала тълпа и принц Кун обясняваше как евнухът влязъл и тръгнал направо да пие вода. И както седял, в следващия момент изчезнал.

— Каква ужасна трагедия — изстена принц Кун. — Някой знае ли защо е дошъл тук?

38.

Британска щабквартира

3 км източно от Пекин, Китай

8 октомври 1860 г.

11:21 ч. местно време

Мисия Езра — ден 219

Хари Паркс яздеше начело на хората си точно по начина, по който бе напуснал лагера на лорд Елгин преди три седмици без един ден. На пръв поглед бе трудно да се каже, че води група бивши пленници. Всички изглеждаха достатъчно здрави от разстояние — бръснати лица, чисти и изгладени униформи, лъснати ботуши, безупречно вчесани коне. При по-внимателно вглеждане обаче можеше да се види, че доста от мъжете имат ужасни белези по ръцете, китките и лицата — кожата там едва се беше възстановила. Групата, която преди се състоеше от четиресет и един души, се беше стопила на двайсет и шест. Зад колоната трополеше каруца, натоварена с телата на онези, които не бяха издържали жестоките мъчения на Цин.

Ескортиран до външните стени на Пекин от многохиляден татарски контингент, Хари се увери, че е освободен, едва когато огромните градски порти се отвориха и той излезе навън на слънчевата светлина. Сред тропот на конски копита заедно с хората си се отдалечи от града, който можеше да стане техен гроб.

В далечината различаваше лагера на съюзниците, разположен на полето на три километра от стените. Съдейки по местата на британските и френските части, лорд Елгин явно бе напълно уверен в силата си. Армията му се намиралше толкова близо до Пекин, че бе невъзможно да защити позициите си, ако огромна татарска войска излезе от столицата и се нахвърли върху съюзниците.

С всеки изминат метър увереността на Хари растеше. Вече различаваше многобройните оръдия и гаубици, насочени към стените на града. Сякаш всички пленени китайски оръдия, както и

значителната огнева мощ на съюзниците, бяха насочени към Пекин. Имаше най-малко 300 тежки оръдия.

Хладен вятър духаше през равнините и развяваше над двайсетте британски знамена, издигнати на високи пилони в самия център на идеално организирания палатков град. Там със сигурност се намираше щабквартирата, където ги чакаше лорд Елгин.

Сикхските войници, пазещи пътя, се дръпнаха настрани и отдадоха чест, докато Хари и групата му минаваха покрай тях без нито дума. По-нататък се бяха наредили стотици британски войници, които ръкопляскаха ентусиазирано при вида на изчезналите пратеници.

Хари се обърна към Хенри Лох.

— Сякаш се връщаме от оня свят.

— Ние *наистина* се връщаме от оня свят — сериозно отвърна Лох.

Докато влизаше в лагера, Хари беше погълнат от мисли как да разкаже на лорд Елгин за изпитанията им в плен — и каква може да бъде реакцията при подобно признание. Имаше две основни грижи. Първата бе да се погрижи съюзниците в никакъв случай да не нападнат Пекин. Предупреждението на Рандъл още отекваше в ушите му и ако всичко казано от бившия съветник на Елгин бе истина, атаката щеше да е грешка, която съюзниците не можеха да си позволят. Втората грижа на Хари бе за собственото му място в историята. Как щяха да го възприемат идните поколения? Дали положението му щеше да рухне или да се издигне още повече от този продължителен плен?

След като влезе в централната част в бърз тръс, Хари беше посрещнат от група, включваща всички офицери над капитан — най-малко двайсет и петима на брой, строени и отдаващи чест. Лорд Елгин стоеше в центъра на групата, облечен в големия си черен шинел с медалите, с ръце зад гърба и усмихнат. Сър Хоуп също бе тук, както и генерал-майор сър Робърт Нейпиър, майор Пробин и майор Фейн. Хари спря и се спеша, а един сикхски войник пое поводите и отведе коня му.

— Радвам се да ви видя цял-целеничък! — сърдечно изрева лорд Елгин, като стискаше енергично ръката на Хари.

— Нищо не може да ме откъсне от службата на кралицата и страната — отвърна Хари.

Зад него хората му също се спешаваха под ехото на аплодисменти от всички посоки. Внезапно всички запяха „Те са чудесни другари“ в такъв безупречен унисон, сякаш цялата британска армия беше великолепно сработен хор.

Песента се повтори втори и трети път, докато хората на Хари получаваха безброй ръкостискания и потупвания по гърба, след което им бе сервирана вода от прислужници китаЙци. В центъра на лагера бяха наредени столове, където можеха да седнат на слънце и да разказват историите си за пленничеството в Пекин. Едва когато се появи натоварената с ковчези каруца, теглена от две магарета, гласовете преминаха в шепот и накрая съвсем замлъкнаха.

Лицето на лорд Елгин се зачерви от гняв, докато мъкнеше тежкото си туловище през разделящата се пред него тълпа. Хари посегна да го хване за ръката, но той се дръпна. В писмата си Паркс съвсем ясно бе писал, че е изгубил част от хората си, така че това не би трябвало да предизвика подобна реакция, освен ако лорд Елгин не искаше да използва момента, за да настрои войниците.

Главнокомандващият се обърна към Хари.

— Значи Цин се *осмеляват* да убиват наши хора? — изрева той.

— И раниха много повече. — Хари се обърна към хората си и им каза да покажат раните си. — Китките и глезените ни бяха вързани — обяви той, докато всеки от бившите пленници показваше белезите си. — Въжето беше напоено с вода. Когато изсъхна, то се сви наполовина, спирайки кръвообращението. Ръцете и стъпалата ни се подуваха, докато кожата не започна да се цепи от натиска. Нокти и пръсти се пръскаха, от раните се лееше кръв. Но това не беше най-лошото. Плътта ни беше изложена на стотици мухи месарки, които наплюха раните — и защото ръцете ни бяха вързани, не можехме да махнем яйцата. Личинките растяха всеки ден и ядяха живо месо. Помнете ми думите, скъпи сънародници, тези мъже понесоха невъобразими страдания. И за огромно съжаление някои от тях не издържаха — ако не от болестта, бяха довършени от болката и лудостта.

Целият лагер се смълча, хипнотизиран от въздействащото описание.

— Хората ни бяха пребивани, докато лежаха на пода, а китките и ръцете им се бяха издули толкова много от кръв, че не можеха да отвърнат — продължи Хари. — Ако посмееха да поискат храна или

вода, стражите им наливаха мръсотия и изпражнения в устата, докато не престанат да искат. — Хари се обърна към лорд Елгин. В очите му играеха адски пламъци. — Никога не съм мразил някого повече от мерзавците, които извършиха тези престъпления. — Той посочи към групата си. — Тези мъже видяха самия ад. И всеки от тях е герой заради това, че е оцелял. Повечето от хората ни умряха през първите три дни. Томас Боулби, капитан Брабазон и лейтенант Андерсън са сред тях. И всички би трябвало да сме мъртви, като се има предвид къде бяхме.

— Храбростта ви е отбелязана — каза все така зачервеният лорд Елгин. — И е време за отмъщение! Време е да посечем виновниците за тези ужасни престъпления! Време е кралица Виктория да стъпче онези, които се осмеляват да измъчват и убиват британски войници! Особено мъже като вас, яздил под белия флаг на примирието.

Гневно мърморене се надигна из лагера — войниците се изпълваха с желание да убиват.

— Аз и хората ми трябваше да сме мъртви! — надвиха глъчката Хари, сякаш се намираше на сцената в Уест Енд. — Но сме живи благодарение на състраданието, показано от повелителите Цин! Ако не бяха те, днес със сигурност нямаше да сме тук.

Думите му сякаш незабавно потушиха настроението на тълпата; по изражението на лорд Елгин ясно се виждаше, че главнокомандващият е абсолютно объркан от признанието за милостта на Цин.

— С хората ми гледахме смъртта в очите — продължи Хари. — Всеки беше изтърпял повече, отколкото би трябвало да изтърпи, който и да било човек или животно. Точно тогава, когато бях изправен пред собствената си смърт, внезапно бях осенен от лъч надежда. Сякаш докоснат от ръката на самия бог, внезапно се почувствах съживен. Както бе повелила съдбата, вие и съюзниците тъкмо сте спечелили славната битка при моста Осем ли, най-великата победа в историята на Британската империя. Именно в *този* момент вие спасихте мен и хората ми. Именно в *този* момент императорът избяга от града и чувствителният и мил принц Кун пое нещата в свои ръце, подпомаган от императрица Цъ Си, която застана плътно до него.

— Трябва да накараме Цин да платят за стореното с вас — кипеше лорд Елгин и думите му сякаш подбуждаха Хари да настрои

тълпата срещу врага.

— Всичко, за което дойдохме тук, е почти завършено — извика Хари. — Но ние не можем да рискуваме да разрушим Пекин, защото това няма да постигне истинските ни цели. Ако унищожим града, наред с това ще унищожим и най-големите си поддръжници, а по всяка вероятност и онези, които са причина за оцеляването ни. — Хари се завъртя в кръг. — Съгласен съм, че трябва да накараме Цин да платят за жестокостите си. Трябва да отмъстим за убитите. Съгласен съм, че се изпречиха на най-великата сила на света! Казвам, че трябва да вземем от Китай повече от онова, за което дойдохме. — Той посочи на север. — Тази страна има невъобразими богатства. И тези богатства ще бъдат наши.

— Какво предлагате? — попита лорд Елгин.

— В целия Китай има само едно място, в което са струпани повече богатства, отколкото в Забранения град, място, което се почита най-вече заради красотата си и едва след това за всичко друго. Китайците го наричат Летния дворец, Юан Мин Юан. Това е бърлогата за удоволствия на императора и той прекарва там почти половината от годината. Забраненият град е церемониалният център, а Летният дворец е домът му. Нищо не олицетворява мощта и изключителността на императора повече от Юан Мин Юан. Самият лорд Макартни се срещнал там с император Циенлун през хиляда седемстотин деветдесет и трета и казал, че това е най-впечатляващото място на света. Истинска приказка от дворци, злато и скъпоценности. — Хари отново се завъртя. — Именно там ще отмъстим за убитите! Ще ограбим Китай, като унищожим Летния дворец и завинаги сложим край на илюзията, че Цин са господари на вселената.

Хари отиде до лорд Елгин и прошепна в ухото му:

— Не можем да рискуваме да нападнем Пекин и да се изправим срещу Рандъл Чен. Той предупреди, че една атака срещу Забранения град ще обедини манджури и китайци срещу нас. Ако разрушим Летния дворец, на китайците няма да им пука. Той е бил построен от Цин и единствено за манджури.

Лорд Елгин беше поразен от явната решимост на Хари да плякоса Летния дворец. Самият той не се беше замислял за подобно нещо, тъй като се страхуваше, че конниците на Ринчен може би още са някъде в горите от другата страна на Пекин.

— Така няма да нарушим уговорката си с господин Чен — прошепна Хари.

— Ами ако е някакъв капан?

— Не е капан — решително рече Хари. — И останалите противникови сили са се затворили зад стените на Пекин. Видях го с очите си.

Мислите на лорд Елгин запрепусаха в главата му — говореше се, че богатствата на Летния дворец са невъобразими. Това бе идеален начин да финансира войната, без да му се налага да разчита единствено на репарациите, получени на масата за преговори. Освен това Хари бе прав — унищожаването на Юан Мин Юан технически *не беше* нарушаване на споразумението. Господин Чен бе заплашил със сигурно отмъщение при евентуална атака срещу Пекин. Летният дворец се намираше само на осем километра западно от градските стени. Не беше част от самия град и следователно лорд Елгин можеше да твърди, че е изпълнил своята част от уговорката.

— Разплатата няма да закъснее! — изрева лордът.

— Летният дворец трябва да бъде оголен! — извика Хари. — Всяко скъпоценно украшение и изделие трябва да бъде прибрано!

— И всеки мъж или евнух на територията му да бъде посечен! — добави със задоволство сър Хоуп.

Изпълненото с омраза мърморене отново се надигна в лагера. С всяка изминала секунда атмосферата ставаше все по-нагорещена. Хари виждаше омразата в очите на всеки войник. Дори доскорошните пленници, вкусили само трийсет минути свобода, бяха съблазнени от суровата емоция и изгледите за унищожение и грабеж. Отмъщението щеше да бъде сладко.

— Ще ограбим всички богатства на Летния дворец — извика лорд Елгин. — Ще вземем всичко! И всеки войник ще получи своя дял.

Тържествуващ рев погълна лагера.

— Това е моментът, когато Втората опиумна война ще се изплати! — изрева лорд Елгин. — В името на кралицата и страната, Летният дворец трябва да изгори. Генерал Нейпиър, сър Хоуп, подгответе хората си.

39.

Пекин, Китай

Забраненият град

Дворецът на съсредоточената красота

8 октомври 1860 г.

19:00 ч. местно време

Мисия Езра — ден 219

Внимателно подредените дърва горяха буйно в откритото огнище и пламъците скачаха нагоре, мъчейки се да достигнат железния комин. Танцуващият огън излъчваше силна топлина и в същото време хвърляше златни отблясъци по всички стени и колони на огромната къща.

Докато чакаше сам в спалнята на Цъ Си, Рандъл крачеше напред-назад по полирания под. Императрицата го беше извикала преди половин час, а още я нямаше никаква. Решението ѝ да се срещне с него точно тук го изпълваше с опасения.

Само след четири дни той щеше най-сетне да се махне от това място и присъствието му тук щеше да бъде забравено завинаги сред гордостта и избледняващите спомени на победители и победени. Историята нямаше да каже нито думичка за съществуването на Рандъл Чен. Лорд Елгин и Хари Паркс щяха да бъдат запомнени като най-големите нашественици на всички времена, а Цъ Си щеше завинаги да остане като жената, успяла сама да спаси Средното царство от самоунищожение. Единствено Надзирателят щеше да знае пълната истина за случилото се в действителност. Рандъл се запита дали ще продължи да скърби за незнайния брой хора, изгубили живота си поради знанието, което беше донесъл от бъдещето, но се съмняваше. Историята беше жестока — винаги е била и винаги щеше да бъде. Ако не беше неговата намеса, тактиката, която така внимателно бе приложил в полза на съюзниците, щеше със сигурност да се преобразува в нещо друго. Предимството щеше да се насочи като

поток в някаква друга посока, която щеше да бъде също толкова брутална и ужасна.

Рандъл отиде до леглото на Цъ Си, наведе се и вдиша аромата на една от извезаните възглавници. Коленете му моментално омекнаха, уханието го върна към спомена за голото ѝ тяло и усещането, което изпита, когато косата ѝ докосваше лицето и гърдите му. Той затвори очи и въздъхна.

По-рано същия ден Хари Паркс и хората му си получиха конете и оръжията и бяха изпратени от Пекин с огромна почетна стража, която ги ескортира до външните стени — всички татарски войници и конници, най-малко 3000 души. Цъ Си беше решила последният спомен на Хари Паркс при напускането на града да бъде за храбрата и сплотена войска, разположена вътре. А не за победена държава, оставена на милостта на червените дяволи.

Рандъл прие стратегията ѝ и макар това да не бе включено в бележките на мисията, се съгласи. Много събития се бяха отклонили от първоначалния план, но в по-голямата си част всичко вървеше в правилната посока, както и трябваше. Рандъл си спомни последния си разговор с Хари Паркс в присъствието на измършавелия Хенри Лох.

— Свободни сте да се върнете при лорд Елгин — каза Рандъл, докато ги водеше към вратата. — Задържането ви бе най-злостастното събитие в тази война.

— Благодаря ви за помощта около освобождаването ни — отвърна Хари.

— Моята роля в това е съвсем малка, така че не е нужно да ми благодарите. Хората ви чакат отвън, конете са оседлани и готови. Със съжаление трябва да ви кажа, че телата на мъртвите, общо тринайсет души, са положени в прости ковчези и натоварени на каруца, за да бъдат изпратени с вас. Уви, тленните останки на двама от хората ви така и не бяха открити. От името на Цин се извинявам за безсмислената им гибел. Те умряха преди много дни и телата им са били посипани с негасена вар, за да не се допусне зараза, но гледката е много неприятна. — Рандъл посочи към вратата. — Искрено се надявам вие и лорд Елгин да погледнете отвъд участта им към светлото бъдеще на отношенията между Цин и Запада. — Той замълча за момент. — Ако ли не, трябва да обмислите внимателно възможностите си и не се съмнявайте, че ще следя събитията твърдо от

страната на Цин, за да съм сигурен, че ще изпълните своята част от сделката.

Хари запази пълно самообладание.

— Имате думата ми, че няма да пробием стените на Пекин. И че династията Цин няма да бъде свалена. Но ще ви кажа следното... — Адамовата му ябълка нервно подскочи, след което той продължи: — Британската империя е най-могъщата сила в света. Това се доказва отново в лето господне хиляда осемстотин и шейсетото на бойното поле при моста Осем ли. Със или без помощта ви, Рандъл Чен, ние щяхме да победим.

Рандъл го изгледа сурово.

— Ако не бях там да ви помагам, вие и хората ви щяхте да бъдете изклани. Не позволявайте прекалената самоувереност да замъглява преценките ви. Това може да ви струва прескъпо.

— Не се съмнявам, че ще се видим отново в бъдеще — каза Хари.

— Ако ме видите отново, значи не сте изпълнили ангажимента си — направо му каза Рандъл. — И ви предупреждавам, че ще съм последният, когото ще видите през живота си.

На челото на Хари моментално изби пот и Рандъл разбра, че заплахата е попаднала точно в целта.

Хари кимна и тръгна към вратата, давайки знак на Хенри Лох да го последва.

— В такъв случай се надявам никога повече да не се видим — каза той достатъчно високо, за да бъде чуто.

Рандъл откри, че отново се визира във виещите се струйки благоуханен дим, издигащи се в неподвижния въздух на спалнята. Инстинктивно усещаше, че Хари Паркс шикалки. Британският дипломат бе казал всички правилни неща и бе поел много ангажименти, но сякаш беше воден от някакъв по-важен мотив, от някакъв друг план.

Внезапно двойната врата на спалнята се отвори и влезе Цъ Си, облечена в широка синя роба. На лицето ѝ бяха изписани гняв и безсилие. В ръката си държеше червен плик, с който посочи към Рандъл.

— Няма и три часа, откакто Хари Паркс се върна при съюзниците, а армията на лорд Елгин се мобилизира! — раздражено

рече тя. — Оставили са около хиляда души да пазят оръдията и лагера, а останалите са потеглили на север.

Рандъл веднага се зачуди дали не са тръгнали към Дзъхол, но знаеше, че той се намира прекалено навътре в планината, за да могат да се надяват да стигнат дотам преди бързо приближаващата зима.

— Къде отиват? — попита той. — Не биха посмели да атакуват Пекин.

Цъ Си тропна с крак като капризно дете.

— Тръгнали са към Летния дворец!

Веднага щом го каза, Рандъл разбра, че Хари си е мислил за това през цялото време. Той и лорд Елгин щяха да опитат да ограбят едно от най-големите съкровища на Средното царство — и тъй като то не се намиреше зад стените на Пекин, нямаше да са нарушили уговорката с него.

— Направил си грешна преценка! — с отровен тон каза Цъ Си. — Виждам го по физиономията ти. Освободи предателя Хари Паркс и сега излиза, че на състраданието ти се отговаря с открито неуважение.

— Каква охрана има в Летния дворец? — попита той.

— Почти никаква — отчаяно отвърна Цъ Си. — Само хиляда евнуси прислужници и двеста войни. Изобщо не са достатъчни да защитят двореца от атака. Мястото може да бъде превзето с лекота от всяка посока. — Тя присви очи към Рандъл. — Не оправда очакванията ми.

Гневът премина като мълния през тялото на Рандъл.

— Как смееш да ми говориш така! — изръмжа той. — Дойдох тук да защита Забранения град — и го направих. Лорд Елгин няма да посмее да атакува стените на Пекин и да рискува отмъщението ми. Жалко, че Юан Мин Юан се намира извън стените. Най-важното е, че Забраненият град е в безопасност и че ти и синът ти сте тук. Това само по себе си ще гарантира управлението на Цин и в бъдеще.

— Юан Мин Юан е най-любимото ми място на земята — спокойно рече Цъ Си, чийто гняв явно бе смекчен от избухването на Рандъл. — Трябва да има начин да успеем да го защитим.

Рандъл се опита да измисли план, който би могъл да постигне целта, но знаеше, че времето и липсата на знания за бъдещите събития са срещу него. В историята, която бе изучавал, лорд Елгин изобщо не

се насочваше на север от Пекин да ограби Летния дворец. Накрая попита:

— Ако имаше възможност да избираш, кое би защитила — Забранения град или Летния дворец?

— И двете.

— Не може и двете.

Явно разтревожена, Цъ Си разтри лице.

— Юан Мин Юан е най-изящното място на света — каза тя. — Там има три европейски дворца, по-фини и по-величествени от онези в самата Европа.

— Не мога да гарантирам защитата на Юан Мин Юан — каза Рандъл. — Да се надяваме, че лорд Елгин и Хари Паркс ще видят прелестта на създадения от Циенлун свят и ще го оставят непокътнат, като само откраднат това-онова.

— Трябва да направиш нещо повече, отколкото да чакаш съжалението им! — озъби се Цъ Си. — Те нахлуха в тези земи и сега се готвят да осквернят едно от най-големите съкровища на Средното царство!

Рандъл се взираше в яростните очи на императрицата — бяха хладни и кафяви като шоколад, а в същото време горяха враждебно.

— Нищо не мога да направя — отвърна накрая той.

Цъ Си яростно тръгна към огнището, а сянката ѝ се разтегли по полирания под и по стената откъм Императорските градини.

— Трябва да има начин!

— Какво има там? — попита Рандъл и посочи червения плик, който Цъ Си носеше от самото си идване.

Тя не се обърна към него, а само протегна ръка. Пликът се очерта на фона на пламъците.

— Още едно нареждане за езекутирането на Хари Паркс и хората му. Пристигна само четвърт час след като те напуснаха Пекин. — Цъ Си се обърна и погледна Рандъл. — Явно стратегията ти да освободиш пленниците преди пристигането на писмото се оказа пълен успех. Но се боя, че в успеха допуснахме грешка. Изгубихме разменната монета.

— С пристигането на писмото така или иначе щяхме да изгубим разменната монета — посочи Рандъл. — Ако пленниците бяха езекутирани, съюзниците щяха да отговорят така свирепо, че би било

невъзможно да ги удържим. Тогава целта им нямаше да е Летният дворец, а самият Забранен град.

Цъ Си стоеше абсолютно неподвижно, сякаш изваяна от камък, величествена и прекрасна.

— Трябва да има нещо, което да направиш — с треперещ глас каза тя. И в следващия момент решимостта ѝ сякаш се стопи напълно и тя захлипа.

Рандъл я прегърна през раменете. Чуваше тъгата ѝ и усещаше лекото повдигане на гърдите ѝ, но това събуди повече влечението му към нея, отколкото някоя друга емоционална струна.

Цъ Си се обърна в обятията му като змиорка, въртяща се в ръцете на рибар.

— Трябва да има нещо, което да направим, нали?

Рандъл се взираше в красивото ѝ тъжно лице и усети как куражът му се засилва.

— Рисуваме много, ако реагираме на придвижването на червените дяволи към Юан Мин Юан.

Цъ Си облегна глава в копринената му туника, като в същото време го прегърна през кръста.

— Ти си герой, който знае много за бъдещето. Сигурна съм, че можеш да ги спреш. Червените дяволи се страхуват от теб. Страхуват се от силата ти.

— Не можем да си позволим още една загуба на бойното поле. Това със сигурност ще оголи напълно Забранения град.

Цъ Си разкопча колана на Рандъл и плъзна длани по кожата му. В отговор той неволно изстена.

— Трябва да защитим Юан Мин Юан — прошепна тя.

Рандъл осъзна, че има само една възможност. Щеше да се наложи да препусне към Летния дворец сам и да пристигне преди основните сили на съюзниците.

Цъ Си разтвори дрехата му и устните ѝ докоснаха голите му гърди.

— Ще направя всичко, за да го спася. Всичко — тихо рече тя.

Ако искаше да успее да спре лорд Елгин, Рандъл трябваше да отправи предупреждение, оплискано в кръв — в края на краищата, това бе единственото, което червените дяволи наистина разбираха. Цъ

Си прокара език по голата кожа на корема му и от Рандъл отново се изтръгна неволен стон.

— Мога да спася Летния дворец — каза той, като дишаше на пресекулки.

Цъ Си обхвана с длани задника му.

— Зная, че можеш — отвърна тя. — Но ще бъдеш ли в безопасност? Не искам да те излагам на риск.

— Нищо няма да ми се случи — отвърна той.

Цъ Си се отпусна на колене пред огъня и свали панталоните на Рандъл, които се свлякоха на пода. Дланите ѝ се плъзнаха по голите му бедра. Тя вдигна глава и го погледна за момент.

— Имаш много неща, за които да се бориш — рече тя. — Удоволствието, което ще ти дам сега, е само смътна представа за невъобразимото блаженство, до което ще те докарвам от тук нататък, ако успееш да спасиш най-любимото ми място на света.

40.

Калифорния, Америка

42 км южно от Кресънт Сити

25 юли 2084 г.

16:27 ч. местно време

3 дни преди началото на мисия Езра

Аленият „Бийч Барън“ се спусна под тъмните облаци, които бяха дошли от север много по-бързо, отколкото бе очаквал Уилсън. Яркото слънце, осветявало кабината преди секунди, изчезна и целият самолет сякаш потръпна в отговор.

Уилсън свали слънчевите си очила и ги прибра в страничния джоб на седалката. Управляваше стария си двумоторен витлов самолет, побиращ шестима души. Рандъл Чен седеше до него. Бяха излезли да полетят над Националния парк „Редууд“ и се намираха във въздуха от малко повече от час. Уилсън беше решил, че няма да е зле да измъкне Рандъл от симулатора и подготовката този следобед. Една въздушна разходка изглеждаше идеален начин да се разсее от заниманията.

Двамата носеха пилотски слушалки и Уилсън натисна копчето на микрофона.

— Гледката е страхотна, нали?

Самолетът отново се разтресе.

— Да, невероятна е — отговори Рандъл и за момент звукът на двигателите изпълни ушите на Уилсън.

Летяха на север, високо над девственото калифорнийско крайбрежие. Отляво гледката се доминираше от яркосините води на Тихия океан. Отдясно се издигаха зелени, покрити с гора планини. Под тях проблясваха тесни естуари и широки речни устия, между които имаше тъмни пясъчни плажове. С всяка изминала минута турбулентността се засилваше.

— Онзи планински масив продължава нагоре до брега на Орегон, пресича щата Вашингтон и накрая се среща със Скалистите планини — каза Уилсън.

Рандъл погледна белите гребени, осеяли повърхността на океана, после се обърна към зловещите черни облаци, напредващи над хребета пред тях.

— Виж, не съм специалист, но времето май се разваля.

Според летателния план на Уилсън трябваше да се движат на югоизток, успоредно на планината Салмон, след което да продължат на запад към естуара на Кламат и да погледат „Ентърпрайз Корпорейшън“ от въздуха. В същото време прелитаха над националния парк, за да видят набързо водноелектрическата централа, използваща мощните приливи и отливи в естуара. Сега летяха отново на север, обратно към летището на Кресънт Сити, където Уилсън държеше стария си самолет от близо година.

Уилсън докосна тъчскрийна на своя „Мак еър“. Рандъл беше прав, облачността се сгъстяваше тревожно бързо. Време беше да реши дали да намери друго летище, или да продължи напред с увеличена скорост.

— Нещо против да подрусам малко? — попита Уилсън.

Рандъл му хвърли бърз поглед.

— Не, нямам нищо против да друсам, но не съм в настроение за аварийно кацане, ако това имаш предвид. Честно казано, не мога да повярвам, че успя да ме накараш да вляза в тази браква.

— Този самолет е класика — отвърна Уилсън и даде максимална газ.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — приглушено рече Рандъл.

Уилсън отново хвърли поглед към своя „Мак еър“.

— Спокойно. Ще те закарам до летището за по-малко от десет минути. — Той начерта пряк подход към писта 35, като поиска приоритетно разрешение за кацане поради лошото време. Цифров глас незабавно потвърди. Уилсън стегна предпазния колан и в същото време в черната сърцевина на облациите пред тях проблесна светкавица. — Ще се позабавляваме.

Рандъл също стегна колана си.

— Казах ти, че не си падам особено по самолети.

— В моменти като този няма място за страх — отвърна Уилсън. — Казвал съм ти го и преди.

Самолетът започна да подскача и да се тресе.

Като правеше дребни корекции с лоста, Уилсън спусна машината на височина 100 метра над бруления от вятъра залив без спуснати задкрилки право към пистата. Скоростта им беше безумна за приземяване — 425 км/ч. През цялото време Уилсън следеше дърветата в далечината и силния дъжд, подобен на блещукаща сива водна стена, която приближаваше малкото летище от другата посока.

— Напречен вятър... Напречен вятър! — съобщи бордовият компютър.

Носът на самолета рязко клюмна и в отговор Уилсън дръпна лоста към себе си. Лявото крило се спусна надолу и той премести лоста надясно; крилото с неохота се вдигна под внезапно засилилия се вятър. Корпусът подскачаше и дрънчеше, вътрешните нитове скърцаха в отговор на движението на крилете. Но въпреки натиска самолетът се задържа хоризонтално.

Вече бяха спуснали колесниците и се намираха само на 30 м над земята. Турбулентността тук беше ужасна. Уилсън намали скоростта, докато прелитаха над края на пистата. Силният дъжд вече се изсипваше върху другия край на ивицата, а мъглата скриваше всичко наоколо.

Уилсън продължи да говори:

— Преценяването на положението е важно, точно както казва Лъ Дан. — Кабината се тресеше толкова силно, че гласът му беше преминал във вибрата. — Но страхът е загуба на време. Той замъглява съзнанието, когато най-важното нещо...

— Напречен вятър... Напречен вятър! — отново се обади бордовият компютър.

За втори път лявото крило на самолета рязко се килна надолу. Уилсън дръпна лоста надясно и натисна десния педал, използвайки цялата си сила да ги задържи в това положение.

Лявото крило изведнъж докосна настилката и за момент искрите осветиха ярко кабината. Корпусът се тресеше и огъваше, самолетът се отклони и за миг сякаш стана неуправляем. Уилсън натисна лоста напред и крилете застанаха хоризонтално, а колесниците тежко се сблъскаха с пистата. Ревът на двигателите се смени от тропота на гигантските дъждовни капки, шибаци стъклото. Дясното крило отново се повдигна с намаляването на скоростта, но Уилсън го овладя с лекота. Поройният дъжд се сипеше по стъклото, мощните пориви на

вятъра рисуваха странни и непредсказуеми шарки по прозрачната повърхност.

Уилсън включи микрофона си.

— Алфа Браво Делта се приземи на писта трийсет и пет — спокойно докладва той. — Насочвам се към хангар четиресет и две.

— Разбрано, Алфа Браво Делта — отвърна компютърно генериран глас.

Уилсън плавно увеличи газта и използва „Мак еър“, за да стигне през сивата мъгла и дъжда до хангара.

— Знаеш ли, напоследък почти не ми се случва да се разбивам — с усмивка рече той. — Но сега бях на косъм.

Рандъл не беше произнесъл нито дума след приземяването. Най-после въздъхна дълбоко.

— Може и да си търсиш смъртта, но не биваше да поставяш и мен в подобна ситуация.

— Просто времето се развали малко по-бързо, отколкото очаквах.

— Аз съм Надзирател на мисия Езра — с чувство отвърна Рандъл. — Не би трябвало да попадам в подобни ситуации.

Тропотът на дъжда по стъклото се смени с вибриращото бръмчене на двигателите, когато влязоха през огромните отворени врати на празния хангар и потъмнялото от бурята небе се смени с яркото сияние на флуоресцентните лампи. Уилсън изключи двигателите и в кабината отново се възцари относителна тишина, нарушавана само от барабаненето на дъжда по високия покрив.

— Ти си идиот — каза Рандъл и хвърли с отвращение слушалките си.

— Трябва да поработиш върху реакциите си — отвърна Уилсън. — Особено когато никой не е пострадал.

Рандъл отвори вратата и разкопча колана си.

— Доста странен момент да показваш мъдрост след това, което направи току-що.

— Внимавай, като стъпваш на крилото — предупреди го Уилсън. — Сигурно е много хлъзгаво.

В отговор Рандъл му хвърли изпепеляващ поглед.

Уилсън въздъхна и отвори своята врата. Стъпи на крилото, направи две крачки и скочи на гладкия бетон. Вън от кабината беше

много по-шумно, дъждът шибаше безмилостно гофрираната ламарина на покрива.

Вниманието му внезапно беше привлечено към горната повърхност на лявото крило. Забеляза, че някои от аеродинамичните нитове са се повдигнали. Прокара пръсти по мократа повърхност чак до разбития връх — крайната част липсваше напълно.

Рандъл заобиколи самолета откъм опашката. Личеше му, че още е ядосан, по сериозната физиономия и отпуснатите рамене. Уилсън се подготви да понесе поредната атака, когато видя два силуета при вратите на хангара, които приближаваха, защитени от един-единствен чадър от дъжда.

Мълния освети за миг тъмното небе и пред Уилсън се разкри картина, която се надяваше да е просто кошмар. Едната фигура беше на Г. М., облечен в дълъг бял шлифер и тътрещ крака по настилката, като се подпираше на бастуна си. Минерва вървеше до него в дълго алено палто, вдигнала чадъра над главите им.

Рандъл забеляза реакцията на Уилсън и се обърна към вратата.

— *Господи!* Само това ни трябваше — изтърси Уилсън. Той сграбчи Рандъл за ръкава и го придърпа към себе си. — Слушай внимателно, много е важно — каза с ужасно сериозен тон. — Г. М. не знае за изтеглената дата на прехвърляне. И това трябва да си остане така. — После го пусна и небрежно постави ръка върху крилото. — Не бива да казваш и дума, нито да намекваш по някакъв друг начин за променения график. Ще ме слушаш, каквото и да каже Г. М.

Рандъл кимна едва забележимо и Уилсън трябваше да приеме, че отговорът му означава, че разбира сериозността на положението. Беше много важно да попречи на Г. М. да спомене за еликсира на живота — Рандъл не знаеше нищо за него и нещата трябваше да си останат така. Фактът, че Минерва е с него, беше изненадващ — тя бе асистентка на Джаспър, а не на Г. М.

— За бога, какво правите тук, Г. М.? — изненадано разпери ръце Уилсън, щом двамата посетители се озоваха на завет от пороя.

Минерва натисна бутона на чадъра си и той се сви, докато не се превърна в тръбичка с дължината на дланта ѝ.

— Какво щеше да стане, ако и двамата ми Ген-ЕП бяха ранени или дори убити едновременно? — отвърна Г. М. — Би било същинска катастрофа.

— Джаспър с вас ли е? — попита Уилсън и погледна към дъжда.

— Само Минерва — отвърна Г. М. — Тя е много по-приятна гледка, не мислите ли? — Той замълча за момент. — Асистентката ми не се чувства добре и Минерва бе така мила да се съгласи да дойде с мен.

Уилсън избягваше погледа на Минерва, вместо това се съсредоточи върху Г. М. Физическото състояние на стареца като че ли се беше влошило от последната им среща. Сега изглеждаше точно на възрастта си — лицето му беше ужасно изпито и набръчкано, бялото на очите определено бе пожълтяло. Уилсън остана изненадан, че Г. М. не използва своя „Сегуей“ но забеляза, че старецът носи чифт бионични шини на краката си, които му даваха допълнително сила, за да може да ходи.

Бяха минали точно четири дни, откакто бе целунал Минерва в заседателната зала. Оттогава не я беше виждал. Накрая той погледна към нея. Тя бе олицетворение на младостта и жизнеността, аленият ѝ шлифер подчертаваше гъстата ѝ коса и блясъка на кожата ѝ. В много отношения външността ѝ караше Г. М. да изглежда още по-стар и грохнал, отколкото беше в действителност.

— И двамата имате изумителни сини очи — каза Г. М.

— Май за първи път ви виждам един до друг. Очите ви наистина много си приличат. Характерният признак за Ген-ЕП.

— На какво дължим това неочаквано посещение? — попита Уилсън. — Да не би да сте дошли за въздушна разходка?

Г. М. сви устни.

— Не бих се качил в стар самолет дори да ми предлагат всички пари на света. — Той огледа машината, сякаш бе най-жалкото устройство, което е виждал някога. — И съдейки по пораженията в края на онова крило, вие също не би трябвало да го правите. Какво ще кажете, господин Чен?

Рандъл кимна.

— Предпочитам да *извървя* хиляда километра, отколкото отново да се кача във витлов самолет с Уилсън.

— А доверявате ли му се достатъчно като помощник в мисия Езра? — попита Г. М.

— Да, Г. М., Уилсън знае повече от всеки друг какво е да те прехвърлят. В това отношение му вярвам напълно.

Настъпи кратко мълчание. Г. М. се взираше изпитателно в Рандъл.

— Предполагам, че това е единственото, което е от значение. — Той се обърна към Уилсън. — Доволен ли сте от подготовката на Рандъл?

— Да, при това много — отвърна Уилсън.

— Още колко време остава до прехвърлянето му?

Това беше въпросът, който Уилсън се надяваше да не чуе.

— Четири седмици и един ден — отговори той.

— Много повече от онова, с което разполагахте вие, нали, господин Даулинг?

— Да, Г. М. При мен беше пренебрегване на всяка крачка.

— Хубаво е, че никога вече няма да поставим един Надзирател в подобна ситуация. Тези мисии са твърде важни, за да се бърза. — Старецът задържа за момент погледа си върху Уилсън. — Защо според вас съм дошъл в Кресънт Сити?

— Мислите, че съм забравил уговорката ни — направо каза Уилсън.

В очите на Г. М. проблеснаха искри.

— Забравихте ли я?

— Не, не съм.

— Искането ми подлагано ли е на обсъждане?

— Огледах какво трябва да се направи — каза Уилсън.

— Резултатът задоволителен ли е?

— Както вече казах, Г. М., да се уцели подходящият момент е жизненоважно.

Г. М. почука с палец по дръжката от слонова кост на бастуна си, а изражението му издаваше различните сценарии, които минаваха през главата му. Уилсън си спомни последния път, когато бе почуквал по този начин по дръжката — точно преди да сподели, че умира. Ако действията му бяха последователни, канеше се да каже нещо важно.

Г. М. се обърна към Минерва.

— Бихте ли ни оставили за момент, моля?

Щом отпращаше Минерва, шансовете да говори за еликсира на живота се умножаваха хилядократно. Уилсън бързо пристъпи към стареца и прошепна в ухото му:

— Трябва да ме оставите аз да кажа на Рандъл — рече той с цялото спокойствие, на което беше способен в момента. — Тази стратегия ще доведе до най-добър резултат.

Г. М. изчака Минерва да отвори чадъра си и да излезе на проливния дъжд.

— Аз решавам какво и кога ще се казва — тихо отвърна той.

— Не бива да говорим тук — прошепна Уилсън. — Трябва да имате предвид, че Минерва е човек на Джаспър.

— И какво от това?

— Не исках да го казвам досега, но подозирам, че Джаспър е наясно с намеренията ви и се опитва да осуети опитите ви за намиране на лекарство.

За момент Г. М. погледна към Минерва, която стоеше на проливния дъжд, после отново се обърна към Уилсън.

— Сигурен ли сте в това? — Думите му се чуваха трудно от тропота на дъжда по покрива.

— Джаспър и Минерва задаваха въпроси, които ме накараха да стигна до това заключение. Боя се, че Джаспър е научил за плановете ви и че ще се противопостави изобщо на мисията.

Минаха няколко секунди, след което Г. М. най-неочаквано се усмихна.

— Сигурно си мислите, че трябва да съм раздразнен от Джаспър и от онова момиче там — каза той, сочейки с бастуна си към Минерва. — Джаспър постъпва така, както смята за правилно, и се гордее с него заради това. Аз го научих да бъде безмилостен и безкомпромисен, когато става въпрос за интереса на компанията, и той смята, че я защитава. В известен смисъл съм малко разочарован като негов роднина, но разочарованието ми е незначително в сравнение с гордостта ми от него.

— Трябва да ме оставите аз да кажа на Рандъл — повтори Уилсън така, че Рандъл да не може да го чуе. — Аз ще говоря с него, щом настъпи подходящият момент. И когато съм сигурен, че разговорът ни ще остане на четири очи.

Г. М. дръпна Уилсън три стъпки настрана и се обърна към Рандъл.

— Ще ви дам един съвет, млади момко, стига да позволите.

Сърцето на Уилсън се разтуптя, докато чакаше следващите думи на стареца.

— Никога не забравяйте, че *тази* мисия може да продължи само ако имате *моята* подкрепа — каза Г. М. — Двамата с Джаспър ви избрахме за мисия Ездра, но лоялността ви трябва да бъде изцяло към мен, господин Чен. Има нещо, което трябва да направите за мен в миналото — и то не подлежи на обсъждане. Аз командвам и ще бъдете така добър да го запомните. — Г. М. направи пауза. — Трябва да слушате Уилсън през цялото време и да правите онова, което ви казва. Разбирате ли?

— Да, Г. М. — отвърна Рандъл.

— Господин Даулинг, моля да дойдете при мен следващия вторник. Тогава ще обсъдим нашите планове. — Бионичните шини на Г. М. засъскаха, когато той се раздвижи. — Виждам, че сте поставили на първо място *моите* интереси, господин Даулинг, за което съм ви много признателен. Днес бе един много показателен ден.

Той тръгна към огромните врати на хангара и Минерва незабавно изтича обратно вътре и го изведе на дъжда, като го пазеше с чадъра си.

Докато двамата изчезваха в пороя, Уилсън бе залят от вълна на облекчение. Беше успял да попречи на Г. М. да каже на Рандъл за еликсира на живота и така бе предотвратил потенциална катастрофа.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — рече Рандъл. — Защото цялото това шепнене помежду ви никак не ме кара да се чувствам удобно.

— Няма за какво да се безпокоиш — с безизразна физиономия отвърна Уилсън. — Ако беше на моето място, щеше да постъпиш по същия начин.

— И каква е голямата тайна? — поинтересува се Рандъл.

— Сега не му е времето да я обсъждаме — отговори Уилсън. — Но ти обещавам едно. Ще ти кажа всичко, което е нужно да знаеш, за да изпълниш мисията. *Всичко*. И няма да добавя нищо, което не е абсолютно задължително за успеха ти.

— Да не искаш да кажеш, че ще филтрираш информацията, която получавам?

— Някои неща само ще те разсеят.

— Г. М. явно иска да направя нещо за него.

— Рандъл, само след три дни ще бъдеш пратен в миналото на мисия, изложена в свитъците от Мъртво море — документи, написани от самите архитекти на вселената. Те са онези, които преценяват какво трябва да знаеш, и аз им вярвам безусловно. Информацията, която ти е нужна, са точките от мисията, всички до последната.

— Ами какво...

— Престани, Рандъл. Едно от основните предимства на моята мисия и една от причините за успеха ми беше, че нямах време да се разсейвам.

— Не обичам да ме държат на тъмно — промърмори Рандъл.

— Трябва да ми се довериш — заяви Уилсън. — Г. М. го каза.

Уилсън отново огледа повредения връх на крилото.

Май разминаването на косъм с катастрофата беше най-малкият му проблем. За щастие еликсирът на живота все още си оставаше в тайна. А още по-важното бе, че срещата на Уилсън с Г. М. беше насрочена за следващия вторник, четири дни след прехвърлянето на Рандъл.

41.

*Калифорния, Америка
Щатски парк „Дел Нотр“
Проход Хънтингдейл
26 юли 2084 г.
08:35 ч. местно време*

2 дни преди началото на мисия Езра

Уилсън наплиска лицето си със студена вода, взе топлатата кърпа и попи кожата си с меката материя. След като се подсуши, той сгъна кърпата и я върна обратно на затоплената ѝ пръчка. Погледна се критично в огледалото и каза на глас:

— Следващите два дни ще са най-трудните.

Напрежението от предстоящото начало на мисия Езра най-сетне започваше да изпълва всяка негова мисъл и действие. Нямахше как да се измъкне от непрестанния стрес, предизвикан от противоречащите си цели на Г. М. и Джаспър. Идеше му да закрепчи, но не можеше да събере енергия дори за това. Устата му беше пресъхнала, а крайниците му — без капка сила.

„Бъди позитивен и остани в настоящия момент“ — каза си той.

До прехвърлянето оставаха само още два дни и две нощи. Две безсънни нощи, уточни той. След като се върна от летището на Кресънт Сити, до късно през нощта Уилсън беше прочел три книги, посветени на Китай през деветнайсети век. С помощта на омега способностите си можеше да попие невероятни количества информация, без да спира. И запамятаваше почти сто процента от всичко. Това беше предимство, което винаги щеше да го отличава от обикновените хора.

„Още само два дни — каза си той. — И после всичко ще бъде зад мен.“

Усмихна се на отражението си, мъчейки се да пропъди мрачното настроение, след което обърна гръб на огромната огледална стена. Ярка слънчева светлина струеше от поставените под ъгъл прозорци на

просторната баня от бял мрамор и лъчите галеха приятно кожата му. Докато влизаше в спалнята, Уилсън хвърли поглед към картината над леглото. Беше поразително колко силно му напомняше за момента на неговото собствено прехвърляне. Поклати глава, мислейки си колко ли щеше да се гордее дядо му, ако беше жив. Мисълта моментално го отрезви — той си нямаше близък човек в живота. Или вече си нямаше. Реши, че това е колкото добро, толкова и лошо. Нямаше кой да го утешава в моменти на слабост, но пък и нямаше очаквания, които да оправдава — което може би бе по-голямо предимство.

Уилсън се обърна към панорамния изглед към Пасифика. Палещата жегга, обхванала района през нощта, вече почти беше отнесена в океана. Мислите му отново се насочиха към Минерва Хатауей. Знаеше, че я желае физически, а може би дори нещо повече, но тя представляваше усложнение, което просто нямаше място в живота му в такъв момент. Имаше голяма вероятност Г. М. да се постарее двамата да не се виждат в бъдеще, но това бе може би за добро. Уилсън не бе имал друг избор, освен да разкрие, че Джаспър е против мисия Езра. Само така можеше да попречи на Г. М. да разкаже на Рандъл за еликсира на живота. Оставаше му само да се надява Джаспър да разбере, че запазването в тайна на изтеглената дата на прехвърлянето е най-важното нещо.

В спалнята се разнесе мелодичен звън, последван от мек електронен глас.

— Имате посетител, приближаващ от главния портал.

— Кой е? — попита Уилсън, говорейки на празната стая.

— Личната идентификация е блокирана — отвърна женският глас. Във въздуха се появи холографски образ. Електромобил от новите компактни модели със затъмнени стъкла тъкмо спираше на алеята пред входа.

Уилсън отиде в дрешника, обу обувките си и вдигна ципа на униформената си куртка. Прокара пръсти през косата си, за да я приведе в някакво подобие на ред, и тръгна енергично към външната врата. Кожените подметки скърцаха по плочките на пода.

Отвори вратата и се озова пред Минерва. Очите ѝ бяха червени и подути. Беше облечена в проста черна рокля и сандали.

— Успя да ме уволниш! — прочувствено каза тя. — Дано си щастлив, Уилсън!

Уилсън изстена.

— Точно сега имам най-малко нужда от подобни неща, Минерва.

— Какво каза на Г. М.?

— Играеш опасна игра — отвърна Уилсън.

— Единственият, който играе опасни игри, си *ти*, Уилсън! Ти си онзи с тайните. Ти стоиш между Г. М. и Джаспър, не аз!

— Нямах право да идваш в дома ми — каза Уилсън, като поглеждаше през рамото ѝ към портата, за да се увери, че там няма други.

— Ти компрометира мястото ми в „Ентърпрайз Корпорейшън“ без изобщо да се замислиш какво означава това за мен.

Уилсън застана на прага, сякаш да ѝ попречи да влезе.

— Не съм казвал нищо, което да застраши мястото ти. — Гласът му беше напрегнат, но не му пукаше. — Просто направих това, което сметнах за правилно. Или си забъркана в ситуация, която не разбираш — и ако е така, моите съчувствия — или си съвсем наясно какво става и си застанала на страната на властимащите. Така или иначе, трябва да приемеш последиците.

Минерва го погледна горчиво.

— Винаги съм била честна с теб.

Уилсън отчаяно се мъчеше да прочете мислите ѝ. Личеше си, че е плакала, лицето ѝ беше бледо. Нямахше никакъв грим и косата ѝ бе малко разбъркана. Той се опита да се спре и да не поглежда тялото ѝ, но подсъзнателно я огледа с крайчеца на окото си. Роклята ѝ прилепваше плътно, подчертавайки тънката талия. Краката ѝ бяха дълги и загорели от слънцето; въпреки че беше със сандали, тя си оставаше много висока. Беше невъзможно да не те привлече. Уилсън реши, че е най-добре да го признае, пък дори само пред себе си.

— Защо си тук, Минерва?

— Исках да съм сигурна, че си наясно какво си направил.

Уилсън отново се вгледа в лицето ѝ, но просто не можеше да я разчете. Лъжеше или не? И колкото повече я гледаше, толкова повече му се искаше да не откъсва очи от нея.

— Мотивите ми бяха да бъда близо до теб — почти шепнешком рече тя. — Нищо повече. А ти го превърна в конспирация. Вината е *твоя*. Ти имаш демони, Уилсън, и аз знам за тях. Знам през какво си минал — или най-малкото онова, което е записано в архивите. — Тя

замълча за момент. — Видял си и си извършил изумителни неща през живота си. И си платил висока цена за тези изживявания. Но и ти не си лишен от чувства или нужди.

Здравият разум му крещеше да я изгони с груба дума, но въпреки това Уилсън се дръпна настрана и ѝ направи знак да влезе. Просто беше прекалено уморен и изтощен от безкрайните конфликти, изпречващи му се на всяка крачка. Не можеше да продължава така.

— Знам, че е глупаво да те пускам да влезеш — каза той, докато тя минаваше покрай него, оставяйки след себе си аромат на парфюм.

— И аз знам, че съм глупачка — отвърна Минерва.

Тя тръгна по стъкления коридор към спалнята му, сякаш знаеше съвсем точно къде се намира тя. Уилсън вървеше след нея и гледеше в захлас как бедрата ѝ се полюшват под тънката черна рокля, очертани на яркосиния фон на океана навън.

Минерва влезе в спалнята и се завъртя в кръг, сякаш да възприеме всичко — гледката към океана, басейна на терасата, изгледа от високо. Погледът ѝ се задържа за момент върху мрачното платно над неоправеното легло. После тя се обърна към него, сякаш знаеше много добре какво показва картината.

— Ти промени живота ми — рече. — Разбрах, че ще го направиш, в мига, в който те видях за първи път.

И тогава Уилсън осъзна, че му е писнало да бъде сам. Напрежението, което изпитваше, бе студено, грозно и безжизнено, а в същото време пред него стоеше жена, толкова жива и прекрасна, че нямаше как да не изпита влечение към нея. Минерва опря длан в гърдите му и той усети топлината на ръката ѝ през куртката.

— Грешка беше да идваш тук — рече той.

— Вече изгубих работата си заради теб — тихо каза тя.

— Не съм сигурен, че ти вярвам.

Минерва пристъпи към него, леко наклони глава настрана и пълните ѝ устни докоснаха неговите.

Уилсън знаеше, че не бива да го позволява, но беше безсилен да спре. Докато езикът ѝ нежно се плъзгаше в устата му, той я прегърна и телата им се долепиха. Удоволствието потече в мускулите му, набирайки сила, докато ръцете му проследяваха извивките на тялото ѝ, без да усещат тънката преграда на роклята ѝ. Намираше се едновременно в рая и в ада. Жената в обятията му беше почти със

сигурност шпионин, но чий точно? Въпреки това Уилсън беше взел решение да „овладее“ положението, така че да получи онова, от което се нуждаеше така силно.

Зърна с крайчеца на окото си картината над леглото и му се стори, че избухващата звезда в центъра сякаш започна да пулсира, изпълнена с енергия. В този момент той се намираше точно там, където искаше, колкото и шантаво да беше това. Едно беше сигурно — чувстваше се най-добре, когато всичко е заложено и опасността е навсякъде. А тази ситуация изглеждаше точно такава.

42.

Северните равнини

3 км южно от Летния дворец, Китай

9 октомври 1860 г.

06:05 ч. местно време

Мисия Езра — ден 219

Сякаш нещо изгаряше отвътре Рандъл, докато препускаше в галоп към характерните очертания на белите стени на Летния дворец. Далеч зад тях планините Йеншан се извисяваха над морето от засети с просо ниви, покриващи по-голямата част ма северните равнини. Слънцето приближаваше хоризонта и всичко бе мъгливо и сивкаво. Утрините постепенно ставаха по-мразовити с приближаването на зимата и днешният студ бе най-големият до този момент. От ноздрите на бойното пони бълваше пара, докато животното се носеше по покрития с шистови плочи път. Двама евнуси от Императорската гвардия също препускаха от двете страни на Рандъл.

Върху зелената си роба на евнух Рандъл беше облякъл тясна дреха с вълнена подплата и високи до коленете ботуши, също подплатени с вълна. Дрехата и ботушите чудесно се справяха със студа, много по-добре от западните костюми и кожени якета, които беше носил преди. На главата си носеше черна кадифена шапка с наушници, а на гърба му беше вързан къс меч, чиято увита в кожа дръжка стърчеше над дясното му рамо.

Преди по-малко от два часа Рандъл се бе откъснал от изящното голо тяло на Цъ Си, за да излезе през Портата на духовната доблест и да препусне на север към покрайнините на Пекин и портата Чун. Напусна Забранения град по-късно от очакваното и трябваше на всяка цена да стигне до Летния дворец преди основната част на съюзническите сили. Елгин сигурно беше пратил съгледвачи напред от страх да не попадне в капан и Рандъл разчиташе на факта, че е добре познат на старшите офицери и че изпратените да проучат района

конници ще бъдат под командването на някой майор или военен с по-висок чин.

Намерението му бе да се изправи сам пред съюзниците и да осуети намеренията им за грабеж. Вече се беше превърнал в легенда и бе сигурен, че лорд Елгин няма да посмее да кръстоса саби с него. Фактът, че го съпровождаха само двама войни евнуси, означаваше, че трябва да бъде изключително самоуверен в положението си. Атаката срещу Летния дворец не би трябвало да се състои и Рандъл бе твърдо решен да накара историята да следва курса си.

Той се надигна в стремената, за да се огледа по-добре, и се взря на изток към изгряващото слънце, но заради все по-изсветляващото небе му беше трудно да прецени дали вижда терена или безкрайните колони на съюзническата пехота. Така или иначе, основната част на армията явно още не беше стигнала до външните стени на Летния дворец — в противен случай със сигурност щеше да забележи обоза и тежките оръдия. Откритието би трябвало да го изпълни с облекчение, но стомахът на Рандъл пламна още по-силно. Помисли си, че е можел да остане по-дълго с Цъ Си. И в същото време самата мисъл за изминалата нощ го караше да изпитва противоречиви чувства. Императрицата отново бе отказала да му се отдаде напълно. Определено беше майстор в доставянето на удоволствие, но се оказа още по-добра в това да отказва онова, което Рандъл желаше най-много — невъздържаната си сексуалност. Вместо това го бе довела до състояние, което — за втори път — го остави без друг избор, освен да я обладае насила. Цъ Си го докара до лудост с устните и езика си, след което се отдръпна и му каза, че още не е заслужил цялата ѝ любов и затова не може да продължи нататък с чиста съвест.

В този разгорещен и изпълнен с похот момент Рандъл не бе в състояние да се сдържи и я взе със сила.

Яростната емоция, която го изгаряше сега, беше смес от съжаление и трескаво желание императрицата да бе направила нещо повече от това просто да се предаде. Нима не можеше да разбере, че *той* е причината Забраненият град да остане защитен? Нима не осъзнаваше, че *той* разполага с нужната мъдрост и знания, които щяха да ѝ осигурят трона на Цин? Тя се нуждаеше от него, но в същото време се дърпаше. Отказваше му онова, което той желаше най-силно, и така само засилваше още повече копнежа му по нея.

Рандъл беше бесен на себе си и в резултат бе изпълнен с омраза към лорд Елгин и съюзниците. Тяхната заплаха за Юан Мин Юан беше причината Цъ Си да го извика в спалнята си. Следователно лорд Елгин беше виновен за обзелия го смут — вината трябваше да се стовари върху дребнавите амбиции на дебелака да граби. Двамата спътници, които го следваха по настояване на Цъ Си, само щяха да гарантират безопасното му влизане в Летния дворец и да потвърдят пред всички имперските му пълномощия. След като влезеше вътре, щеше да заръча на двамата евнуси да се скрият; нямаше нито времето, нито желанието да пази живота им.

Пътят се разшири с приближаването на белите стени и от двете му страни се появиха зелени върби. Тесен канал минаваше успоредно на пътя и Рандъл забеляза мъглата, увиснала неподвижно над водата.

Главната порта приближаваше бързо и той се приготви за онова, което го чакаше от другата страна на стените — 50 квадратни километра паркове, езера и гори, сред които бяха пръснати 200 от най-прекрасните постройки на света. Двайсет от тях бяха императорски резиденции в китайски, монголски, тибетски и европейски стил, чието великолепие нямаше равно на себе си, може би, с изключение на комплекса Версай до Париж. Летният дворец беше като страна от приказките, цялата в злато и скъпоценности; горите гъмжаха от елени, реките и езерата бяха пълни с риба. Повече от хиляда евнуси се грижеха за градините и дворците, съхранявайки с любов най-голямото завещание на Канси и Циенлун за света — страна на чудесата, създадена наред плоска, лишена от дървета равнина. Земята беше изкопана, за да се оформят плавни хълмове и дълбоки планински долини; стотици канали бяха свързани, за да напълнят огромните езера и бавно течащите реки. Над водата бяха прехвърлени извити мостове с мраморни парапети, чието точно разположение, подобно на всяка сграда и възвишение, беше определено от най-великите мандарински архитекти, които бяха взели под внимание всичко — мястото, наклона, отражението, фона и небето.

Рандъл се загледа с възхищение към двете златни стражеви кули, изправени от двете страни на главния вход. Между тях се издигаше внушителна дървена порта, боядисана в алено, широка 10 метра и също толкова висока. За негова изненада кулите изглеждаха изоставени, а могъщата порта зееше. Докато препускаше със

спътниците си към входа, сърцето му затуптя по-бързо. Нима дворецът беше превзет или стражите просто бяха избягали, след като са научили, че основната част на съюзническите сили се е насочила към тях?

Рандъл намали скоростта до лек галоп и насочи запъхтяното животно към откренатата алена порта. Сред чаткането на копита той предпазливо влезе в свят, какъвто малцина бяха имали привилегията да видят.

Южният вход водеше към Градината на съвършенството и красотата. Но вниманието му не беше привлечено от прелестта на множеството дворци или полегатите хълмове и покритите с гори планини — а от трупове, повече от двацет на брой, които лежах проснати на предния мраморен двор. Кръвта изтичаше от раните им и оформяше съвършени езерца от потъмняваща течност около тях.

Всички жертви бяха войни евнуси, облечени в ярките пурпурни одежди на стражата на Летния дворец. Мнозина бяха застреляни от упор — около ужасните огнестрелни рани се виждаха характерните следи от барутен нагар.

Рандъл свали кадифената си шапка и се огледа във всички посоки, но не видя жива душа. Разгледа тежката порта — не беше разбита.

Той се обърна към двамата си спътници и с кимане насочи единия към гъстата гора.

— Ти, бързо си намери убежище! Не искам никой да знае, че сте тук. — Той дръпна поводите и обърна понито, преди да се е уплашило от вида на толкова много смърт. — Ако съюзниците пристигнат, избягай през западната порта и съобщи на Цъ Си за станалото тук. — После се обърна към втория воин. — А ти се качи на онази кула и ми кажи какво виждаш.

Евнухът скочи от коня си, извади меч и се затича към кръглата кула. Минути по-късно се появи на най-горната площадка, на петнайсетина метра височина, и се загледа на югоизток. Внезапно променената му физиономия потвърди подозренията на Рандъл.

— Има хиляди войници — извика пискливият глас. — Съвсем близо до стените!

Явно тази сутрин заедно със слънцето щяха да се появят и ордите на червените дяволи.

Рандъл кимна и посочи към друга горичка.

— Изчезвай! — извика му той. — Ако стигнат стените, преди да съм приключил, избягай към Забранения град през северната порта.

Смушка понито си и препусна в галоп към един от огромните барокови дворци в далечината — триетажна грамада със стотици стаи, безброй прозорци със стъкла и изящно извити стрехи. Сградата беше заобиколена от градини с цъфнали ярки цветя. Десетки фонтани пръскаха вода от дългия правоъгълен басейн, минаващ през центъра, в който се оглеждаха градините. Внушителният европейски дворец със сигурност беше мястото, от което алчните нашественици биха започнали търсенето на злато.

Следвайки следата от трупове, предимно на градинари и тук-там на някой воин, Рандъл бързо откри група коне на съюзниците, изоставени при един от бароковите входове — френски коне, общо осем.

Давайки си сметка, че от безбройните прозорци сигурно са го видели да приближава, Рандъл извади меча си и скочи в движение от коня. Втурна се през огромните отворени врати и влезе със салто в мраморното фоайе. Входната зала беше оскъдно обзаведена с позлатени мебели от епохата на Луи XIV, а сводът на тавана се извисяваше високо над него. Рандъл спокойно можеше да си помисли, че се е озовал в Европа от средата на XVIII в., толкова точно бяха пресъздадени всички детайли на сградата, мебелите, завесите и полилеите. Дворецът беше проектиран и построен от прочутите йезуити Джузепе Кастильоне и Мишел Беноа преди повече от сто години. Двамата били щедро възнаградени от император Циенлун, за да задоволят вкуса на Сина на небето към екзотичната европейска архитектура.

Рандъл не видя никакви френски войници и зачака, като се заслушваше. Няколко секунди по-късно чу трясъка на счупено стъкло някъде нагоре по виещото се мраморно стълбище. Изкачи се тихомълком до горния етаж с намерението да остави първия си белег върху опитите на съюзниците да грабят.

Разнесе се груб смях, докато се изкачваше по стъпалата към първия етаж. Изведнъж точно пред него проехтя изстрел, последван от звън на счупено стъкло и още смях. Секунди по-късно изтрещя втори изстрел от коридора, отново последван от смях. Явно французите

стреляха по нещо, което намираха за много забавно. Движейки се тихо като призрак, с надигащ се гняв Рандъл си даде сметка, че няма да има време първо да огледа огромната зала.

Втурна се в грамадната библиотека на няколко нива и мечът му преряза гърлото на войник, облечен в светлосинята униформа на френски морски пехотинец. Острието се завъртя във въздуха и прониза гърдите на втори войник, след което обезглави трети, после четвърти. Усещането как оръжието прерязва плът и кост беше опияняващо и в същото време съзнанието на Рандъл бе ясно като безоблачно небе; съсредоточи се единствено върху убиването, движенията му бяха прецизни и смъртоносни. Той скочи за удар със завъртане, полетя през помещението и прекърши врата на един противник, като в същото време заби острието в гърдите на друг, преди да разпори стомаха на трети и да завърти острието нагоре към биещото сърце на жертвата.

Приземи се и погледна останалия жив френски майор, който трескаво се мъчеше да извади револвера си.

— Говориш ли английски? — попита го Рандъл, докато приближаваше със спокойна крачка.

В паниката си французинът не можеше да извади оръжието от кобура. Дръжката се намираше под джобен часовник и две перлени огърлици, които бе взел при обиколката си из двореца, и сега плячката се беше оплела и му пречеше.

— Говориш ли английски? — отново попита Рандъл, но страхът в очите на офицера и отчаяните му жалки опити да освободи оръжието му казаха, че този човек *не е* пратеникът, който му трябва. Капките кръв още капеха от извития меч; Рандъл взе решение и обезглави майора с един-единствен свиреп удар. Отрязаната глава падна с хрущене върху мрамора преди обезглавеното тяло, пръскащо кръв от прерязаните артерии, летаргично да тупне на пода.

Рандъл огледа сцената. Джобовете на всички войници бяха издути от крадени вещи; мнозина носеха огърлици с перли и скъпоценни камъни на вратовете си. Съдейки по разбитото огледало на стената и дупката от куршум в портрета на император Циенлун, французите се бяха поувлекли — и заплатиха с живота си за това. Рандъл бързо отиде до прозореца и огледа бароковия двор зад сградата. За своя изненада откри най-малко осемдесет коня, британски и френски, които спокойно пиеха вода от правоъгълния басейн. Не се

виждаха никакви стражи. Сякаш всеки войник се беше възползвал от възможността да влезе пръв в двореца и да отмъкне най-ценните предмети, които успее да открие.

Рандъл се затича към задното стълбище. Трябваше да сложи край на грабежа, преди да се е превърнал в безумно беснееие. Щеше да убива, докато не намери човек, способен да прати съобщението му до лорд Елгин по възможно най-въздействащия начин. Но къде ли се намираше този офицер?

От източното крило се чуха гласове и Рандъл тръгна към тях бързо и тихо с готов за атака окървавен меч.

Капитан Чарлз Гордън от Кралските инженерни части имаше заповед да съпроводи майор Пробин и петдесет от най-добрите му хора в разузнавателен рейд до Летния дворец. Присъствието на капитан Гордън беше необходимо, в случай че Цин разрушат някои мостове или зложат капани на приближаващите нашественици. За негово огромно облекчение пътят към Летния дворец беше чист и като че ли китайските аристократи бяха избягали, без изобщо да се замислят за защитата на комплекса, още по-малко за съдбата на безпомощните слуги и жалката стража, с която се бяха сблъскали до този момент.

По заповед на лорд Елгин французите също бяха изпратили петдесет души под командването на генерал Монтобан и двете групи влязоха в Летния дворец като един отряд малко преди зазоряване. Дребнавото съперничество между британци и французи превърна ездата в бясна надпревара кой ще стигне пръв до двореца. В резултат на това конете и на едните, и на другите бяха яздени безмилостно и почти до окуцяване. При пристигането им при стените на двореца и след пълната и незабавна капитулация на охраната един френски войник застреля от упор китайски страж в лицето. За да не останат по-назад, британците тутакси избиха останалите китайски войници наоколо, за да докажат без никакво съмнение, че са още по-брутални. Сякаш генерал Монтобан и майор Пробин участваха в състезание по далечно пикаене и подобно на квартални побойници, нямаше да спрат пред нищо, за да покажат кой е по-добрият.

Лорд Елгин бе наредил дворците да не бъдат докосвани до пристигането му с основната част от армията, но тази заповед бе незабавно нарушена с убеждението, че французите ще обвинят

англичаните, че са влезли първи, а англичаните ще стоварят вината върху французите.

Онова, което откриха войниците от разузнавателния отряд, надхвърли и най-буйните им фантазии и ги засърбяха пръстите при мисълта за богатствата, които можеше да плячкоса всеки от тях. През целия си живот капитан Гордън не беше виждал подобно великолепие, било то природно или дело на човешка ръка. Стоеше с увиснало чене в главната зала на проектирания от Кастильоне дворец, изпълнен с благоговение. Куполите бяха невероятни, както и всичко останало в сградата — той беше инженер и изработката и дизайнът бяха най-изящните, които бе срещал. Това наистина беше място с несравнима красота и сърцето му натежа при мисълта какво ще му сторят съюзниците.

Войници от всички рангове ровеха в чекмеджета, шкафове и сандъци, претърсваха съдържанието им и грабежа най-ценните неща. Онова, което не им харесваше, чупеха най-безцеремонно и с пълно безразличие.

Капитан Гордън знаеше, че е нужно някакво отмъщение за отвличането и убийството на хората на Хари Паркс. Трябваше да бъде даден урок. Но докато гледаше как двама драгуни дърпат една огромна нефритена статуя от пиедестала ѝ само за да натрошат великолепното произведение на изкуството, той изведнъж си даде сметка за безполезността на унищожението, което набираше скорост навсякъде около него.

— Трябва да изчакаме идването на лорд Елгин! — извика Гордън. — Оставете статуята на мястото ѝ!

Двамата драгуни спряха за момент, а после се заслушаха в звъна на разбито стъкло в съседното помещение.

— Никой не обича добрия самарянин, капи — каза единият редник. — Огледай се. Дори майор Пробин прави същото. — След което двамата бутнаха огромната статуя на пода и тя се разби на безброй парченца.

— Ах, вие, селски простаци — тихо изруга Гордън.

Той бързо отиде в съседното помещение и откри майор Пробин, който се мъчеше да напъха две златни кюлчета във вече препълнените си джобове.

— Трябва да изчакаме идването на лорд Елгин — повтори капитанът, но никой не му обърна внимание, включително и майор Пробин, който предпочете да се изнесе в коридора.

От другата посока Гордън чу писък и отначало реши, че е поредната войнишка лудория. Но когато се разнесоха три бързи изстрела, последвани от звука на стомана, разсичаща кост, кръвта му изстина.

Сърцето му заби така бързо, че му се зави свят. Гордън извади револвера си „Колт“ и пристъпи към засводения вход. Гледката, която се разкри пред очите му, не се поддаваше на описание. Самотен татарски воин, облечен в изумруденозелена коприна, се завъртя във въздуха на височина два човешки боя и се спусна надолу с цялата си сила, обезглавявайки с острия си меч един от драгуните, които Гордън беше ругал само преди секунди. Другият вече лежеше мъртъв на пода и кръвта шуртеше от мястото, където би трябвало да се намира главата му.

В ъгъла на официалния салон двама сержанти непохватно вдигнаха пушките си към китайския воин, но не можеха да се сравняват със скоростта и пъргавината на убиеца. Куршумите им се забиха в отсрещната страна, докато воинът се носеше на зигзаг, скачаше и се извърташе, като през цялото време скъсяваше разстоянието до тях. И само за секунди двамата също паднаха мъртви на пода.

Гордън се опита да се прицели във война с пистолета си, но онзи се движеше толкова бързо, че бе невъзможно да го задържи достатъчно дълго на мушка, за да дръпне спусъка. Убиецът се движеше към него с ужасяваща скорост. Гордън се отпусна на коляно с надежда да намали ъгъла на стрелба, но воинът полетя във въздуха, сякаш беше изстрелян от оръдие.

Рандъл направи салто към британския капитан и изрита настрана пистолета му. Преметна се зад него и нанесе рязък страничен удар в главата на офицера, след което заби показалец в гръбнака му, като притисна нерв и парализира жертвата си от раменете надолу.

— Как се казваш? — задъхано попита Рандъл, докато оглеждаше помещението и съседните коридори, за да се увери, че никой друг не приближава.

— Не мога да помръдна — отчаяно отвърна капитанът.

— Млъквай и отговори на въпроса!

— Капитан Гордън — покорно каза офицерът.

Рандъл не се сдържа и се усмихна.

— Прочутият Чарлз Гордън ли?

— Не сме се срещали — задавено рече Гордън, — но аз знам кой сте, сър. Цветът на очите ви издава.

Рандъл придърпа парализираното тяло на войника към себе си.

— Помни ми думите, Чарлз Гордън — абсолютно сериозно рече той. — Един ден ще станеш знаменит. Ще бъдеш запомнен по целия свят като лидер и герой. Добре че в суматохата не ти отрязвах главата.

Рандъл знаеше, че мъжът пред него един ден ще бъде погребан в кулата Белфри в Уестминстър като армейски генерал и генерал-губернатор на Судан. Съдбата не бе отредила да умре тук — щеше да бъде убит от зулусите при обсадата на Хартум след близо двайсет и пет години.

Капитан Гордън изглеждаше ужасно объркан.

— Какво...? Как...

— Няма време за въпроси! — прекъсна го Рандъл и постави окървавения си меч върху левия му еполет. — Ще препуснеш направо към колоната на лорд Елгин и ще му съобщиш лично, че Рандъл Чен е в Летния дворец. Ще му кажеш, че ако реши да влезе в Юан Мин Юан, ще плати за тази лудост с живота си и с живота на хората си. — Рандъл чу някакъв слаб звук зад гърба си и за момент млъкна, за да огледа празния коридор. — Ще го направиш ли?

— Ще го направя — отвърна накрая Гордън. — Но защо казахте, че ще бъда прочут?

Рандъл освободи парализиращата хватка.

— След секунди ще се оправиш — обяви той. — Ще бъдеш прочут, Чарлз Гордън. Крале и кралици ще знаят името ти, но това е всичко, което ще ти кажа. А сега трябва да предадеш съобщението ми. Кажи на лорд Елгин, че само смърт очаква хората му, ако реши да се изправи срещу мен.

Изведнъж в помещението се разнесе трясък на пушка.

Рандъл моментално почувства изгаряща болка в кръста и стомаха. Погледна надолу и видя собствените си меса да стърчат от огромната изходна рана точно под гръдния кош. Всичко беше в кръв.

Бяха го застреляли в гръб! Светът започна ту да се замъглява, ту да идва отново на фокус. Шокиран, той рухна на колене.

Капитан Гордън го задържа за раменете, но двама драгуни се втурнаха, дръпнаха го настрани и го хвърлиха на студения мраморен под. Болката парализираше цялото му тяло и Рандъл можеше само да лежи, чувствайки как животът бавно изтича от него.

Образът на императрица Цъ Си в роба със златен дракон изпълни ума му и той си спомни изражението на прекрасното ѝ лице, докато го молеше да внимава. Беше имал глупостта да повярва, че е неуязвим, а това бе недопустима грешка.

43.

*Калифорния, Америка
„Ентърпрайз Корпорейшън“
Сграда „Меркурий“, етаж 2
26 юли 2084 г.*

12:05 ч. местно време

2 дни преди началото на мисия Езра

Рандъл изключи холографската работна станция и огромното изображение моментално изчезна. Бръкна в джоба си за таблета и сякаш за стотен път погледна колко е часът. Започваше да го мъчи главоболие и той отпи глътка вода от бутилката пред себе си.

Изруга. Уилсън закъсняваше с повече от час за срещата и Рандъл започваше сериозно да се тревожи дали не му се е случило нещо. Джипиес сигналът му беше превключен на „уединение“, така че бе невъзможно да разбере къде се намира.

През главата му минаха какви ли не конспиративни теории. На практика можеше да се е случило какво ли не — Уилсън можеше да е отвлечен или дори убит. Бяха въввлечени в игра с ужасно високи залози и съдейки по разговора на Уилсън с Г. М. предишната вечер и косвените клевети към Джаспър, имаше много тайни и несъвместими цели. Рандъл усети как гневът се надига в него — това не беше спокойната и отзивчива атмосфера, от която се нуждаеше преди прехвърлянето.

През последните трийсет минути препрочиташе точките на мисията относно поемането на регентството от Цъ Си и какво трябва да направи тя, за да получи титлата. Цин бяха безжалостни при преминаването на властта от едни ръце в други; дори най-малката промяна на върха можеше да предизвика огромни катаклизми надолу по стълбицата. Хора умираха по прищявката на един-единствен мъж или жена, печелеха се и се губеха състояния, а истината се преиначаваше в полза на победителя много след като прахта се е уталожила.

Рандъл се заигра разсеяно с таблета си и се замисли дали да не се свърже със службата за сигурност на „Ентърпрайз Корпорейшън“ и да докладва за изчезването на Уилсън. Можеше да е попаднал в катастрофа, особено като се има предвид скоростта, с която караше по онези планински пътища до дома си. Всичко беше възможно. Залозите около мисия Езра бяха много високи и Рандъл за момент изпита негодувание, че не е абсолютният център на вниманието в този момент. За да се постигне успех, сега всички трябваше да са съсредоточени върху личната му подготовка — а ето че беше съвсем сам.

Престана да си играе с таблета и погледна екрана. Написа „СЕК“ в полето за набиране и натисна бутона за повикване. Точно в този момент нахълта Уилсън.

— Страшно се радвам, че още си тук! — запъхтяно каза той.

— Надявам се, че си имал наистина основателна причина да...

— Рандъл прекъсна обаждането и погледна часовника — закъснееш със седемдесет и четири минути.

— Друже, съжалявам — отвърна Уилсън. — Сутринта беше пълна лудница и просто не успях да се измъкна.

Той придърпа един от столовете за посетители до бюрото и седна. От гърдите му се изтръгна въздишка.

Рандъл остави таблета на бюрото.

— Даваш ли си сметка, че се разтревожих?

— Разбрах те, Рандъл. Съжалявам. — Уилсън погледна пространството над бюрото, където допреди малко беше висял холографският образ. — Е, как минаха симулациите?

— Цъ Си е студена и пресметлива кучка — отвърна Рандъл.

Уилсън се усмихна.

— Великолепна е, нали? Никога не изпуска от поглед целите си.

— И това е нещо, от което можеш да се поучиш — промърмори Рандъл.

— Знам, че си бесен — рече Уилсън. — Но нямах избор. Озовах се в ситуация, която изискваше цялото ми внимание — при това за доброто на всички.

— И каква беше тази ситуация?

— Предпочитам да не казвам, но това не променя факта, че беше нещо, което трябваше да се направи. И сега екипът ни е по-добър.

Искриците в очите на Уилсън странно не съответстваха на четината му и разчорлената коса. Рандъл се зачуди каква ли е тази история.

— Защо се държиш толкова смахнато?

Уилсън пое дълбоко дъх.

— Рандъл, съвсем скоро ще бъдеш изпратен на мисия в миналото, в свят на императори и военачалници, на завоевания и катастрофи. Не бива да се безпокоиш за онова, което става тук. Трябва да бъдеш подготвен максимално добре. Научи всичко, което има за научаване, намираш се в най-добрата си физическа форма. Сега единственото, върху което остава да работиш, е състоянието на ума ти.

— Трябваше да си тук с мен — кисело рече Рандъл.

Уилсън се размърда неспокойно. На лицето му се изписа съмнение относно реакцията, която вижда.

— Трябва да се съсредоточиш върху онова, за което си обучен, и да останеш позитивно настроен.

— Трябваше да си тук — повтори Рандъл и този път в гласа му се долови зла нотка. — Действията ти трябва да са съобразени на първо място със състоянието на моя ум.

Уилсън се наведе напред в стола си.

— Очаквам повече от теб — грубо рече той. — Ако си се чувствал самотен през последния час, само чакай да видиш какво ще е в миналото. Там няма да намериш никаква подкрепа! Ще имаш единствено противници, които ще се страхуват от теб и ще те ненавиждат заради онова, което си, и заради ценната информация, с която разполагаш. А тази информация няма да струва нищо, ако не запазиш дълбоко в душата си непоклатима вяра в онова, което правиш. Ти си Надзирател, Рандъл Чен. Във вените ти трябва да тече ледена вода. Трябва да посрещаш всяко предизвикателство с овладени емоции, хладнокръвие и остър ум. Няма място за щуротии като тази, на която съм свидетел в момента.

Сините очи на Уилсън пронизаха Рандъл.

— Ще го повторя за *твое* добро — рязко продължи той.

— Ти си по-добър от мен във всяко отношение. Но за да успееш, трябва да останеш позитивен и в настоящия момент. Винаги позитивен. Никога не бива да изпускаш от поглед целта си. Не се

безпокой за онова, което се случва около теб, било то добро или лошо. Съсредоточи се само върху това, което можеш да контролираш.

Уилсън откъсна пронизващия си поглед от Рандъл и се загледа към гората навън. Поклати глава и продължи с по-мек тон:

— Реагирах по същия начин като теб, Рандъл. До такава степен се бях фокусирал върху чувствата си, че престанах да си давам сметка какво правя и Бартън Ингърсън ме вкара в правия път по съвсем категоричен начин. — Уилсън въздъхна. — Мога само да се надявам, че съм ти обяснил онова, което Бартън така добре обясни на мен. — Последва дълга пауза. — Винаги ще бъдеш сам, Рандъл. Няма как да избягаш от това.

Рандъл заби поглед в таблета си. Беше му трудно да говори, толкова много чувства напираха в него. Уилсън беше прав. Трябваше да се съсредоточи върху задачите си и да забрави за чувствата.

Уилсън стана от стола си и отиде до стъклената стена. В продължение на около минута се визира в гората, след което се обърна към Рандъл.

— Причината да закъснея, е, че бях с Минерва. Дойде в дома ми да поговорим. — Уилсън потърка брадичка. — Заради коментарите ми вчера е била уволнена от „Ентърпрайз Корпорейшън“.

— *Наистина* ли са я уволнили? — попита Рандъл.

Уилсън поклати глава.

— Дълбоко се съмнявам. Предполагам, че е въввлечена в опит да осуети мисията ти. Бях убеден в това от самото начало.

— Тогава защо е трябвало да имаш каквото и да било общо с нея?

— По-добре е да държиш враговете си близо до теб — простичко отвърна Уилсън. — Това е единственият начин да поддържахме илюзията, че до прехвърлянето ти остават цели четири седмици. Независимо дали работи за Г. М. или за Джаспър, за поддържането на илюзията трябва да се държа така, сякаш разполагам с повече време и от господ.

— Разбирам — каза Рандъл, макар че явно му беше трудно да възприеме ситуацията. — Но ако...

— Просто се погрижи да стоиш настрана от Г. М. и Джаспър — прекъсна го Уилсън и го посочи с пръст. — Само за следващите два дни. Положението и без това е достатъчно сложно.

На Рандъл му се искаше да каже, че Уилсън не може да се сравнява с толкова могъщи хора, но си даде сметка, че моментът не е подходящ.

— Трябва да ми се довериш — каза Уилсън. — Помниш ли какво ни каза Лъ Дан онази сутрин на върха на планината? Истинската цел трябва да бъде набелязана и не може да има объркване относно задачата ти. — Той замълча за момент. — Искам да разбера дали знаеш съвсем точно каква е задачата ти. Знаеш ли?

Рандъл стана от стола и също отиде до стъклената стена.

— Зная каква е задачата ми.

Гласът на Уилсън бе мек, но думите му бяха като от стомана.

— Единствената ти цел е да защитиш Забранения град, Рандъл. Всичко друго — битки, политики, регентството на Цъ Си — всичко това има една-единствена цел — да бъде предпазена неизвестната жизнена сила, намираща се между стените му. Нужно е да си представиш точно нещата, които трябва да направиш, за да успееш. И *никога* не бива да се колебаеш. Ситуациите и обстоятелствата около теб ще се променят. Няма да си в състояние да контролираш много от тях, но никога не забравяй какво трябва да постигнеш. Разбираш ли?

Рандъл се взираше с празен поглед в гората.

— Да, Уилсън. Разбирам.

44.

*Летният дворец
8 КМ северно от Пекин, Китай
Бароковият дворец
9 октомври 1860 г.
08:21 ч. местно време*

Мисия Езра — ден 219

Тежък кожен ботуш изрита Рандъл отстри по лицето и от удара пред очите му блеснаха безброй искри. Легнал безпомощно на мраморния под на двореца, с изтичаща от корема му кръв, която вече образуваше локва около него, той изведнъж си спомни думите, които му бе казал Уилсън. „Никога не бива да се колебаеш“ — отекна в главата му.

Британският драгун го изрита отново, този път в ребрата, като изкара въздуха от дробовете му. Болката беше толкова ужасна, че светът пред очите му се разфокусира. Дуло на пушка се заби в бузата му. Войникът крещеше от ярост при вида на падналите си другари, много от които бяха осакатени от окървавения меч на Рандъл. Втори драгун го изрита от другата страна и ударът премести разнебитеното му тяло на няколко сантиметра по гладкия под, но този път Рандъл не усети нищо. Явно нервната му система беше претоварена. Като се оглеждаше безпомощно с кървяща уста, той забеляза капитан Чарлз Гордън в алената му униформа и отличителните знаци на Кралските инженери на яката.

— Помогни ми — изхриптя Рандъл, но по зашеметеното изражение на Гордън разбра, че капитанът няма какво да направи.

Ефрейторът драгун дръпна затвора на пушката, зареди и опря дулото в челото на Рандъл.

— Този човек беше съветник на лорд Елгин — обади се Гордън.

— Не ми пука, ако ще да е шибаният крал на Пекин! — Ще си плати за онова, което стори на Джармън.

„Така ли се чувства човек, когато му предстои да умре?“ Безброй спомени прелетяха хаотично през съзнанието на Рандъл, наред с лица, които му говореха.

Никога не бива да се колебаеш.

Дао... Тиен... Ди... Гуан... Фар.

Няма място за страх.

Сетивата му изведнъж заработиха отново и Рандъл почувства студената стомана на дулото, опряно в челото му. Заедно със сетивата като по чудо се завърна и силата му. Той сграбчи цевта с двете си ръце, рязко дръпна и изтръгна пушката от войника.

С невероятен прилив на сила замахна и цапардоса с тежкия приклад главата на ефрейтора. Чу се хрущене на кост и изгубилият съзнание драгун започна да пада като на забавен кадър, докато Рандъл скочи на крака, обърна пушката и дръпна спусъка. Разнесе се оглушителен гръм и вторият драгун отлетя назад, пръскайки кръв по стената зад себе си.

Рандъл с лекота събори капитан Гордън на пода, като в същото време грабна сабята му и опря острието до гърлото му.

— Отнеси съобщението ми на лорд Елгин! — каза той и изплю кръвта, която се беше събрала в устата му.

Притиснал ръка към кървящата рана, Рандъл се втурна към светлината на прозореца, когато от другата страна на двореца проехтя изстрел. Куршумът избръмча покрай лявото му ухо, докато се хвърляше през прозореца, като се сви на топка и удари стъклото с гръб.

Полетя сред разбити парчета, приземи се тежко в храсталак с бели рози и бързо скочи на крака. Храстите разкъсваха коприната на робата му, докато пресичаше градината и прескачаше със салто една ниска стена, падайки в един от многото симетрични басейни със студена, дълбока до кръста вода. Изгуби за момент равновесие, след което тръгна към другата страна. От стотиците порязвания по дланите и лицето му започна да тече кръв.

Зад себе си чу викове и отново проехтя изстрел. Куршумът със съскане се вряза във водата до него. Рандъл стигна до другата страна, прескочи стената и се озова на мраморна площадка. Превит от болка от огнестрелната рана, той се втурна към гъстата гора, а от Бароковия дворец продължаваха да стрелят по него. И тогава изневиделица чу тропот на копита. Не си позволи лукса да погледне към носещия се

към него кон, а насочи всичките си усилия да се добере до защитата на дърветата.

Твърде късно — конникът го настигна за миг.

Но бягството му не беше прекратено от щик или куршум в тялото му. Вместо това нечия ръка се протегна и го грабна с бързо движение от земята. Той успя да зърне зелената коприна на имперски гвардеец, докато се носеха към сенките на гората.

Не успя да се сдържи и изрева от болка, докато конят препускаше и скачаше между дърветата, а в далечината ехтяха изстрели. От натиска на ръцете на евнуха върху откритата рана тънките черва на Рандъл бяха притиснати между коремните мускули и плътната материя на горната дреха. Рандъл беше почти в несвяст, когато конят спря и той падна на земята.

Воинът евнух — един от двамата, които бяха дошли с него до Летния дворец — скочи от животното, помогна на Рандъл да се изправи и го качи на седлото.

— Върви! — със скърцащ глас каза евнухът. — Натам! Към Западната порта! — Той погледна корема на Рандъл. — Притискай раната! Тръгвай!

За момент Рандъл беше изгубил способност да мисли и евнухът бе принуден да плесне коня по задницата, за да го накара да препусне още по-навътре в гората. След това извади меча си и зачака в засада евентуалните преследвачи.

Бойното пони с лекота си проправяше път между дърветата, без да е нужно да го насочват, и накрая излезе на откритата равнина. В далечината се извисяваха планините Йеншан в цялото им изумрудено великолепие.

Сякаш насън, Рандъл си представи как лети над невероятната Китайска стена, как се рее насам-натам, като се гмурва в пръснатите облаци, следвайки стената, минаваща през най-високите била на стотици километри в двете посоки. „Стената е била построена да държи монголските орди далеч от Китай — спомни си той. — Ако си беше свършила работата, изобщо нямаше да съм тук“. Дойде на себе си и погледна надолу към седлото. Панталоните му бяха подгизнали от кръв до коленете. Ръцете му бяха нарязани от парчетата стъкло и тръните. Повдигаше му се. Изплю още кръв и се запита дали има

някакви шансове да прекоси равнината и да се върне в Забранения град.

45.

*Калифорния, Америка
„Ентърпрайз Корпорейшън“
Меркуриева лаборатория, субниво А5
28 юли 2084 г.
09:45 ч. местно време*

Начало на мисия Езра

Цифровият дисплей показваше 14 минути и 26 секунди и всяка следваща секунда ги доближаваше до прехвърлянето.

Уилсън не беше спал много през последните две нощи и сега я караше само на адреналин. За да създаде необходимата илюзия, че до началото на мисията има още седмици, беше поканил Минерва да остане при него и тя с радост се съгласи. В резултат Уилсън оставаше без сили в малките часове и рано сутрин, без да се споменава напрежението от всичко останало, свързано с прехвърлянето.

На лицето му заигра усмивка, когато си помисли как беше целунал Минерва за довиждане само преди два часа, докато тя лежеше гола в леглото, и й каза с приповдигнат тон, че ще се прибере в ранния следобед.

Уилсън погледна отново дисплея на стената на лабораторията. Само след тринайсет секунди Рандъл щеше да изчезне. Най-способният Надзирател, подготвян някога, щеше да започне мисията си да запази властта на династия Цин и така да защити Дървото на живота. Това бе зашеметяващо предизвикателство с ужасно много сложности и политика, но въпреки на пръв поглед нестабилното психическо състояние на Рандъл Уилсън нямаше друг избор, освен да вярва, че е готов за задачата.

Той изпита дълбоко задоволство, докато вървеше с Рандъл към транспортната капсула със съзнанието, че неговата част от сложните събития около прехвърлянето скоро ще приключи. Започваше да се уверява, че е изиграл успешно ролята си за защитата на целостта на мисията. Помисли си, че Бартън сигурно се е чувствал по същия

начин. Великият човек, който го беше изпратил в миналото, сигурно бе изпитал още по-голямо облекчение, докато го водеше из огромната Меркуриева лаборатория между застрашително изглеждащите лазери към транспортната капсула, точно както щеше да направи Уилсън с Рандъл.

Той постави ръка върху рамото на Рандъл.

— Завиждам ти за пътуването, което ти предстои, приятелю.

Надзирателят на мисия Езра носеше просешки дрипи върху екипа си, за да не изпква в тълпата, докато си проправя път през оживените многолюдни улици на Пекин. Специално модифицираните дрехи можеха да бъдат прехвърляни във времето, но материята бързо се разпадаше през следващите няколко седмици след процеса на пресъздаване. Въпреки това щяха да издържат достатъчно, за да може Рандъл да се добере до Хонконг, където щеше да си поръча да му изработят копие на екипа.

— Искам да ти благодаря за всички усилия, които положи, за да се озова тук — рече той. — Сигурен съм, че ще се видим отново, когато се върна.

— Очаквам го с нетърпение — отвърна Уилсън. — Както знаеш, ще бъдеш пресъздаден на трети март хиляда осемстотин и шейсета в Двореца на мирното дълголетие приблизително два часа след полунощ. Нощта ще бъде ясна и доста хладна, луната ще намалява и едва ще виждаш накъде вървиш. Най-важното е, че тъмнината ще ти осигури достатъчно прикритие.

— Да, да, всичко това ми е известно — каза Рандъл.

— След моето прехвърляне бях малко замаян през първия половин час. Съветвам те да повтаряш най-важното, преди лазерите да започнат да стрелят по теб. От опит знам, че онова, което е било в главата ти в този момент, ще бъде първото, което ще си спомниш при пристигането. Другата информация може да се върне със закъснение — добави Уилсън. — Излез от Забранения град колкото се може по-бързо. Той е най-добре охраняваното място в цял Китай, така че трябва да си внимателен. Ще бъдеш слаб след прехвърлянето и не бива да се биеш, независимо дали си мислиш, че ще спечелиш. Трябва да пресечеш двора на Върховната хармония и да излезеш през дясната порта, Портата на правилното поведение. Ключът се намира във вътрешния джоб на екипа ти. След като минеш през портата, трябва да

я заключиш отново и да излезеш от Забранения град през Портата на цветята, която е на около триста метра на запад. Там ще има само двама стражи. Трябва да им отвлечеш вниманието на североизток с малък пожар в конюшните, като хвърлиш фенер в сеното. След това би могъл да се измъкнеш незабелязано, като вдигнеш дървеното резе и бутнеш портата напред. — Уилсън замълча. — Затвори очи и запомни добре детайлите.

Рандъл затвори очи за момент, после ги отвори отново.

— Гледай точно тези заръки да са последното, за което си мислиш — повтори Уилсън. — Предполагам, че с отварянето си от другата страна порталът ще предизвика известна суматоха. Съдейки по моя опит, може да не разполагаш с много време да се подготвиш.

— Разбирам — каза Рандъл.

Уилсън се обърна към транспортната капсула. Протегна ръка и опря длан върху кристалната повърхност. Трептенето го накара да си спомни какво беше, когато влезе вътре, за да бъде изстрелян през времето и да изпълни мисията си. Рязко пое дъх при мисълта за замъглените от бързото въртене пръстени на инфлатора и как първият лазер стреля по него.

— Ти си изключителен късметлия — рече и отново се обърна към Рандъл. — Ще видиш някои от най-изумителните събития в историята. Както вече казах, страшно ти завиждам.

Погледна към отброяващия оставащото време часовник, после към бронираното стъкло на командния център. Зад преградата се виждаха лицата на всички дванайсет членове на Меркуриевия екип. Имаше само едно съществено изключение — професор Оутър.

— Имаме още малко време — рече Уилсън. — Дори при цялата тази технология не мога още сега да те напъхам в капсулата. Може да ти се прииска да изтичаш навън за глътка въздух. — Той замълча за момент. — Знаеш ли, професор Оутър веднъж ми каза, че човешкото тяло е изградено от вещества на стойност осемдесет и девет цента и останалото е вода.

— Би трябвало да го преживеем — каза Рандъл.

— Няма за какво да се безпокоиш.

Рандъл въздъхна нетърпеливо.

— *Знам*, че всичко ще бъде наред. — Той погледна Уилсън в очите. — Веднъж ми каза, че *цялата* необходима ми информация се

намира в точките на мисията.

— Абсолютно вярно. Трябва да имаш пълно доверие в заданията на мисията — потвърди Уилсън.

— Ами ако случайно стане така, че да не мога да следвам точките? — Устните на Рандъл се изкривиха в нервна усмивка. Уилсън не беше виждал подобно изражение на лицето му. — Какво ще стане тогава?

Уилсън потърка чело, като се мъчеше да разбере какво се опитва всъщност да му каже Рандъл.

— Има вероятност в някакъв момент да се отклониш от точките — отвърна накрая той. — Така стана със самия мен. И ако това се случи, според мен трябва да направиш всичко по силите си, за да поправиш онова, което би могло да се поправи. — Уилсън замълча. — Но от по-философска гледна точка вярвам, че съдбата има пръст във всичко, както тук, така и в миналото. Ако на някого му е писано да умре, той ще умре. И ако на някого му е писано да успее, той ще успее. Изпращането ти в миналото цели да направиш така, че шансовете да се обърнат срещу монголите, а по-късно и срещу британските и френските нашественици. С твоите знания ще имаш огромно влияние върху изхода от войната. Просто се придържай към задачите си и всичко ще бъде наред.

Очите на Рандъл бяха ококорени и за момент той изглеждаше истински уплашен.

— Каза, че мисията на всяка цена трябва да бъде на първо място — рече той. — Казвал си го десетки пъти. Просто искам да знаеш, че винаги съм я поставял на първо място.

— Зная — отвърна Уилсън. — И именно затова си идеалният Надзирател. Обучението и мъдростта ти те отделят от всички други. И именно затова съм абсолютно уверен, че ще направиш необходимото за защитата на Забранения град.

— По-добре от теб ли, ако беше на моето място?

Уилсън погледна дисплея. До прехвърлянето оставаха само седем минути.

— Определено по-добре от мен. — Кимна окуражително. — Може и да ти завиждам, но със сигурност не искам да отида вместо теб.

— Запитвал ли си се някога какво всъщност представлява жизнената сила? — попита Рандъл.

За момент Уилсън остана като зашеметен от въпроса.

— Да... питал съм се — най-сетне отвърна той. — Но като че ли никой всъщност не знае.

Рандъл се усмихна.

— Да. Странно, нали? Може би един ден ще разберем.

— Погледът му също се насочи към дисплея. — Май чакахме достатъчно дълго. Време е най-сетне да тръгвам.

Уилсън протегна ръка.

— Успех, Рандъл.

— Благодаря, Уилсън.

Ръкуването беше крепко и от двете страни.

— Гледай да изпразниш ума си с изключение *само* на нещата, които трябва да си спомниш при пристигането — отново му напомни Уилсън. — Много е важно.

Рандъл пусна ръката му, мушна се под сферата на имплодера и се вмъкна вътре. Уилсън хлопна кръглата падаща врата, увери се, че е плътно затворена, отиде до пулта и натисна бутона за включване. Трите титаниеви пръстена бавно започнаха да се въртят, шевовете на кръглата врата като по чудо изчезнаха. Уилсън се обърна към Рандъл за последен път и отсечено му отдаде чест, като през цялото време се мъчеше да изглежда уверен, след което се обърна и тръгна към изхода.

Докато запечатваше вътрешната врата на Меркуриевата лаборатория, а после и бронираната, Уилсън се чувстваше неспокоен от последния си разговор с Рандъл.

С отекващи в пустотата стъпки той отиде до самия край на дългия бял коридор и изкачи белите стъпала към командния център. Освен ако не се опиташе да спре незабавно прехвърлянето, работата му с Рандъл беше приключила. Бе направил всичко по силите си да го обучи и напътства; това бе всичко, което можеше да се иска от него. Най-важното беше, че Рандъл остана в неведение за желанието на Г. М. да използва мисия Езра за своите собствени цели и че е запазена тайната кое е Дървото на живота. Освен това Уилсън беше осигурил солидна основа, която даваше основания на Рандъл да смята, че всичко, което се иска от него, е възможно — защото в много отношения това вече е било правено и преди. Уилсън не можеше да се

радва на подобен лукс, когато поискаха от него да изпълни своята мисия в историята.

— Изпълних своята част — прошепна той.

Вратата се отвори и Уилсън незабавно долови мисловната енергия и концентрацията на Меркуриевия екип, който се готвеше да задейства машината на времето. Оставаха само три минути преди тялото и душата на Рандъл да бъдат разбити на трилиони молекули в подготовка за прехвърлянето му.

Дейвин забеляза Уилсън.

— Добра работа — рече той.

Андре също се откъсна с неохота от екрана.

— Да, съгласен съм — каза той. Но на лицето му пробяга едва доловима подигравателна усмивка, която накара Уилсън да се усъмни в искреността на думите му.

Неколцина други членове на Меркуриевия екип също поздравиха Уилсън, докато минаваше покрай тях, но коментарите им само го накараха да бъде още по-нащрек. Тези хора рядко правеха комплименти.

Той отиде до бронираната стена и се загледа към величествената Меркуриева лаборатория. Огромната площ тънеше в смътна мъгла, с изключение на ярките светлини, осветяващи транспортната капсула и района непосредствено около нея. Рандъл още беше в кристалната сфера и трите титаниеви пръстена, които се въртяха около нея, вече се бяха превърнали в размазано петно. Рандъл представляваше много необичайна гледка с просешките си дрипи, вперил поглед в ромба на инфлатора високо на стената в другия край на залата. Той много добре знаеше, че молекулите му, разбити на кварк-глюонна плазма, ще бъдат изстреляни със скоростта на светлината към онзи ромб, където ще се създаде цепнатина в магнитното поле на планетата. През нея Рандъл щеше да бъде прехвърлен в друг свят, където знанията му щяха да го направят най-могъщия човек на Земята.

Уилсън наблюдаваше езика на тялото на Рандъл — искаше му се да е по-близо, за да види изражението на лицето му, но поради разстоянието не беше в състояние да различи нищо определено.

— Деветдесет секунди до прехвърлянето — наруши тишината гласът на Андре.

Уилсън отново си помисли за последния разговор с Надзирателя на мисия Ездра и изпита необяснимо безпокойство. Рандъл не беше от хората, които оставят нещата на случайността — той бе един от най-методичните професионалисти, които Уилсън бе срещал някога. И въпреки това беше оставил въпроса за произхода на жизнената сила за последния момент, преди да влезе в транспортната капсула. „Защо го направи?“

Титаниевите пръстени около капсулата се въртяха толкова бързо, че от размазано петно се бяха превърнали в сребриста мъгла.

— Готови ли сме за прехвърляне? — обади се Дейвин.

— Всички системи са в готовност — отвърна Андре.

Един по един учените в командния център даваха потвържденията си. Дейвин завъртя зеления превключвател, чу се щрак и процесът на прехвърляне започна.

Вече нямаше връщане назад.

Светлините в Меркуриевата лаборатория примигнаха.

Прозрачната преграда запулсира, когато огромни количества електричество потекоха по проводниците към лазерите и титаниевите пръстени около сферата на имплодера. Първият лазер стреля с оранжева светлина, след това вторият. Един по един лазерите се активираха в програмирана последователност, като стреляха от всички посоки. Уилсън беше така завладян от ставащото, че не чу как вратата на командния център зад него се отваря.

Влязоха трима души, един от тях върху ален „Сегуей“.

— Шейсет секунди до прехвърлянето — обади се Андре.

Уилсън виждаше по трепкането на мускулите на Рандъл, че лазерите го нараняват. Изпитваше ужасна болка, сякаш с всеки изстрел го пронизваха дълги студени игли, които след това се завъртаха в плътта му. Мощността на лазерите се увеличи и проблясъците станаха по-ярки, а честотата на стрелба — по-висока. Уилсън бавно изпусна дъх, когато си даде сметка, че точно в този момент беше изгубил съзнание.

— Трийсет секунди до прехвърлянето — спокойно каза Андре.

Енергийните криви на холографските дисплеи се покачваха и се синхронизираха. Всичко в командния център започна да се тресе, сякаш ставаше земетресение. Проводниците увеличили мощността и трусовете станаха още по-силни.

— Започваме отваряне на магнитното поле — извика Дейвин.

Андре натисна жълт бутон на командния пулт, който задействаше ромба на инфлатора и създаваше цепнатина в магнитното поле на планетата.

Лазерите в лабораторията достигнаха до пълната си мощ и стреляха едновременно. От ослепителния им оранжев проблясък тялото на Рандъл се разпадна. Гледката на физическото унищожаване на Надзирателя накара Уилсън да ахне и да се запита дали прехвърлянето не е претърпяло провал и дали не става свидетел на смъртта на Рандъл.

— Петнайсет секунди — обяви Андре.

Лазерите в Меркуриевата лаборатория изведнъж угаснаха и трептенето изчезна.

Настъпи пълна тишина.

Тялото на Рандъл в транспортната капсула беше превърнато в блещукаща плазма, която се плискаше в стените на кристалната сфера като океански вълни при скалист бряг, сякаш цялата сграда се движеше.

Решителният глас на Андре наруши тишината:

— Десет... девет... осем... седем...

Ромбовидното скеле в лабораторията засия слабо. И тогава с ослепителен проблясък молекулите от сферата на имплодера се понесоха из помещението като небесен огън. Уилсън се извърна, толкова свирепо беше прехвърлянето.

Центърът на ромба беше оживял от енергия и блещукаше. Едва видими паяжини от високоенергийни частици се отскубваха от повърхността на плазмата и се понасяха по намагнетизираните титаниеви пръти.

— Три... две... едно. — Андре направи пауза. — Имаме прехвърляне.

Проводниците работеха на пълна мощност. Пет петавата. Десет петавата. Петнайсет. Времето започна да се изкривява.

Дум.

Магнитното поле се отвори и кварк-глюонната плазма на Рандъл бе всмукана от ромба на инфлатора, оставяйки след себе си пустота като в дълбокия космос. Меркуриевата лаборатория потъна в също такъв мистериозен мрак.

Внезапно блесна аварийното осветление, разкривайки как титаниевите пръстени около празната транспортна капсула бавно забавят въртенето си и спират. Уилсън стоеше зяпнал и замаян до преградата. Изведнъж осъзна, че Рандъл вече го няма и че самият той е направил всичко по силите си за успешното осъществяване на мисия Ездра.

— Получи ли се? — попита той и се обърна към командния пулт. Едва тогава видя тримата посетители в дъното на помещението. Г. М., Джаспър и Минерва стояха един до друг. Уилсън моментално усети как пребледнява и краката му омекват.

Дейвин смутено се извърна от Уилсън и потърси с поглед одобрението на Г. М.

— Можете да отговорите на въпроса — каза Г. М.

— Да, получи се — отвърна Дейвин, загледан в графиките.

Уилсън пак погледна транспортната капсула, за да се увери отново, че Рандъл наистина го няма. Видя зашеметената си физиономия, отразена в лъскавата повърхност на бронираното стъкло. Мускулите му започнаха да играят, когато осъзна, че всички са заговорничели срещу него. Може би с едно-единствено изключение — професор Оутър сигурно не беше замесен.

Видя в огледалната повърхност как Г. М. насочва возилото си към командната конзола и спира до Дейвин, за да разгледа графиките. Уилсън се обърна.

— Направихте глупава грешка, Г. М. — с малко треперещ глас каза той. После изгледа поред Джаспър, Дейвин и Андре. — Всичките направихте грешка.

— Какъв е смисълът от правилата, ако *не могат* да бъдат нарушавани? — отвърна Г. М.

— Може да сте заблудили мен с машинациите си — отвърна Уилсън. — Това е лесната част. Боя се обаче, че дръпнахте халката на гранатата и няма как да се предотврати експлозията.

— Онзи еликсир ми трябва, господин Даулинг — направо каза Г. М. — Независимо каква е цената. За съжаление здравословното ми състояние ми се влошава по-бързо, отколкото очаквах. Затова прехвърлянето трябваше да стане по-рано. Тогава двамата с Джаспър измислихме начин, който да гарантира, че *всички* ще участват. Имах нужда от подкрепата ви, независимо дали искате да ми я дадете или не.

На Уилсън му идеше да сграбчи Г. М. за раменете и да го разтърси здравата, но знаеше, че вече е твърде късно. С усилие на волята се обърна към Минерва и присви очи.

— Нямам никакъв шанс, нали?

Г. М. предпазливо слезе от возилото си и бионичните му шини изсъскаха, когато стъпи на пода. Старецът посочи с кокалест пръст към Уилсън.

— Никога нямаше да подкрепите мисията, ако знаехте, че Рандъл Чен ще изпълни заръката ми.

Уилсън впери поглед в жълтите очи на Г. М.

— Пратихте човек в миналото насред касапница, която ще продължи месеци — точно това представлява мисията в действителност. Рандъл трябва безжалостно да убие *хиляди*, за да запази властта на Цин. И вие очаквате от него да ви остане верен?

— Очаквам да направи онова, за което е помолен.

— Когато бъдат принудени да убиват — процеди през зъби Уилсън, — хората се променят завинаги. Моето предсказание е, че Рандъл *няма* да се върне. Поне не сега. Вие извратихте мисията му и го проклехте да се провали. И с това ваше действие *няма* да получите онова, от което толкова се нуждаете.

— И защо мислите, че няма да се върне? — поинтересува се Г. М.

— Защото — отвърна Уилсън — сте дали на Рандъл ключа към безсмъртието, като сте му посочили Дървото на живота. Ако намери причина да използва мъзгата за свои собствени нужди, подозирам, че ще му е трудно да се откаже.

— Господин Даулинг, трябва обаче да признаете, че ако не бях „извратил“, както се изразихте, мисията му, със сигурност ще умра. А така поне имам някакъв шанс.

— Шансовете ви щяха да са по-добри, ако бяхме работили *заедно*.

— Дадох ви възможност да застанете на моя страна, господин Даулинг. Вие избрахте да работите против мен.

— Само защото ми дадохте възможност да го направя. Вие и Джаспър замислихте сложна измама. И ми дадохте начин да се измъкна.

— Това беше единственият начин да се уверя дали сте с мен. И се оказа, че не сте.

— Ако нямах друга възможност, щях да подкрепя вас! — отвърна Уилсън. — Трябва да го разберете. *Защото* нямаше да има друг избор! Патите си от ума, Г. М. Разбирам какво означава компромис, колкото и да не ви се вярва. — Уилсън погледна безизразните лица на членовете на Меркуриевия екип. — Единственото, което направихте, бе да научите Рандъл какви са преимуществата на предателството. А той нямаше нужда от такъв урок.

— Не съм от хората, които обичат да рискуват — заяви Г. М. — Не бяхте изцяло на моя страна, така че бях принуден да предприема други действия. В случая става въпрос за *вашето* предателство.

— Аз просто се опитвах да защитя мисията.

— Първата ви отговорност е да защитавате мен, а после мисията.

— А сега всичко е изложено на риск — отвърна Уилсън. — Както мисията, така и безценния ви еликсир. — Той разтърка очи. — Шансовете на Рандъл за успех се сгромолясаха, защото сте объркали приоритетите му.

— Това, че не го е обсъждал с вас, не означава, че приоритетите му са объркани — изтърси Андре. — Аз му обясних всичко, което е нужно да знае.

Вбесен, Уилсън вдигна ръце.

— Г. М., вижте това момче — каза той и посочи Андре. — Неговата „мъдрост“ е онова, което стои между вас и сигурния провал. Андре е интелигентен, това не може да се отрече. Но той *няма представа* какво мотивира мъжете и защо. И няма представа какво е да пътуващ във времето.

Г. М. изгледа мрачно Андре.

— Стореното, сторено — каза той. — Абсолютно съм убеден, че Рандъл ще изпълни своята страна на уговорката.

Уилсън погледна към Дейвин.

— От всички тук ти беше онзи, на когото си мислех, че мога да имам доверие. Ама че съм глупак.

— Направих това, което си мислех, че е правилно — отвърна Дейвин.

Уилсън поклати глава.

— Направил си това, което ти е било наредено, Дейвин. Изобщо не става въпрос за онова, за което си *мислил*.

— За бога! Достатъчно! — изтърси Джаспър.

Уилсън постави ръце на кръста си.

— Вие дори не знаете дали еликсирът може да бъде прехвърлен — добави той.

— Съвсем сигурни сме, че може — отвърна Андре. — По строеж не е от този свят и би трябвало да издържи. Дадохме на Рандъл кристален съд, изграден от Ген-ЕП елемент. Така че прехвърлянето би трябвало да е успешно.

— Съдът ще се прехвърли — каза Уилсън. — Но течността едва ли.

— Това е риск, който трябва да поема — заяви Г. М.

Уилсън направи усилие да се усмихне, но ъгълчетата на устните му едва се извиха.

— Съветвам ви да започнете да се готвите за дълго чакане.

— Държете се заядливо, защото ви надхитрих — подигравателно рече Г. М. — И когато Рандъл се върне с моя еликсир, това ще бъде още едно доказателство, че съм прав. — Той замълча за момент. — Вие сте особняк, господин Даулинг, и аз се отнасях с вас като с особняк. Договорът ви с „Ентърпрайз Корпорейшън“ е изпълнен и вече можете да си вървите.

Повече от две години Уилсън си мечтаеше най-сетне да бъде освободен от договора си, но ето че сега не изпита никаква радост. Даде си сметка, че няма какво повече да каже, затова просто тръгна към изхода, като спря за момент пред Минерва. По изражението ѝ личеше, че очаква от него да бъде жесток с нея.

— Ще бъда честен — тихо рече той. — Очаквах най-лошото от властимащите. Затова би било глупаво от моя страна да се изненадвам от каквото и да било. Но дълбоко в себе си исках да вярвам, че си на моя страна. — Уилсън се вгледа в прекрасното ѝ лице. — Жалко, че не е така.

Минерва прибра кичур коса зад ухото си.

— Вършех си работата, Уилсън... но искам да знаеш, че никога не съм те лъгала за чувствата си.

— И ето къде сме — отвърна Уилсън.

Докато вървеше към вратата, той чу как Г. М. поздравява Меркуриевия екип за добре свършената работа.

— Определено си заслужихте почивка — с приповдигнат тон каза той. — Много се гордея, че всички застанахте на моя страна.

На Уилсън му се искаше да вярва, че Рандъл разполага с необходимата подготовка и мъдрост да успее. Надзирателят на мисия Езра бе изумителен човек, който бе поставен в още по-трудна ситуация. Уилсън можеше само да се надява, че Рандъл ще се придържа максимално към точките на мисията. И се молеше да не му се налага да използва еликсира на живота. Направеше ли го, имаше голяма вероятност да не се завърне, тъй като според Уилсън, веднъж вкусено, изкушението да бъдеш неуязвим ще стане твърде голямо, за да бъде преодоляно.

46.

Северните равнини

5 км северно от Пекин, Китай

9 октомври 1860 г.

09:33 ч. местно време

Мисия Езра — ден 219

Рандъл препускаше към Пекин, вкопчен отчаяно в седлото на коня си. Изпаднал в делириум от болката, той крещеше на английски и мандарински на бог да го вземе, ако смее. От лицето и ръцете му капеше кръв, дрехите му бяха подгизнали в нея до коленете. В опит да попречи на вътрешностите си да се изсипят от зейналата рана в корема, беше напъхал парче мека кожа между коремните си мускули.

На около половин километър зад него отряд британски и френски кавалеристи го преследваше през откритите полета. Двайсетте конници бяха излезли от южната порта, когато видяха от стражевата кула бягството му, но не можеха да го настигнат. Съюзниците бяха измъчили конете си при надпреварата кой ще стигне пръв до Летния дворец, а после и при преследването на самотния татарски воин. И животните бяха останали без сили.

Рандъл чуваше спорадичните изстрели зад себе си, но още не бе застигнат от характерното свистене на прелитащ наблизко куршум. Имаше безброй моменти, в които му се искаше просто да падне от седлото, толкова силна беше болката, но успяваше да се задържи като по чудо.

— Изобщо не би трябвало да можете да ме застреляте! — извика в делириума си Рандъл. — Аз съм Надзирател, а не някакъв си евнух! — Разсмя се истерично, докато болката от раните не го накара да се превие.

Конят под него се препъна и Рандъл за момент изгуби равновесие. Едва успя да се задържи на седлото, когато тропотът на копитата рязко се засили — животното пресичаше дървен мост над един от стотиците напоителни канали. От очите на Рандъл течаха

сълзи. Отначало дори не усети, че плаче. После си спомни деня, в който умря майка му и как не беше с нея накрая. Звънът на таблета винаги щеше да буди спомена за онзи тъжен, ужасен ден. Трябваше да бъде с нея, но съдбата и бог бяха направили заговор срещу него.

Мислите му внезапно се насочиха към Уилсън.

Надзирателят на мисия Исая бе така лесно излъган от Г. М. и Джаспър. Двата Тредуел държаха всички карти, осъзна Рандъл. Всички до последната. Беше мъчение да гледа как Уилсън се опитва да контролира неконтролируемото. Колко пъти само на Рандъл му се искаше просто да прошепне в ухото му, че знае за Дървото на живота. Но му беше забранено да го прави.

— Щях да ти кажа, ако беше тук! — извика Рандъл на мандарински.

Внезапно го изпълни гняв. „Уилсън заслужаваше повече от моя страна!“ Той беше жертвал толкова много, за да изпълни собствената си мисия, и заслужаваше повече. Заслужаваше най-много от всички.

— Щях да ти кажа! — отново извика той.

Усмихна се, оголвайки кървави зъби. Мислеше за начина, по който Уилсън управляваше онзи малък самолет в бурята — и за пълното му безстрашие. Бившият Надзирател определено се беше върнал от миналото с демони на рамо. Беше прочут в „Ентърпрайз Корпорейшън“ със стремежа си към смъртта. Сякаш предизвикваше бог да се опита да го поразии. Точно така се бе чувствал и самият Рандъл, докато препускаше към Летния дворец. Смяташе, че е неуязвим.

„А виж ме сега“.

— Съжалявам, Уилсън! — извика Рандъл.

Куршум избръмча на няколко стъпки от него и звукът го изтръгна от транс му. Извисяващите се тънещи в сенки стени на Пекин вече бяха близо. Той се обърна на седлото, погледна назад и осъзна, че преследвачите му го настигат. По-едрите им коне явно се справяха по-добре с пътя от бойното му пони. Друг куршум профуча още по-близо и Рандъл инстинктивно се наведе напред, но се изпусна, когато конят му подскочи, и коремът му се заби в лъка на седлото.

Съзнанието му внезапно се изключи.

Когато дойде на себе си, Рандъл лежеше по лице на пътя, прахта тъкмо се разсейваше около него. Светът около него ту се размазваше,

ту идваше на фокус, докато се надигаше в седнало положение и се оглеждаше за войниците, които бяха точно зад него.

На няма и петдесет крачки от Рандъл групата британски и френски войници бяха спрели в плътна редица, алените и сините им куртки сияеха ярко под косите лъчи на слънцето. Конете им бяха изтощени, с наведени глави, на муцуните им беше избила пяна.

— Застреляйте ме! — едва чуто промърмори Рандъл. Направи опит да вдигне ръце. — Застреляйте ме!

Но за негова изненада британските драгуни и френските морски пехотинци се обърнаха кръгом и се отдалечиха в облак прах.

Рандъл се обърна и за огромно свое изумление видя татарски войници, строени зад него. Бяха стотици, разгърнали се пред тежките външни стени на Пекин — кавалерия и пехота, дори малко лека артилерия. Беше като в сън — знамена, куртки и туники във всевъзможни цветове. Над тях стотици знамена в жълто и черно се развяваха на студения сибирски вятър.

Група татарски конници препусна към него, но Рандъл вече не можеше да издържа. Отпусна се задъхан на пътя; можеше единствено да се взира в почуда нагоре към пръснатите облаци, носещи се в синьото китайско небе.

47.

Пекин, Китай

Забраненият град

Дворецът на съсредоточената красота

9 октомври 1860 г.

10:47 ч. местно време

Мисия Езра — ден 219

Изпълнена със страх, Цъ Си крачеше напред-назад пред вратата, водеща към личния ѝ двор. Ако синеокият умреше, с амбициите ѝ да контролира династията Цин беше свършено. Когато Сиен Фън си отидеше, Су Шун щеше със сигурност да стане регент на Средното царство и синът ѝ никога нямаше да седне на трона. Колкото до собствената ѝ съдба, ако Рандъл Чен умреше, тя спокойно можеше да умре с него.

Цъ Си пое дълбоко дъх и си заповяда да загърби този фатализъм. Правеше всичко по силите си, дори беше облякла черна чан пао с огърлица от сапфири за късмет. Най-добрите ѝ хирурзи евнуси бяха готови да се заемат с Рандъл Чен. Синеокият щеше да получи най-добрата помощ за почистването и превързването на раната; щяха да използват акупунктура и билки, за да блокират болката и да ускорят оздравяването му.

Огромните алени врати на двореца рязко се отвориха и двама евнуси нахълтах в просторния двор. При вида на групата и тревожните изражения на лицата им сърцето на Цъ Си прескочи един удар. Понесли тялото на Рандъл, евнусите внимателно тръгнаха към отворените врати на импровизираната лечебница, която обикновено ѝ служеше като помещение за рецитали.

— Веднага извикайте лекарите! — извика Цъ Си, докато пресичаше бързо двора, за да види лично какво е състоянието на синеокия.

Евнусите внимателно оставиха носилката до леглото и двама чифта ръце вдигнаха тялото на Рандъл и го поставиха върху белите

памучни чаршафи.

— Всички да се дръпнат назад — заповяда Цъ Си.

Когато групата се раздели, разкри ужасяваща гледка.

Цъ Си никога не беше виждала такива страшни рани. Пред нея лежеше окървавеното тяло на човек, на когото му оставаха само минути живот. Лицето му бе почти неузнаваемо, раните му кървяха непрестанно. На Цъ Си ѝ се искаше да изкрещи, но тя пое бързо дъх, за да покаже, че се владее, и се отпусна на колене колкото от мъка, толкова и за да не се подгънат краката ѝ.

— Какво са ти сторили? — прошепна тя.

Очите на Рандъл бяха полуотворени, но зениците му не се виждаха.

— Казах ти да се пазиш — прошепна Цъ Си. Искаше да докосне челото му, но по лицето му нямаше място, което да не е покрито с дълбоки разрези или драскотини. Ръцете и дланите му бяха в същото положение, дрехите му бяха накъсани на парцали.

Трима лекари с характерните си кадифени шапки бързо си проправиха път през тълпата и пристъпиха до леглото на пациента. Единият коленичи и огледа огнестрелната рана под гръдния кош на синеокия, докато друг хвана с опитна ръка китката му, за да провери пулса му. Третият свали обувките на Рандъл и притисна пръсти в средата на стъпалото, за да освободи енергийните му точки.

— Ваше Височество, пулсът му е много слаб — с дрезгав глас каза доктор Гъндзун.

Цъ Си му хвърли изпепеляващ поглед.

— Животът ти зависи от оцеляването му.

Зениците на Гъндзун се разшириха от заплахата. Той потупа с пръсти окървавената китка на Рандъл, за да провери пулса по-точно.

— Много зле е ранен, Ваше Височество. Далакът и червата му са увредени. Изгубил е много кръв и с нея неговата *чи* е изтекла почти напълно. Зная, че не искате да го чуете, велика императрице, но единственото, което можем да направим, е да облекчим страданията му, докато не замине да се срещне с предците си.

Цъ Си се канеше да заповяда Гъндзун да получи десет удара с камшик, но в този момент Рандъл тихо изстена. Изумителните му сини очи се обърнаха към нея.

— Прави каквото ти казвам — тихо рече той с пълна с кръв уста.

Цъ Си се наведе плътно до него.

— Всичко каквото кажеш — прошепна тя.

Едва успя да чуе думите му.

— Никакви въпроси. Обещай ми.

— Обещавам — отвърна тя.

Всички от леглото бяха втрещени, че раненият изобщо е в състояние да говори.

— Намери кипариса... известен като Дървото на бучки. Близко до Павилиона на постоянната слънчева светлина.

— Зная кое е дървото — отвърна Цъ Си. — Но защо искаш да...

Рандъл се намръщи и цялото му тяло потръпна.

— Млъкни! — изпъшка той и стисна зъби, за да не изкрещи. — Никакви въпроси. Вземи купа, чук, тесен стоманен шип. — Той се намръщи отново. — Пробий кората на дървото. Ще потече мъзга... — Рандъл сграбчи ръкава на Цъ Си с окървавената си ръка и се огледа, сякаш е обграден от ужасяващи призраци. — Не изпускай нито капка. — Намръщи се отново. — Десет капки, запуши дупката с разтопена смола.

— Ще бъде изпълнено — отвърна Цъ Си. — Но какво да правя с мъзгата?

Дишането на Рандъл се забърза, очите му се подбелиха, мускулите му затрепериха, сякаш щеше да получи епилептичен припадък.

— Една капка в устата ми. Една на корема. — Рандъл изскимтя. — Най-безценното...

Цъ Си чакаше да чуе края на изречението, но Рандъл отново изгуби съзнание. За момент тя остана на колене, като се чудеше защо последното му желание е точно такава. Но познаваше достатъчно този човек, за да разбере, че мъзгата явно е важна.

— Доктори, ще останете с пациента — каза Цъ Си, докато се изправяше. — Ако напусне този свят, преди да се върна, ще го последвате незабавно. — Обърна се към великия си евнух Ли-Джан. — Чу го. Купа, шип, чук. След пет минути при кипариса! Когато стигна там, смолата да е готова.

— Да, Ваше Височество — отвърна пискливият глас.

Цъ Си вървеше бързо през Императорските градини, разкъсвана от съмнения относно онова, което ѝ беше заръчано. Защо му беше на

Рандъл да иска подобно шантаво нещо? Възможно ли бе дървото да има някакви вълшебни свойства? Тя знаеше кой точно кипарис има предвид Рандъл. Градинарите го наричаха Дървото на бучки, защото кората му беше покрита с необичайни тумори. Цъ Си отдавна щеше да отсеке старото растение — беше плашещо грозно, — но се твърдеше, че било любимото дърво на могъщия Циенлун, а преди него на могъщия император Юнлъ от династията Мин. Юнлъ беше архитектът и строителят на Забранения град, преместил столицата на Средното царство от Нандзин в Пекин през 1421 г. Той издигнал най-могъщата крепост — дворец на света точно на мястото, където Кублай хан построил зимната си столица Ханбалик през 1267 г. Според легендата получил плановете от монах, спуснал се от небето специално за целта.

Слънцето вече бе високо в небето и Цъ Си забеляза сенките, хвърляни от дърветата върху съвършено обработените плочи на настилката. Дървото на бучки растеше недалеч от Залата на имперския мир, която се намиреше на централната ос на Забранения град. Евнухът Ли-Джан изтича с префърцунената си походка покрай Цъ Си, за да стигне до кипариса преди нея. В ръцете си носеше торба с инструменти, които дрънчаха на всяка къса крачка.

Докато заобикаляше богато украсената даоистка пагода в западната част, Цъ Си зърна Дървото на бучки, открояващо се на аления фон на Павилиона на постоянната слънчева светлина. Поради някаква причина гледката я накара да настръхне. Тръгна решително напред, без да откъсва поглед от дървото — дебело чворесто стъбло с издути тумори, дебели и къси клони, почти без никаква зеленина. Наистина беше грозно и старо, особено в сравнение със здравите и изпълнени с живот кипариси и борове около него, чиито млади зелени клони сякаш се протягаха към небето.

„Защо му е притрябвала на Рандъл мъзгата на това старо дърво?“

Ли-Джан стоеше при кипариса с чук и шип в ръце. Друг евнух държеше малък меден съд със смола, а други двама бяха заети да палят огън върху камъните на алеята, за да я разтопят.

— Е? Забий шипа в дървото! — нетърпеливо заповяда Цъ Си.

На пръв поглед кората изглеждаше твърда като камък. Ли-Джан опря шипа в стъблото и замахна с чука, но се сепна, когато изведнъж задуха яростен вятър. Поривът вдигна безброй листа във въздуха, като изгаси малкия огън, който евнусите тъкмо бяха успели да запалят.

Ли-Джан свали шипа и в същия миг вятърът утихна. Необичайното съвпадение накара Цъ Си да се запита какво става тук.

— Забий шипа! — отново нареди тя.

Когато Ли-Джан опря шипа в древната кора, вятърът задуха отново, сякаш от всички посоки едновременно. Евнухът отново понечи да дръпне шипа, но Цъ Си му извика по-силно:

— Действай!

Ли-Джан удари с чука шипа и вятърът се превърна във вихър.

— Удари отново! — извика Цъ Си, а косата ѝ се разпиля във всички посоки.

Докато Ли-Джан продължаваше да забива шипа в твърдото дърво, изневиделица се появиха гъсти облаци и яркият ден потъна в зловещ сумрак. Цъ Си се огледа; дърветата в Императорските градини се огъваха и люлееха под напора на неочакваните сибирски ветрове. Жълтите керемиди на Павилиона на постоянната слънчева светлина политаха и се разбиваха на земята около нея. Листа и борови иглички се носеха на стотици метри в мрачното небе. Цъ Си беше объркана от внезапната промяна на времето, докато гледаше как евнусите отчаяно се суеят в краката ѝ в напразните си опити да съберат разпилените подпалки.

Ли-Джан замахна с чука и шипът най-сетне проби външната обвивка. С цялата си сила той завъртя острия метал, извади го и отстъпи назад. Вятърът внезапно спря, листата увиснаха за момент над Забранения град, след което бавно започнаха да падат обратно към земята.

— Дай ми купата — каза Цъ Си, докато се вдигаше на пръсти и се взираше в малката черна дупка. За нейно изумление от раненото място бавно потече златиста мъзга. Цъ Си поднесе купата под раната и съвършените златни капчици запълзяха по неравната кора и закапаха в порцелановия съд.

Щом отброи десет капки, тя се обърна към Ли-Джан.

— Запалете огъня и незабавно запушете дупката със смола. Дотогава я запуши с пръст. Не изпускай нито капка.

Цъ Си покри с ръка купата, за да предпази съдържанието ѝ от боклуците и листата, които падаха от небето. Присви очи в прахоляка и се затича колкото се може по-бързо обратно към покоите си. Дървото беше вълшебено, нямаше съмнение в това.

Доскоро безупречно чистият двор на Цъ Си сега бе пълен с листа и борови иглички, понесени от свирепите ветрове в небето и паднали обратно на земята. Небето се разчистваше, появилите се изневиделица сиви облаци бързо се топяха.

Тя мина през алената врата и изтича към леглото на Рандъл, без да я е грижа какво ще си помислят всички за поведението ѝ. Просто искаше да даде на синеокия онова, което беше поискал.

— Жив ли е? — попита.

Гъндзун все още държеше китката на Рандъл и мереше пулса му.

— В момента си отива — тревожно отвърна той. Синеокият беше бял като алабастр, с напълно отпуснато лице. Дъхът му вече не се долавяше.

— Дръпни се — заповяда му Цъ Си. — Ти — кимна тя към помощника Тон. — Отвори раната на корема, за да я видя.

Той внимателно повдигна кървавата превръзка, докато Цъ Си коленичеше. Тя махна длан от бялата купа и се загледа за първи път в мъзгата. Малкото количество златна течност сякаш кипеше, утринната светлина издаваше странното магическо движение. Сърцето на Цъ Си се разтуптя — тази течност наистина беше свръхестествена. Тя притисна купата към гърдите си, сякаш за да скрие откритието от останалите.

Гъндзун заситни до другия край на леглото и хвана китката на лявата ръка на Рандъл.

— Пулсът му спря — нещастно рече той. — Не мога да го напипам.

Думите му пришпориха Цъ Си.

— Всички, освен докторите, изчезвайте! — извика тя. — Веднага!

За секунди дузината евнуси опразниха помещението. Цъ Си внимателно поднесе бялата купа над нарязаните устни на Рандъл, наклони я и зачака златната мъзга мъчително бавно да потече към ръба.

— Боя се, че този човек е мъртъв — прошепна Гъндзун с характерния си дрезгав глас. — Нищо не може да се направи.

Цъ Си не обърна внимание на коментара му, а се съсредоточи върху работата си. Златна капка се образува на ръба на купата, увисна и най-сетне капна върху почернелия език на Рандъл. Цъ Си се

премести и задържа купата над стомаха му, като в същото време махна хваналото коричка парче мека кожа между коремните мускули. Втора капка се откъсна и падна със слабо съскане в раната.

Гъндзун седеше на колене, навел глава като в молитва.

— Нищо не може да спаси този човек — жално рече той. — Най-малкото мъзга от кипарис.

Цъ Си също седна на колене, остави купата на пода до себе си и внимателно я покри с бяла кърпа. Тя погледна към разбитото тяло на Рандъл. Той не помръдваше, дишането му като че ли бе спряло напълно. Изглежда не беше успяла да му донесе навреме мъзгата.

Секундите се изнизваха.

Цъ Си нервно се заигра с огърлицата от сапфири. Смъртта на синеокия означаваше край на амбициите ѝ да стане регент на Средното царство. Взираше се в окървавения профил на Рандъл и търпеливо очакваше някакво чудо, но нищо не се случваше.

Отвън евнусите метяха листата и боровите иглички на двора, като ги събираха на спретнати купчинки, за да бъдат извозени в малки ръчни колички. Изминаха минути и Цъ Си започна да се бои, че се е случило най-лошото. Идеше ѝ да изкрещи от отчаяние и ярост, но всяка демонстрация на чувства беше неуместна за една императрица. Вместо това се изправи, приглади дрехата си и се обърна към двора.

— Махнете тялото — каза, без да се обръща към никого конкретно. — Искам да го кремирате до довечера.

Излезе на слънце. Чувстваше се като изтръпнала. Всичките ѝ планове отиваха на вятъра; всичко, в което бе вложила вярата си, вече го нямаше. Време беше за прегрупиране. Трябваше да се срещне с принц Кун и да спаси онова, което можеше да бъде спасено.

— Ваше Височество! — неочаквано се разнесе гласът на Гъндзун. — Елате бързо! — На лицето на Цъ Си се появи усмивка и тя се обърна. — Пациентът се движи, Ваше Височество. Не мога да повярвам, той диша отново!

Цъ Си бързо отиде до леглото на Рандъл.

— Знаех, че ще се върнеш при мен — прошепна тя в ухото му и нежно долепи буза до неговата, долавяйки много добре равномерното му дишане.

Окървавената ръка на Рандъл се вдигна и хвана нейната. Изумително, но раните по пръстите и лицето му вече бяха престанали

да кървят. Синеокият като че ли се беше върнал от оня свят.

48.

Пекин, Китай

Забраненият град

Дворецът на съсредоточената красота

13 октомври 1860 г.

11:55 ч. местно време

Мисия Езра — ден 223

На Рандъл му трябваша почти четири дни да се възстанови напълно. През първите дванайсет часа остана на легло, докато императорските лекари почистваха мръсотията и камъчетата от раните му, за да не допуснат инфекция и да намалят до минимум белезите по тялото му.

За да запази в тайна истината за възможностите на Дървото на бучки, Цъ Си предприе безжалостни мерки и се погрижи всеки евнух, чул думите „Дърво на бучки“, да бъде убит; великият евнух Ли-Джан и доктор Гъндзун не направиха изключение. Двайсет и шестима евнуси бяха посечени от императорската гвардия, преди да е свършил денят. Ако мълвата за силите на дървото изтечеше от двореца, щеше да се отприщи истински ад. Цъ Си много добре разбираше евентуалните последици и действията ѝ бяха оправдани — силата на дървото трябваше да остане достойно единствено на нея и на синеокия.

Гъст дим пълзеше в есенния въздух откъм Летния дворец. Съгледвачите ѝ докладваха, че императорската резиденция и горите от страната на приказките на Цин горят вече трети ден. Всеки път, когато излизаше на двора, Цъ Си се изпълваше с ярост, щом погледнеше към небето и виждаше черния пушек, докарван на юг от студения вятър. Понякога дори долавяше миризмата на изгоряло.

След два дни Рандъл отново можеше да ходи, кожата му бе напълно заздравяла. Раните на гърба и корема се бяха затворили и тялото му функционираше нормално. Всеки ден той поемаше по една капка от мъзгата на кипариса и резултатите бяха свръхестествени.

Само през последните осем часа бе възвърнал напълно силата и бързината си.

Значението на невероятното му възкресение не остана неразбрано от Цъ Си и балансът на силата в нейния свят се промени драматично. Мъзгата от Дървото на бучки даваше *живот* — болният можеше да бъде излекуван, дори безсмъртието изглеждаше достижимо. Тя със сигурност можеше да спаси живота на Сиен Фън, ако желанието ѝ е такова. Или своя собствен, ако се наложи.

Цъ Си гледаше как Рандъл завършва последното си изтощително упражнение, без нито за миг да откъсва поглед от голото му до кръста тяло. Дватама бяха сами в Двореца на съсредоточената красота — императрицата беше забранила на когото и да било да влиза на територията му, а стражата отвън бе утроена. Рандъл остави късия си меч на гранитните стъпала на двора, избърса лице с кърпа и тръгна към нея.

— Лорд Елгин е унищожил Летния дворец — каза той, загледан в стелеция се над Забранения град пушек. — Мисли си, че съм мъртъв и че може да прави какато си поиска.

— Великолепните дворци са превърнати в пепелища — гневно рече Цъ Си. — Дяволите са подпалили дори горите и изсипват петрол в реките, за да избият рибата. — На лицето ѝ се изписа ярост. — Съвсем честно мога да кажа, че унищожаването на Юан Мин Юан е най-голямата трагедия в живота ми. Червените дяволи унищожиха мистичен свят, който никога няма да бъде заменен.

— Летният дворец може да се възстанови — рече Рандъл.

Цъ Си гневно погледна задименото небе.

— Не сградите и градините го правеха специален за мен. Построяването му беше завещание от предците ми. Душата на Канси и Циенлун е разбита завинаги. — Тя неочаквано му се усмихна. — Но утехата ми е, че ти си жив, слава на Бога дракон. Това ми е достатъчно.

Рандъл също не се опита да скрие усмивката си. Мисълта, че е оцелял, го изпълваше с трепетна възбуда. Дори не си позволяваше да си помисли дали е постъпил правилно, като е използвал еликсира. Беше жив и това бе единственото, което имаше значение.

— Възстановяването ти е забележително — каза Цъ Си, докато плъзгаше показалец по ръката му. — Ако не го бях видяла с очите си, нямаше да повярвам.

Рандъл си спомни усещането, когато пиеше златната мъзга — сякаш милион пеперуди пърхаха с крилца в тялото му.

— Това е Дървото на живота — каза тихо той, сякаш не искаше никой да го чуе. — И макар да съм натъжен, че ликвидира толкова много евнуси, за да защитиш тайната ни, нямаше друг избор. Това е жизнена сила с огромно значение.

Цъ Си наклони глава настрани, сякаш се мъчеше да прочете мислите му.

— Ще се наложи ли да премахнеш по същия начин и мен, Синьо око? След като и аз вече знам тайната ти?

Рандъл се загледа в прекрасното ѝ лице.

— А не трябва ли аз да се замисля дали *ти* не искаш да ме премахнеш?

Цъ Си го погледна в очите.

— Няма за какво да се страхуваш от мен. Мога да бъда отличен съюзник, ако знам истината. Но трябва да разбере *всичко*, за да мога да защитя адекватно двама ни... и кипариса.

— Истината има много страни — отвърна Рандъл.

— А включва ли подробности около това защо трябва да замина за Дзъхол?

Рандъл се замисли за момент.

— Да, и това също.

— И какво трябва да направя, за да стана достойна за това невероятно знание?

— Да го обсъдим вътре — каза Рандъл. Погледът му се плъзна по тялото ѝ. — Време е да консумираме подобаващо партньорството си.

— Първо ще ми кажеш за пътуването до Дзъхол — отсеке Цъ Си. — После ще си получиш наградата.

— Трябва да заминеш за Дзъхол точно след четиринайсет дни — каза Рандъл. — В деня след пристигането си ще имаш аудиенция със Сиен Фън. Той ще бъде много слаб, измъчван от ужасни стомашни болки и жълтеница. — Рандъл отпи глътка вода от една от кристалните чаши на масата от палисандрово дърво. — Синът на небето няма да те посрещне с отворени обятия. Всъщност ще се държи доста враждебно. Репутацията ти ще е вкиснала като четиридневно мляко. Ще бъдеш

наругана, защото не си могла да спреш ордите на червените дяволи. И заради унищожаването на Летния дворец.

— Тогава защо да отивам?

— За да придобиеш *единственото* от притежанията на Сиен Фин, необходимо, за да си осигуриш регентството над Средното царство.

— И какво е то? — попита тя.

Рандъл избърса с кърпа потта от гърдите и раменете си.

— Каква ще бъде наградата ми, ако ти кажа?

Цъ Си стоеше абсолютно неподвижно.

— Ти се върна от мъртвите заради мен. Заслужаваш всичко, което мога да ти дам. — Тя бавно разкопча дрехата си и я остави да се разтвори. — Хайде да влезем вътре и да се погрижа за нуждите ти, но първо довърши разказа си.

Рандъл зяпаше извивките на тялото ѝ под мъгливото небе.

— Когато отидеш в Дзъхол, ще трябва да доставиш удоволствие на болното и слабо тяло на Сиен Фън, за да постигнеш целта си.

Цъ Си си спомни миризмата на потта на Сина на небето и как с напредването на болестта бе завоняла на гранясало, също като дъха му.

— Няма да ми хареса, но той е мой съпруг и ще направя всичко, което поиска от мен — рече тя.

— А това, че ми се отдаваш сега, също ли е твой дълг?

Цъ Си се усмихна.

— С теб също сме партньори, Рандъл Чен. Подобно на брачната връзка, ние споделяме дори нещо по-голямо. Тайната на Дървото на живота и силата, която върви с нея. Това ме прави твоя съпруга в тези така сложни обстоятелства. И аз съм тук, за да ти доставя удоволствие.

Рандъл се замисли какво трябва да изтърпи Цъ Си, когато отиде в Дзъхол. Изобщо нямаше да е приятно. Състоянието на черния дроб на Сина на небето се влошаваше много бързо и той вече беше само кожа и кости, но сексуалният му нагон си беше наред.

— Ще трябва да задоволиш Сиен Фън още един последен път — каза Рандъл. — След това ще се освободиш от него, защото той ще бъде мъртъв след трийсет и два дни.

— А колко пъти трябва да любя *теб*? — попита Цъ Си, без изобщо да се изненада от пророчеството за смъртта на съпруга си.

— През следващите четиринайсет дни ще ме любиш двайсет и осем пъти — отвърна той, сякаш сериозно бе обмислял броя.

Тя обхвана с жест всичко наоколо.

— Ами ордите на червените дяволи, които се спотайват до стените? Няма ли да нападнат Забранения град, докато съм заета да ти доставям удоволствие?

Рандъл се поколеба за момент.

— Няма да атакуват, въпреки че ме мислят за мъртъв.

— Ти не успя да спасиш Летния дворец. Защо сега да бъде различно?

— Подпалването на Летния дворец беше извън контрола ми. Това тук обаче не е.

— И каква е разликата?

— Аз зная бъдещето на Пекин, императрице. — Рандъл я погледна в очите, за да ѝ даде възможност да прецени степента му на увереност. — Този дворец ще остане непокътнат, за да защитава Дървото на живота. Под твое ръководство принц Кун ще организира последна среща с лорд Елгин и ще се стигне до съглашение, което ще бъде наречено Пекинска конвенция и ще бъде подписано в Залата на церемониите в Китайския град.

— А не в Забранения?

— Не искаме лорд Елгин да влиза тук — отвърна Рандъл. — Това само ще го изпълни със завист. Подобно на баща му, алчността е неговата слабост. Китайският град е подходящ за нашественици като тези. Лорд Елгин ще дойде с всичките си офицери, в това число Хари Паркс и сър Хоуп, за да демонстрира победата си. Напълно подобаващо е ликуването им да се състои на някое маловажно място.

— Трябва ли да приемем условията им? — попита Цъ Си.

— Нямаме друг избор — твърдо рече Рандъл. — Условията на договора от Тиендзин трябва да бъдат спазени и да се изплатят всички репарации. В замяна империята Цин няма да бъде съборена или поробена — това е положението. Не е време за високомерие и заплахи, императрице. Дървото на живота не може да се защитава само; ние трябва да сме неговите бранители. В Пекин ще останат чуждестранни посланици под твоята закрила. И ти ще се съ согласиш с това. — Той замълча, доловил недоволството на Цъ Си. — Това не е нещо лошо,

императрице. Светът става все по-малък. Възможността да общуваш с чуждестранни сили е преимущество, а не заплаха.

— Ще направя каквото поискаш — отвърна Цъ Си.

— За да подкрепяме принц Кун, на церемонията ти и аз ще бъдем зад копринена завеса в императорско жълто. След подписването на документите лорд Елгин и хората му ще бъдат изпратени до стените на града и никога повече няма да стъпят в него.

Цъ Си кимна бавно.

— Така да бъде.

— И след това ще заминеш за Дзъхол.

— Какво е това, което трябва да взема?

— Трябва да вземеш императорския печат на Сина на небето — отвърна Рандъл. Уникалният нефритен печат, който Сиен Фън носеше на врата си и се предаваше от император на император от династията Цин, трябваше да присъства с червено мастило върху всички официални документи. — Ще вложиш всичките си умения, докато любиш немощното тяло на Сиен Фън. И след изживяното той дори няма да осъзнае, че си го взела.

Цъ Си се смути.

— И какво като взема печата му? Без подписа на Сиен Фън той няма никаква стойност.

Рандъл пъкна ръце под разтворената ѝ дреха.

— След като напуснеш Дзъхол, Сиен Фън ще подпише на смъртното си легло декрет, с който ще посочи Су Шун за регент на Средното царство. Без червения печат документът ще бъде нищожен. След завръщането ти тук ще ти дам вече подписан свитък, който трябва само да бъде подпечатан и ще те провъзгласи за Чън Куо, главен регент на династията Цин, докато синът ти навърши осемнайсет години.

— Нима такъв свитък вече съществува? — изуми се тя.

— В момента се намира на сигурно място между стените на Забранения град.

Цъ Си се дръпна от обятията на Рандъл и се завъртя грациозно, обхваната от радостна възбуда, разпиляла абаносови коси по лицето и раменете си.

— Май разполагаш с всички отговори, Синьо око. — Тя отново се завъртя. — И в замяна заслужаваш всичко, което имам да ти дам.

Ела вътре и нека задоволя ума и тялото ти, партньоре. Ще видиш, че чакането си е заслужавало.

49.

Пекин, Китай

Китайският град

Залата на церемониите

24 октомври 1860 г.

14:59 ч. местно време

Мисия Езра — ден 234

Лорд Елгин се движеше към Залата на церемониите през задръстените улици на Пекин с голяма помпозност. Дори беше наредил два полкови оркестъра да свирят през целия път „Боже, пази кралицата“. Заобиколен от многоброен конен ескорт на Пробин, той седеше в покрита алена носилка, носена от шестнайсет китайски носачи. Едрият мъж бе облечен в черния си, обшит с кожи шинел, а впечатляващите медали на гърдите му отразяваха слънчевата светлина. Зад него Хари Паркс и сър Хоуп Грант яздеха коне, заобиколени от петдесет британски и френски офицери в пълна парадна униформа. Пред и зад колоната имаше над 2000 британски и френски войници със заредени пушки и поставени щикове.

Генерал Нейпиър и основната част от армията след приключването на мръсната работа в Летния дворец чакаха отвън със заредени оръдия в случай на предателство.

Пред лорд Елгин на носилка, носена само от дванайсет носачи, седеше принц Кун, облечен в пурпурна копринена роба със златни дракони с четири нокътя на гърдите, раменете и гърба. На главата му имаше кръгла кадифена шапка, а на врата — огърлица от нефритени мъниста. Принцът беше принуден да излезе от града и да ескортира лорд Елгин и хората му вътре. Като допълнително оскърбление носилката му трябваше да е с четирима носачи по-малко от тази на лорд Елгин. В края на краищата, британците и французите бяха завоевателите и смятаха, че те определят правилата.

Северно от Пекин останките на Летния дворец продължаваха да тлеят, а несметните богатства, изпълвали някога залите му, бяха

транспортирани с над сто плоскодънни баржи по река Пейхо до Таку. Оттам плячката щеше да продължи с британската военноморска ескадра към Европа, за да бъде разделена между кралица Виктория и император Наполеон III.

Принц Кун бе оставен да чака извън стените на Пекин в продължение на повече от два часа, преди Елгин да благоволи да събере хората си. Лордът се разтапяше от удоволствие при мисълта, че кара един принц да го чака на слънцето. „Точно това заслужават китайците!“ — заявяваше високомерно той на всеки срещнат.

Рандъл се беше качил на югозападната стражева кула на Забранения град и гледаше към планините Йеншан. Най-високите им части вече бяха покрити със сняг и той си даде сметка, че приближаващата зима ще възвести края на съюзническата окупация на Китай. Нашествениците не можеха да рискуват да останат още дълго тук. Мунициите им привършваха и те не смееха да се задържат без топли дрехи и зимни палатки, с които да преживеят студовете.

Споменът за прекарването с императрица Цъ Си изпълни главата на Рандъл и коленете му омекнаха. Предишната вечер тя бе съблякла дрехите му и го бе сложила да легне на специално направен подиум на студа. С невероятно умение напълни устата си с гореща вода и съблазнително обля голата му кожа с нея. През следващия час Цъ Си притискаше голото си тяло в неговото и старателно изсмука водата сантиметър по сантиметър, без да пропусне нито едно място. Усецането беше зашеметяващо, съчетанието на горещо и студено опияняваше сетивата му. След това тя уви дълга лента мека жълта коприна между гредите над подиума, като я мереше внимателно, отпусна и завързваше отново. Застанала над него, отпусна голото си тяло върху лентата, обърна се с главата надолу и пое члена му във влажната си уста. С непостижимо умение висеше над него в позиция лотос, по-прекрасна от всеки друг път. Беше увила коприната така, че започна да се върти, докато членът му оставаше в устата ѝ. Рандъл въздъхна само при мисълта за това. Когато коприната се завъртя дузина или повече пъти, тя я отпусна и се завъртя в обратната посока — и така безброй пъти. Усецането не можеше да бъде описано.

Цъ Си наистина беше най-добрата любовница на всички времена. Само за един ден Рандъл бе получил повече сексуални наслади, отколкото от всичките си предишни партньорки, взети заедно.

Той се съсредоточи върху побелелите върхове на планините в далечината, после погледна надолу към вълничките в рова около Забранения град, вдигнати от студения вятър. Дървото на живота го беше върнало от мъртвите, но въпреки това изживяното с императрицата му се струваше още по-поразително. Как можеше да помисли за която и да било друга жена след удоволствията, които му достави тя?

Рандъл се пресегна през дясното си рамо и стисна дръжката на късия си меч, но не го извади от ножницата. Вече беше забавил прехвърлянето си от Забранения град и бе решил, че ще си тръгне само след още няколко дни — веднага щом Цъ Си замине за Дзъхол. Не можеше да понесе мисълта да остане, знаейки, че тя ще трябва да легне със Сиен Фън, за да се сдобие с императорския печат. Привързаността на Рандъл към императрицата растеше с всеки момент и той знаеше, че ревността му може да надделее.

Специалният кристален съд вече беше пълен с мъзгата от Дървото на живота и готов да бъде отнесен на Г. М. Рандъл беше почти готов да си тръгне. Пекинската конвенция щеше да бъде подписана след няколко часа. Цъ Си щеше да се сдобие с печата и така щеше да гарантира регентството си. И най-важното, британците и французите най-сетне щяха да изведат армиите си от страната и нямаше да се върнат никога повече. Оставаше само Рандъл да убеди Цъ Си, че съдбата ѝ е свързана с Дървото на живота. Че ако някой, включително и самата тя, пусне мъзгата на дървото, това ще обезобрази *нейното* тяло и ще предизвика ужасна болест. Императрицата беше известна с това колко много държи на външността си и той знаеше, че може да я уплаши и да я принуди да защитава кипариса, ако смята, че красотата ѝ е неразривно свързана с магическата сила на дървото.

Сетивата и тялото на Рандъл се бяха подобрили драматично, след като беше пил от мъзгата на Дървото на живота. Можеше да мисли по-ясно, да скача по-високо и да удря по-силно, отколкото преди; дори не му беше нужно да спи повече от няколко часа на денонощие. Беше жалко, че престана да пие, но знаеше, че нараняването на дървото беше грешка. Беше видял кипариса след възстановяването си. Там, където евнухът Ли-Джан бе пробил кората му, се беше образувал огромен тумор.

Един воин евнух приближаваше отзад и Рандъл чуваше стъпките на полумъжа, сякаш стъпваше тромаво върху сухи съчки.

— Какво има? — попита, без да се обръща.

— Лорд Елгин приближава Залата на церемониите — отвърна пискливият глас. — Императрица Цъ Си настоя да тръгнем незабавно.

Седнала в удобния си стол от палисандрово дърво зад завесата в дъното на Залата на церемониите, Цъ Си бе положила елегантната си ръка в скута на Рандъл. Тъй като при тях беше полутъмно, можеха да виждат просторната зала, но хората отвън не виждаха зад завесата.

Принц Кун седеше търпеливо на подобен стол от другата страна на завесата, с лице към безбройните редици маси с алени покривки, на които бяха насядали британските и френските офицери, за да станат свидетели на подписването на историческото съглашение. Самата зала представляваше занемарена постройка с колони, водеща към просторен двор в южната част на Китайския град. В нея нямаше и следа от ориенталското великолепие на Забранения град. Дори огромният навес, опънат на открития покрив, за да прави сянка, беше от по-некачествена коприна и бе силно избелял и накъсан на някои места.

Лорд Елгин пак се забави, принуждавайки принца отново да чака, докато хората му претърсят района за евентуална засада или заложили експлозиви. Когато се увери напълно, че всичко е наред, Елгин се появи с огромна помпозност и тържественост. Съюзническият контингент влезе с марш в открития двор и се разгърна наляво и надясно, докато лорд Елгин, сър Хоуп с характерната му накуцваща походка и Хари Паркс продължиха в центъра. През цялото време от другата страна на стените се чуваше „Боже, пази кралицата“.

Кръвта на Рандъл се смрази, когато видя арогантния британец да върви през откритата зала, изпъчил гърди. Погледът на дебелака се спря върху мръсните колони на сградата, после върху безбройните редици мандарини покрай отсрещната стена. Той пристъпи към централната маса и прегледа набързо прилежно подготвените документи, след което се обърна презрително към принц Кун.

— Това ли е най-добрата сграда, която можете да предложите за подписването на такъв важен договор? — пренебрежително попита.

Принц Кун беше видимо изнервен, докато се изправяше. Не само че се тревожеше да не оскърби делегацията, но и никога не беше виждал толкова много чужденци на едно място и косматите им лица го плашеха.

— Важното е да подпишем договора — прошепна Цъ Си зад завесата.

Принц Кун повтори думите.

— Кой е зад онази жълта завеса? — изрева лорд Елгин, когато чу шепота.

— Моят съветник — отвърна принц Кун.

— Настоявам да разбере кой е той!

— Не мога да ви кажа — тихо рече принц Кун.

Лорд Елгин тропна с крак.

— Армията ми завладя тези земи! — изрева той. — Сега аз съм вашият господар и ще изпълнявате заповедите ми! — Елгин се обърна към сър Хоуп. — Незабавно свалете онази завеса.

— Възразявам — тихо се обади Хари. — Отзад със сигурност е императрица Цъ Си. Трябва да проявим уважение и да оставим завесата на мястото ѝ.

Лорд Елгин завъртя дебелия си врат към главния преговарящ.

— Времето на любезностите приключи. Свалете завесата!

— Можете да погледнете зад завесата, но не бива да я махате — плахо рече принц Кун, повтаряйки думите, прошепнати му от Рандъл.

— И откъде да знам дали това не е някакъв капан? — арогантно попита Елгин.

— Можете да пратите някого от хората си — прошепна Рандъл. — Хари Паркс.

Принц Кун прилежно повтори дословно думите му.

Хари знаеше, че следва да проявят уважение към копринената завеса, и в последвалата кратка дискусия той умоляваше лорд Елгин да се съгласи. Главнокомандващият седна тежко на стола си.

— Хари Паркс ще погледне незабавно зад завесата! И да сме наясно, принц Кун, ако не ми хареса как вървят преговорите, ще наредя завесата да бъде премахната!

Хари оправи костюма си, вирна брадичка и закрачи решително към палисандровия стол на принц Кун. Беше му любопитно да види с очите си лицето на императрица Цъ Си, която се славеше като най-

голямата красавица на Изтока. Той се поклони с уважение на принц Кун и предпазливо дръпна жълтата завеса. Изобщо не очакваше да види лицето, срещу което се озова. Сините като сапфири очи на Рандъл Чен се взираха пронизващи в него.

— Радвам се да ви видя отново — тихо рече Рандъл.

Хари пусна завесата и залитна назад, толкова голям бе шокът му. Пое си дълбоко дъх и повдигна отново завесата.

— Би трябвало да сте мъртъв.

Тялото на Рандъл скриваше императрицата от погледа на Хари.

— Ще ви трябва нещо повече от куршуми, за да ме убие — прошепна той. — Съветвам ви да се върнете при лорд Елгин и да му кажете да уважи договора, за който се разбрахме — всяка точка. Мислите си, че контролирате положението, но се лъжете. Свалите ли завесата, историята ще запомни *моята* роля в тези събития, а не вашите. — Рандъл замълча, за да даде възможност на Хари да осмисли чутото. — А сега ме оставете... и проявявайте уважение през цялото време.

Хари пусна завесата с физиономията на човек, който току-що е видял призрак. Обърна се и се върна през залата до лорд Елгин, за да зашепне в ухото му.

— Как така жив? — изрева лорд Елгин, скочи невярващо от стола си и започна да скубе грамадните си бакенбарди. — Той трябваше да е...

Хари успя да го прекъсне насред изречението и трескаво му зашепна за последиците от присъствието на синеокия на срещата.

— Не може да е същият, който е бил прострелян в Летния дворец — прошепна в отговор лорд Елгин. — Невъзможно!

— Можете да пратите и капитан Чарлз Гордън — обади се принц Кун.

Думите му предизвикаха смут сред офицерите и те избутаха Гордън отпред, докато лорд Елгин и Хари Паркс си шепнеха тревожно. Дори сър Хоуп се опитваше да се присламчи по-близо и да разбере какво става.

Накрая Гордън приближи жълтата завеса и бавно я отдръпна.

Рандъл Чен стоеше от другата страна.

— Казах ти, че Летният дворец не бива да бъде унищожаван. Явно не си успял да предадеш съобщението ми.

— Но... нали ви застреляха? — запелтечи капитан Гордън. — Как е възможно?

— Предсказанията, които направих за бъдещето ти, са верни — заяви Рандъл. — Крале и кралици ще познават името ти, Чарлз Гордън. А сега се върни при лорд Елгин и му кажи, че съм точно същият.

Завесата се спусна и Цъ Си сложи ръка на рамото на Рандъл.

— Изкара им акъла — развеселена каза тя.

Когато капитан Гордън прошепна потвърждението си на Хари и лорд Елгин, двамата се спогледаха невярващо. Отчаяният въпрос „Напълно ли сте сигурен?“ се чу над всеобщото мърморене.

— Залагам живота си — отвърна капитан Гордън и отдаде чест на старшите офицери.

Лорд Елгин оправи дебелия си шинел и изпъчи гърди.

— Желая също да ми бъде разрешено да приближа завесата — уважително каза той. Когато искането му бе удовлетворено, той предпазливо приближи жълтата коприна и леко я отдръпна.

Рандъл посрещна със суров поглед бившия си съюзник.

— Ще изпълните условията на уговорката ни — твърдо каза той. — Ще подпишете съглашението в настоящия му вид и ще напуснете незабавно тези земи. Точно това ще направите.

— Но вие би трябвало да сте мъртъв! — прошепна Елгин.

— Да ви приличам на призрак? — отвърна Рандъл. — А сега пускайте завесата и подписвайте. Ако го направите, историята ще ви запомни с добро, а не просто като крадеца, плячкосал Летния дворец. Баща ви така и си остана запомнен с плячкосването на Партенона. Съветвам ви да не опитвате да повтаряте примера му. Правя ви още една услуга, лорд Елгин, а вече ви направих достатъчно. Ако разкриете участието ми във всичко това, историята ще говори за *моята* роля в тези събития, ролята на загадъчния синеок китаец. А вие ще бъдете запомнен просто като моя марионетка.

На челото на лорд Елгин избиха едри капки пот и той се помъчи да се избърше с ръкав.

— Но как е възможно да сте жив?

— Тук действат сили, които не разбирате, лорд Елгин. Единствено аз имам властта да давам и отнемам живот. Спечелихте на бойното поле, защото бях там да напътствам вас и хората ви. Вие сключихте сделка с дявола и аз съм тук да си взема обещаното. Бъдете

благодарен, че не съм в настроение да раздавам възмездие заради жалкото ви нападение срещу Юан Мин Юан. — Рандъл посочи през завесата. — Времето за въпроси изтече. Подписвайте незабавно договора и разкарайте армията си от този велик град.

Лорд Елгин отстъпи назад и пусна завесата.

Върна се бавно на стола си със зашеметена физиономия.

— Някой да ми даде перо — най-сетне каза той. Когато нареждането му бе изпълнено, топна върха и надраска подписа си върху хартията от името на кралица Виктория.

Втората опиумна война приключи.

50.

Калифорния, Америка

Пристанището на Сан Диего

17 ноември 2084 г.

14:30 ч. местно време

112 дни след началото на мисия Езра

Движението по пътя около пристанището беше натоварено и Уилсън трябваше да чака цяла минута, преди да му се удаде възможност да пресече до кафенето от другата страна. Крайбрежието на Сан Диего бе претъпкано с хора и всевъзможни плавателни съдове по безбройните яхтклубове и кейове — яхти с всякакви размери, увеселителни кораби и най-малко шест военни фрегати. Имаше дори един много стар самолетноносач „Мидуей“, превърнат в плаващ музей.

Уилсън беше прекарал в морето почти четири месеца и бе малко шокиран от многолюдните тълпи и множеството електромобили и скутери по улиците. В сравнение с предишните дни това място бе същинска лудница.

В деня след прехвърлянето на Рандъл Уилсън взе совалката до Бермудите, където предишната година бе оставил 23-метровата си „Бенето“. Вдигна котва, опъна платна и се насочи на юг към Куба. Оттогава бе обиколил сам цялото Карибско море, като спираше тогава, когато му скимнеше, понякога за седмица или повече. Посети Доминиканската република, един прекрасен малък остров недалеч от Сан Педро де Макорис, после Пуерто Рико недалеч от Понсе, на южната страна на острова. Накрая стигна чак до Монсерат, след което почти веднага обърна назад към Канкун в Мексико, но спомените за пребиваването му тук с Хелена преди толкова много години с нищо не допринесоха за оправяне на настроението му. Сети се, че никога не е минавал през Панамския канал, и се насочи на югоизток, като попадна в закъснелия за сезона ураган трета степен Бенджамин при бреговете на Коста Рика. Това беше може би най-забавната част от цялото пътуване, макар че след приключението платната от кевлар не бяха в

най-добрата си форма. След това прекоси Панамския канал и продължи нагоре покрай западния бряг на Северна Америка, като спря единствено в Акапулко за няколко часа, за да се нахрани подобаващо.

Когато влезе в защитените води на пристанището на Сан Диего, Уилсън включи таблета си и без да прослуша съобщенията, изтри всичко, включително имейлите и холограмите. Време беше да започне отначало. След всичко, което бе видял и направил през последните няколко месеца, и след всичко, което със сигурност бе пропуснал с изчезването си, жадуваше само за едно-единствено нещо — капучино джъмбо. Той влезе в просторното кафене, отиде направо при автоматичния продавач, направи поръчката си и кредитната карта в джоба му завибрира.

Излезе на оживената тераса, забеляза празна маса и седна. Слънцето светеше ярко, подухваше топъл бриз, хората около него се смееха и се занимаваха с работите си. Уилсън махна капака на чашата си и помириса пияната; сладкият аромат на кафе и шоколад изпълни ноздрите му. Отпи глътка, затвори очи и се облегна назад.

И точно тогава познат глас най-неочаквано се обади до него:

— Продължавам да си мисля, че си най-големият тъпак, когото съм срещал.

Уилсън леко се напрегна, но успя да задържи очите си затворени.

— Няма да чуеш възражения от моя страна — отвърна той и отпи още една глътка.

— Май не се радваш да чуеш гласа ми — каза професор Оутър. Той придърпа един стол и седна. — Можеш поне да ме погледнеш.

Уилсън с неохота отвори очи. Професорът беше подстригал рошавата си коса във военен стил и бе свалил малко килограми. Уилсън сигурно нямаше да го познае, ако се разминат на улицата.

— Виж ти, виж ти. Ама че си картинка.

— Това е моята нова и подобрена версия — кимна професорът. — Имам си личен треньор и се упражнявам три пъти седмично сутрин. — Той погледна надолу. — Изглеждам отслабнал, а?

Уилсън повдигна вежда.

— Ама дрехите ти са все същите.

— Тези костюми наистина ми харесват. Така нещата са по-прости. Е, наложи се да ги стесня в кръста. Но достатъчно за мен. Определено не си от най-лесните за откриване. — Преди Уилсън да

успее да отговори, професорът рязко стана. — Отивам да си взема безкофеиново лате. Искаш ли нещо?

Уилсън поклати глава.

— Не, благодаря.

Когато професорът изчезна вътре, той разсеяно си помисли дали да не стане и да си тръгне. Но капучиното беше добро, слънцето грееше приятно в лицето му и му беше любопитно защо професорът е дошъл тук чак от Сан Диего специално заради него.

— Тревожех се, че ще се опиташ да се измъкнеш — каза професорът, докато седнаше отново на мястото си. — Но вече съм във форма. Щях да те догоня. — Той отпи от латето си.

— И през ум не ми е минавало подобно нещо — отвърна Уилсън.

— Предполагам, че си обиколил целия свят, ако се съди по тена и брадата ти.

— Целите Кариби, ако трябва да сме точни.

— Това обяснява защо не успяхме да те засечем по кредитните ти карти — обяви професорът, сякаш правеше епохално откритие. — Там нямат автоматични системи, нали? Както и да е, разбрахме къде си чак след като пристигна в Акапулко.

— Кои всъщност сте тези *вие*? — попита Уилсън.

— Първо искам да ти кажа, че ти прощавам за онази история с Минерва. — Професорът отпи още една глътка. — Нямаше начин да й устоиш. Сега го разбирам. Било й е наредено от Г. М. да се сближи с теб... Горкият нещастник.

— Кои сте *вие*? — повтори въпроса си Уилсън.

— Тя е умна и красива и желаше тялото ти, бог знае защо. Пък и в края на краищата, ти си просто човек, при това мъж. Както и да е, прощавам ти. Тази история е зад гърба ни. И тъй, за бъдещето...

— *Кои сте вие*? — за трети път попита Уилсън.

Професорът го изгледа особено.

— Май престоят на тъпата ти платноходка те е направил opak, а? — Той се усмихна. — Но си прав да си подозрителен. Точно тук става *интересно*. Разбираш ли, вече работя за Г. М.

— Каж ми, че се майтапиш.

— Да ти приличам на шут? Всъщност не отговаряй. Както и да е, май си имаме известен проблем с Рандъл.

— Не проявявам интерес — каза Уилсън и отмести поглед. — Всичко това е зад гърба ми.

— Трябва да ме изслушаш, Уилсън. И да си помислиш защо *изобщо* работя за такъв покварен и егоцентричен тип като Г. М. Познаваш ме, не мога да бъда наречен най-доверчивият човек на света. Всъщност самият ти навремето ме нарече сериен циник. Така че трябва да има основателна причина да съм тук, нали?

— Всеки може да бъде купен — каза Уилсън.

Професорът започна да се смее, сякаш никога не бе чувал по-смешно нещо.

— Не, не, изобщо не става дума за пари, уверявам те! — И в следващия миг стана съвсем сериозен. — Свързано е със свитъците от Мъртво море. Те се *променят*, Уилсън. Но щом не искаш и да чуеш за това, няма значение — каза той и се загледа в далечината.

— Как така се *променят*?

— Не, не. Пий си кафето и се наслаждавай.

— Стига, професоре. Не прави нещата по-трудни, отколкото е необходимо.

Професорът се наведе напред. Лицето му отново беше сериозно.

— И не става въпрос само за свитъците. Като че ли самата история се променя. И най-вече китайската история. Мисия Езра е излязла от релси и Рандъл няма да се върне в „Ентърпрайз Корпорейшън“ поне докато сме живи.

— Как така няма да се върне?

— Ами... открихме негова снимка.

— И какво от това?

— Направена е трийсет и девет години след времето, в което го изпратихме.

Уилсън усети как го побиват тръпки.

— Рандъл Чен е замесен в един бунт, известен като Въстанието на боксьорите.

— Прочел съм *всичко* за Китай и никога не съм чувал за Въстанието на боксьорите.

— Защото историята се пренаписва направо под краката ни, Уилсън — през последните две седмици. С отклоняването си от точките на мисията Рандъл Чен я *променя*. — Гласът на професора беше искрено настойчив.

— Открихме негова снимка, със сините очи и всичко останало, направена през хиляда осемстотин деветдесет и девета в околностите на Пекин.

— Откъде си сигурен, че е истинска? — попита Уилсън. — Може да е фалшификат. Пък и по онова време би трябвало да е към седемдесетте. — Уилсън скръсти ръце на гърдите си.

— Да не би да си мислиш, че не го знам? — каза професорът и поклати глава, сякаш разговаря с малоумник. — Ще ме изслушаш ли или не?

Уилсън никога не беше виждал професора толкова сериозен.

— Добре, продължавай — най-сетне отвърна той.

— Снимката е била направена от журналист по време на някаква странна церемония на бойни изкуства в провинция Хебей през хиляда осемстотин деветдесет и девета югозападно от Пекин. Заснет е човек, наричащ себе си Учителя — човек, който повел Средното царство във война, каквато светът никога не е виждал. Целта му била да убие всеки чужденец в Китай, до последния човек. Свикал повече от един милион китайски селяни в своята „боксьорска“ армия и наредил чуждите посолства в Пекин да бъдат обсадени. В отговор Великите сили, тоест британци, французи, германци, руснаци, италианци, австралийци, японци и американци, мобилизирали войските си, за да освободят своите граждани. Китай щял да бъде нападнат безмилостно от петдесет и пет хилядна армия и над четиристотин кораба. И точно тогава императрица Цъ Си обявява война на целия свят.

— А стига бе — промълви Уилсън.

— Казвам ти самата истина, Уилсън. Всеки от неговите боксьори вярва, че е *неуязвим* за куршумите и сабите на който и да било чуждоземен дявол. Мислят си, че не могат да бъдат убити. Помисли за момент какво означава това.

Уилсън разтърка слепоочията си.

— Невъзможно.

— Всеки ден през последните две седмици данните в Дейта-Тран се променят. Информацията се преобразява в друга. Историята просто се *променя*. Щял екип го следи. Самата истина е.

— Ами хартиените книги? Печатните издания? Историята в тях променя ли се? — попита Уилсън.

— Променя се *навсякъде* с изключение на спомените ни. Можеш лично да провериш, ако искаш.

Сериозността на това, което чуваше Уилсън, рязко контрастираше с небрежната обстановка в кафенето. Никога не се беше замислял как историята може да бъде пренаписана, ако някой Надзирател се върне в миналото и промени нещо. Но той разбираше, че тъй като минало, настояще и бъдеще съществуват едновременно, би трябвало да има начин минали действия и събития да бъдат пренаписани.

— Разкажи ми за Въстанието на боксьорите — каза накрая Уилсън.

Професорът избута настрани чашата си.

— През хиляда осемстотин деветдесет и осма една малобройна секта на име „Големият меч“ от района на Шандун започнала да твърди, че притежава свръхестествени сили. Говорело се, че могат да улавят куршуми с голи ръце. Мълвата за неуязвимостта им плъзнала като горски пожар из северните провинции и започнала масирана пропаганда за набиране на нови членове. Силата им се харесвала на гладуващите селяни, измъчвани от сушите и епидемиите, вилнеещи из Китай от хиляда осемстотин и осемдесета до началото на двайсети век.

— Нима е имало суша? — попита обърканият Уилсън.

— Да, близо двайсет години суша, редуваща се с безброй наводнения. И китайците обвинявали западняците, че са им донесли тези нещастия. Хранителните запаси се изчерпали и китайските селяни в стремежа си да стоварят вината върху някого с хиляди започнали да се стичат при боксьорите. Били твърди поддръжници на империята и се заклевали да убиват всеки чужденец и новопокръстен християнин, който се осмелявал да стъпи на китайска земя. Били наречени боксьори, защото практикували бойни изкуства от такъв тип и провеждали много сложни тренировки, в които участвали десетки хиляди души из цял Китай.

— И наистина ли са били неуязвими? — попита Уилсън.

— За някои се говори, че са били, но всеки боксьор, ранен от чужденците, бил наказван със смърт заради това, че не е вярвал достатъчно в мисията им — смятало се, че липсата на достатъчно вяра е причината да са уязвими. Армията на боксьорите наброявала повече

от един милион души към януари хиляда и деветстотната година. Верни на задачата си, те започнали систематично да избиват всички чужденци и местни християни в Китай, принуждавайки оцелелите да се изпокрият в импровизирани крепости в чуждите посолства в Пекин. Мъже, жени и деца бивали нарязвани на парчета, одирани или изгаряни живи. По-ужасна история не можеш да си представиш.

— И защо си сигурен, че зад всичко това стои Рандъл?

Професорът го прониза с поглед.

— Защото на въпросната снимка Рандъл не е остарял нито с един ден, откакто беше прехвърлен. По онова време би трябвало да е на седемдесет, както сам каза, но не е. — Професорът говореше тихо, за да не го чуят жените на съседната маса. — Рандъл Чен несъмнено пие мъзгата на Дървото на живота. Подозираме, че същото се отнася и за императрица Цъ Си. Открихме един забравен мандарински текст от хиляда осемстотин седемдесет и трета, в който пише, че „императрица Цъ Си така и не отстъпва властта на сина си Тун Чъ. Чрез някаква невероятна магия тя запазва цялата си младост и жизненост, сякаш с двайсетгодишна“.

— И затова Китай е бил сполетян от суша — помисли си на глас Уилсън.

— Именно — отвърна професорът. — Източват Дървото на живота.

Изведнъж в стомаха на Уилсън сякаш зейна дупка.

Професор Оутър се наведе към него.

— И причината всичко да тръгне в такава лоша посока е в това, че Рандъл Чен *не е* Надзирателят на мисия Езра. Надзирателят си ти, Уилсън. Лично го прочетох в свитъците от Мъртво море. Причината да работя за Г. М. е, че трябва да те накарам да се върнеш в миналото и да оправиш тази каша. Преведох текста на Езра — от самото начало е трябвало да си *ти*.

Дълбока тъга изведнъж изпълни всяка клетка в тялото на Уилсън. Рандъл беше изпратен на мисия, която не би могъл да изпълни, дори и да го с искал. Той беше добър човек, това бе сигурно. Интелигентен, способен и талантлив. Но въпреки това бе напълно компрометиран, най-вече от гонещи личните си интереси хора, които го заобикаляха на всяка крачка. Уилсън разтърка лице, погнусен от безчестието на всичко това.

— Андре и Джаспър са променили точките на мисията по искане на Г. М. — каза професорът. — Тревожели се, че няма да могат да те контролират. И така са изпратили в миналото неподходящия човек... и историята се променя.

— Не трябваше да си включвам таблета — каза Уилсън, загледан към яхтклуба.

— Не е време за шеги.

— Даваш ли си сметка какво означава това? — попита вече смутеният Уилсън. — Рандъл е бил пратен в миналото с ключа към безсмъртието. — Той посочи в далечината, а гласът му трепереше от емоции. — И негов съюзник в миналото е жена, известна по целия свят като най-жестокия, коварен и изобретателен водач, живял някога.

— Зная, Уилсън. Точно затова съм тук. И докато ти съобщавам лошите новини, ще ти кажа, че не можеш да се върнеш в хиляда осемстотин и шейсета. Само един човек може да бъде прехвърлен през портала на Забранения град и Рандъл вече го направи.

— Тогава как ще се върна в миналото?

— В началото на хиляда и деветстотната се отваря друг портал в Мачу Пикчу в Перу. Той е единственият път обратно до онзи период според бележките на Ездра.

— Но ти каза, че през тази година Рандъл разполага с армия от един милион войници!

— И всеки от тях се смята за безсмъртен — добави професорът.

— Това не може да стане — промърмори Уилсън с изцъклени от тревога очи. — Дори с моето омега програмиране проблемът е станал прекалено голям. — В гласа му се долавяше неподправен страх. — Не можем ли да направим прехвърляне *по-рано* от Рандъл и да сложим край на всичко, преди изобщо да се е случило?

— Бележките на мисията от свитъците също се променят, Уилсън. По някакъв необясним начин сега те постановяват, че ти, истинският Надзирател на мисия Ездра, трябва да минеш през портала на Мачу Пикчу през хиляда и деветстотната година. Бележките описват точно какво трябва да направиш, за да сложиш край на Въстанието на боксьорите.

— Бележките на мисията се променят?

— При това всеки ден — каза професорът. — Изумително, нали? Уилсън седеше с увиснала челюст, поразен от чувото.

— Ти си Надзирателят, Уилсън. Не можеш да промениш това.
Уилсън погледна професора в очите.

— И двамата знаем, че единствената причина да сме тук е в това, че Г. М. вече осъзнава, че *няма* да получи еликсира на живота. Точно затова иска да замина — за да му го донеса.

— Само ти ще решиш дали да донесеш еликсира от миналото, Уилсън. Никой друг. Но си помисли следното — ако не заминеш, Рандъл може да отклони историята до такава степен, че всичко да се промени и това — професорът посочи около себе си — да изчезне. — Той погледна отново към Уилсън. — В това число и ние двамата с теб.

— Г. М. и Джаспър заслужават да горят в ада заради стореното — заяви Уилсън.

— Абсолютно съм съгласен с теб. Но ще трябва да се върнеш в миналото, Уилсън. Просто нямаме никакъв друг избор.

51.

Калифорния, Америка

Пристанището на Сан Диего

19 ноември 2084 г.

15:30 ч. местно време

114 дни след началото на мисия Езра

Като знак на капитулация Г. М. доплава в Сан Диего на борда на атомната си яхта „Ентърпрайз Корпорейшън“. Блестящият, дълъг 150 м бегемот изглеждаше като океански лайнер в сравнение с другите кораби в пристанището, а яхтата на Уилсън приличаше на малка играчка, когато двата съда се озоваха един до друг. „Ентърпрайз Корпорейшън“ беше толкова огромна, че върхът на мачтата на Уилсън едва достигаше до капитанския мостик.

Професор Оутър увещава Уилсън да го последва по коридора към президентския апартамент.

— Хайде, да приключваме с това — каза той.

Уилсън го изгледа свирепо.

— Срещаме се прекалено рано с Г. М. Склонен съм да кажа нещо *много* оскърбително.

Професорът се усмихна.

— Още по-добре — рече той и отвори двойната врата.

Луксозният апартамент бе окъпан в следобедната светлина, която се изливаше през високите от пода до тавана прозорци. От другата страна на стъклената стена заливът на Сан Диего искреше в яркосиньо, а гледката от тази височина беше съвсем различна от онази, която виждаше Уилсън от палубата на собствената си лодка.

През последните двацет и четири часа той беше прочел точките на мисия Езра и бе открил, че наистина се променят. Но едва когато отиде в библиотеката на Сан Диего, взе една хартиена книга и прочете за Въстанието на боксьорите, разбра със сигурност, че историята наистина се е променила. По предложение на професор Оутър той потърси информация за Сенге Ринчен и Чарлз Гордън. Ринчен не беше

умрял при крепостите Дагу, както би трябвало да стане, а Гордън не напуснал Китай след подписването на Пекинската конвенция от 1860 г. Като по чудо двамата постъпили на служба при императрица Цъ Си, станали генерали в армията ѝ и изиграли основна роля при потушаването на въстанието на тайпините две години по-късно.

Изглежда Сенге Ринчен и Чарлз Гордън в крайна сметка са се сражавали рамо до рамо с Рандъл Чен. Ринчен продължил да служи вярно на Цин през следващите пет години и успял да си върне триокото пауново перо. Умрял едва през 1865 г., когато попаднал в засада на ниански бунтовници в Шандун. Гордън пък се сдобил с прочутия прякор Китайския Гордън в Англия, толкова много се прославил с делата си в Изтока. За щастие, както му бе писано, по-късно станал любим генерал на кралица Виктория и губернатор на Судан; бил убит от зулуси в Хартум през 1885 г., каквато му беше съдбата от самото начало. Явно *неговата* роля в новата история на Китай не беше засегнала истинския му път в живота.

След като видя снимката на Рандъл Чен от 1899 г., Уилсън вече нямаше съмнения, че наистина е той. Макар да бяха изминали трийсет и девет години, Рандъл изглеждаше точно така, както и преди — единствената разлика бе, че косата му беше доста по-дълга и я носеше вързана на опашка. Уилсън разпозна и изражението му — пасивната, но решителна физиономия, която имаше, когато е силно съсредоточен.

Г. М. седеше изправен в моторизирано легло, а на стената зад него гордо се мъдреше емблемата на „Ентърпрайз Корпорейшън“. Лицето на стареца беше бледо и изпито; бялото на очите му беше мътножълто. Бе облечен в пурпурна пижама и с алено шалче на врата. Белите чаршафи го покриваха плътно и под тях се виждаха маркучите на системата, които минаваха от бедрата му до уреда за диализа до леглото. Уилсън видя в какво жалко състояние се намира и гневът му понамаля. Трудно беше да си ядосан на човек, който е на крачка от смъртта.

Застанал до леглото на Г. М., Джаспър Тредуел беше облечен в спретнат черен костюм с алена вратовръзка, подобна на шалчето на дядо му. От другата страна на леглото стоеше Минерва Хатауей в скромна кремава рокля, с прибрана на кок коса и безизразно лице. Нямаше как човек да не остане поразен от красотата ѝ. До нея Дейвин

Чан нервно си играеше с едно от копчетата на униформената си куртка.

Уилсън не беше изключил викането и ругатните, но предвид момента, просто влезе спокойно в стаята, спря при леглото на Г. М. и постави ръце зад гърба си.

— Как се чувствате, Г. М.? — любезно попита той.

На лицето на стареца се появи искрена усмивка.

— Казах им, че няма да влезете тук и да мърморите като някой глупак.

— Това не би променило нищо, нали? — с равен тон рече Уилсън. — Сега всички имаме проблем.

Г. М. кимна.

— Нека като начало да кажа, че съжалявам, заедно не споделих истината с вас. Сега разбирам, че резултатите от действията ми имат ужасни последици за всички нас. — Той посочи с хилава ръка към опънатите си крака. — Не че ми остава да живея още много.

В избелелите си джинси, смачкана тениска и с небръсната четина, Уилсън изведнъж се почувства не на място.

— Мисля, че когато не получава онова, което иска, човек придобива *опит*.

Г. М. повдигна вежди.

— Или в моя случай, смърт.

— Понякога получаваме онова, което заслужаваме — каза Уилсън.

— А понякога не — отвърна Г. М.

— Трябваше да ме послушате.

— Има твърде много неща, които ми се иска да бях направил по различен начин.

— За мен Рандъл Чен е герой — обяви Уилсън. — Той е изиграл своята роля при контролирането на Втората опиумна война. Изпълнил е онова, за което е бил обучен.

— Но просто не си е тръгнал — добави Джаспър.

— Рандъл е добър човек, който бе поставен в ситуация, компрометираща същността му. *Вие* му сторихте това. Вината не е негова, а на всички вас.

— Основната задача на Рандъл беше да защити Дървото на живота — обади се Дейвин. — Това му беше казано съвсем ясно. И в

крайна сметка той се е възползвал от ситуацията.

В стаята се възцари каменно мълчание.

— Единственото, което ме вълнува, е какво трябва да правим — каза накрая Уилсън.

Дейвин хвърли бърз поглед към Г. М.

— Трябва да прочетеш бележките към мисията. Те са много конкретни. От текста ще разбереш, че е задължително да те прехвърлим колкото се може по-скоро. В противен случай историята ще продължи да се променя, докато изчезнат всякакви шансове за прехвърляне.

— Четох бележките — отвърна Уилсън. — Намираме се в пълна каша.

— Данните заемат повече от хиляда страници — озадачи се Дейвин. — А ние те открихме едва преди два дни. Как е възможно да си ги прочел?

— Прочете ги — потвърди професор Оутър, показвайки с тона си, че темата е приключена.

— Знам какво трябва да направя — каза Уилсън. — Но признавам, че ме боли сърцето заради унищожението и мъката, които ще донесе тази мисия на Китай. Отвратително е, че събитията стигнаха дотук.

Г. М. приглади чаршафите си с крехките си ръце.

— Позволете да ви задам един важен въпрос, господин Даулинг. Когато отново се изправите лице в лице с господин Чен, какво смятате да правите?

— Бележките към мисията казват *точно* какво трябва да направя — направо отвърна Уилсън.

— Не можете да победите господин Чен в ръкопашен бой.

— Наясно съм с това — каза Уилсън.

— Какво ще правите, ако той ви атакува?

— Ще се придържам към точките на мисията — просто отвърна той.

— Уменията на господин Чен са неизмерими — каза Г. М. — И неузвимостта му добавя допълнителни трудности.

— Обмислих всички тези фактори — отвърна Уилсън и премести поглед върху Минерва. — Не се съмнявам, че Рандъл ще бъде добре подготвен. Живял е в Китай четиресет години, като със сигурност през

цялото време е тренирал. Лоялността му към мен ще бъде само далечен спомен, така че не очаквам никаква милост.

— Джаспър не смята, че можете да успеете — каза Г. М.

— Победата не се изчерпва само със способността да се биеш — отвърна Уилсън.

— Кога ще бъдете готов за прехвърлянето? — попита Г. М.

— Мога да ти покажа последните данни за промените, за да видиш колко сериозно е станало положението — намеси се Дейвин. — Изглежда, че *тази* реалност и *онази* от миналото — той задвижи едновременно двете си ръце пред себе си — са свързани помежду си по някакъв начин. Колкото по-скоро...

— Дейвин, моля те, млъкни — прекъсна го Уилсън. — Не съм сигурен кога ще бъда готов.

— Бъдете по-конкретен — отбеляза Г. М.

— Трябва да се подготвя — отвърна Уилсън. — А не зная колко време ще отнеме това.

— За дни ли говорим или за седмици? — попита Джаспър.

— Не съм сигурен — каза Уилсън. — Но от прехвърлянето няма смисъл, ако не бъдат осигурени добри шансове за успех. Рандъл е имал четири десетилетия да се усъвършенства, докато ние разполагаме със съвсем малко време. Затова трябва да бъдем съобразителни.

— С всеки изминал ден здравето ми се влошава — призна Г. М.

— Ако не успея, няма да се върна — каза Уилсън. — И тогава ще бъдете в безизходица.

— Той просто е труден човек! — изсумтя Джаспър. — Не му пука дали ще оживееш или не. Очевидно е. Трябва да намерим друг начин. Господин Даулинг не е лоялен...

Г. М. вдигна немощната си ръка.

— Млъкни, Джаспър. Господин Даулинг знае какво прави. — Той погледна Уилсън. — Предполагам, че ще искате да тренирате с учителя Лъ Дан?

Уилсън кимна.

— Да. Вече е уредено.

— Мисля, че това е мъдър ход. Както сам казахте, трябва да бъдат осигурени добри шансове за успех. — Г. М. кимна на Минерва и тя пристъпи напред. — След като коригирате историята — каза Г. М.,

— което не се съмнявам, че ще направите, ви моля да обмислите една молба. Това е кристален съд от Ген-ЕП материал.

Минерва му подаде малката цилиндрична стъкленица. Уилсън много добре усети краткия физически контакт, докато вземаше съда от ръката ѝ.

— Ако сметнете за подходящо и ако сте в състояние — продължи Г. М., — моля да върнете съда в „Ентърпрайз Корпорейшън“, пълен с мъзга от Дървото на живота.

— Ще бъда откровен — отвърна Уилсън. — Моите уважения, Г. М., но не съм сигурен дали ще бъда в състояние да ви донеса еликсира.

Г. М. отново приглади чаршафите.

— Моля ви единствено да обмислите внимателно молбата ми. Осъзнавам, че не съм в силна позиция. И както можете да си представите, изпитвам трудности да приема този факт. Но ще ви кажа следното. Вярвам, че ще вземете правилното решение и каквото и да е то, ще го подкрепя.

Погледът на Уилсън се спря върху съда в ръката му. Беше много лек и изглеждаше доста як — нямаше да се счупи, ако го изпусне. В единия си край имаше метална игла и капачка.

— Вътре има вакуум пета степен — със сериозен глас каза Дейвин. — Когато забиете иглата в дървото, съдът ще се напълни автоматично.

Уилсън прибра стъкленицата в джоба си.

— Предполагам, че срещата приключи. Ще ви съобщя веднага щом съм готов за прехвърлянето. Не се безпокойте, Г. М., ще имам предвид времето за подготовка и как ви се отразява то.

— Благодаря — отвърна той.

— Искате ли да обсъдим договор? — попита Джаспър.

— Ще направя това безплатно — отвърна Уилсън. — Заради себе си и заради Рандъл.

— Мога ли да дойда с теб? — неочаквано се обади Минерва. — Мога да ти помогна с подготовката.

Всички като че ли се изненадаха от въпроса ѝ, но Уилсън прие, че това е поредната сцена, която им е наредено да изиграят. Минерва отметна кичур коса от лицето си. — Моля те, дай ми шанс да се докажа пред теб. Онова, което ти казах в лабораторията, е самата истина. Никога не съм те лъгала относно чувствата си.

Уилсън погледна прекрасното ѝ лице.

— Колкото и да не ми се иска, ще трябва да отклоня предложението ти — рече той. — В момента единствено мисия Езра е от значение.

52.

КИТАЙ, МАЙ 1900 Г.

Пекин
Забраненият град
Дворът на върховната хармония
31 май 1900 г.
20:45 ч. местно време

Рандъл Чен стоеше с ръце зад гърба, облечен във воинска роба с озъбен дракон с пет ноктя, и гледаше последните останки от залеза. Беше последният ден от пролетта и вечерта бе ясна и гореща. Най-ярките звезди тъкмо започваха да примигват в смрачаващото се небе.

Цъ Си стоеше до него, облегнала ръка на рамото му.

— Това са само триста и петдесет души — с утешителен тон каза тя. — Няма да имат никакво значение за предстоящата битка.

— Изненадан съм, че британците или американците не са били информирани по телеграфа за предстоящото пристигане на техни войници — отвърна Рандъл. — Крайно нетипично е за тях.

— Допълнителни триста и петдесет души няма да променят съдбата на нито един западняк в Пекин — каза Цъ Си. — Трябва да се придържаме към плана си и да свикаме колкото се може повече боксьори. И когато сме готови, ще унищожим веднъж завинаги всеки самозванец в Пекин.

Рандъл се обърна към своята императрица и се загледа в профила ѝ на отслабващата светлина. Дори след четиресет години тя си оставаше млада и прекрасна като в деня, когато се срещнаха за първи път. Абаносовата ѝ коса беше все тъй лъскава; кожата продължаваше да изглежда като от порцелан. Копринената дреха обгръщаше тялото ѝ по начин, който си заслужаваше да се види. Наистина беше толкова привлекателна, колкото и тогава — а в много отношения дори повече.

— Ще спечелим веднъж завинаги битката срещу злото — добави Цъ Си, като в същото време докосваше императорския печат на шията

си.

Рандъл огледа пустия двор през безбройните колони с гравирани върху тях дракони, които минаваха от двете страни на стълбищата и парапетите.

— До ушите ми непрекъснато достигат слухове за все повече и повече британски и американски военни кораби, хвърлящи котва на югозападния бряг — тихо каза той. — Не би трябвало да са толкова предвидливи, че да реагират по такъв начин. Признавам, императрице, боя се, че не всичко е такова, каквото изглежда.

— Боиш се от такива неща, откакто се помня — нетърпеливо каза Цъ Си. — Ние държим *всички* карти, любими. Ти запали огън у хората и милиони се отзоваха на призива ти. Боксьорите ще победят всекиго — числеността им е огромна, не могат да бъдат спрени. Подобно на мен, на тях им е дошло до гуша от тези чуждестранни дяволи, които отравят земите ни, насилват народа и крадат богатството ни. — Тя потри ръце.

— Най-сетне ще си платят за опожаряването на Летния дворец.

Рандъл пое дълбоко дъх. Странното безпокойство продължаваше да го измъчва.

— Фактът, че британците не бяха информирани за пристигането на собствените им сънародници, говори, че се крои нещо. В продължение на повече от четири години успешно прехващаме всичките им съобщения и досега не се е случвало нищо подобно.

Топъл ветрец подухна през огромния пуст двор и Цъ Си събра косата си на плитка и я пхна под дрехата си.

— Ще се придържаме към плана — твърдо рече тя. — Просто се погрижи боксьорите ти да са готови. Не ме разочаровай.

Рандъл внезапно усети как мускулите му се напрягат, сякаш го бяха зашлевили през лицето.

— Ти би трябвало да се безпокоиш за грешките на *имперската армия* — изсъска той. — Те са виновни за това, че позволиха на ренегатите да влязат в Пекин без никаква съпротива.

Цъ Си го изгледа свирепо.

— Те ще платят за провала си, уверявам те. Некомпетентността няма да се толерира на нито едно ниво.

— Ако ме беше послушала преди пет години, нямаше да изгубим Корея от японците — остро каза Рандъл. — Защо, когато аз командвах

армиите, потушихме така лесно въстанието на тайпините?

— Имах глупостта да послушам съветите на генералите ми — процеди през зъби Цъ Си. — Нямах как да знам, че дребните бандити ще разбият по такъв начин имперските ни сили.

Рандъл се обърна с лице към императрицата.

— Казах ти още тогава, че северната армия е недохранена, зле въоръжена и зле обучена. И най-лошото, че има некадърно командване.

Лицето на Цъ Си се губеше в тъмното, но въпреки това Рандъл долови огъня в очите ѝ.

— А къде беше *ти*, когато ставаше всичко това? Излежаваше се тук и се наслаждаваше на удоволствията на моите наложници!

— По *твое* предложение! — отвърна кипналият от гняв Рандъл. — Никога не съм пожелавал нито една от онези жени! *Винаги* съм искал единствено теб.

Цъ Си изпуфтя и се извърна.

— Беше разсеян от удоволствията им. Прощавам ти това, но не приемам обвинението, че загубата на Корея е изцяло по моя вина. — Тя се загледа към блещукащите звезди. — А навремето можеше да четеш бъдещето, Синьо око. Уви, тези дни вече ги няма.

— Казах ти — взе да се защитава Рандъл. — Минаха десетилетия и се промениха толкова много неща. Вече не мога да разчитам *всички* аспекти на бъдещето. Изменихме историята така, както ни се харесва, и с това силите ми намаляват.

— Възможно ли е пиенето от Дървото на живота да е замъглило прозренията ти? Ако престанеш, може би отново ще можеш да виждаш бъдещето.

— Няма да отговарям отново на този въпрос — заяви Рандъл. — Вече ти казах, *ние* променихме историята. Сега бъдещето пред нас е неизвестно... това е единствената причина.

— Но ти имаш други умения — каза Цъ Си, загледана някъде в далечината. — За твой късмет.

Гневът на Рандъл беше достигнал до точката на избухване, но успя да го сподави.

— Не желая да споря вече по този въпрос, императрице. Залогът е прекалено голям. Като Учител ти доведох най-великата армия, съществувала някога. — Той гордо изпъна рамене. — Аз го направих! Боксьорите вярват, че са неуязвими заради мен! Те мразят западниците

заради мен — пропагандата ми извърши чудеса. Съветвам те да не забравяш тези факти, императрице. Моята мъдрост е причина армията на боксьорите да не побегне от тази битка, както направиха онези страхливци от имперската армия в Корея.

Цъ Си се вгледа в Рандъл.

— Ти си наистина красив и силен мъж, любими. И си прав, глупаво е да се спори. Заедно ще съчетаем силите си и ще освободим страната от тези чуждоземни нашественици веднъж завинаги. И когато армиите ни сеят унищожение, Цин ще бъдат признати за безусловни господари на вселената, както и трябва да бъде.

— За да постигнем тези достойни цели, императрице, трябва да се вслушаш в тревогите ми. Трябва да се приготвим да превземем Тиендзин и да увеличим силите, защитаващи пътя от морето. Зная, че ти се струва прекалено, но трябва да се погрижим никога вече да не бъдем изненадвани и да не допускаме чуждоземен войник да стъпва в Пекин. — Рандъл въздъхна. — Не знам защо, но още се тревожа, че нещата не са такива, каквито би трябвало да бъдат.

В този момент пълната луна се появи от ивицата облаци точно над покривите на юг и обля със сребрилата си светлина церемониалния двор.

— Ще се вслушам в съвета ти, любими — отвърна Цъ Си. — Ние сме силни по дух и по численост. Не бива обаче да си позволяваме това да ни успокоява. В никакъв случай. — Дланта ѝ се плъзна по бузата на Рандъл. — А сега... нека влезем вътре да те освободя от теглото ти. Това е най-малкото, което мога да направя за Първия боксьор.

53.

Пекин, Китай

Татарският град

Британско посолство

31 май 1900 г.

20:46 ч. местно време

Давайки си сметка, че това е идеалната възможност да се срещне със служителите от посолството, Уилсън изтупа костюма си и облече чиста риза. Китайските прислужници бяха лъснали така ботушите му за езда, че можеше да се огледа в тях. Беше изтощен от дългото пътуване, но въпреки това грижливо върза предложената му бяла папийонка и среса косата си назад. Жегата тази вечер беше толкова силна, че изобщо не му се искаше да си слага сакото, така че го преметна през ръката си и тръгна към вратата.

Излезе на верандата на втория етаж и огледа територията на посолството. Знаеше, че високите стени ще осигурят най-добрата защита в сравнение с всички останали представителства. На запад се намираше имперският каретен парк, просторно открито пространство само с няколко постройки. А зад източната стена минаваше вонящият Нефритен канал, така пълен с болести и отпадъци, че никой не можеше да го пресече. Дори оттук Уилсън можеше да подуши отвратителното зловоние на водата.

Докато пълната луна се появяваше зад ивицата облаци малко над хоризонта, той чу слабите звуци на струнен квартет, свирещ някъде в далечината.

Почти не можеше да повярва, че най-сетне се намира в Пекин от 1900 г. Обърна се на запад и сърцето му се разтуптя по-бързо при мисълта за Рандъл Чен, който се намираше на по-малко от три километра от това място, зад тъмночервените стени на Забранения град. Уилсън знаеше, че Рандъл ще се разтревожи от докладите за 350 въоръжени войници от шест държави, влезли с бърз марш в града през портата Чъенмън.

Спомни се как бързаше по улиците с американските морски пехотинци сред воя на десетки хиляди местни, скупчили се по тротоарите, които проклинаха прадедите на войниците и крещяха други ругатни. И макар че беше защитен от мъже с готови за действие пушки и щикове, се страхуваше за живота си и беше повече от щастлив, когато капитан Макала ускори маршовата стъпка, щом приближиха посолството. Уилсън успя да различи отделни боксьори в тълпата, облечени в своите бели костюми с червени ленти на китките и глезените. На главите си носеха червени шалове, а на гърдите им с червено беше изписан китайският символ Фу, означаващ „щастие“.

Колко иронично, помисли си той.

Омразата, показвана от множеството, беше невероятно силна. Дори докато стоеше на територията на британското посолство, на суверенна британска почва, той я усещаше като бръмчене в топлия вечерен въздух.

Уилсън бръкна в джоба си и извади кристалния съд, който му бе дала Минерва — беше се прехвърлил успешно с него от бъдещето и не показваше признаци на разпадане. Мина му мисълта да го хвърли през източната стена в зловонния Нефритен канал, но от градините долу се разнесе глас и го откъсна от мислите му.

— Хайде, Уилсън, закъсняваме за вечеря!

Беше капитан Макала.

Уилсън пусна стъкленницата обратно в джоба си, сложи си сакото и забърза надолу по стълбите.

Резиденцията на посланика представляваше великолепна китайска сграда на три стажа със зелени керемиди, които показваха високия статус на обитателя ѝ. Отвън, под портика с колонада, струнен квартет свиреше класическа музика. Трима господата и една дама с цигулка изпълняваха Бетовен, при това доста добре. Огромните врати се отваряха към просторна бална зала, в която се бяха събрали най-малко четиресет мъже от всички националности, облечени в черни фракове или парадни униформи. Жените бяха около дващест и пет и носеха разкошни рокли в пищни цветове; много от тях имаха украсени ветрила, с които да се разхлаждат. Китайски сервитьори в бели костюми обикаляха залата със сребърни подноси с изстудено шампанско и сандвичи. Помещението бе осветено от сто или повече газени лампи, чието трептене подчертаваше височината на тавана.

Навън в градината най-малко два пъти повече розови китайски фенери от хартия висяха по дърветата.

Уилсън остана най-изненадан от доброто настроение и спокойствието на гостите — сякаш изобщо не знаеха за положението извън стените.

Капитан Макала поведе Уилсън към сър Клод Макдоналд, британския посланик в Китай. Уилсън имаше точна представа за него и репутацията му. До сър Клод стоеше внушителният брадат американски посланик Едуин Конгър, ветеран от Гражданската война и бивш конгресмен, на когото бе подчинен капитан Макала.

— Доколкото разбирам, сър, вие сте причината толкова много войници да са тук, за да ни охраняват — вместо поздрав каза сър Клод. Той беше гладко избръснат, с осанката на военен, трийсет и пет годишен, с дълъг засукал и фиксиран с восък мустак, стърчащ доста извън ширината на ушите му. На гърдите си имаше цели шест награди, сред които Египетският медал за службата му там, както и отличието на кралица Виктория, което го обозначаваше като посланик.

— Изкарахме късмет, че се добрахме дотук — отвърна Уилсън, докато си стискаха ръцете.

— Казват, че прашните бури около Тиендзин са отвратителни — рече сър Клод. — Чух един офицер да предупреждава, че предстои цяла седмица кашляне.

— Прашните бури бяха последната ми грижа — отвърна Уилсън.

— Трябваше да ни предупредите — каза Конгър, чийто американски акцент определено не се вписваше тук. Той стисна силно и енергично ръката на Уилсън. — Ако го бяхте направили, щяхме да организираме монументално празненство за всички войници.

— Сега не е време за партита — сериозно рече Уилсън.

— Писмата, които получихме от генерал-лейтенант Гейзли и вицеадмирал Сиймор, преливат от хвалебствия за способностите ви на водач и авторитета ви — добави сър Клод. — Наричат ви дар от бога.

— Просто са скромни — отвърна Уилсън. — Подобно на всички лидери на Съюза на осемте нации, те виждат не по-зле от мен опасността, надвиснала над Китай.

— А вие споделяте ли страховете им? — попита сър Клод.

— Сега Пекин е по-опасен за нас, отколкото когато и да било — каза Уилсън. — По-опасен от всяко друго място на света, бих казал.

— Да се надяваме, че преувеличавате и вкарвате мелодрама, но определено сме благодарни, че доведохте толкова много войници със себе си — каза Конгър. — Признавам, изненадах се, че сте успели да влезете в Пекин без съпротива. Цунли Ямън, китайското Външно министерство, ни уведоми, че вкарването на допълнителни войници в града е забранено.

— От Цунли Ямън могат да настояят и да изтеглим войските си, но това не означава, че ще го направим — гръмко се разсмя сър Клод.

Уилсън не се усмихна.

— Посъветвах генерал Гейзли от тук нататък да не използва телеграфа за предаване на поверителна информация. Особено относно придвижването на войските.

Конгър пристъпи напред.

— Нима подозирате, че прихващат съобщенията ни?

— Важно е да бъдем предпазливи — отвърна Уилсън.

— Няма начин някой да разшифрова съобщенията ни — изсумтя сър Клод. — Тук използваме най-модерната технология в света. Китайците са примитивни хора. Подобно на боксьорите, най-силните им страни са фанфарите и суеверията. Дори вярват, че могат да спират куршуми с голи ръце, за бога!

— Значи сте чували тези слухове? — попита Уилсън.

— Плъзнали са из цял Пекин — отвърна Конгър. — Има някакъв човек, когото боксьорите наричат Учителя. Говори се, че мнозина са виждали с очите си невероятните му способности. Едно момче от прислугата ми каза, че го видяло с очите си как спира куршум.

— Поредното китайско мошеничество — каза сър Клод.

— Така или иначе — продължи Уилсън, — местните са неспокойни. Съветът на генерал Гейзли е да приберете всички сънародници в легациите, при това незабавно. Съветваме ви също всички второстепенни входни места към дипломатическия квартал да бъдат блокирани и да се разположи въоръжена охрана колкото се може по-скоро.

Сър Клод лапна лулата си, а един китайски сервитьор бързо драсна клечка кибрит и я запали.

— Ще го обсъдя с останалите посланици — каза той, бълвайки облаци дим. — Знаете ли, за мен най-смешното за деня бе, че руснаците — доколкото разбрах, с вас са пристигнали седемдесет и

петима от тях — са забравили деветфунтовото си оръдие в Тиендзин. Ама че загубеняци! Все пак не са забравили да донесат мунициите. Домъкнаха сандъците чак дотук. За съжаление не разполагаме с нито едно оръдие, в което да заредим снарядите! Ама че веселба!

Конгър не се сдържа и се усмихна. Но когато видя сериозното изражение на Уилсън, се сепна.

— Увеличих денонощната стража в американското посолство с дваайсет и пет души. Освен това разположих на предния двор картеницата „Колт 236 Гатлинг“, донесена от морските пехотинци.

— Стига, господа! — с приповдигнат тон рече сър Клод. — С тревогите ни е свършено! Кризата е овладяна и в момента идва още допълнителна помощ. Според писмото, което получих, адмирал Сиймор лично се е насочил към Пекин с две хиляди души и припаси, за да подсили позициите ни. Китайците няма да посмеят да ни атакуват, като знаят това. И не забравяйте, господин Даулинг, че Императорската гвардия също е тук да ни защитава.

— Императорската гвардия няма да ви се притече на помощ — замислено рече Уилсън. — Император Куан Су е свален и императрица Цъ Си отново е на власт.

— Никой не я е виждал от повече от дваайсет години! — надутото заяви сър Клод. — Само крие лицето си зад онези жълти копринени завеси. Старицата няма да посмее да ни се опълчи.

— Помнете ми думите, посланик — каза Уилсън. — Императрица Цъ Си няма да се притече на помощ, ако боксьорите атакуват. От Цунли Ямън също дадох да се разбере, че ще заемат подобна позиция. Сами сме и трябва да си отваряме очите на четири. Ако боксьорите преодолеят стените на легацията, ще видите как близките ви умират пред очите ви.

— Това е нелепо! — изсумтя сър Клод.

— И нещата ще се влошават — предупреди ги Уилсън.

— Вие и хората ви трябва да сте готови. Утре по изгрев-слънце на всички прислужници, работещи за западняци в Пекин, ще бъдат раздадени малки черни и червени карти с предупреждението, че ги очакват изтезания и смърт, ако продължат да работят за чуждоземните дяволи.

— Откъде бихте могли да знаете подобно нещо? — попита Конгър.

Уилсън очакваше този въпрос.

— Каза ми го един от шпионите ми в Китай. Скоро ще стане доста горещо.

Сър Клод пусна облак дим.

— Мисля, че най-лошото е зад нас — уверено заяви той. — Наистина имате склонност към мелодрамата, както каза Конгър. От военна гледна точка в момента сме в най-силната позиция, в която сме били някога. И както се казва в писмото от адмирал Сиймор, той ще бъде тук след по-малко от две седмици с най-модерните оръжия и най-добре обучените бойци, за да защити суверенитета на посолствата.

— Не бива да подценявате капацитета на омраза на боксьорите — отвърна Уилсън. — Нито пък размера на армията им. Всяка година те са подложени на суша, наводнения, епидемии и глад, като обвиняват нас за всичките си несгоди. Из цял Пекин и навсякъде в страната има хиляди афиши, според които западняците изпиват кръвта на китайския народ, а отвратителните им железници оскърбяват духовете на земята. Именно затова са наказани със суша и животът им е съсипан.

— Но това просто не е вярно, нали? — избоботи сър Клод. — Те са глупави хора. Знаете ли, живея тук вече повече от пет години и още не съм срещнал китаец, способен да се сравнява с който и да било британец.

— Съветвам ви да промените нагласата си — каза Уилсън и присви очи към сър Клод. — Омразата им е необуздана, способността им за разрушения — безкрайна. Ден след ден ги насъскват и когато кремъкът удари, всичко ще експлодира. — Той замълча за момент. На заден план звучеше успокояваща мелодия на Щраус. — Падне ли британската легация, всички други ще последват съдбата ѝ. Ако засилите отбраната и призовете всички британски граждани да дойдат на територията на посолството, можете да станете герой, а ако бездействате, ще изложите *всичко* на риск. В момента в провинция Шандун изтезават и убиват мисионери, дори жени и деца. Хиляди китайци християни са изправени пред същата участ. До края на седмицата по улиците на Пекин ще има ксенофобски бунтове. А вие предпочитате да се ваяте във вашата арогантност. Трябва да действате, сър! При това още сега!

Сър Клод го гледаше втрещено.

— Как смееете да ми държите такъв тон! — каза накрая той. — Вие се намирате в *дома ми*, сър!

Капитан Макала беше на тръни от избухването на Уилсън.

— Бих искал да ви запозная с жена си — каза Конгър и побърза да отведе Уилсън към една голяма група в ъгъла. — Тя желае да ви благодари лично, че ни се притекохте на помощ. А, добре. Германският посланик барон фон Кетелер също е там. Струва си да се запознаете — страхотен тип, на когото може да се разчита в бой.

Уилсън много добре знаеше кой е барон фон Кетелер, както и каква е съдбата му.

— За мен е удоволствие, бароне — каза той, стискайки ръката му.

— Присъствието ви тук е добре дошло! — отвърна баронът със силен немски акцент. — Хората ми имат голяма вяра в напътствията ви. Това е необичайно, тъй като обикновено се доверяват единствено на *германци*! — добави той и се разсмя гръмко.

Докато размяната на любезности продължаваше, мислите на Уилсън се насочиха към Рандъл Чен и какво ли ще бъде да го види отново. Въстанието на боксьорите щеше да се провали, ако Учителя излезе от уравнението. За съжаление щеше да мине време, преди да му се отвори възможност да се изправи срещу бившето си протеже. И тази възможност щеше да се отвори само ако посолствата удържат една свирепа и безмилостна атака.

— Това е Поли Смит — каза Конгър, представяйки красива млада жена, облечена в синя бална рокля. — Тя е племенница на главния съдия във Върховния съд на Съединените щати.

„Изобщо не би трябвало да е тук“ — помисли си Уилсън.

— Това е Уилсън Даулинг — продължи Конгър. — Той е австралиец и подобно на Джордж Морисън, не се страхува да казва това, което мисли. Тук е в качеството си на главен съветник на командващия Съюза на осемте нации генерал-лейтенант Гейзли.

— Много ми е приятно да се запознаем — с учтив поклон рече Уилсън. — Какво ви води в Пекин, Поли?

— Авантюрата, разбира се — каза тя и очите ѝ проблеснаха.

Уилсън не се изненада. Тези затворени в посолствата си чужденци сякаш нямаха представа на каква опасност са изложени. Просто не можеха да видят кървавата обсада, която щеше да последва толкова сигурно, колкото тъмната нощ след слънчев ден.

54.

Пекин, Китай

Татарският град

Британско посолство

20 юни 1900 г.

09:05 ч. местно време

Малко след девет сутринта барон фон Кетелер самонадеяно потегли с носилка към Цунли Ямън, за да изложи лично недоволството си пред китайските министри. Беше вбесен от безчинствата на боксьорите и смяташе да настоява за незабавна намеса на централната власт. Уви, както Уилсън знаеше, десет минути след като напусна сигурността на дипломатическия квартал, той щеше да бъде убит от имперски войник — застрелян в лицето от упор. И точно тогава щеше да започне официално обсадата на чуждестранните легации.

През последните три седмици Уилсън беше прекарал много часове с барон фон Кетелер и колкото и да му беше трудно да гледа как напуска квартала, знаейки какъв ужасен край го очаква, нямаше друг избор, освен да остави историята да следва пътя си. Въпреки че не знаеше почти нищо за китайските обичаи и честно казано, третираше местните като кучета, германският посланик беше благороден патриот и не заслужаваше да умре по такъв начин.

Преди да дойде в Пекин — и по време на многобройните си дискусии с генерал Гейзли — Уилсън беше предсказал тези събития до най-малката подробност, в това число и точното време на покушението срещу барон фон Кетелер. Това бе още едно доказателство, че той разполага със забележителни познания за бъдещето. След като връчи на генерал Гейзли запечатан плик с подробен план на битката, Уилсън съобщи на командващия Съюза на осемте нации, че писмото трябва да се отвори едва след като бъде потвърдена трагичната стрелба по германеца.

Със смъртта на барон фон Кетелер най-сетне изглеждаше, че събитията отново са се върнали в правия път. Уилсън беше сериозно

загрижен, когато предишната седмица помощната колона от 2000 души на адмирал Сиймор не успя да стигне Пекин, както пишеше в точките на мисията. Силите на боксьорите бяха прекъснали железния път между Тиендзин и Пекин, принуждавайки адмирала да спре придвижването си. Той се опита да се оттегли, но боксьорите взривиха релсите зад него, като му отрязаха пътя за бягство. По-късно един разузнавач съобщи, че колоната на Сиймор е била принудена да се изтегли пеша към река Пейхо, като през цялото време била подложена на тежка атака от добре въоръжени части на боксьорите. От този ден нататък адмирал Сиймор щеше да остане известен в легациите като „изчезналия адмирал“.

Според историята, която бе изучавал Уилсън, Сиймор трябваше да осигури така необходимите хора и припаси; събитията обаче се бяха отклонили значително от бележките към мисията. При по-подробно проучване Уилсън откри, че сър Клод е поискал подробности за числеността на силите на Сиймор и времето на пристигането им, за да се подготви за настаняването и изхранването им. Почти нямаше съмнение, че боксьорите са прихванали съобщението по телеграфа.

Това безочливо нарушение на протокола още повече вгорчи отношенията на Уилсън с британския посланик. В резултат Уилсън нареди телеграфът, използващ морзовата азбука, да бъде демонтиран и предаден за съхранение на Едуин Конгър. Американският посланик разбираше сериозността на положението и се закле да използва системата за комуникации само за стратегически цели.

Сър Клод беше бесен, когато откри какво е направил Уилсън, и двамата си устройха бурен скандал, прекъснат с усилията на Едуин Конгър и австралийския журналист от „Таймс“ Джордж Морисън.

От всички хора в Пекин Уилсън остана най-силно впечатлен от дръзкия и изключително интелигентен 37-годишен австралиеца. Той говореше свободно мандарински, познаваше всички, беше най-силно загрижен за съдбата на хилядите китайски християни и използваше цялото си влияние и сили да ги прибере под закрилата на посолствата. Хапливият му език беше истинско удоволствие и Уилсън трябваше да признае, че се радва на компанията на сънародника си дори в тези мрачни условия.

Вече повече от седмица се чуваше как боксьорите скандират „Ша! Ша! Ша!“ в мрака; в превод това означаваше „Смърт! Смърт!“

Смърт!“. Естествено, това бе доста изнервящо за всички в легациите, но въпреки това мерки за подобряване на сигурността започнаха да се вземат едва преди четири дни, след като от Татарския град се чуха ужасни писъци — боксьорите преследваха и избиваха всички китайци, свързани по някакъв начин с чужденците, убиваха ги по улиците и брутално ги насичаха на парчета, като хвърляха остатъците от телата им на дипломатическата улица да се разлагат на слънцето пред стените на посолствата.

Само преди три дни боксьорите подпалиха всички западни сгради в Пекин. Стотици пожари бушуваха из града, ярките оранжеви пламъци ближеха нощното небе. Боксьорите подпалиха също така американски мисии и приюти за сираци, както и Източната и Южната катедрала. Всички сираци и сестрите, които отчаяно се опитваха да ги защитят, бяха безмилостно изклани.

Джордж Морисън описа с ужас какво е видял, докато се опитвал с неколцина британски морски пехотинци да спаси китайски християни.

— Жени и деца бяха насечени на парчета, мъжете бяха изкормени като кокошки, с отрязани носове и уши и избодени очи. Беше ужасно.

Уилсън изпитваше срам, че е човешко същество, докато слушаше какво са готови да причинят боксьорите на други китайци, още повече жени и деца.

„Рандъл е виновен за всичко това“ — осъзна той, докато се вслушваше как в нощта отекуват писъците на изнасилвани и убивани. И с всеки следващ миг гневът му постепенно се засилваше, колкото и да се опитваше да се владее.

Само преди два дни Цунли Ямън връчи червен плик на всеки посланик. Вътре имаше прокламация, обещаваща свободен коридор на всички чужденци до Таку, ако свалят оръжие и напуснат Пекин в рамките на двайсет и четири часа. Уилсън вече беше подготвил посланиците за предложението, като сурово ги бе предупредил, че ако се съгласят, ще бъдат изклани по улиците като животни. Разбира се, предложението беше отхвърлено.

И тогава Цъ Си обяви война на осемте най-могъщи държави на света. В имперската ѝ прокламация се казваше: „Със сълзи на очи обявихме в светилищата на предците ни началото на война“.

Четири хиляди души бяха намерили убежище между стените на дипломатическия квартал, заемащ площ от осем хектара — 474 цивилни, 404 военни и малко над 3000 китайски християни. От цивилните 149 бяха жени, а 79 — деца. Имаше пет кладенеца, осигуряващи годна за пиене вода, запасите от храна засега бяха нормални — посолствата разполагаха с достатъчно пшеница, царевица и ориз. Имаше и много коне, които също можеха да се използват за месо. От друга страна, мунициите рано или късно щяха да привършат — всяко от осемте посолства използваше различни оръжия с несъвместими патрони. Разполагаха само с едно италианско малокалибрено оръдие и три картечници. За разлика от тях противникът имаше безброй руски артилерийски единици и хиляди китайски ракети.

Императрица Цъ Си беше мобилизирала над 300000 души в и около Пекин, войници от имперската армия и боксьори, които с обявяването на войната бяха официално зачислени като помощници на правителствените сили и от този ден нататък щяха да получават заплата и храна.

Веднага след убийството на барон фон Кетелер боксьорите атакуваха главната порта на легациите на непрестанни човешки вълни. Защитниците стреляха толкова усилено, че цевите на оръжията им се нажежаваха до червено и човек не можеше да ги пипне, без да изгори жестоко ръцете си. В резултат броят на труповете покрай стените растеше, както и милионите мухи месарки, които долетяха да пируват с мъртвите.

Като приоритет високите части в посолствата бяха заети денонощно от войници. Най-високите постройки, в това число и резиденцията на сър Клод, бяха подсилени с чували с пясък отвътре и превърнати в стрелкови позиции. Жената и двете красиви малки дъщери на сър Клод, които бяха само на седем и пет, бяха изпратени в импровизираното бомбоубежище в мазето.

С помощта на Джордж Морисън, Уилсън успяваше дискретно да насочва ръката на сър Клод, който бе избран от всички останали посланици за главнокомандващ защитата на легациите. Морисън умееше да кара хората да се отпуснат в компанията му и макар да смяташе сър Клод за „недоучен майор от пехотата без капка мозък,

памет и способност за преценка“, добавяше, че „може да свърши работа като главнокомандващ“.

Въпреки нагласите си Морисън се справяше чудесно в общуването с посланика, сякаш бяха най-добри приятели. Резултатите бяха положителни и Уилсън можеше да помага в защитата на посолствата с пълната подкрепа на сър Клод. Тухлените барикади, издигнати по улиците и алеите, бяха охранявани от съюзнически войници, строени в стрелкови взводове в четири редици, които правеха всичко по силите си да спрат атаките на боксьорите.

Битката щеше да бъде безмилостна; Уилсън го знаеше, но въпреки това беше смазан от мащабите на ставащото. Имаше чувството, че боксьорите няма да спрат, докато не изколят всички западници и християни в Пекин и не унищожат напълно посолствата.

55.

Пекин, Китай

Татарският град

Френско посолство

22 юни 1900 г.

08:45 ч. местно време

През първите четиресет и осем часа боксьорите връхлитаха с хиляди към входа на посолството, без изобщо да се замислят за собственото си оцеляване. Загубите им бяха колосални, но през нощта бяха успели да напреднат. Жертвите на съюзниците също растяха, особено от безмилостните артилерийски и ракетни атаки. За щастие поради тесните улици и късия обхват китайците не можеха да изсипват картеч и ракети направо в посолствата и се задоволяваха да се целят най-вече във външните стени. Но веднага щом ги пробиеха, китайските християни закърпваха зейналите дупки с тухли и хоросан.

Застанали на югоизточната стена на френското посолство, Уилсън, сър Клод и Морисън наблюдаваха горящото италианско посолство. На север гореше сградата на митниците и огромни пламъци танцуваха на десетки метри нагоре в небето.

— Поне няма да ми се налага да плащам нито за мебелите, които пратих в Хонконг — промърмори Морисън. — Слава богу.

Уилсън се взираше в лицата на хората по стените и в пределите на посолството. Ясно се виждаше, че всички са изпаднали в паника. Възрастни мъже плачеха, нямаше никаква организация, а от дисциплината не беше останала и следа.

— Френското посолство няма да издържи — каза накрая той. — Трябва да прехвърлим оцелелите италиански войници и французите през *онази* стена. — Той посочи към германското посолство отзад.

— На французите няма да им хареса — отвърна сър Клод. — Това е суверенна френска земя.

— Единственият им друг избор е да останат тук и да умрат — заяви Уилсън. — Когато пожарите стихнат, боксьорите ще атакуват с

още повече хора. Тежката картечница трябва да бъде взета от американското посолство и монтирана на немската стена. — Той посочи високата платформа, която трудно можеше да бъде улучена от артилерия заради ъгъла на атака. — Ако искаме да спасим югоизточната част, трябва да напуснем тази позиция.

— Сигурен ли сте, че не можем да удържим стената? — попита Морисън.

— Трябва да се изтеглим — повтори Уилсън. — Немското посолство е по-високо и по-силно, а откритите площи на френското ще бъдат преимущество, а не неудобство за нас. Ако останем тук, ще изгубим ценни хора в опит да защитим тази безполезна територия и няма да ни останат достатъчно ресурси за адекватната отбрана на немското посолство.

В далечината скандирането „Ша! Ша! Ша!“ кънтеше над бученето и прашенето на бушуващите огънове. Уилсън погледна десетките стълбове пушек, издигащи се в топлия въздух. Засилващият се вятър отнасяше дима настрани и той се стелеше над Пекин.

— Очакват ни ужасен ден и нощ — каза той.

— Знам, че съм ви питал и преди — каза Морисън. — Но откъде сте толкова сигурен за всичко? Сякаш сте в състояние да виждате бъдещето.

— Да — обади се и сър Клод. — Откъде всъщност са всички тези ваши познания?

— Съветвам ви точно така, както ми каза генерал Гейзли — отвърна Уилсън. — Знанията не са мои, а негови.

— Ако бяха негови, той щеше да е тук, за да обере лаврите — каза Морисън. — А вместо това е твърде зает да съветва адмирал Сиймор.

— Положението е мрачно — каза Уилсън, без да обръща повод на остроумната забележка на Морисън. — И трябва да останем съсредоточени. Ако искаме да оцелеем, трябва да се погрижим бойният дух на всички на територията на посолствата да остане висок. В моменти като този няма място за страх. Погрижете се да въртите хората, за да запазите силите им. И най-важното е нито едно място да не остава без муниции. Случи ли се подобно нещо, ще ни пометат.

— Вече дадох заповед хората и мунициите да бъдат готови за незабавно изтегляне — каза сър Клод. — Всички разбират

сериозността на положението.

В далечината се разнесе гръм на тежки оръдия, последван от характерния писък на картечен снаряд. Сър Клод и Морисън се хвърлиха на пода, подобно на всички защитници на стената. Само Уилсън остана на крака да гледа как снарядът оставя димна следа, докато се носи към тях. Просто не можеше да откъсне очи. Раздвижилият се въздух разроши косата му, когато снарядът профуча на няколко метра от него.

Морисън се пресегна и го свали на земята точно когато снарядът падна зад тях и експлодира с гръмовен трясък.

— *Да не сте полудял?* — изрева сър Клод.

Уилсън стана и изтупа дрехите си.

— Френското посолство е просторно и лесно може да се бомбардира. Ето ви още една причина да се изтеглим от тази позиция.

— Да не би да търсите смъртта? — гневно попита сър Клод. — Гледахте как снарядът лети направо към вас! Нали знаете, че можеше да експлодира във въздуха!

— За нас няма никаква опасност — спокойно отвърна Уилсън.

— *Откъде знаете?* — изкрещя вбесеният сър Клод.

В далечината стотици боксьори вече се приготвиха за нова атака срещу главната порта след затихването на пожара. Морисън посочи стълбата.

— Хайде, ако ще се изтегляме от тази позиция, да го направим, преди да са ни приклезили тук. Изтеглете се! — извика той на войниците долу. — *Изтеглете се!* — повтори той, този път на френски. — Назад към немската стена!

Уилсън гледаше как сър Клод и френските войници бързо се спускат по стълбите и спринтират през територията на посолството. Отвън вълна боксьори се втурна към портата; белите им костюми и червените кърпи на главите представляваха пъстра гледка, докато се носеха през пепелищата на италианското посолство с мачете и копия в ръка и крещяха с пълно гърло. Отново проехтяха оръдейни изстрели и Уилсън видя димните следи на още картечни снаряди, понесли се към посолствата.

Той продължи да стои, изпълнен с гняв и ярост от положението. Толкова много мъже, жени и деца щяха да умрат за нищо.

Един снаряд с неправилна форма полетя на зигзаг и Уилсън го загледа внимателно как се носи най-общо в негова посока. Внезапно горящото поле експлодира във въздуха с ослепителен блясък и горещата ударна вълна го зашлеви през лицето и гърдите и го катапултира от високата четири и половина метра стена.

В този кратък момент Уилсън си спомни как стои в транспортната капсула, а членовете на Меркуриевия екип го гледат зад бронираното стъкло. Джаспър и Минерва също бяха там. Г. М. видимо отсъстваше, явно беше твърде слаб, за да дойде.

Уилсън бе изчакал почти шест седмици, преди да бъде прехвърлен. През това време учеше с Лъ Дан, медитираше и тренираше, докато не стана сигурен, че е готов. Опасенията му в транспортната капсула бяха по-големи при второто прехвърляне — знаеше много добре какво ще изпита, когато лазерите се включат. Болката беше мъчителна, но в същото време перверзно приятна, тъй като знаеше, че напуска този еднообразен и мъчителен живот. След това дойде чувството, че е размазан през времето, преди внезапно да бъде събран отново и пресъздаден сред свръхнагорещен дим и огън сред руините на Мачу Пикчу.

Уилсън полетя от четири и половина метра и падна по гръб на земята. Ударът изкара въздуха от дробовете му и той отново дойде на себе си, мъчейки се да си поеме дъх. Сякаш всяка кост на гръдния му кош беше счупена от тежкото приземяване и гърлото му се свиваше в спазми, докато отчаяно се бореше за глътка въздух.

Джордж Морисън моментално се озова до него и се помъчи да прецени дали е жив или мъртъв. Лицето на Уилсън беше обгорено и дрехите му още тлееха. Морисън му говореше нещо, но той не чуваше нито дума.

— Активирай Славей — прошепна той и нервната му система се рестартира. Влудяващата болка моментално изчезна и дишането му се нормализира; звуците на битката отново зазвучаха в ушите му. Той се обърна на една страна и се опита да стане, но Морисън го задържа.

— Остани така! — уплашено рече той. — Извиках носилка.

Уилсън избута ръката му.

— Не ми трябва носилка — изсумтя той и бавно седна. Погледът му се плъзна нагоре по високата стена. — Е, мътните да ме вземат — рече после. — Доста дълъг полет.

Изправи се предпазливо на крака, чувствайки се леко замаян.

— Как е възможно да оцелееш след подобно нещо? — промълви шокираният Морисън, подхвана Уилсън и му помогна да пресече откритото пространство.

Секунди по-късно боксьорите разбиха портата и се втурнаха с крясъци към френското посолство. Тълпата насочи цялото си безумие към трупа на един френски войник, лежащ недалеч от входа. В истерията си множеството накълца останките на мъртвеца на парченца със своите копия и мамете, пръскайки кръв навсякъде.

Стрелковите взводове на съюзниците бяха готови по стените на германското посолство и при главната порта, ако боксьорите случайно успеят да проникнат през тях. Първият залп проехтя над главите на Уилсън и Морисън, докато двамата тичаха към укритието. Първата редица боксьори падна, но останалите продължаваха да напредват със стотици. Вторият залп последва миг по-късно и още петдесет мъртви или ранени боксьори се строполиха на земята.

Морисън издърпа Уилсън през портата и тежките бронирани врати се затвориха зад тях. Стотици китайски християни бързо се заеха да издигат зид от тухли и хоросан, за да подсилят входа срещу картечна атака.

Морисън внимателно помогна на Уилсън да седне до стената и огледа изгарянията по лицето му.

— Как така оцеля? — отново попита той. — Само експлозията беше достатъчна да те убие.

Уилсън облегна глава на стената.

— Беше по-зле, отколкото изглеждаше.

— Изглеждаше *ужасяващо* — отвърна Морисън. — Прелетя три метра във въздуха, преди да почнеш да падаш!

Уилсън се усмихна насила.

— Значи съм копеле с късмет, а?

— Можеш да го кажеш отново.

— Погрижи се да не оставаме без муниции, Джордж. Може да се случи много лесно — каза Уилсън и затвори очи. — Кажи на сър Клод непрекъснато да си отварят очите на четири. Да не се прахосва нито един патрон. — Добре ли ще бъдеш тук? — попита Морисън. Уилсън несигурно вдигна палци.

— Дай ми няколко минути и ще стана като нов.

56.

Пекин, Китай

Татарският град

Руско посолство

10 юли 1900 г.

11:04 ч. местно време

Уилсън видя как небето потъмнява над планините Йеншан и изпита едновременно облекчение и безпокойство. Възможността да се изправи срещу Рандъл щеше да се предостави привечер и той знаеше, че е важно да остане позитивно настроен и съсредоточен.

Битката за пекинските посолства се водеше денонощно вече близо три седмици. През първата, боксьорите отбелязаха значителен напредък, като атакуваха непрекъснато основните порти и улиците, но бяха неизменно задържани от отличната стрелба на съюзниците и растящите планини от трупове, задръстващи подстъпите. В растящото си отчаяние боксьорите подпалиха Монголския пазар и колежа Ханлин, които се намираха непосредствено на запад от дипломатическия квартал. Пожарите бушуваха с пълна сила и макар че задушливият пушек предизвика тревога, пламъците не успяха да се прехвърлят през стените на посолствата.

През втората седмица се понесоха слухове, че Учителя лично е дошъл на място и е участвал в атаката срещу западния край на дипломатическата улица. За късмет на съюзниците американската тежка картечница беше разположена точно там и нападението бе спряно. В деня след неуспешната атака боксьорите проявиха по-голяма изобретателност. Започнаха да копаят тунели под стените и да ги пълнят с динамит. Макар че това предизвика много страх в лагера на съюзниците заради силните експлозии, реалната заплаха идваше от ордите боксьори, които щяха да се втурнат по улиците веднага щом стените рухнат. С помощта на Уилсън обаче съюзниците много точно предвиждаха ходовете на противника и пращаха допълнителни подкрепления за отблъскване на грозящите ги заплахи.

През последната седмица тактиката на боксьорите отново се промени и стана по-консервативна. Те също вдигнаха дървени барикади в края на всяка улица и разположиха постове по тях. Изглежда новата им стратегия бе просто да придвижват малко по малко барикадите, понякога напредваха с не повече от метър-два, като с безкрайна енергия разтуряха и изграждаха отново фортификациите си. Бавното напредване и огромното им числено превъзходство най-сетне започнаха да дават резултат и боксьорите постепенно печелеха позиции.

Дори Уилсън започваше да се тревожи за положението, но за щастие късметът се усмихна на съюзниците, когато откриха наполовина закопано в земята англо-френско оръдие, забравено в изоставена леярна. Оръдието бе докарано в Пекин по време на Втората опиумна война четиресет години по-рано. Старата реликва бе почистена от двама американски морски пехотинци и закрепена за италианска рамка. Руските 9 фунтови снаряди, донесени случайно от Тиендзин, пасваха идеално и за първи път съюзниците се оказаха със сериозно оръжие, което с лекота можеше да се справи с бавно напредващите барикади на боксьорите. „Международното оръдие“, както започнаха да го наричат, се превърна в гордост за съюзническата защита и нанасяше страшни поражения, когато стреляше от упор.

Уилсън притисна гръб в стената от чували, преди да хвърли бърз поглед към укрепленията на боксьорите в края на улицата. Задущаващата воня на трупове изпълваше горещия въздух и той забеляза, че на слънцето се разлагаха най-малко сто трупа на китайци.

Морисън вкара патрон в цевта на пушката си и се прицели. До него имаше приведени десет войници и двама цивилни, всички с пушки. В далечината на всеки няколко секунди се чуваха приглушените гърмежи на оръдия. Китайски деца тичаха непрекъснато между съюзниците и подаваха пълнители на всеки, чиито муниции намаляваха. Мъжете бяха уморени и мръсни, мнозина с натъртвания и драскотини, някои с превръзки. Очите им бяха кървясали от недоспиване, а за да станат нещата още по-лоши, мнозина от западниците страдаха от дизентерия.

Уилсън постави ръка на рамото на Морисън.

— През късния следобед ще завали дъжд.

— Би било чудесно — отвърна Морисън, докато бършеше потта от челото си. — Тази жега е *задушаваща*.

— Дъждът ще бъде много силен — добави Уилсън. — Нефритеният канал ще се превърне в бурен поток, а стените на Пекин ще потънат в кал. Очаквам, че докато бурята бушува над града, боксьорите няма да атакуват.

Морисън погледна на север към притъмняващото небе.

— Всичко е добре дошло, само да си отдъхнем от тази жега.

— Джордж, не забравяй — посолствата ще издържат каквото и да хвърлят срещу нас боксьорите — каза Уилсън. — Просто трябва да бъдем нащрек и да мислим позитивно.

— Понякога се питам дали тази лудница ще свърши някога — отвърна Морисън. — Но всичко, което си казал досега, беше вярно. Така че кой съм аз, че да възразявам?

— Помощта *ще* пристигне. Просто трябва да издържим дотогава.

На Уилсън отчаяно му се искаше да сподели, че по-късно през деня трябва да напусне посолствата, но знаеше, че това би било неразумно. Джордж просто нямаше да го разбере.

— Отивам да проверя германското посолство — каза Уилсън. — Тревожат се, че външната стена поддава. После ще ида да кажа на сър Клод какво е положението.

Оръдията отново стреляха някъде наблизо и се чу свистенето на снарядите.

Морисън кимна.

— Ще бъда тук, ако ти потрябвам — каза той и отново се прицели. — Ще се грижа да запазим надмощие — добави журналистът и се изкиска.

— Посолствата могат и ще издържат до пристигането на помощта — повтори Уилсън. — Никога не губи вяра, каквото и да се случва.

— А ти да внимаваш — каза Морисън, без да се откъсва от мерника. — Без повече геройства, нали? И когато помощта най-сетне пристигне, ще си позволим няколко заслужени питиета, ако е рекъл господ.

57.

Пекин, Китай

Татарският град

Британско посолство

10 юли 1900 г.

18:04 ч. местно време

Под проливния дъжд и сред ослепителния блясък на непрекъснатите светкавици Уилсън се покатери на северната стена на британското посолство. Хаотичните ветрове връхлитаха така жестоко дърветата, че клонът на един могъщ бор се отчупи и падна с трясък върху стената до него. Валеше толкова силно, че Уилсън едва виждаше на няколко стъпки пред себе си, докато мина по върха на деветметровата стена, прехвърли въжето от другата страна и се спусна в дълбоката до коляно кал.

Над него изтрещя гръмотевица и по гърба му пробягаха тръпки.

Той вдигна качулката на наметалото си и тръгна през лепкавото тресавище към барикадата на боксьорите, която оттук приличаше на сянка, издигаща се в далечината. На колана си беше затъкнал „Колт“ 38-и калибър, даден му от капитан Макала. На гърба си носеше китайски къс меч, който бе взел от колекцията официални подаръци на сър Клод. Около дръжката на меча беше омотано друго въже с кука. Уилсън мина покрай купчина трупове, търкалящи се в калта в средата на алеята; най-малко двайсет тела бяха натрупани едно върху друго и не можеше да се каже дали са на боксьори, на християни или и на едните, и на другите. След това преодоля барикадата, направена от две преобърнати каруци и шейсетина чувала с пръст, и продължи нататък.

Дъждът се лееше свирепо, докато Уилсън вървеше по пустите странични улици към стените на Имперския град. Там разви въжето и хвърли куката нагоре, докато дъждът шибаше лицето му. На седмия опит най-сетне успя да закачи куката и се покатери с лекота, след което се спусна от другата страна.

Вече се намираше една крачка по-близо до целта си.

Уилсън знаеше, че шансовете да се натъкне на патрул на боксьорите вече са намалели, но въпреки това вървеше забързано и с наведена глава на север по алеите на разкошните китайски сгради. Небето бе почти съвсем черно и видимостта бе силно намалела, а от грохота на бурята не се чуваше почти нищо.

Намираще се на около осемстотин метра от стените на Забранения град и докато приближаваше, Уилсън можеше да се закълне, че различава внушителните му постройки на блясъка на една светкавица, но в действителност очите го лъжеха. След кратко изгубване той най-сетне се озова на края на широкия петдесет метров ров, чиято вода бе кипнала от дъжда. Погледна часовника си — не разполагаше с много време. Зае позиция до пътя и изчака императорските каруци да се появят от дъжда на връщане от кланицата.

Небето бе толкова тъмно и дъждът валеше така силно, че Уилсън не чу първата каруца, докато тя почти не се изравни с него. Когато мина втората, той бързо изпълзя от храстите и се хвана за долната ѝ страна, увиснал между предната и задната ос на сантиметри от пътя. Ослепителна мълния освети всичко за момент и Уилсън се замоли никой да не го е видял.

Смес от вода и кръв от трупове на крави над него в каруцата с всяко движение се процеждаше през тесните цепнатини. На всеки няколко секунди гадната течност капеше върху лицето и дрехите на Уилсън.

Каруците с месо пресякоха моста над Имперския ров и влязоха направо през Източната порта на цветята, огледално противоположна на онази, през която беше избягал Рандъл преди повече от четиресет години. Каруцарят извика някаква ругатня за лошото време на стражите и в отговор се чу кратък смях.

Отекна серия гръмотевици от всички страни, докато каруците минаваха през външните порти и навлизаха в Източния тунел на цветята. Уилсън видя краката на десетки евнуси и имперски войници, потърсили убежище от проливния дъжд. Не смееше дори да си поеме дъх, докато евнусите бършеха кървавата диря след каруците и парцалите им едва не закачаха тялото му.

Конете изминаха десетметровия тунел с равномерно чаткане на копита и накрая отново излязоха на проливния дъжд. След няколко

минути преминаха по малък извит мост и продължиха през друга порта към източната част на Забранения град.

Всичко вървеше точно по план.

Докато тичаше през двора под силния дъжд, Уилсън със задоволство забеляза, че внушителната порта с осемдесет и една златни вериги е отворена. Според бележките към мисията точно тази врата заяждаше при намокряне и затова евнусите я оставяха отворена при проливни дъждове. Ако не го правеха, аленото дърво понякога се надуваше толкова, че цяла седмица портата оставаше затворена.

От другата страна на входа се намираше Дворът на върховната хармония, най-свещеното от всички церемониални места в Забранения град.

Уилсън подаде глава зад ъгъла и се озова срещу двама войни евнуси, които се криеха от лошото време под стряхата. Евнусите едва не тупнаха на земята от шок при вида на белия мъж, взирац се в тях.

Мислите на Уилсън изведнъж се върнаха към седмиците тренировки с Лъ Дан. Шаолинският майстор прие с лекота шантавата информация за мисия Ездра.

— Знаех, че у теб има нещо, което ми е трудно да разчета — със спокойна усмивка рече той. — Не очаквах да си пътешественик във времето, но съм много доволен, че не губя ума си.

Уилсън тренираше по десет часа на ден и вечер се лекуваше. Под вещите напътствия на Лъ Дан уменията му по бойни изкуства се подобриха драстично, но въпреки това не беше овладял до съвършенство всички 108 движения от Залата на дървените хора. За това бяха нужни много години, дори с неговите изключителни способности за бързо учене.

— За да успее, при каквото и да е предизвикателство — съветваше го Лъ Дан, — човек трябва да прави преценки. Онзи, който претърпява провал, е онзи, който не е взел предвид всичко. Пълната преценка води до победа. *Неточната* преценка означава поражение.

Уилсън изтегли мечата си и се хвърли към двамата войни евнуси, преди да са успели да посегнат към оръжията си. Агресия внезапно го овладя и от устните му се изтръгна приглушен вик, докато мечът прерязваше гърлото на първия противник и се забиваше дълбоко в гърдите на втория. Когато извади острието от тялото, Уилсън

трепереше от прилива на адреналин, а емоциите му бяха някак откъснати от него.

После затвори със скърцане гигантската врата, спусна тежкото метално резе и тръгна под дъжда през наводнения двор. Намираше се на най-свещеното място в цял Китай, в епицентъра на Забранения град, в самото сърце на китайската власт през последните близо петстотин години.

Отново проблесна мълния и Уилсън бе дарен с изумителната гледка на безброй потоци вода, спускащи се от трите церемониални платформи, наредени една до друга, бликащи от устите на стотиците мраморни драконови глави по парапетите. Той свали качулката на наметалото си и предпазливо пристъпи по мраморната рампа, а дъждът шибаше яростно челото и лицето му.

Пред него се появиха смътните очертания на най-важната сграда в цял Китай — Залата на върховната хармония. Дори в мъглата остана изумен от мащабите, майсторското изпълнение и прелестта на имперската постройка. През високите прозорци навън се лееше изкуствена светлина и той инстинктивно усети, че Рандъл Чен е вътре.

Докато вървеше към централния вход, Уилсън прибра меч в ножницата, извади пистолета от колана си и бутна с крак алената врата. Влезе от дъжда в относителната тишина на Залата на върховната хармония и се озова само на петнайсет метра от Рандъл Чен и на малко повече от императрица Цъ Си.

На лицето на Рандъл не се изписа изненада; всъщност това бе лицето на човек, който е очаквал появата му. За разлика от него императрицата беше шокирана от неканения гост и тялото ѝ трепна, докато отстъпваше крачка назад.

— Пътят ми до теб бе пълен с гибелни опасности — каза Уилсън, насочил пистолета в гърдите на Рандъл. От лицето и дрехите му се стичаше вода.

— Много време мина — отвърна Рандъл. Той внимателно остави картата на голямата алена маса, нарочно бавно пъкна ръце в противоположните ръкави на златната си роба и ги отпусна на корема си.

— Кой е този човек? — излая Цъ Си.

— Негов приятел — отвърна Уилсън на мандарински и добави на английски: — Рандъл, ти промени бъдещето и създаде проблеми на

двама ни.

— Още изглеждаш все същият — меланхолично отбеляза Рандъл.

— Както и самият ти — отвърна Уилсън.

— Когато чух, че триста и петдесет войници са влезли в Пекин без съпротива, разбрах, че ти трябва да си причината. — Рандъл кимна. — И сега разбирам, че ти си в основата и на решителната защита на посолствата. Ще бъда честен... не е минал ден, през който да не мисля за теб. Когато някоя сянка се размърда в тъмното или някоя врата се затръшне от невидим вятър, често се питам дали ти не стоиш там.

— Ти не успя да защитиш Дървото на живота — каза Уилсън. — И затова върху Китай и народа му се изсипаха безброй несгоди.

Физиономията на Рандъл се вкисна.

— Аз съм *спасител* на Китай — отвърна най-сетне той.

Тропотът на дъжда беше толкова силен, че на Уилсън му бе трудно да го чува и затова бе принуден да пристъпи към него, като в същото време се оглеждаше, за да се увери, че освен тях тримата в залата няма никого.

В центъра на помещението се намираше искрящият Драконов трон върху седем алени стъпала, перфектно разположен между четири колони от масивно злато, издигащи се на осемнайсет метра височина. На горната платформа, пред проспект с изображения на дракони, се намираше самият стол на властта — златна, подобна на кутия платформа, инкрустирана с пурпур и покрита с удобна на вид пурпурна възглавница. От двете ѝ страни имаше два грамадни пиедестала с бронзови слонове отгоре, върху чиито гърбове примигваха газени фенери.

Цъ Си стоеше на дебел копринен килим с електриковосин цвят, извезан със символите на Цин, върху който бяха разположени три удобни кресла и огромно издигнато легло. Явно Рандъл и неговата императрица бяха преместили квартирата си в най-важната сграда. В другия край на залата имаше три гигантски огледала, разположени като три страни на деветметров квадрат. Имаше и множество алени маси, подредени в полукръг, върху които бяха разхвърляни свитъци, описващи ходовете на боксьорите и имперските части.

— Ти беше пратен тук като *Надзирател* — каза Уилсън. — А не като спасител на Китай. Като *съветник*, нищо друго. Ние сме странични наблюдатели на събитията, знаеш го! Ти открадна от Дървото на живота и доведе тази страна до война. На това трябва да се сложи край, приятелю.

Рандъл започна да се смее, сякаш на себе си.

— Аз съм Първият боксьор... Учителя... Водач на народа си и съвладетел на Цин. Виж ме, Уилсън. Аз съм император!

— Твоите действия водят Китай към бездната!

— Моите боксьори са неуязвими за сабите и куршумите на чуждоземните дяволи! И *заедно* ще прогоним завинаги злите нашественици от страната и отново ще възстановим господството на Цин. И подозирам, че ако не беше тук, вече щяхме да сме успели.

— Видях как боксьорите ти умират с хиляди, Рандъл. Определено не са неуязвими. Как можеш да стоиш и да позволяваш това да се случва?

— Те умират, защото не вярват достатъчно в силите си.

— Те умират, защото нямат мъзгата от Дървото на живота! — възкликна изгубилият търпение Уилсън.

— Ти имаш същите очи — обяви Цъ Си на перфектен английски, като в същото време се носеше плавно по огромния килим. Изглеждаше истински заинтригувана.

— Да... с *абсолютно* същия цвят.

— Стой на място! — предупреди я Уилсън.

— И като че ли знаеш за Дървото на живота? Рандъл ми каза, че само той и аз притежаваме това огромно познание и че никой друг човек няма представа за тайните му.

— Кажй й да се дръпне — обърна се Уилсън към Рандъл.

— Дръпни се — с равен глас нареди Рандъл.

Цъ Си спря в подножието на Драконовия трон, без да откъсва поглед от госта им.

— И за бъдещето ли знаеш? — Когато не получи отговор, челото й се сбърчи. — Явно си много невеж, за да не знаеш коя съм!

— Зная коя си, императрице — отвърна Уилсън. През цялото време пистолетът му бе насочен в гърдите на Рандъл, а пръстът му не се отлепяше от спусъка. — Виждам, че носиш императорския печат на шията си.

Цъ Си му се усмихна лъчезарно.

— Толкова често се отегчавам напоследък, но това е *много* занимателно! Познаваш ли поне малко историята?

— Знам, че си се сдобила с печата от Сиен Фън в последните дни от живота му. Ако Су Шум беше разбрал... — добави Уилсън.

— Су Шун умря с чест — безцеремонно отвърна Цъ Си. — Както щях да умра аз, ако ролите ни бяха разменени. — Тя имаше някакво харизматично излъчване, което бе истинска наслада за възприятията. — Но това беше отдавна. — Повдигна вежди. — Какво друго знаеш, Синьо око?

— Знам, че си отровила сина си Туй Чъ, законния император на Цин. Да му пратиш кесия за къпане, заразена с едра шарка, беше гениално решение. — Уилсън поклати глава. — Ама че ужасна смърт. — Погледът му се премести върху Рандъл. — Ти знаеше ли, че е убила собствената си плът и кръв?

— Той лъже! — извика Цъ Си на мандарински.

— И след това посочи за негов заместник детето Куан Су.

— Смъртта на сина ми беше най-тъжният ден в живота ми — жално изрече Цъ Си. — Император или не, той беше мой син.

— Нека проверя *твоята* история, императрице — каза Уилсън. — Знаеш ли защо Китай е в размирици през тези последни двайсет години? Защо сушите постоянно се редуват с наводнения? Защо хората ти стават жертви на мор, глад и болести?

— Заради чуждоземните дяволи — на перфектен английски отвърна Цъ Си. — Те оскверниха тези земи и ще платят за зверствата, които извършиха.

— Възможно ли е наистина да си толкова глупава? — жлъчно попита Уилсън. — Народът ти плати прескъпа цена, за да запазиш красотата си. — Той отново погледна към Рандъл. — Страната е в хаос, защото обезкървихте Дървото на живота. Нима не *разбирате*?

Цъ Си се завъртя към любовника си и Уилсън видя изражението й, когато го изгледа. В отговор Рандъл кимна и отпусна ръце.

— Ти дойде в дома ми неканен — заяви той. — При това влизаш с оръжие и обвиняваш моята императрица в злини. Някога, преди много години, ние бяхме приятели, Уилсън. Но сега моята вярогност е към Китай и народа му, към Цин и моята императрица.

Рандъл тръгна напред — по-бързо, отколкото се харесваше на Уилсън.

— Страната умира заради вас! — каза Уилсън и заотстъпва в желанието си да поддържа дистанция. — Върни се с мен в „Ентърпрайз Корпорейшън“. Зарежи всичко това...

Но Рандъл продължаваше да се приближава.

Уилсън дръпна спусъка. Разнесе се оглушителен гръм.

Димът увисна в неподвижния въздух и Уилсън замаха с ръка, за да го разсее, но върху златните тухли на пода не лежеше труп. Рандъл просто се наведе, спокойно вдигна смачкания куршум 38-и калибър и го подхвърли на Уилсън. После с бързината на котка скочи напред, сякаш бе някакъв свръхчовек, заби крак в гърдите на Уилсън и го отхвърли назад. Юмрукът му удари отстрани главата на Уилсън и го просна на земята почти в безсъзнание.

— Ти дойде в дома ми и ме оскърби! — каза Рандъл и заби дълбоко пръсти в гърба на Уилсън, за да го парализира. — Ама че си глупак.

Уилсън лежеше по очи на мраморния под. Залата ту се размазваше пред очите му, ту отново идваше на фокус. Той отчаяно се опита да раздвижи ръце и да се надигне, но беше абсолютно неподвижен от врата надолу.

— Това е нервен блок — обясни Рандъл. — Няма смисъл да се опитваш да се изправиш.

Уилсън се усмихна, показвайки окървавени зъби.

— Лъ Дан те е научил.

Рандъл го погледна шокирано.

— Не съм чувал това име от... не зная откога.

— Ти *можеш* да спиращ куршуми — промърмори Уилсън, след което успя да се изсмее.

— Дървото на живота те прави по-могъщ, отколкото можеш да си представиш — каза Рандъл и клекна над тялото на Уилсън, а образът на дракона с петте нокътя увисна на гърдите му. — По-бърз и по-силен. *Невероятно* силен. Ако се съсредоточиш, времето започва да се движи толкова бавно, че можеш да реагираш почти на всичко. И оставаш *млад* завинаги.

— Неуязвим? — каза Уилсън, а устата му започна да се пълни с кръв.

— Никой не е неуязвим — отвърна Рандъл и леко плесна Уилсън по бузата, сякаш беше непослушно дете. — Нека споделя тайната си с теб... защото сега аз съм учителят, а ти си просто ученик.

— Убий го и да приключваме! — извика Цъ Си, докато изкачваше стъпалата към трона си.

— Вземам една-единствена капка от мъзгата веднъж седмично и я втривам в дланта си — продължи Рандъл. — Кожата, която се маже редовно със сока, може да спре куршуми. — Рандъл махна един мокър кичур коса от очите на Уилсън, който продължаваше да лежи парализиран на пода. — Преди много години евнухът Ли-Джан запуши с пръст дупката в Дървото на живота, за да спре изтичането на мъзгата. Беше обезглавен още същия следобед и тялото му бе изгорено на огромна церемониална клада. След претърсването на пепелта единственото, което бе останало от него, беше върхът на пръста му. Дори огънят не бе успял да го унищожи.

— Защо не се върна? — попита Уилсън.

— Огледай се! Виж нея! — Рандъл посочи към императрицата. — За теб отговорът би трябвало да е очевиден. Мисията ми беше изпълнена. Дървото на живота бе защитено и дойде време да изживея своя живот. Последното, което искам, е да свърша като теб — пречупен, лишен от посока нещастник.

— Дървото на живота е фатално източено — отвърна Уилсън.

— Всичко е така, както трябва да бъде — обяви Рандъл. — Дървото на живота е тук, за да служи на мен и на Цин. — Той тихо се разсмя. — Не мога да повярвам, че си решил, че можеш да дойдеш тук след толкова много време и да се опиташ да ме накараш да се върна с теб. Аз съм много по-могъщ, отколкото ще бъдеш ти някога. Вече изживях четиресет години повече от теб и все още съм млад. Само си помисли какви са възможностите.

— Жалко, че всичко трябва да свърши по този начин — прошепна Уилсън. — Ценях приятелството ни.

Мълния озари Забранения град и изражението на Рандъл омекна.

— Помниш ли деня, когато ме разходи с онзи твой ужасен самолет? — каза той, загледан навън към проливния дъжд. — Винаги си се стремял към смъртта, приятелю. Уви, ако търсиш смъртта достатъчно дълго, тя най-сетне ще те намери. — Рандъл бавно се изправи, сякаш тежестта на света изведнъж се бе стоварила на

раменете му, без да откъсва поглед от пороя. — Ти беше добър наставник, Рандъл. Трябва да ти благодаря за това.

— Активирай Славей — едва чуто прошепна Уилсън.

— Казах да го убиеш! — извика Цъ Си от трона си.

Рандъл се загледа в пищно украсения таван и стотиците позлатени дракони, отразяващи проблясъците на мълниите отвън.

— Прав си, Уилсън. Жалко, че трябва да свърши по този начин. Дойде време стремежът ти към смъртта да бъде удовлетворен.

Той се обърна и ахна, когато видя стоящия зад него Уилсън — мечът му вече се спускаше надолу. Рандъл нямаше време дори да реагира, преди студената стомана да разсече врата и гърдите му, прекъсвайки артерии и кост.

Уилсън вдигна отново меча си, докато Рандъл падаше на колене с огромна зейнала рана, широко отворени очи и гъргореща кръв в устата.

— Преценката ти беше непълна — каза Уилсън.

И отсече главата му.

Цъ Си не изпищя, когато главата на любовника ѝ падна на пода с глухо тупване. Просто седеше на Драконовия трон в свършена поза със сякаш невиждащи очи.

— Ти уби партньора на живота ми — най-сетне рече тя. — И сега аз съм сама.

Уилсън вдигна пистолета и го затъкна в колана си.

— Навремето този човек беше мой приятел — отвърна той и изплю кървава хрчка. — Но въпреки това някакви сили действаша срещу нас, за да превърнат приятелството ни в неговата противоположност.

— Как можа да убиеш приятел? — попита тя.

— Вчера, императрице, видях обезобразеното тяло на китайско момиченце християнче на не повече от три години. Детето се беше вкопчило отчаяно в обезглавения труп на майка си. Момиченцето бе умряло само няколко минути по-късно от ужасните си рани. А ти ме питаш как мога да направя това? — Уилсън посочи към нея с окървавения си меч. — За да спра тази лудост, императрице! Умират невинни и цялото равновесие е изгубено! Ти изврати историята според вкуса си и хората плащат с живота и достойнството си за това.

— *Твоите* хора са онези, които потискат *нас*!

— Не, императрице. Китай е обхванат от война заради *теб*. Война със самия себе си и с останалия свят. И с цялата си глупост повика най-ужасното зло — колониалните орди. Това е кошмар, който ще отнеме сърцето на страната за следващите сто години, че и повече. — Уилсън погледна надолу към обезглавеното тяло на Рандъл. — Със смъртта на приятеля ми дойде краят на твоето преимущество.

— Бих искала да науча как се измъкна от нервния блок — каза Цъ Си.

— Двамата с Рандъл бяхме обучавани от един и същи учител — след дълго мълчание отвърна Уилсън.

Цъ Си вирна брадичка и кимна.

— Явно Рандъл е станал прекалено самоуверен.

Последвалото мълчание се проточи сякаш минути.

— И какво ще стане с мен? — попита Цъ Си.

— Ще ми дадеш запасите си с мъзга от Дървото на живота — отвърна Уилсън, докато изкачваше средните стъпала към нея. — Или ще умреш както си седиш на трона. — Той повдигна брадичката ѝ с върха на мечата си, оставяйки петно от кръвта на Рандъл на шията ѝ.

Цъ Си се изправи грациозно, махна пурпурната възглавница, на която седеше, и вдигна златната плоча под нея, която беше на панти. В открилия се тайник имаше десет запечатани бутилки със златна мъзга. Еликсирът се вихреше и кипеше в стъклените съдове.

— Дървото вече не пуска мъзга така, както навремето — призна Цъ Си, загледана в живия еликсир, сякаш се възхищаваше на прелестно дете. — Поради което това е безценен запас.

— Дървото на бучки ще бъде жизнената сила на Азия през следващите сто години — каза Уилсън. — А вие го пресушихте, за да задоволите личните си нужди. Тази страна и народът ѝ ще се възстановят истински едва след като щафетата бъде предадена на следващото Дърво на живота.

Цъ Си облиза устни и погледна Уилсън право в очите.

— Няма ли някаква възможност да преговаряме? Помисли си за силата, която се съдържа в мъзгата. — Тя хвана върха на мечата и наклони острието надолу, докато то не разтвори робата ѝ, оголвайки съвършените ѝ гърди. — Сега ти си завоевател и би трябвало да вземеш онова, което е твое.

Уилсън се взря в съблазнителните ѝ очи. По тялото му премина тръпка. Пред него стоеше жена, за която се говореше, че е надарена с невероятни способности да доставя удоволствие. И сега той виждаше с очите си защо е така.

— Предлагам нов съюз — каза Цъ Си със сладък като сироп глас. — Между Изтока и Запада. Между моя имперски авторитет и твоите умения, прозорливост и хитроумие.

Погледът на Уилсън не можеше да се откъсне от извивката на шията ѝ, от съвършената ѝ кожа. Странната ѝ увереност дори в тази мрачна обстановка беше наистина привлекателна. Контрастът между черната коса и голата ѝ плът беше истинско чудо. Да целуне поне веднъж устните ѝ бе нещо, което можеше да го грабне завинаги. В този момент лицето на Минерва проблесна за миг в съзнанието му.

— Какво е решението ти? — попита Цъ Си. — Ще бъдеш ли господарят на света и на всички удоволствия, които вървят с това?

Уилсън стоеше като зашеметен. После внезапно посегна, грабна газения фенер от гърба на единия слон и го разби в бутилките с мъзга.

Силната експлозия изстреля него и Цъ Си от Драконовия трон, когато бутилките сякаш се взривиха от контакта с огъня. Сега тронът на Средното царство бълваше пламъци, като че ли беше реактивен двигател, обърнат към украсения таван на двореца.

Цъ Си се изправи на колене. На лицето ѝ беше изписана паника.

— Как можа да направиш това? — изписка тя и се сви от ужас при вида на буйните пламъци. — Ти се отказа от света! *Глупак!*

Уилсън се дръпна от адския огън, който заплашваше да изгори лицето му, и постави меча си върху рамото на Цъ Си.

— Имам само още две искания, императрице — строго рече той. — Първо, ще освободиш незабавно Куан Су и ще го възстановиш като император. Второ, никога повече няма да докосваш Дървото на живота.

Цъ Си го погледна изненадано.

— Това ли е всичко?

Уилсън опря върха на меча в пода. Ярките пламъци започваха да намаляват.

— Това е всичко, императрице. Но искам да знаеш — ако не изпълниш някое от исканията, ще се върна и ще отнема живота ти.

Цъ Си отлично си даваше сметка, че исканията на синеокия можеха да бъдат много по-лоши.

— Имаш думата ми като императрица от Цин — отвърна тя.

Уилсън отстъпи към вратата, оставяйки я на колене до обезглавеното тяло на Рандъл Чен, лежащо върху златните тухли. Между извисяващите се колони Драконовият трон се бе превърнал в купчина стопен метал върху пиедестала си, чиято горещина изпълваше двореца.

Уилсън бутна двойната врата, излезе на проливния дъжд и тръгна като замаян към центъра на церемониалната платформа.

— В какво се превърнах? — промълви той.

Вдигнал меча пред себе си, се загледа как дъждовните капки отмиват кръвта на Рандъл от извитото острие. Едва сега започна да осъзнава какво беше сторил на приятеля си.

Бръкна в джоба си, бавно извади кристалния съд, даден му от Минерва, и го пусна да падне на мрамора.

— Съжалявам, Г. М. — извика той. — Не мога да изпълня молбата ти.

И настъпи съда с пета, пръскайки кристала на хиляди парченца. Мисия Езра най-сетне беше изпълнена.

ЕПИЛОГ

Без сока от Дървото на живота Цъ Си остаря с четиресет години през следващите четири седмици.

Както ѝ бе наредено, още на следващия ден тя върна племенника си Куан Су на императорския престол. След това двамата избягаха от Забранения град с целия двор в Сиан в провинция Шънси. Двамата със Сина на небето нямаше да се върнат в Забранения град до януари 1902 г.

Обсадата на пекинските посолства продължи общо 55 дни. На 14 август 1900 г. генерал-лейтенант Гейзли вкара 20000 войници от Съюза на осемте нации през портите на Пекин, за да освободи пленниците. Спасението обаче не беше покрито със слава. Най-могъщата армия на света се отдаде на изнасилвания, убийства и грабежи, които щяха да останат в историята като най-бруталните на всички времена.

Като наказание за Въстанието на боксьорите Китай трябваше да плати репарации в размер на 450 милиона таела в чисто сребро в продължение на трийсет и една години с годишна лихва 4 процента, или по един сребърен таел на всеки китаец в Средното царство.

Въстанието на боксьорите отне живота на 730 мисионери и сираци, както и на повече от 20000 китайци християни. При защитата на посолствата бяха убити само 66 цивилни чужденци и 231 войници. Освободителната армия на генерал-лейтенант Гейзли даде 2279 жертви. Според преценката над 150000 боксьори и имперски войници изгубиха живота си в конфликта.

На 14 ноември 1908 г. Цъ Си уби император Куан Су чрез отравяне. На следващия ден издигна двегодишния Пу И като нов Син на небето. Дванайсет часа по-късно Цъ Си също беше убита с отрова на седемдесет и три годишна възраст. Издигането на Пу И беше последният ѝ императорски едикт. Съдбата бе отредила Пу И да бъде последният император на Средното царство, свален само три години по-късно след военен преврат.

Древният кипарис, наречен Дървото на бучки, все още може да се види в Императорските градини на Забранения град, недалеч от Павилиона на постоянната слънчева светлина. Лесно можете да го познаете по масивните тумори по стъблото му и множеството следи от смола, покриващи неравната му повърхност. Ако поставите ръка на стъблото, дори днес можете да почувствате невероятната енергия, която е имало някога дървото.

Издание:

Автор: Кристофър Райд

Заглавие: Последната императрица

Преводач: Венцислав Божилов

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Излязла от печат: 16.02.2015

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-655-562-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4673>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.